

ZBORNİK OB
55-LETNICI
SLOVENSKEGA
LJUDSKEGA
GLEDALIŠČA
CELJE

1986/1987–2005/2006

Pregled uprizoritev

Zbornik ob 55-letnici Slovenskega ljudskega gledališča Celje

UREDNICI

Tina Kosi, Tatjana Doma

AVTORJI PRISPEVKOV

Borut Alujevič, Marjan Bačko, Primož Bebler, Andrej Hieng,
Tina Kosi, Anica Kumer, Matija Logar, Blaž Lukan, Vinko
Möderndorfer, Marinka Poštrak, Stane Potisk, Janez Žmavc

AVTORJI FOTOGRAFIJ

Božo Berk, Viktor Berk, Barbara Čeferin, Gašper Domjan,
Matej Družnik, M. Fock, Fotokroma, Alfonz Kumer, Igor Napast,
Foto Pavšič-Zavadlav, Sandra Požun, Saraden, Marko Senica,
Tone Stojko, Simon Stojko Falk, Jože Suhadolnik, Jane Štravs,
Damjan Švarc, Melita Trojar, Ivan Vinovrški, Stanko Zebec

IZBOR TEKSTOVNEGA GRADIVA

Tina Kosi, Tatjana Doma

IZBOR SLIKOVNEGA GRADIVA

Tina Kosi, Tatjana Doma

SEZNAM ZAPOSLENIH SESTAVILA

Silva Bandelj

LEKTORICA

Kim Komljanec

OBLIKOVALEC

Matjaž Tomažič

IZDALO

Slovensko ljudsko gledališče Celje

ZANJ

Borut Alujevič

NATISNILA

Tiskarna Gracer

Celje, 2006

Spoštovani ljubitelji gledališča!

Zbornik ob 55. obletnici Slovenskega ljudskega gledališča je nadaljevanje prvega zbornika, ki je izšel ob 300. premieri v SLG Celje leta 1986. Ta zbornik obsega predstave od sezone 1986/1987 do sezone 2004/2005, vključno z nekaterimi podatki iz sezone 2005/2006. Z zbornikom želimo dokumentirati burnih dvajset let celjskega gledališča – na enem mestu strniti poti vseh, ki so se sprehodili po deskah našega gledališča in s svojim delom vanj vtisnili neizbrisljiv pečat. Z zbranim gradivom želimo ponuditi vpogled v raznolikost predstav, ki so oblikovale posamezne sezone, ki so posledica različnih poetik, vizij ali razumevanj gledališča posameznih umetniških vodij, predvsem pa, ker je gledališka umetnost tako kratkotrajna in neponovljiva, obeležiti vse tisto, kar nas je oblikovalo v zadnjih dvajsetih letih.

V zborniku so popisani repertoarji posameznih sezon, zasedbe predstav, odlomki iz gledaliških listov in kritik ter fotografije uprizoritev. Uprizoritve smo razvrstili po posameznih sezonah v kronološkem zaporedju. Na uvodni strani sezone je zapisan repertoar sezone, vodstvo gledališča (upravnik, umetniški vodja, hišni režiser, dramaturg) in nagrade, ki so bile podeljene v tej sezoni, ter tiste, ki so bile predstavam te sezone podeljene kasneje. Pri predstavah so navedeni avtor, naslov, originalni naslov, podatek, ali je bila predstava krstna uprizoritev besedila ali prva uprizoritev v Sloveniji, prevajalec, režiser, dramaturg, scenograf, kostumograf, avtor glasbe, lektor, korepetitor, koreograf in vsi ostali umetniški sodelavci predstave kot tudi igralska zasedba. Kadar sta vlogo igrala dva igralca v alternaciji ali kadar je bila potrebna prezasedba za večje število predstav, stoji med igralcema poševnica. Zaradi izjemno obsežnega števila podatkov pri zasedbah nismo navajali tehnične ekipe, inspicienta in šepetanke. Odlomki besedil iz gledaliških listov in fotografije poskušajo podati vtis o predstavah in označiti posamezna obdobja pod vodstvom različnih umetniških vodij. Naše vodilo ni bilo, da bi ocenjevali posamezne uprizoritve in obdobja, temveč da bi skušali podati pregled predstav, tokov in smeri, v katere se je usmerjalo naše gledališče. V drugi polovici zbornika so zbrani članek Boruta Alujeviča, ki je bil in je upravnik SLG Celje od začetka do konca obdobja, ki ga zajema zbornik, in članki vseh umetniških vodij v tem obdobju. Ker Andreja Hienga in Francija Križaja ni več med nami, smo poskušali iz ohranjenih dokumentov podati njuno vizijo o gledališču.

Žal v SLG Celje nimamo urejenega lastnega arhiva in materiale po treh sezonah odnašamo v Zgodovinski arhiv mesta Celje, ob tem so se žal izgubile fotografije nekaterih predstav, nekateri podatki pa niso več dostopni, npr. število gledalcev ali ponovitev določenih predstav. V primerih, kjer podatka nismo našli, smo napisali, da tega podatka ni. Prav tako je pri predstavah, ki se ob času izida zbornika še igrajo, zapisano, da se predstava še igra. Trudili smo se, da bi se izognili neljubim napakam, če pa se je slučajno kakšna kam prikladla, se vam opravičujemo.

Sedaj pa veselo skozi dvajset let našega gledališča!

Uredništvo

VSEBINA

3	Predgovor
6	Sezona 1986/1987
24	Sezona 1987/1988
40	Sezona 1988/1989
56	Sezona 1989/1990
74	Sezona 1990/1991
90	Sezona 1991/1992
106	1. Festival Dnevi komedije 1992
108	Sezona 1992/1993
124	2. Festival Dnevi komedije 1993
126	Sezona 1993/1994
140	3. Festival Dnevi komedije 1994
142	Sezona 1994/1995
160	4. Festival Dnevi komedije 1995
162	Sezona 1995/1996
182	5. Festival Dnevi komedije 1996
184	Sezona 1996/1997
196	6. Festival Dnevi komedije 1997
198	Sezona 1997/1998
212	7. Festival Dnevi komedije 1998
214	Sezona 1998/1999
230	8. Festival Dnevi komedije 1999
232	Sezona 1999/2000
246	9. Festival Dnevi komedije 2000
248	Sezona 2000/2001
266	10. Festival Dnevi komedije 2001
268	Sezona 2001/2002
286	11. Festival Dnevi komedije 2002

288	Sezona 2002/2003
304	12. Festival Dnevi komedije 2003
306	Sezona 2003/2004
322	13. Festival Dnevi komedije 2004
324	Sezona 2004/2005
340	14. Festival Dnevi komedije 2005
342	Sezona 2005/2006
353	Borut Alujevič <i>Dvajset let pozneje</i>
360	Andrej Hieng <i>Našim gledalcem</i>
362	Franci Križaj
364	Janez Žmavc <i>Prelomna obdobja</i>
368	Blaž Lukan <i>Celje 1989–1993</i>
374	Marinka Poštrak <i>»Plesala« sem eno samo sezono</i>
384	Primož Bebler <i>Saj to ni Pariz</i>
386	Matija Logar <i>Ali je v Celju vredno končati s Chicagom?</i>
392	Stane Potisk <i>Prolog</i>
394	Tina Kosi <i>Razmišljanje po dveh sezonah</i>
398	Janez Bermež, nosilec Borštnikovega prstana
402	Anica Kumer, nosilka Borštnikovega prstana
408	Anica Kumer <i>Med avditorijem in kritiko</i>
412	Marjan Bačko <i>Spomini na delo v SLG Celje</i>
418	Vinko Möderndorfer <i>Prve ne pozabiš nikoli</i>
428	Igralski ansambel v sezoni 2005/2006
430	Seznam zaposlenih v SLG Celje v sezoni 2005/2006
432	Kazalo naslovov uprizoritev
434	Imensko kazalo
444	Zahvala

SEZONA

William Shakespeare
Kar hočete

Vinko Möderndorfer
Prilika o doktorju Josefu Mengeleju
Oder Herberta Grüna

Stane Potisk
Razbojnik Rogovilež

Miloš Mikeln
Večerja v vili P.

Friedrich Dürrenmatt
Zakon gospoda Mississippija

August Strindberg
Sonata strahov

Sławomir Mrożek
Emigranta
Oder Herberta Grüna

Tone Partljič
Ščuka da te kap

1986/1987

NAGRADE

1986

Jagoda Vajt, Borštnikova
nagrada za vlogo Hilde Wangel v
Ibsenovem Stavbeniku Solnessu
(premiera v sezoni 1985/1986)

1987

Ljerka Belak, nagrada Sklada
Staneta Severja za vlogo Mumije
v Strindbergovi Sonati Strahov
ter vlogi Dojilje in Sganarelovke v
Molièrovem triptihu Zgrabite Sganarela
(premiera v sezoni 1987/1988)

1987

Milada Kalezić, nagrada Kulturne
skupnosti občine Celje za vlogo
Sare v Möderndorferjevi Priliki
o doktorju Josefu Mengeleju

1987

Iztok Valič, nagrada Kulturne skupnosti
občine Celje za vlogi Chandebisa in
Pocha v Feydeaujevi Bolhi v ušesu
(premiera v sezoni 1985/1986) in vlogo
Čarovnika Peteršiliusa Koloradarja v
Potiskovem Razbojniku Rogoviležu

VODSTVO GLEDALIŠČA

Borut Alujevič, upravnik
(17. 3. 1986–31. 12. 1986 – v. d. upravnika)
(1. 1. 1987–31. 12. 1990 – upravnik)

Andrej Hieng, umetniški vodja
(1. 10. 1984–29. 2. 1988)

Franci Križaj, režiser
(15. 2. 1966–30. 9. 1999)

Janez Žmavc, dramaturg
(1. 9. 1967–1. 8. 1990)

William Shakespeare

KAR HOČETE

(Twelfth Night or
What You Will)

PREVAJALEC

REŽISER

DRAMATURG

SCENOGRAF

KOSTUMOGRAFINJA

AVTOR GLASBE

KOREPETITOR

KOREOGRAFINJA

LEKTOR

Oton Župančič

Mile Korun

Andrej Hieng

Mile Korun

Marija Vidau

Lado Jakša

Miro Podjed

Ksenija Hribar

Jože Faganel

IGRALCI

ORSINO, VOJVODA ILIRSKI

SEBASTIJAN, MLAD PLEMIČ

ANTONIO, POMORSKI KAPITAN,

SEBASTIJANOV PRIJATELJ

POMORSKI KAPITAN,

VIOLIN PRIJATELJ

VALENTIN, PLEMIČ V

VOJVODOVI SLUŽBI

CURIO,

PLEMIČ V VOJVODOVI SLUŽBI

VITEZ TOBIJA RIG, OLIVIJIN STRIC

VITEZ ANDREJ BLEDICA

MALVOLIO, OLIVIJIN DVORNIK

FABIJAN, V SLUŽBI PRI OLIVIJI

NOREC, V SLUŽBI PRI OLIVIJI

OLIVIJA, GROFICA

VIOLA, SEBASTIJANOVA SESTRA

MARIJA, OLIVIJINA HIŠNA

DUHOVNIK

Peter Boštjančič

Bojan Umek

Jože Pristov

Borut Alujevič

Bruno Baranovič

Bogomir Veras k. g.

Miro Podjed

Igor Sancin

Janez Bermež

Iztok Valič / Drago Kastelic

Zvone Agrež

Anica Kumer

Milada Kalezić

Damjana Luthar k. g.

Matjaž Arsenjuk k. g.

8 Premiera

19. septembra 1986

Število ponovitev 41

Ni podatka o številu
gledalcev

foto: Viktor Berk

Sezona

1986/1987

Anica Kumer, Matjaž
Arsenjuk, Peter
Boštjančič,
Milada Kalezić

Naslov komedije (Dvanajsta noč ali Kar hočete) se nedvomno veže na praznično »dvanajsto noč« po božiču, v kateri doseže razposajeno saturnalijsko početje svoj vrh (med božičem in tremi kralji, od 25. decembra do 6. januarja). Praizvedba komedije je zagotovo bila na večer pred praznovanjem treh kraljev 1601. ali 1602. leta. Delo je nastalo neposredno po *Mnogo hrupa za nič in Kakor vam drago*. V prid avtorjevi naslovitvi komedije Dvanajsta noč govori takratno trikraljevsko praznično razpoloženje in atmosfera komedije, njene norčave vragolije in veselje do preoblačenja in zamenjav.

Walter Raleigh, odlomek iz knjige Ine Schabert Shakespeare-Handbuch, Gledališki list SLG Celje, št. 1, sezona 1986/1987.

Nova mojstrovina Mileta Koruna.

Mirko Zupančič, Naši razgledi, 7. II. 1986.

Radoživ, slikovit in uspešen začetek sezone v Celju.

Tone Peršak, Delo, 22. 9. 1986.

Vinko Möderndorfer

PRILIKA O DOKTORJU JOSEFU MENGELEJU

Krstna uprizoritev

REŽISER
DRAMATURG
KOSTUMOGRAFINJA
AVTOR GLASBE
KOREPETITOR

Vinko Möderndorfer
Janez Žmavc
Alenka Bartl
Jani Golob
Miro Podjed

IGRALCI

MLADENIČ
JOŽE MEGLIČ
JOSEF MENGELE
SARA
DVOJČICI

Bojan Umek
Bruno Baranović
Stane Potisk
Milada Kalezić
Violeta Tomič k. g.
Jagoda k. g.

10 Premiera
29. oktobra 1986

Število ponovitev 18

Ni podatka o številu
gledalcev

Oder Herberta Grüna

foto: Viktor Berk

Stane Potisk, Jagoda,
Violeta Tomič

Človek v sebi združuje oboje: Strah pred Smrtjo in Slast Smrti ... Strah žrtve in Slast krvnika ... Meje med obema se prepletajo, odvisno od okoliščin, od Usode, ki deli »funkcijo« v tem našem življenju ... V vsakem »dajanju« (tudi ljubezenskem) je mnogo bolečine in v vsakem sprejemanju (tudi ljubezenskem) je mnogo slasti ... Svet se zoži na Rablja in Žrtev ... Onadva sta zdaj Svet: Smrtnik in Bog ... Bog potrebuje Smrtnika, kot rabelj potrebuje žrtev, v kateri se uresniči ... Rabelj je najbolj svoboden in Žrtev je najmanj svobodna ...

Vinko Möderndorfer, »Svoboda, to je zločin« (Hegel), Gledališki časopis SLG Celje, št. 1, oder Herberta Grüna, sezona 1986/1987.

Bruno Baranovič,
Bojan Umek

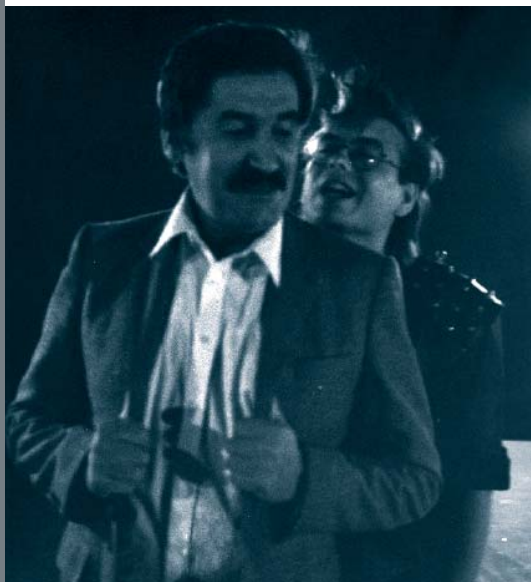

foto: Viktor Berk

Teško delo so imele tudi vse tri igralkе, ki so že po besedilu samem, še bolj pa kot protiigralkе že opisanemu Mengeleju Staneta Potiska, tako rekoč potisnjene v območje patosa. Opravile so svoje kočljivo delo dobro. Zdi se celo, da lahko rečem, da je ta celjska uprizoritev, če upoštevamo predvsem gledališke vidike, prav po igralskih kvalitetaх resnično pomemben dosežek.

Tone Peršak, Delo, 4. 11. 1986.

Naslovno vlogo Josefa Mengeleja je precizno in dognano oblikoval Stane Potisk. Poudaril je intelektualistični, razumski pol tega satanističnega zlodeja, a vendar izpeljal še čustvenejše nianse, ki jih je Mengele izkazoval v množici spremenljivih situacij. Jože Meglič sodi med najboljše vloge Bruna Baranoviča.

Andrijan Lah, Novi tednik, 6. 11. 1986.

II

NAGRADA

1987

Milada Kalezić, nagrada Kulturne skupnosti občine Celje za vlogo Sare v Möderndorferjevi Priliki o doktorju Josefu Mengeleju

Stane Potisk

RAZBOJNIK ROGOVILEŽ

Po povesti Otfrieda
Preusslerja

Krstna uprizoritev

PREVAJALEC

Stanko Jarc

REŽISER

Miran Herzog

AVTOR DRAMATIZACIJE

Stane Potisk

SCENOGRAF, KOSTUMOGRAF,

OBLIKOVALEC LUTK

Branko Stojaković

AVTOR GLASBE

Lado Jakša

LEKTORICA

Metka Čuk

IGRALCI

PEPČEK

Drago Kastelic

MIHA

Zvone Agrež

BABICA

Nada Božič

POLICAJ DOLINŠEK

Igor Sancin

VILA ROŽCA

Anica Kumer

RAZBOJNIK ROGOVILEŽ

Borut Alujevič

ČAROVNIK PETERŠILIUS KOLORADAR

Iztok Valič

12 Premiera
29. oktobra 1986

Število ponovitev 42

Ni podatka o številu
gledalcev

foto: Viktor Berk

Drago Kastelic,
Zvone Agrež

Torej pravljica z jasno zgodbo, z razpoznavno začrtanimi odnosi, z dovolj napetosti, z nespornimi vrednotami in tudi z nekaj humorja, ki pa ga še dodatno vnašajo v uprizoritev režiser in igralci. Režija (s pomočjo scenografa in rekviziterja) z domisljicami, kot so policajevo že kar »jamesbondovsko« opremljeno kolo, leteči klopotec kot čarovnikov helikopter, oprema čarovnikovega gradu itd. Odrasel gledalec mogoče pomisli, da je takšna pravljica v času stripov, videa in astronautov premalo moderna, toda gledalci, ki jim je predstava namenjena, so se z nenehnimi odzivi (nemara na to pripravljenost otrok na sodelovanje predstava celo nekoliko premalo računa) in aplavzom plebiscitarno odločili za takšno gledališče.

Tone Peršak, Delo, 31. 10. 1986.

NAGRADA

1987

Iztok Valič, nagrada Kulturne skupnosti občine Celje za vlogo Čarovnika Peteršiliusa Koloradarja v Potiskovem Razbojniku Rogoviležu in vlogi Chandebisa in Pocha v Feydeaujevi Bolhi v ušesu

foto: Viktor Berk

Iztok Valič

Miloš Mikeln

VEČERJA V VILI P.

Krstna uprizoritev

REŽISER
DRAMATURG
SCENOGRAF
KOSTUMOGRAFINJA
LEKTORICA

Franci Križaj
Janez Žmavc
Niko Matul
Cveta Mirnik
Ljudmila Kajtner

IGRALCI

KRANJC, 60
JOHAN, 65
MARTA, 75
PREDSEDNIK, 55
MAKS, 65
BORCI, 70
MLADINA, 22
SONJA, 60
KOMAR, 50
BARBARA, 50
BALMAŠ, 35
PARTIZAN SONCE, 18
ŠEFINJA STREŽBE

Miro Podjed
Jože Pristov
Nada Božič
Bruno Baranović
Stane Potisk
Janez Bermež
Milada Kalezić
Mija Mencej
Iztok Valič
Jana Šmid
Borut Alujevič
Bojan Umek
Sava Subotić

14 Premiera
12. decembra 1986

Število ponovitev 26

Ni podatka o številu
gledalcev

Milada Kalezić,
Jože Pristov, Borut
Alujevič, Bruno
Baranovič, Janez
Bermež, Stane Potisk,
Miro Podjed

foto: Viktor Berk

Opravičujem se, da nisem napisal komedije ali vsaj satire, temveč še eno aktualno politično kroniko, čeprav mi je bilo tokrat sprva drugače določeno. Umetniški vodja Andrej Hieng mi je namreč izrecno naročil, naj napišem vedro in sproščeno komedijo. Napisal sem prvo dejanje, od začetka je bilo veselo in smešno, potem pa se je obrnilo v grenkobo. Takoj po začetku drugega dejanja sem vse skupaj vrgel proč. Časi so taki, da ne morem napisati vesele komedije, celo niti jedke satire ne več.

Miloš Mikeln, Kronist si ni izbral svojega časa, Gledališki list SLG Celje, št. 2, sezona 1986/1987.

Režiser in igralci so ustvarili zelo korektno predstavo, najbrž celo prekorektno, ko so skušali predstaviti idejno publicistično stran teksta čim bolj jasno in pregledno, preveč pa pri tem brzdali svojo komedijsko, teatersko domišljijo in njeno znakovno govorico.

Veno Taufer, Naši razgledi, 16. 1. 1987.

Igre te vrste zahtevajo igralce, ki so sposobni učinkovito predstaviti svoje vloge tudi brez pomoči običajno dovoljenih učinkovitih igralskih izraznih sredstev (izrazna mimika, retorika, široke geste ...). Celjski ansambel se je že dodobra izuril tudi za ta zadržani pa vendar nazorni način igre in tudi tokrat dobro opravil svoje delo.

Tone Peršak, Delo, 16. 12. 1986.

Jože Pristov,
Nada Božič,
Milada Kalezić

foto: Viktor Berk

Friedrich Dürrenmatt

ZAKON GOSPODA MISSISSIPPIJA

(Die Ehe des Herrn
Mississippi)

PREVAJALKA

Maila Golob

REŽISERKA

Barbara Hieng

DRAMATURGINJA

Vesna Jurca

SCENOGRAFINJA

Sanja Jurca

KOSTUMOGRAFINJA

Bogdana Krušič

AVTOR GLASBE

Urban Koder

LEKTORICA

Majda Križaj

IGRALCI

ANASTAZIJA

Anica Kumer

FLORESTAN MISSISSIPPI

Janez Bermež

FRÉDERIC RÉNÉ SAINT-CLAUDE

Bogomir Veras

GROF BODO

PL. UEBELOHE-ZABERNESSE

Iztok Valič

MINISTER DIEGO

Igor Sancin

SLUŽABNIK

Bojan Umek

16 Premiera
13. februarja 1987

Število ponovitev 20

Ni podatka o številu
gledalcev

TRIJE MOŽJE V DEŽNIH PLAŠČIH,

TRIJE DUHOVNIKI IN

ZDRAVNIKI IZ UMOLNICE

Zvone Agrež,

Marko Boben,

Jože Pristov

Stane Potisk

Borut Alujevič,

Matjaž Arsenjuk,

Drago Kastelic,

Miro Podjed

Hana Komar

PROFESOR UEBERHUBER

ZDRAVNIKI IZ UMOLNICE

NEVESTA

fotograf: Viktor Berk

Anica Kumer,
Iztok Valič,
Jože Pristov,
Marko Boben,
Zvone Agrež

Dürrenmatt v zvezi s svojimi dramami mnogokrat govori o parodiji in groteski. O parodiji zato, ker trdi, da je stvarnost le rezultat preteklih epoh in zato danes ni več možno originalno oblikovanje novega, pač pa le preoblikovanje starega. O groteski zato, ker je njegov koncept zgodovine agnostičen in hoče preko grotesknh instrumentov oblasti pokazati človekovo nemoč, da razumno in humano uredi svet. Pri Dürrenmattu sta torej splošni duh in vsebina dram tragična, pojavnost oziroma zunanja oblika pa komični.

Vesna Jurca, Stvarnost je neverjetnost, ki se je zgodila, Gledališki list SLG Celje, št. 3, sezona 1986/1987.

Posebna kvaliteta uprizoritve je namreč tudi v tem, da je v njej precejšnji delež bremena zaupan mlajšim igralcem. Poleg izkušenih in že ničkolikokrat preverjenih nosilcev repertoarja, kot sta predvsem Janez Bermež in Anica Kumer, so se izkazali v težkih vlogah tudi Iztok Valič, Igor Sancin in Bojan Umek.

Tone Peršak, Delo, 17. 2. 1987.

Mlada režiserka Barbara Hieng je poskrbela za zelo zabavno potekajoče dogajanje, pri katerem se ritem ne zaustavlja, in vanj je skrbno natrosila vrsto drobnih hudomušnih domislic, ki so namigovale na grotesknost situacije ali tragikomičnost, pravzaprav bolj komičnost kakor tragičnost likov.

Veno Taufer, Naši razgledi, 10. 4. 1987.

Zanimiva uprizoritev aktualne komedije.

Jernej Novak, Dnevnik, 19. 2. 1987.

August Strindberg

SONATA STRAHOV

(Spöksonaten)

PREVAJALEC	Borut Trekman
REŽISER	Dušan Mlakar
DRAMATURG	Andrej Hieng
SCENOGRAFINJA	Meta Hočevar
KOSTUMOGRAFINJA	Alenka Bartl
GLASBENI OPREMLJEVALEC	Ilija Šurev
KOREOGRAFINJA	Ana Vovk - Pezdir
LEKTOR	Jože Faganel
ASISTENTKA DRAMATURGA	Tanja Viher

IGRALCI

STAREC	Janez Bermež
ŠTUDENT	Zvone Agrež
GOSPODIČNA	Jagoda k. g.
POLKOVNIK	Stane Potisk
JOHANSSON	Igor Sancin
BENGTSSON	Jože Pristov
MUMIJA	Ljerka Belak
MRLIČ	Borut Alujevič
UGLEDNI GOSPOD	Drago Kastelic
GOSPA V TEMNEM	Anica Kumer
VRTARICA IN KUCHARICA	Mija Mencej
MLEKARICA	Darja Kroflič k. g.
STARKA	Hana Komar
BERAČI	Bruno Baranovič, Marko Boben, Tonka Orešnik

18 Premiera
10. aprila 1987

Število ponovitev 12

Ni podatka o številu
gledalcev

Ljerka Belak,
Stane Porisk,
Janez Bermež,
Hana Komar

Foto: Viktor Berk

Sezona
1986/1987

Ta od groze obdana in z večnostjo prežeta Sonata strahov je pogumen poskus očistiti svet strahov in časa, prestaviti strahove v človeške odnose in jih tako približati realnosti. Izmed vseh štirih komornih iger zapusti to besedilo najbolj čist pesniški vtis, ker je rojeno v celoti iz fantazije, je čista odrska fantazija. Čeprav je običajno v drugih delih natančen dialektik, se Strindberg tokrat obrača le na občutke, razum pušča ob strani. Ničesar naj ne bi vedeli, vse naj bi zgolj slutili, kar nakazuje tudi glasbena oznaka 'sonata'.

Tanja Viher, Svet je kazenska kolonija, Gledališki list SLG Celje, št. 4, sezona 1986/1987.

Slovno-žanrska raznolikost besedila seveda pomeni posebne vrste težavo za igralce, ki jih izrazito psihološka osnova dejanja (ljubezen, sovraštvo, zavist, boj spolov za prevlado, varanje, maščevalnost, psihoze) sili v psihološko realistično metodo, po drugi strani pa jih prisotnost misticizma in parapsiholoških razmerij (vampirizem, nadnaravne sposobnosti, prividi, prehodi iz psihoz v normalnost in obratno, sposobnost obvladovanja tuje volje itd.), ki jih ni mogoče igralsko utemeljiti na običajen način, silijo v iskanje novih izraznih sredstev in podlag zanje. To je nemara najbolj uspelo Bermežu in, to je treba posebej poudariti, Ljerki Belakovi.

Tone Peršak, Delo, 14. 4. 1987.

19

NAGRADA

1987

Ljerka Belak, nagrada Sklada Staneta Severja za vlogo Mumije v Strindbergovi Sonati strahov in vlogi Dojilje in Sganarelvke v Molièrovem triptihu Zgrabite Sganarela

Sławomir Mrożek

EMIGRANTA

(Emigranci)

PREVAJALEC

REŽISER

DRAMATURG

SCENOGRAF

Uroš Kraigher

Iztok Valič

Jože Žmavc

Ljubo Domjan

IGRALCA

AA

XX

Bogomir Veras

Miro Podjed

20 Premiera
13. aprila 1987

Število ponovitev 22

Ni podatka o številu
gledalcev

Oder Herberta Grüna

Miro Podjed,
Bogomir Veras

foto: Viktor Berk

Dve osebi – dva moža – sta emigranta. Prvi – Mrožek ga je poimenoval z začetnicami AA – je intelektualec, ki je zapustil svojo deželo iz političnih razlogov. Drugi, imenovan XX, je bolj verjetno kmečkega kot pa proletarskega porekla, in nosi na sebi pečat nerazvite vasi. Prišel je v tujo deželo, da bi v njej obogatel. Tam, v domovini, bi se ta dva človeka nikoli ne srečala. Tu pa ju družijo dejstva, da sta tujca v tuji deželi – ločnica, ki je nobeden od njiju ne more premostiti. AA pravi v njuni zvezi: »Kot dve bakteriji sva znotraj nekega organizma. Dva tujka. Dva parazita ali še kaj hujšega.«

Elžbieta Wysinska, Zapisali so o Emigrantih in o Mrožku, Časopis SLG Celje št. 2, oder Herberta Grüna, sezona 1986/1987.

Premišljene črte in prizadevnost igralcev sta omogočila intenzivno in pomensko nabito uprizoritev.

Tone Peršak, Delo, april 1987.

V uprizoritvi je intenzivneje zaživela hvaležna, med primitivne nagone in skrajne reakcije razpeta vloga fizičnega delavca, kot ga je oblikoval Miro Podjed: duhovit, vendar tudi dovolj nevaren lik. Bogomir Veras je navidezno razumnikovo nadmoč poudarjal z grotesknim sarkazmom ter z napadalno zajedljivostjo, do učinkovitega izraza pa je v njegovi interpretaciji prišla nenehna napetost, izvirača iz nestabilnosti in breztemeljnosti modernega človeka.

Jernej Novak, Dnevnik, 19. 5. 1987.

Tone Partljič

ŠČUKA DA TE KAP

Krstna uprizoritev

REŽISER

Franci Križaj

DRAMATURG

Andrej Hieng

SCENOGRAF

Marjan Kravos

KOSTUMOGRAFINJA

Cveta Mirnik

GLASBENI OPREMLJEVALEC

Ivo Meša

LEKTORICA

Nada Šumi

IGRALCI

SILVO KREMŽAR

Miro Podjed

KATICA KREMŽAR

Ljerka Belak

CICA, NJUNA HČI

Mojca Partljič k. g.

VILI, CICIN FANT

Bojan Umek

MATILDA

Jana Šmid

JOLANDA MRMOLJA

Anica Kumer

ALEKSIJ

Matjaž Arsenjuk

KADIVEC

Drago Kastelic

SESTRA SLAVICA

Mija Mencej

GOSPA DOKTOR ROZALIJA

Nada Božič

ČUVAJ FELIKS

Zvone Agrež

22. Premiera
29. maja 1987

Število ponovitev 54

Ni podatka o številu
gledalcev

foto: Viktor Berk

Mija Mencej, Drago
Kastelic, Ljerka Belak,
Matjaž Arsenjuk, Miro
Podjeda, Jana Šmid,
Anica Kumer

Na prvi pogled je popkovina, s katero se nova Partljičeva Ščuka drži prejšnjih komedij tega cikla in njenih različic, izražena le v naslovu, z nekaterimi imeni oseb, krajem dogajanja in nekaj namigi na situacije iz prejšnjih iger, in torej rahla, če pa jo opazujemo kot umetniški sociogram današnje družbe, nam je kontekst prejšnjih iger nujno potreben kot primerjalni vzorčni model aktualnega družbenega stanja. Nujno vzpostavitev nove relacije do družbenih dogodkov omenja avtor v nekem intervjuju ob pisanju televizijske nadaljevanke Ščuk kot zavesten avtorski pristop pri pisanju komedije, brez dvoma pa bo zaradi kratke časovne oddaljenosti delovala tudi v gledalčevi zavesti.

Nada Šumi, (Ribiško) narečje v vlogi humanizacije neusmiljenega komedijskega stroja, Gledališki list SLG Celje, št. 5, sezona 1986/1987.

Ta uprizoritev kot (v svojem žanru) gledališko čista in dobro odigrana igra pomeni uspešen in repertoarno učinkovit zaključek sezone 1986/87 v Celju.

Tone Peršak, Delo, 1. 6. 1987.

Režiser Franci Križaj se slabosti Partljičeve Ščuke da te kap očitno zelo dobro zaveda in gradi na enostavnih, naivno humornih prizorih, ki omogočajo, da prikazane situacije prepoznavamo kot igrivo karikaturu naše družbene situacije.

Jernej Novak, Dnevnik, 10. 6. 1987.

Križajeva korektna, mehko humorna režija je ohlapnosti teksta prej odkrila, kakor zakrivala.

Veno Taufer, Naši razgledi, 10. 7. 1987.

SEZONA

Jean-Baptiste Poquelin Molière
Zgrabite Sganarela

Harold Pinter
Stari časi

Hans Christian Andersen in Bogomir Veras
Daleč od dvorca

George Bernard Shaw
Hudičev učenec

Tennessee Williams
Steklena menažerija

Tone Peršak
Peter in Pavel

1987/1988

NAGRADE

1987

Peter Boštjančič, nagrada občinstva na Borštnikovem srečanju za vlogi nadvojvode Viscontija in Marojeviča v Metastabilnem gralu Nenada Protiča (gost v Drami SNG Maribor)

1987

Peter Boštjančič, nagrada Prešernovega sklada za leto 1987 za vlogi nadvojvode Viscontija in Marojeviča v Metastabilnem gralu Nenada Protiča in za vlogo Saljonija v Treh sestrah A. P. Čehova (gost v Drami SNG Maribor)

1987

Ljerka Belak, nagrada sklada Staneta Severja za vlogo Mumije v Strindbergovi Sonati strahov (premiera v sezoni 1986/1987) ter vlogi Dojilje in Sganarelovke v Molièrovem triptihu Zgrabite Sganarela

1988

Bojan Umek, nagrada Kulturne skupnosti občine Celje za vlogo Sganarela v Molièrovem Zdravniku po sili

1988

Janez Bermež, nagrada Sklada Staneta Severja za vlogi Geronta in Gospoda pl. Prasetnika v Molièrovem triptihu Zgrabite Sganarela ter vlogo Jonathana J. Peachuma v Brechtovi Operi za tri groše (premiera v sezoni 1988/1989)

VODSTVO GLEDALIŠČA

Borut Alujevič, upravnik
(I.I. 1987–3I. 12. 1990)

Andrej Hieng, umetniški vodja
(I. 10. 1984–29. 2. 1988)

Franci Križaj, v. d. umetniškega vodje
(I. 3. 1988–30. 9. 1988)

Franci Križaj, režiser
(15. 2. 1966–30. 9. 1999)

Janez Žmavc, dramaturg
(I. 9. 1967–I. 8. 1990)

Jean-Baptiste Poquelin Molière

ZGRABITE SGANARELA

(Po besedilih Zdravnik po sili, Sganarel
ali Namišljeni rogonosec, Gospod
plemeniti Prasetnik)

PREVAJALEC	Josip Vidmar
AVTOR ADAPTACIJE BESEDIL	
IN REŽISER	Vinko Möderndorfer
DRAMATURGA	Janez Žmavc, Blaž Lukan
SCENOGRAF	Tomaž Marolt
KOSTUMOGRAFINJA IN	
AVTORICA MASKE	Marija Vidau
AVTOR GLASBE	Jani Golob
KOREPETITOR	Miro Podjed
AKROBATSKI ELEMENTI	Aleš Vest
MRTVAŠKI PLES	Ana Vovk - Pezdir
AVTOR KIPOV	Silvan Omerzu
LEKTORICA	Ljudmila Kajtner
ASISTENTKA KOSTUMOGRAFINJE	Eva Sedmak

IGRALCI

26 Premiera

25. septembra 1987

Število ponovitev 34

Ni podatka o številu
gledalcev

ZDRAVNIK PO SILI (MÉDECIN MALGRÉ LUI)

SGANAREL	Bojan Umek
MARTINA, NJEGOVA ŽENA	Milada Kalezić
GÉRONTE, LUCINDIN OČE	Janez Bermež
LUCINDA	Jagoda k. g.
LEANDER, NJEN LJUBI	Drago Kastelic
GOSPOD ROBERT	Miro Podjed
VALER, GÉRONTOV SLUGA	Marko Boben
LUKA, JACQUELININ MOŽ	Iztok Valič
JACQUELINA, DOJILJA IN	
LUKOVA ŽENA	Ljerka Belak

SGANAREL ALI NAMIŠLJENI ROGONOSEC (LE COCU IMAGINAIRE)

SGANAREL	Miro Podjed
SGANARELOVA	Ljerka Belak
GORGIBUS, PARIŠKI MEŠČAN	Bruno Baranović
SELIJA, NJEGOVA HČI	Milada Kalezić
LELIJ, SELIJIN LJUBI	Zvone Agrež
DEBELINKO, LELIJEV SLUGA	Borut Alujevič
SELIJINA SLUŽABNICA	Anica Kumer

GOSPOD PLEMENITI PRASETNIK (SBRIGANI)

PEVCI IN GLASBENIKI	Bojan Umek, Miro Podjed, Ljerka Belak
PL. PRASETNIK	Janez Bermež
ORONT	Bruno Baranović
JULIJA, ORONTOVA HČI	Jagoda k. g.
ERAST	Marko Boben
SGANAREL (SBRIGANI)	Iztok Valič
NERINA	Anica Kumer
LUCETA	Milada Kalezić

PRVI IGRALEC, KI V SPLETKI IGRA

27

NASLEDNJO VLOGO:

PRVI ŠVICAR Zvone Agrež

DRUGI IGRALEC, KI V SPLETKI IGRA

ŠE NASLEDNJI VLOGI:

ZDRAVNIK, DRUGI ŠVICAR Borut Alujevič

TRETJI IGRALEC, KI V SPLETKI IGRA:

APOTEKAR, OFICIR Drago Kastelic

ŽANDARJI

Dejan Berk, Borut Hadžič, Sandi Krulec,
Iztok Krumpak, Klavdij Kukovič, Tadej Volf

MOJSTER CEREMONIALA V VSEH

TREH IGRAH

Stane Potisk

foto: Vilko Berk

Iztok Valič, Milada Kalezic, Janez Bermež, Anica Kumer, Drago Kastelic

Tri komedije, združene v naši uprizoritvi, v obrisih podajajo najprej Molièrovo življenjsko pot: igranje po provinci – prihod v Pariz in prvi uspehi – dvorno gledališče. Nato odražajo neko značilnost razvoja Molièrove komediografije. Njegove komedije so namreč od preprostih gledaliških fars ali burk, ki vsebujejo še največ elementov sejmarskega gledališča in *commedie dell'arte*, preko komičnih dram oziroma karakternih komedij, v katerih nastopajo že večplastni komedijski tipi oziroma liki z razširjeno in poglobljeno tipologijo, prerasle v visoke komedije /.../ Skozi razvoj Molièrove komediografije od farse do visoke komedije se izpopolni tudi Molièrov junak.

Blaž Lukan, »Zgrabite Sganarela!« (Molière), Gledališki list SLG Celje, št. 1, sezona 1987/1988.

Ljerka Belak, Miro Podjed, Bruno Baranovič, Zvone Agrež, Milada Kalezic, Stane Porisk, Anica Kumer

foto: Vilko Berk

foto: Vilhar Belak

Sezona

1987/1988

Milada Kalezić, Zvone
Agrež, Jagoda, Miro
Podjed, Ljerka Belak

Predstava za antologijo.

Helena Grandovec, Večer, 1. 10. 1987.

Tudi ob tej uprizoritvi lahko ugotovimo, da celjsko gledališče vztraja pri že opaženi težnji po solidni tekstualni osnovi, po igralski razigranosti in kvaliteti uprizoritve in po intenzivnem stiku z občinstvom.

Tone Peršak, Delo, 30. 9. 1987.

Že na začetku sezone razveseljiv gledališki dogodek.

Andrijan Lab, Tediak, 1. 10. 1987.

NAGRADE

1987

Ljerka Belak, nagrada Sklada Staneta Severja za vlogo Dojilje v Molièrovem Zdravniku po sili, Sganarelovke v Molièrovem Sganarelu ali Namišljenem rogonoscu in vlogo Mumije v Strindbergovi Sonati strahov

1988

Bojan Umek, nagrada Kulturne skupnosti občine Celje za vlogo Sganarela v Molièrovem Zdravniku po sili

1988

Janez Bermež, nagrada Sklada Staneta Severja za vlogi Geronta in Gospoda pl. Prasetnika v Molièrovem triptihu Zgrabite Sganarela in vlogo Jonathana J. Peachuma v Brechtovi Operi za tri groše

29

foto: Vilhar Belak

Bojan Umek,
Marko Boben

Harold Pinter

STARI ČASI

(Old Times)

PREVAJALKA

Maila Golob

REŽISER

Dušan Mlakar

DRAMATURG

Goran Schmidt

SCENOGRAFINJA

Sveta Jovanović

KOSTUMOGRAFINJA

Cveta Mirnik

AVTOR GLASBE

Lado Jakša

KOREPETITOR

Edi Goršič

KOREOGRAFINJA

Lojzka Žerdin

LEKTOR

Jože Faganel

IGRALCI

DEELEY

Peter Boštjančič

KATE

Maja Blagovič k. g.

ANNA

Milada Kalezić

30 Premiera
30. oktobra 1987

Število ponovitev II

Ni podatka o številu
gledalcev

foto: Viktor Berk

Maja Blagovič, Milada
Kalezić, Peter Boštjančič

O tem torej govorijo Stari časi, a kot se za celovečerno igro (celo zelo kratko celovečerno igro) spodobi, govori več kot o tem; ne more si privoščiti, da bi bila – in tudi ni – zgolj meditativna igra. Začetek je zavajajoče neposreden in preprost (ali pa morda ni tako zavajajoč: igre so neposredne in preproste, reakcije, ki jih izzovejo, so pa kompleksne).

/.../ Zdi se, da gre za konvencionalno ekspozicijo, ki naj nas pripravi na klasično pinterjevsko situacijo: vsiljivec pride in zmoti domnevni ustaljeni mir obstoječe domače situacije. Le da je vsiljivec že tu, Anna je razločno prisotna v ozadju – kot da bi bila tam zmeraj, stalna psihološka prisotnost v zakonu, celo preden stopi naprej in postane, ko se prižgejo luči, tudi fizično prisotna.

*John Russell, Taylor Plays and
Players 7/1971, str. 28–29 (prev.
M. K.), Gledališki list SLG
Celje, št. 2, sezona 1987/1988.*

Trojica igralcev je zanesljivo in disciplinirano opravila svoje delo. Študijsko je bila igra za igralca zahtevna in tudi koristna naloga. Povsem jih je izpostavila in terjala od njih precizno in pretehtano psihološko igro, ki jo je bilo treba vzdrževati tudi v nemih trenutkih.

Andrijan Lab, Novi tednik, 5. 11. 1987.

Vsi trije igralci so se potrdili kot zreli interpreti karakternih vlog.

Tone Peršak, Delo, 3. 11. 1987.

Hans Christian Andersen in Bogomir Veras

DALEČ OD DVORCA

Prva slovenska uprizoritev

REŽISER

Miran Herzog

SCENOGRAFINJA IN

KOSTUMOGRAFINJA

Eka Vogelnik

AVTOR GLASBE

Gregor Strniša

KOREOGRAFINJA

Ana Vovk - Pezdir

IGRALCI

Anica Kumer

Borut Alujevič

Drago Kastelic

Bogomir Veras

Bojan Umek

32 Premiera
14. novembra 1987

Število ponovitev III

Ni podatka o številu
gledalcev

foto: Viktor Berik

Borut Alujevič,
Anica Kumer,
Bogomir Veras

Z leti in prenekaterimi življenjskimi izkušnjami so se mi v zavest vedno bolj pogosto vračale pravljice slavnega avtorja H. C. Andersena. Pričel sem jih znova in znova prebirati in odkrival sem v njih neizmerno lepoto in bogato sporočilnost. V prologu moje dramatizacije igralci med drugim sporočajo občinstvu, da je to igra za stare in mlade, za vse, ki srce imajo in oči, za vse, ki jih življenje veseli. Takšne so bile moje želje, ko sem poskušal ugledališčiti tele Andersenove zgodbe: Svinjski pastir, Kakor pravi stari, je zmeraj prav in Cesarjeva nova oblačila. Dal sem jim skupen naslov Daleč od dvorca.

Bogomir Veras, Zakaj »Daleč od dvorca«, Bilten – pahljaca glasbene slikanice, SLG Celje, sezona 1987/1988.

Vse skupaj je dogradil in nadgradil Herzog še sam z domisleki, kot so »senčno gledališče« v tretji pravljici, sestavljena velika žena v drugi, domiselno »pogrinjanje« blazinic pod noge cesarju in princesi v prvi ... Vsekakor torej lahko rečemo, da so celjski gledališčniki svojim mladim gledalcem ponovno pripravili zelo gledljivo uprizoritev.

Tone Peršak, Delo, 16. 12. 1987.

George Bernard Shaw

HUDIČEV UČENEC

(Devil's Disciple)

PREVAJALEC	Andrej Hieng
REŽISER	Franci Križaj
DRAMATURG	Goran Schmidt
SCENOGRAF	Marjan Kravos
KOSTUMOGRAFINJA	Cveta Mirnik
GLASBENI OPREMLJEVALEC	Ivo Meša
LEKTORICA	Breda Perčič

IGRALCI

GOSPA DUDGEON	Mija Mencej
RICHARD DUDGEON, NJEN SIN	Bojan Umek
CHRISTY DUDGEON, NJEN SIN	Marko Boben
WILLIAM DUDGEON, NJEN SVAK	Bruno Baranović
NJEGOVA ŽENA	Sava Subotić
TITUS DUDGEON, NJEN SVAK	Drago Kastelic
NJEGOVA ŽENA	Hana Komar
ESSIE, NJENA NEČAKINJA	Mojca Partljič k. g.
ANTHONY ANDERSON, PASTOR	Stane Potisk
JUDITH, NJEGOVA ŽENA	Anica Kumer
HAWKINS, ADVOKAT	Jože Pristov
GENERAL BURGOYNE	Janez Bermež
MAJOR SWIDON	Iztok Valič
NAREDNIK	Igor Sancin
BRUDENELL, VOJAŠKI DUHOVNIK	Zvone Agrež
VOJAKA	Borut Alujevič, Miro Podjed

34 Premiera
5. februarja 1988

Število ponovitev 34

Ni podatka o številu
gledalcev

foto: Vilhor Berk

Shaw se v Hudičevem učencu ob resnicoljubnost zgodovine obregne bolj mimogrede in z navedenim aforizmom le rezimira vzroke in načine njenega neposrednega porajanja. Rezime je nedvomno ironičen, vendar ne na način slučajne domislice brez konteksta, pač pa kot logičen zaključek njegovega videnja poslednjih vzgibov zgodovine. /.../ Tako so po Shawu, kolikor se nam razkriva v tej igri, vzgibi, ki kreirajo zgodovino, prav smešni in zgodovini ne kaže zameriti, da laže in si izmišlja bolj tehtne.

Goran Schmidt, Hudičevi učenci in božji voleki, Gledališki list SLG Celje, št. 3, sezona 1987/1988.

Režija in igralci (pa tudi scena s svojo zračnostjo, jasnostjo, rahlo časovno stilizacijo, kot tudi barviti kostumi) – vse se je usmerjalo v intimnejši potek zgodbe, iz katere se je poudarek nagnil v ljubezenski votek. Igralci so ta poudarek oživili prepričljivo.

Veno Taufer, Naši razgledi, 12. 2. 1988.

Igra duhovitega cinizma.

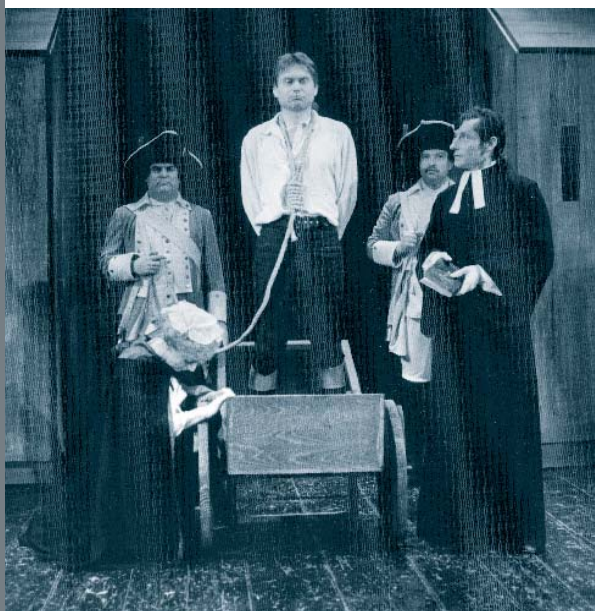
Jernej Novak, Dnevnik, 10. 2. 1988.

Upriporitev je potrdila že večkrat opaženo uigranost in prizadevnost celjskega ansambla in v tem je nemara tudi njena največja kvaliteta.

Tone Peršak, Delo, 9. 2. 1988.

Jože Pristov, Bojan Umek, Mojca Partljič, Sava Subotič, Hana Komar, Drago Kastelic, Mija Mencej, Bruno Baranovič, Anica Kumer, Stane Potisk

foto: Vilhor Berk

Miro Podjed, Anica Kumer, Bojan Umek, Borut Alujevič, Zvone Agrež

Tennessee Williams

STEKLENA MENAŽERIJA

(The Glass Menagerie)

PREVAJALEC

Janko Moder

REŽISER

Marjan Bevk

DRAMATURG

Janez Žmavc

SCENOGRAFINJA

Simona Perne

KOSTUMOGRAFINJA

Cveta Mirnik

GLASBENI OPREMLJEVALEC

Ilija Šurev

LEKTOR

Janko Moder

IGRALCI

AMANDA WINGFIELD

Nada Božič

LAURA WINGFIELD

Milada Kalezić

TOM WINGFIELD

Peter Boštjančič

JIM O'CONNOR

Bogomir Veras

36 Premiera 25. marca 1988

Število ponovitev 18

Ni podatka o številu
gledalcev

foto: Božo Bevk

Milada Kalezić,
Bogomir Veras

V Stekljeni menažeriji so vsebovani že vsi elementi kasnejših Williamsovih dram: podoba »čudaške«, »duševno razbolele« sestre, ki se tukaj prvikrat pojavi v šepajoči sestri Lauri in ga zasleduje vse življenje – kmalu kot Blanche v Tramvaju, pa v osebi Alme Winemiller v Poletju in dimu, ali v Catherini v Nenadoma lanskem poletju; zadržana, lirična barvitost dialoga in simbolni pomeni, ki jih uvaja v dogajanje; spogledovanje s psihoanalizo, ki ga je kar krepko zaposlovala; in nenazadnje Williamsova konstantna želja po begu, uiti ven, ven iz malomeščanske ožine, vselej na begu pred nečim, pred samim seboj ali od drugih, pred dejansko ali umišljeno grožnjo.

Janez Žmavc, O avtorju in delu, Gledališki list SLG Celje, št. 4, sezona 1987/1988.

Diskretno, mirno, intimno, melanholično. /.../ V celoti korektna predstava, ki ohranja znane kvalitete celjskega gledališča in jo je tudi zato občinstvo nagradilo s poštenim aplavzom.

Veno Taufer, Naši razgledi, 8. 4. 1988.

Režija predvsem omogoča igralce kot interprete likov, zapletenih v travmatične odnose in ne teži v kakšne dodatne učinke.

Tone Peršak, Delo, 30. 3. 1988.

Režiser Marjan Bevk je zvesto udejanil psihološko realistično vzdušje te igre, njen mali družinski svet in spreminjajoče se razpoloženske nianse v poteku dogajanja.

Andrijan Lah, Tedičnik, 31. 3. 1986.

foto: Božo Bevk

Peter Boštjančič,
Nada Božič

Tone Peršak

PETER IN PAVEL

Krstna uprizoritev

REŽISER	Franci Križaj
DRAMATURG	Janez Žmavc
SCENOGRAFINJA	Karin Košak
KOSTUMOGRAFINJA	Cveta Mirnik
GLASBENI OPREMLJEVALEC	Ivo Meša
LEKTORICA	Breda Perčič

IGRALCI

PETER KRALJ	Janez Bermež
PAVEL KRALJ	Janez Bermež
MELANIJA REICHMAN - KRALJ	Milada Kalezić
JANA	Vesna Jevnikar k. g.
TOV. STARC	Jože Pristov
TOV. KLINC	Iztok Valič
TOV. CMOK	Bojan Umek
TOV. MAGDALENA VESEL	Ljerka Belak
TOV. VERA MIŠKA	Anica Kumer
MAG. ROPOTEC	Bogomir Veras
TOV. PEČENKO	Zvone Agrež
TOV. JAMER	Miro Podjed
VESNA GROZNIK	Mija Mencej
TOVARIŠ PREDSEDNIK	Bruno Baranović

38 Premiera
27. maja 1988

Število ponovitev 15

Ni podatka o številu
gledalcev

foto: Božo Berčič

Janez Bermež,
Ljerkla Belak

Igro sem v bistvu napisal po naročilu. Andrej Hieng je, ko me je povabil k sodelovanju, »naročil« komedijo, ki naj bi bila, kot je rekel, dramaturško čim bolj čvrsta in pravzaprav zgrajena po tradicionalnih pravilih »dobro narejene igre«. K takšni zahtevi pa prav gotovo sodi tudi to, da avtor misli na igralce, ki naj bi igrali njegove osebe. To je dobro in lahko zelo plodno zato, ker si avtor lahko osebe nadvse živo predstavlja in jim »pripiše« značilnosti in poteze, ki karakterizirajo njihove osebnosti in posebnosti, veliko bolj nazorno, kot bi to mogel, če bi vnaprej ne poznal podobe osebe. /.../; moram pa reči, da sta se Križajeva in »moja« zasedba, ki je seveda nisem vsiljeval, v dokajšnji meri ujeli.

*Pogovor z dramatikom Tonetom
Peršakom, Gledališki list SLG
Celje, št. 5, sezona 1987/1988.*

Režiser Franci Križaj je postavil uprizoritev po liniji najmanjšega odpora, zvesto po črki (ne pa tudi v duhu) besedila, v konvencionalnih kulisah, ki hočejo po vsej sili in brez pravega razloga ustvarjati iluzijon nekakšne realnosti (kar je pri številnih menjavah prizorišča povzročalo določene težave) in s preprosto, neproblematično »psihologijo« nastopajočih likov. Hočem reči, na odru so Peršakovi dialogi v korektnem, toda popolnoma mehničnem »prevodu«, ki se striktno odreka kakršnikoli lastni gledališki domiselnosti in ki pušča v veliki meri ob strani tudi posebne možnosti komedijskega žanra, na katerem sicer gradi pisec.

Andrej Inkret, Delo, 16. 6. 1988.

SEZONA

Bertolt Brecht
Opera za tri groše

Žarko Petan
TV Sneguljčica

Dane Zajc
Medeja

Federico García Lorca
Krvava svatba

Stefan Zweig
Volpone

Jean Anouilh
Ornifle ali Sapica

1988/1989

NAGRADE

1988

Janez Bermež, nagrada Sklada Staneta Severja za vlogi Géronta in Gospoda pl. Prasetnika v Molièrovem triptihu Zgrabite Sganarela (premiera v sezoni 1987/1988) ter vlogo Jonathana J. Peachuma v Brechtovi Operi za tri groše

1989

Mija Mencej, nagrada Kulturne skupnosti občine Celje za njeno bogato ustvarjalno delo v SLG Celje

1989

Ljerka Belak, Borštnikova diploma in nagrada za igro za vlogo Gospe Peachum v Brechtovi Operi za tri groše

1989

Alenka Bartl, Borštnikova diploma in nagrada za kostume v Brechtovi Operi za tri groše

1990

Bogomir Veras, nagrada Kulturne skupnosti občine Celje za naslednje vloge: vlogi šefa policije Browna in Primadone (uvodna arija) v Brechtovi Operi za tri groše, vlogo Otomala Pesta v Kodričevi igri Vida vidim (premiera v sezoni 1989/1990) in vlogo Voltora v Zweigovem Volponeju

VODSTVO GLEDALIŠČA

Borut Alujevič, upravnik
(1. 1. 1987–31. 12. 1990)

Franci Križaj, v. d. umetniškega vodje
(1. 3. 1988–15. 10. 1988),

Janez Žmavc, v. d. umetniškega vodje
(16. 10. 1988–28. 2. 1989)

Blaž Lukan, umetniški vodja
(1. 3. 1989–28. 2. 1993)

Franci Križaj, režiser
(15. 2. 1966–30. 9. 1999)

Janez Žmavc, dramaturg
(1. 9. 1967–1. 8. 1990)

Bertolt Brecht

OPERA ZA TRI GROŠE

(Dreigroschenoper)

PREVAJALEC	Ervin Fritz
REŽISER	Vinko Möderndorfer
DRAMATURG	Janez Žmavc
SCENOGRAFINJA	Simona Perne
KOSTUMOGRAFINJA	Alenka Bartl
AVTOR GLASBE	Kurt Weill
DIRIGENT	Radovan Marvin
KOREPETITOR	Borut Lesjak
KOREOGRAFINJA	Ksenija Hribar
AVTOR SKULPTURE KONJA	Roberto Stell
AVTOR MASKE	Boris Čavlina
KOREOGRAF PRETEPOV	Aleš Vest
SONGI V FOYERJU	Jani Golob
LEKTOR	Jože Faganel

GLASBENIKI

KLAVIR IN HARMONIKA	Matjaž Železnik
BAS IN BAS KITARA	Evgen Oparenovič
KLARINET IN TENOR SAKSOFON	Boštjan Zupančič
SINTETIZATOR	Urška Koren
TOLKALA	Mitja Telič

42 Premiera
30. septembra 1988

Število ponovitev 20

Ni podatka o številu
gledalcev

IGRALCI

MACHEATH – MACKI NOŽ

JONATHAN J. PEACHUM

GOSPA PEACHUM

POLLY, NJUNA HČI

BROWN, ŠEF POLICIJE

LUCY, NJEGOVA HČI

BEZNIŠKA JENNY

SMITH, POLICAJ

FILCH, BERAČ

KIMBALL

Bojan Umek

Janez Bermež

Ljerka Belak

Maja Sever k. g.

Bogomir Veras

Anica Kumer

Milada Kalezić

Miro Podjed

Stane Potisk

Jože Pristov

LOPOVI

MATIJA GROŠ

JAKOB KLJUKA

ROBERT ŽAGA

EDDY

JIMMY

WALTER

Iztok Valič

Igor Sancin

Zvone Agrež

Borut Alujevič

Marko Boben

Primož Ekart k. g.

PROSTITUTKE

ŠEFINJA BORDELA

STARA PROSTITUTKA

BETTY

PROSTITUTKI

Jana Šmid

Mija Mencej

Darja Reichman k. g.

Hana Komar, Ana Tomažin

BERAČI, BERAČICE

Bruno Baranović, Aleksander Jekl,

Dominik Tomažin, Amalija Baranović,

Tonka Orešnik, Vera Pristov

Radovan Les, Emil Panič, Iztok Štrakl

POLICAJI

foto: Božo Berč

Po Brechtu se človek obnaša tako, da v situaciji – v vsakokratni situaciji, v katero je postavljen – svoje obnašanje optimalno prilagodi prevladujoči družbeni strukturi, kar pač ustreza potrebam (diktatu) njegovega časa. V tem smislu Brecht tudi historizira osebe: postavlja jih v odvisnost od družbenega reda, s tem pa odkriva možnost, da bi sprememba družbenega reda omogočila tudi menjavo človekovega obnašanja. To družbeno (recimo tudi zgodovinsko) obnašanje ljudi imenuje Brecht v epskem gledališču gestus (človekovo celotno obnašanje). Torej naj gledalec v načinu uprizarjanja, prednašanja, sproti in v celoti iz zaključka igre razbere neko nujnost, pa tudi možnost, da se svet spremeni.

*Janez Žnavec, Brechtov teater,
Gledališki list SLG Celje,
št. 1, sezona 1988/1989.*

Bojan Umek,
Miro Podjed,
Bogomir Veras

foto: Božo Berčič

Ljerka Belak, Janez Bermež, Maja Sever

Sezona
1988/1989

Odličen začetek sezone. Srečno prepletanje humorja, družbene kritike, cinizma in sentimenta.

Helena Grandovec, Večer, 3. 10. 1988.

Slovensko ljudsko gledališče Celje s spektakularno predstavo v novo sezono.

Metod Pevec, Novi tednik, 6. 10. 1988.

Predstava, ki zasluži dolgo življenje na gledaliških odrih.

Jernej Novak, Dnevnik, oktober 1988.

Naj ob koncu poleg resnično zelo dobrih igralskih in pevskih dosežkih (Bermež, Belakova, Umek, Severjeva, Ekart, Veras, Kumrova, Kalezičeva, Podjed, Valič, Sancin ...), poleg kot ponavadi dobrega prispevka Janija Goloba in Ksenije Hribarjeve in poleg uprizoritvi zelo koristnega sodelovanja godbenikov, vseeno posebej omenim prispevka prevajalca in lektorja, ki sta poskrbela ne le za posodobitev jezika, temveč tudi za njegovo živost in celo dražljivost.

Tone Peršak, Delo, 5. 10. 1988.

NAGRADE

1988

Janez Bermež, nagrada Sklada Staneta Severja za vlogo Jonathana J. Peachuma v Brechtovi Operi za tri groše in vlogi Géronta in Gospoda pl. Prasetnika v Molièrovem triptihu Zgrabite Sganarela

1989

Ljerka Belak, Borštnikova diploma in nagrada za igro za vlogo Gospe Peachum v Brechtovi Operi za tri groše

1989

Alenka Bartl, Borštnikova diploma in nagrada za kostume v Brechtovi Operi za tri groše

1990

Bogomir Veras, nagrada Kulturne skupnosti občine Celje za vlogi šefa policije Browna in Primadone (uvodna arija) v Brechtovi Operi za tri groše ter vlogo Otomala Pesta v Kodričevi igri Vida vidim in vlogo Voltora v Zweigovem Volponeju

Žarko Petan

TV SNEGULJČICA

Krstna uprizoritev

REŽISER	Marjan Bevk
DRAMATURG	Janez Žmavc
SCENOGRAF	Marjan Bevk
KOSTUMOGRAFINJA	Cveta Mirnik
AVTOR GLASBE	Lado Jakša

IGRALCI

REŽISER	Borut Alujevič
TAJNICA MARTA	Nada Božič
SNEGULJČICA	Mojca Partljič k. g.
DOBRA IN HUDA KRALJICA	Mija Mencej
LOVEC IN OGLEDALO	Drago Kastelic
PRINC	Bojan Umek
SEDEM PALČKOV	Marko Boben

46 Premiera
3. oktobra 1988

Število ponovitev 55

Ni podatka o številu
gledalcev

Foto: Bazo Berik

Nada Božič,
Mojca Partljič

Celjska uprizoritev, predvsem po zaslugi igralcev, pa tudi po zaslugi režiserja v nekaterih prizorih (pomemben pa je pri tem tudi delež sodelavca za gib in avtorja glasbe, ki ni bila ilustrativna, čeprav je morala ponazarjati živali, veter ...), deluje zadosi razigrano, da pritegne mlado občinstvo.

Tone Peršak, Delo, december 1988.

Otroci so se odzvali predvsem nastopom Boruta Alujeviča, ki je v dvojni vlogi Režiserja in Pripovedovalca dodal še dvornega norčka, ki vodi pantomimično uprizoritev Sneguljčice. /.../ Skromna predloga je dala nedomiselnost oblikovano uprizoritev, globoko pod ravnjo predstave Daleč od dvorca, ki jo je celjsko gledališče uprizorilo pred letom dni.

Jernej Novak, Dnevnik, 20. 12. 1988.

MEDEJA

Dane Zajc

Krstna uprizoritev

REŽISER

Franci Križaj

DRAMATURG

Taras Kermauner

SCENOGRAFINJA IN

KOSTUMOGRAFINJA

Sanja Jurca

AVTOR GLASBE

Aldo Kumar

KOREOGRAFINJA

Ksenija Hribar

LEKTORICA

Majda Križaj

IGRALCI

JAZON

Peter Boštjančič

MEDEJA

Milada Kalezić

PELIAS, KRALJ JOLKA

Jože Pristov

PELIASOVI HČERI

Ljerka Belak, Jana Šmid

AKAST, PELIASOV SIN

Zvone Agrež

KIRKA

Anica Kumer

KAPITAN

Iztok Valič

TRIJE MORNARJI

Miro Podjed,

Bogomir Veras,

Igor Sancin

Stane Potisk

Vesna Jevnikar k. g.

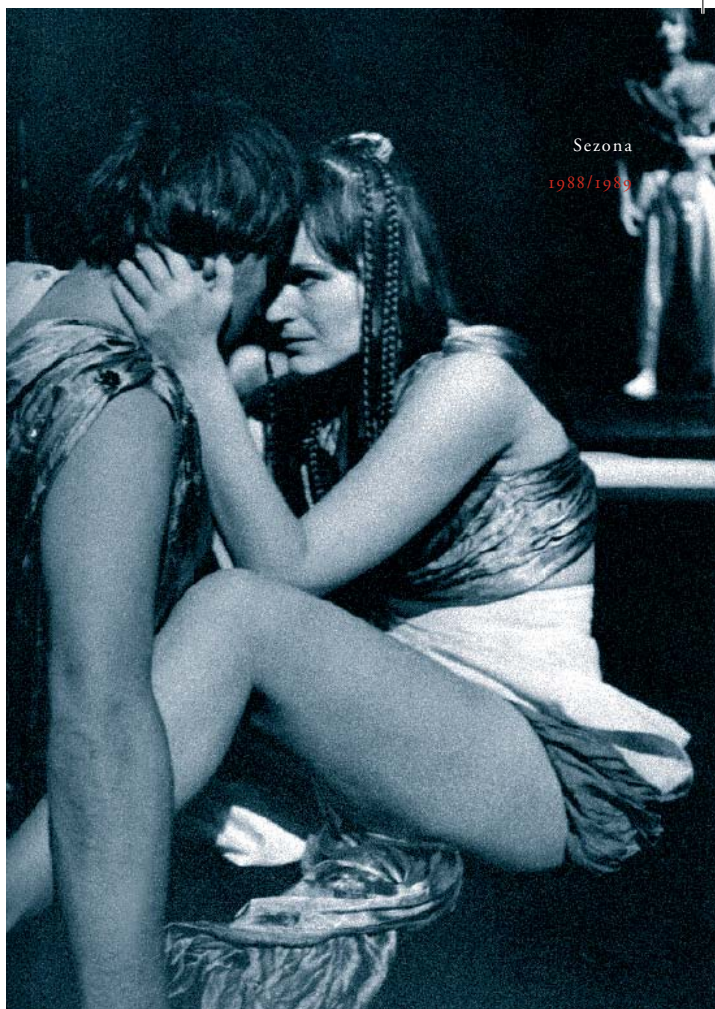
48 Premiera
9. decembra 1988

Število ponovitev 17

Ni podatka o številu
gledalcev

fot.: Božo Berk

Peter Boštjančič,
Milada Kalezić,
Zvone Agrež

Vendar Daneta Zajca zunanji, dogajalski okvir in kardinalne točke mita zanimajo le toliko, kolikor se vanje vtiskuje usoda, ki pa nima časovnih razpoznavnih znamenj, je samo brezčasna Usoda. Ni ji moč ubežati, ker se dogaja skozi sirenski glas: najstrašnejše na Medeji je njeno besedno čarovništvo, njena sposobnost »čaranja« z besedami, v katerih je vse in nič: usoda sama, zarisana preko horizonta človeške in božje zavezanosti nečemu, kar je od nekdaj prisotno in kar je v svoji prisotnosti brezčasno.

*Denis Poniž, Nenazrešljiva
Medejina usoda, Gledališki list SLG
Celje, št. 2, sezona 1988/1989.*

Morda bo kdo uprizoritvi očital vračanje k stilu in poetiki Odra 57, toda kvalitete, ki jih je vendarle prinesla, ne bo mogel zanikati.

Tone Peršak, Delo, december 1988.

Peter Boštjančič,
Vesna Jevnikar

fot.: Božo Berk

Federico Garcia Lorca

KRVAVA SVATBA

(Bodas de sangre)

PREVAJALEC

Igor Lampret

REŽISERKA IN DRAMATURGINJA

Barbara Hieng

SCENOGRAF

Marko Krumberger

KOSTUMOGRAFINJA

Jerneja Jambrek

AVTOR GLASBE

Gregor Strniša

KOREOGRAF

Andrija Laboš

IZDELAVA FRESKE

Marij Vrenko

LEKTORICA

Nada Šumi

IGRALCI

MATI

Anica Kumer

NEVESTA

Darja Reichman k. g.

TAŠČA

Nada Božič

LEONARDOVA ŽENA

Milada Kalezić

DEKLA

Jana Šmid

SOSEDA

Mija Mencej

DEKLE

Lučka Počkaj k. g.

LEONARDO

Peter Boštjančič

ŽENIN

Igor Sancin

NEVESTIN OČE

Janez Bermež

LUNA

Zvone Agrež

SMRT (KOT BERAČICA)

Ljerka Belak

PRVI DRVAR

Marko Boben

DRUGI DRVAR

Drago Kastelic

TRETJI DRVAR

Bruno Baranović

STARKI

Tonka Orešnik, Vera Pristov

50 Premiera
10. februarja 1989

Število ponovitev 18

Ni podatka o številu
gledalcev

foto: Božo Berik

Darja Reichman,
Igor Sancin

Zgodba Krvave svatbe je enostavna in neposredna: s svojimi izbruhi strasti vzburi gledalčeva čustva, s svojo govorico ljudske tragedije pa nanj učinkuje očiščevalno. Glavni junaki živijo znotraj omejitev starodavnega moralnega kodeksa, ki sloni na nezlomljivih načelih časti in smrti. Vsebina se v osnovi vrti okoli treh vzorcev – tradicije, kodeksov in mysticizma –, ki oživljajo preprosto vest iz časopisa. Lorca se v prvi vrsti ukvarja s špansko družbeno zavestjo, ki se zrcali v vsakdanjem življenju: to je španska tradicija, ta edinstveni spoj dolgoletnega prepletanja katoliškega in orientalskega vpliva.

Vesna Jurca, Bližanje Lorci, Gledališki list SLG Celje, št. 3, sezona 1988/1989.

Za uprizoritev Krvave svatbe v režiji in dramaturgiji Barbare Hieng je značilno prizadevanje po novi odrski podobi lirične drame. To iskanje je razpeto med enoplastno tragično igro, s katero režiserka zaznamuje lik Matere v interpretaciji Anice Kumer in podobo Dekleta, ki jo s krhkim liričnim petjem interpretira Lučka Počkaj (k. g.).

Jernej Novak, Dnevnik, februar 1989.

Vse je ubrano tako, da predstava ves čas vztraja na najvišji stopnji ostrine čustev, strasti, stisk.

Tone Peršak, Delo, februar 1989.

foto: Božo Berik

Darja Reichman,
Igor Sancin, Anica
Kumer, Janez Bernež,
Peter Boštjančič, Milada
Kalezić

Stefan Zweig

VOLPONE

(Volpone)

PREVAJALKA

Mojca Kranjc

PREVAJALEC VERZOV

Fran Albreht

REŽISER

Franci Križaj

DRAMATURGINJA

Tanja Viher

SCENOGRAF

Marjan Kravos

KOSTUMOGRAFINJA

Cveta Mirnik

GLASBENI OPREMLJEVALEC

Ivo Meša

LEKTORICA

Katja Podbevšek

IGRALCI

VOLPONE, BOGAT LAVANTINEC

Janez Bermež

MOSCA, NJEGOV PRISKLEDNIK

Iztok Valič

VOLTRE, NOTAR

Bogomir Veras

CORBACCIO, STAR ODERUH

Stane Potisk

CORVINO, TRGOVEC

Miro Podjed

LEONE, CAPITANO, CORBACCIOV SIN

Igor Sancin

COLOMBA, CORVINOVA ŽENA

Ljerka Belak

SODNIK

Drago Kastelic

POVELJNIK STRAŽE

Bruno Baranović

52 Premiera 7. aprila 1989

Število ponovitev 51

Ni podatka o številu
gledalcev

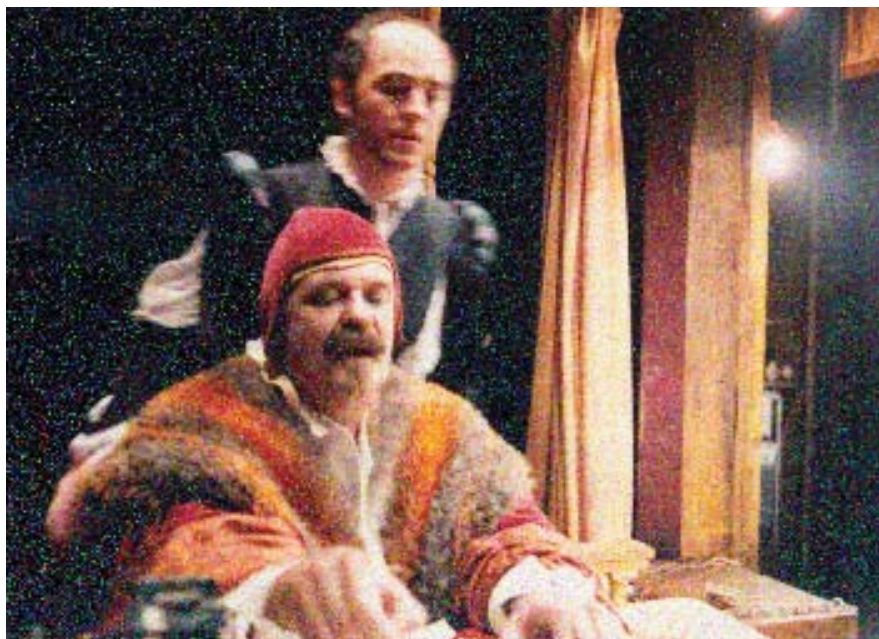

foto: Boro Berk

Janez Bermež,
Izrok Valič

Kot piše Zweig v svojih spominih Včerajšnji svet, je Jonsonovega Volponeja poznal po kratki vsebini iz Tainove Zgodovine angleške književnosti in tema ga je tako prevzela, da se je odločil komplicirani izdelek angleške elizabetinske renesanse v verzih prenesti v svojo dobo v prozni obliki. Očistil ga je balastnih oseb, dogodkov in prizorišč, spremenil nekatera imena in dodal Canino. Osebe, ki igrajo odločilno vlogo, je deloma preoblikoval tako, da se v 20. stoletju zdijo verjetnejše od Jonsonovih frivolnih renesančnih tipov, ki obkrožajo Volponeja.

Tanja Viher, Denar, denar slepi ljudi, Gledališki list SLG Celje, št. 4, sezona 1988/1989.

Režiser tako predvsem nazorno pripoveduje zgodbo, skrbi za potreben ritem in tempo in zanesljivo vodi igralce, da se lahko v polni meri razigrajo, in obenem uprizoritev vzdrži tudi potrebno enotnost stila in žanra.

Tone Peršak, Delo, april 1989.

V interpretacijskem pogledu je celjski Volpone medla uprizoritev, iz katere ni prav razvidno, zakaj so se ustvarjalci odločili prav za Zweigovo različico te znamenite komedije.

Jernej Novak, Dnevnik, 28. 4. 1989.

Vsekakor na koncu nič manj, če ne še bolj ko na začetku: zabavna in uspeša predstava.

Veno Taufer, Naši razgledi, 12. 5. 1989.

NAGRADA

1990

Bogomir Veras, nagrada Kulturne skupnosti občine Celje za vlogo Voltora v Zweigovem Volponeju, vlogi šefa policije Browna in Primadone (uvodna arija) v Brechtovi Operi za tri groše ter vlogo Otomala Pesta v Kodričevi igri Vida vidim

Jean Anouilh

ORNIFLE ALI SAPICA

(Ornifle ou Le courant d'air)

PREVAJALEC

Ciril Kosmač

REŽISER

Miran Herzog

DRAMATURG

Janez Žmavc

SCENOGRAFINJA IN

KOSTUMOGRAFINJA

Karin Košak

AVTOR GLASBE

Lado Jakša

KOREOGRAFINJA

Vesna Lavrač

LEKTORICA

Katja Podbevšek

IGRALCI

ORNIFLE

Borut Alujevič

FABRICE, NJGOV NEZAKONSKI SIN

Zvone Agrež

MACHETU, NJGOV PRIJATELJ

Miro Podjed

GROFICA, NJGOVA ŽENA

Jana Šmid

GDČ. SUPO, NJGOVA TAJNICA

Anica Kumer

NÉNETTE, NJGOVA SOBARICA

Mija Mencej

MARGUERITE,

FABRICEOVA ZAROČENKA

Darja Reichman k. g.

OČE DUBATON

Stane Potisk

PROFESOR GALOPIN

Jože Pristov

DR. SUBITÈS

Igor Sancin

FOTOGRAF, NOVINAR

Marko Boben

POMOČNICA FOTOGRAFA

Inge Kobe

MINISTRANT

Anže Čater

54 Premiera
26. maja 1989

Število ponovitev 17

Ni podatka o številu
gledalcev

foto: Borut Berk

Anica Kumer,
Borut Alujevič

O Don Juanu našega časa, neustavljivem šarmerju, brezskrbnem lahkoživcu, velikem osvajalcu ženskih src (teles): velik pesnik, svinja stara, morilec, judež, pošast, najpodlejše bitje (vse iz bogatega izrazoslovnega arzenala gospodične Supo). Kaj pa o ženskah? Ornifla vendarle one omogočajo! Ne glede na to, koliko so (ali koliko se imajo za) žrtve! Tu pa so naše sodbe o Orniflu podvržene že hudi preizkušnji: ali bi bil sam na sebi res tako bebav?

*Janez Žmavc, Ornifle ali druga
plat medalje, Gledališki list SLG
Celje, št. 5, sezona 1988/1989.*

Miran Herzog je na prizorišču,
ki ga je oblikovala Karin Košak,
ustvaril podrobno razčlenjeno in
s prenekatero duhovito domisljico
popestreno predstavo.

Jernej Novak, Dnevnik, 31. 5. 1989.

Kot celota, po igralski in režijski plati,
pomeni uprizoritev Anouilhove igre
soliden, dovolj zabaven zaključek sezone.

Tone Peršak, 1. 6. 1989.

SEZONA

Zdenko Kodrič
Vida vidim

Aurand Harris
Androkles in lev

Andrej Hieng
Osvajalec

Joe Orton
Plen

David Mamet
Edmond

Alexandre Dumas père
Pokvarjenec ali Lepota in moč

1989/1990

NAGRADI

1990

Bogomir Veras, nagrada Kulturne skupnosti občine Celje za naslednje vloge: vlogi Browna, šefa policije in Primadone (uvodna arija) v Brechtovi Operi za tri groše (premiera v sezoni 1988/1989), vlogo Otomala Pesta v Kodričevi igri Vida vidim in vlogo Voltora v Zweigovem Volponeju (premiera v sezoni 1988/1989)

1990

Drago Kastelic, Prešernova nagrada Mestne občine Celje za vlogo Erharda Pilerja v Möderndorferjevi Cameri obscuri (premiera v sezoni 1990/1991) in vlogo Nemege Indijanca v Hiengovem Osvajalcu

VODSTVO GLEDALIŠČA

Borut Alujevič, upravnik
(1. 1. 1987–31. 12. 1990)

Blaž Lukan, umetniški vodja
(1. 3. 1989–28. 2. 1993)

Franci Križaj, režiser
(15. 2. 1966–30. 9. 1999)

Janez Žmavc, dramaturg
(1. 9. 1967–1. 8. 1990)

Zdenko Kodrič

VIDA VIDIM

Krstna uprizoritev

REŽISER	Franci Križaj
DRAMATURG	Blaž Lukan
SCENOGRAFINJA	Simona Perne
KOSTUMOGRAFINJA	Cveta Mirnik
AVTOR GLASBE	Zoran Predin
KOREPETITOR	Edi Goršič
KOREOGRAF	Metod Jeras
SNEMALEC IN PROGRAMER	David Šuligoj
IZVAJALEC GLASBE	Mirko Vuksanovič
LEKTORICA	Majda Križaj

IGRALCI

ALBIN KORŽE, GOSPODAR, SLOVENEK	Janez Bermež
ZALA, NJEGOVA ŽENA, SLOVENKA	Jana Šmid
VID, NJUN STAREJŠI SIN, SLOVENEK	Zvone Agrež
ROMAN, NJUN MLAJŠI SIN, SLOVENEK	Peter Boštjančič
ŽELOD, GOSTILNIČAR, SLOVENEK	Miro Podjed
ZIMA, NJEGOVA ŽENA, SLOVENKA	Ljerka Belak
OTOMAL PEST ALIAS ALEKSEJ	
FEOFILAKTIČ, PRIJATELJ	
SLOVENIJE, RUS	Bogomir Veras
MILIČNIK, SRB	Stane Potisk
MIRKO, ALKOHOLIK, SLOVENEK	Iztok Valič
ZBOR SLOVENSКИH KMETOV IN	
PROLETARCEV, ŽENSKA, OTROK IN	
LJUDJE	Bruno Baranović
	Marko Boben
	Drago Kastelic
	Igor Sancin
	Bojan Umek

58 Premiera
29. septembra 1989

Število ponovitev 17

Ni podatka o številu
gledalcev

Sezona

1989/1990

Janez Bermež,
Ljerka Belak

Prvi stik z dramo Vida vidim je podoben stiku s sodobno pesmijo: doživetje močne atmosfere, vendar pa neka splošna nejasnost, neopredeljenost, ki zahteva dodatno delo, dodaten razmislek. Vse zakonitosti dramaturgije, ki običajno veljajo za dramsko besedilo (pregledna fabula, razvidni odnosi, izčiščeni dramaturški poudarki ...) so v tej drami nekako prikriti. V ospredju je dramska atmosfera, obenem pa izredno intenzivna jezikovna podoba besedila. /.../ Iz tega sledi, da moramo o drami Vida vidim v istem trenutku, ko razmišljamo o njeni »banalni« fabulativno-dramaturški plati, razmišljati tudi že o njeni »transcendenci«, o vzrokih in posledicah njene privzdignjenosti nad golo zgodbo.

Blaž Lukan, Ljudje, ki rastejo iz zemlje, Gledališki list SLG Celje, št. 1, sezona 1989/1990.

Igralci so imeli precej težko vlogo, saj jim je občasno manjkalo gradiva za oblikovanje izrazitih karakterjev, ki jih dogajanje zahteva. Verjetno pa si bo večji del gledalcev najbolj zapomil tuhtajoči lik morilca Želoda, ki ga je Miro Podjed oblikoval kot zadržano in vendar izrazito nevarno figuro; zanimivo vlogo Rusa Otomala, v kateri je Veras dobro preigral zelo raznolika stanja te po malem skrivnostne, zdaj razčustvovane zdaj ledeno brezobzirne osebe.

Tone Peršak, Delo, 4. 10. 1989.

NAGRADA

1990

Bogomir Veras, nagrada Kulturne skupnosti občine Celje za vlogo Otomala Pesta v Kodričevi igri Vida vidim in vlogi šefa policije Browna in Primadone (uvodna arija) v Brechtovi Operi za tri groše ter vlogo Voltora v Zweigovem Volponeju

59

Aurand Harris

ANDROKLES IN LEV

(Androcles and the Lion)

PREVAJALEC

REŽISERKA

DRAMATURG

SCENOGRAFINJA

KOSTUMOGRAFINJA

AVTOR GLASBE

KOREOGRAFINJA

AVTOR OSNUTKA ZA LUTKO LEVA

AVTOR LUTKE LEVA

SVETOVALEC ZA PRETEPE

LEKTORICA

Veno Taufer

Helena Zajc

Janez Žmavc

Simona Perne

Cveta Mirnik

Gregor Strniša

Lojzka Žerdin

Jože Ciuha

Zdenko Majaron

Aleš Vest

Breda Perčič

IGRALCI

ANDROKLES

LEV

ŠTOTNIK

IZABELA

LELIO

PANTALONE

Bojan Umek

Marjan Hintereger k. g.

Iztok Valič

Ljerka Belak

Drago Kastelic

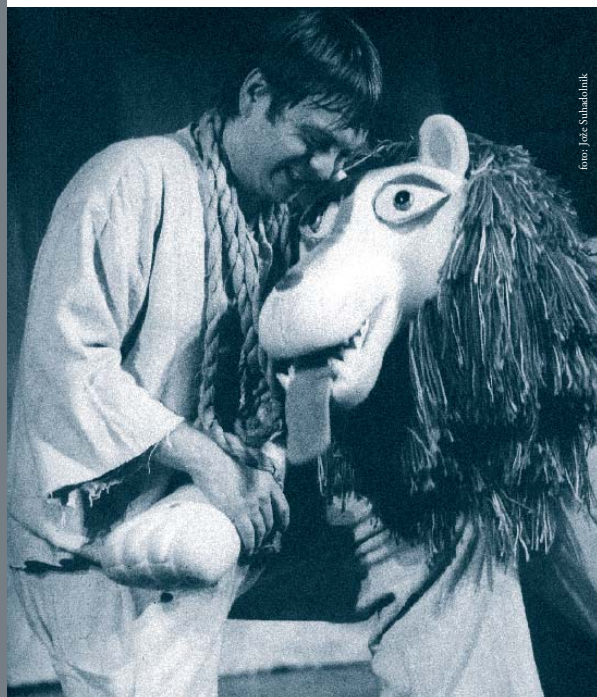
Bruno Baranović

60 Premiera
13. oktobra 1989

Število ponovitev 37

Ni podatka o številu
gledalcev

Bojan Umek,
Marjan Hintereger

foto: Jaka Stančič/Onnik

Preprosto in za ugledališčenje dovolj razgibano in slikovito igro je ob pomoči dramaturga Janeza Žmavca tekoče postavila na oder režiserka Helena Zajc. Gledališko dogajanje je gradila predvsem na poudarjeni tipologiji dramskih likov, na stiliziranih prvinah commedie dell'arte in na skladni govorici likovnih, glasbenih in igralskih prvin uprizoritve. /.../ Igralski ansambel je napolnjeval prostor in dramske like s primerno ansambelsko usklajenostjo in ustvarjalno disciplino.

Slavko Pezdin, Tedičnik, 19. 10. 1989.

Najvažnejše pri tem pa je, da so celjski igralci tudi tokrat svoje delo opravili z isto zavzetostjo kot v vseh drugih uprizoritvah in ne »z levo roko«, kot obvezni vsakoletni davek mlajšim gledalcem. Zlasti okretni Umek se je izkazal ne le kot pevec, temveč tudi kot mimsko izrazit igralec, ki se je v konceptu, ki kajpak v večji meri zahteva predstavljanje kot doživljanje, lahko dodobra razigral.

Tone Peršak, Delo, 4. 1. 1990.

Andrej Hieng

OSVAJALEC

REŽISER	Vinko Möderndorfer
DRAMATURG	Janez Žmavc
SCENOGRAF	Roberto Stell
KOSTUMOGRAFINJA	Alenka Bartl
AVTOR GLASBE	Jani Golob
KOREPETITOR	Miro Podjed
KOREOGRAFINJA	Ksenija Hribar
SLIKAR	Štefan Marflak
KIPAR	Zdravko Jerkovič
AVTOR POSEBNIH EFEKTOV	Dušan Mihajlović
LEKTORICA	Emica Antončič

62 Premiera
22. decembra 1989

Število ponovitev 12

Ni podatka o številu
gledalcev

IGRALCI

PEDRO

Miro Podjed

PABLO

Stane Potisk

CAETANA

Ljerka Belak

BALTASAR

Bojan Umek

TAJNIK

Iztok Valič

SUANZA

Bogomir Veras

DOLGIN

Marjan Bačko

ČOKATI

Bruno Baranović

FELIPE

Janez Bermež

MARGERITA

Jana Šmid

NEMI INDIJANEC

Drago Kastelic

KONKVISTADORJI

Zvone Agrež,

Borut Alujevič, Marko Boben,

Peter Boštjančič, Igor Sancin

Zvone Agrež, Borut Alujevič,

Marko Boben, Peter Boštjančič,

Igor Sancin, Marjan Bačko,

Bruno Baranović, Iztok Valič,

Irena Mihelič k. g.

INDIJANCI

BOBNAR

Agim Brisani

MLADI BALTASAR

Anže Čater

OGENJČEK

petelin

foto: Jože Suhadolnik

64

Bojan Umek, Ljerka
Belak, Jana Šmid

Predstava naj bi uprizarjala predvsem kontrast med dvema zelo različnima civilizacijama: Španci – Indijanci. Moramo vedeti, da je bila španska kultura takrat, (1500–1600) v Cortezovem času (in Hiengova igra nedvomno govori o osvajalcu Cortezu) na višku svoje moči. Prav tako je bila na višku tudi indijanska kultura. Obe civilizaciji sta neusmiljeno trčili druga ob drugo in obe propadli. Iz obeh civilizacij in kultur je nastal hibrid nekakšnega čudnega indijansko-evropskega krščanstva.

*Vinko Möderndorfer, Iz režiserjevih
napotkov za kostumsko opremo
uprizoritve, Gledališki list SLG
Celje, št. 3, sezona 1989/1990.*

foto: Jozef Suhadolnik

Janez Bermež,
Bogomir Veras

Predstavi ne gre odrekati
velike ustvarjalne energije in
sugestivnega stopnjevanja igre,
ki doseže svoj izpovedni vrh v
interpretaciji tretjega dejanja.

Jernej Novak, Dnevnik, 27. 12. 1989.

Dramo o razkroju osebnosti in družine
uprizarja režiser na način veristične
odrske analize, ki pa tudi želi vztrajati
pri tragični razsežnosti. To pa od igralcev
vseeno zahteva precejšen razmah,
hiperboličnost v izrazu in patos.

Tone Peršak, Delo, 27. 12. 1989.

NAGRADA

1990

Drago Kastelic, Prešernova nagrada
Mestne občine Celje za vlogo
Nemega Indijanca v Hiengovem
Osvajalcu in vlogo Erharda Pilerja v
Möderndorferjevi Cameri obscuri

65

Ljerk Belak, Bojan
Umek, Drago Kastelic

foto: Jozef Suhadolnik

PLEN

Joe Orton

(Loot)

PREVAJALEC

REŽISER

DRAMATURG

SCENOGRAF

KOSTUMOGRAFINJA

GLASBENI OPREMLJEVALEC

LEKTORICA

Lado Kralj

Franci Križaj

Lado Kralj

Marjan Kravos

Cveta Mirnik

Ivo Meša

Majda Križaj

IGRALCI

MCLEAVY

FAY

HAL

DENNIS

TRUSCOTT

MEADOWS

Marjan Bačko

Anica Kumer

Bojan Umek

Zvone Agrež

Miro Podjed

Drago Kastelic

66 Premiera
9. marca 1990

Število ponovitev 32

Ni podatka o številu
gledalcev

foto: Jože Suhadolnik

Miro Podjed,
Bojan Umek

Seks in smrt – dva pojava, kjer konvencija nalaga umetnosti, da v svojih poskusih reproduciranja realnosti pozna svojo mejo. /.../ Seksualni in smrtni rituali se v gledališču markirajo, nakazujejo, zahteva evropska konvencija, in ne morejo postati glavni predmet prikazovanja. Orton meni drugače: destrukcija te konvencije prinaša energijo, ki osvobaja. Zato se njegova pozornost na naravnost plebejski, vulgaren način vrti okrog teh dveh tematskih sklopov. Homoseksualne erotike ne uvaja na oder na konvencionalno dopuščeni način, to je kot neobičajno ali tudi nedopuščeno seksualno prakso, ki se jo sme prikazovati bodisi posmehljivo bodisi klinično sočutno, ampak kot samoumevno stanje stvari.

Lado Kralj, Joe Orton, teatrski »poète maudit«, Gledališki list SLG Celje, št. 4, sezona 1989/1990.

Uprizoritev smo doživeli bolj kot gledališki »džà vu«, kot razmeroma neambiciozen repertoarni citat iz novejših gledališke in dramske zgodovine, nikakor pa ne kot angažiran ustvarjalni odziv na stiske in zablode našega prostora in časa. Tekoča, pregledna in mestoma dovolj zabavna burka bolj spominja kot opominja, bolj priziva kot izziva, zbuja bolj nasmeh kot sprostitvev.

Slavko Pezdin, Tednik, 15. 3. 1990.

Torej v prvi vrsti profesionalno solidno izpeljan teatrski dogodek.

Tone Peršak, Delo, 13. 3. 1990.

foto: Jože Suhadolnik

Anica Kumer,
Marjan Backo

David Mamet

EDMOND

(Edmond)

PREVAJALEC

REŽISER

DRAMATURG

SCENOGRAF

KOSTUMOGRAFINJA

GLASBENI OPREMLJEVALEC

KOREOGRAFINJA

SVETOVALEC ZA BORILNE PRIZORE

LEKTOR

Zdravko Duša

Jovica Pavić

Blaž Lukan

Jovica Pavić

Slavica Radović

Igor Vidmar

Gordana Stefanović - Erjavec

Aleš Vest

Blaž Lukan

68 Premiera
13. aprila 1990

Število ponovitev 14

Ni podatka o številu
gledalcev

IGRALCI

VEDEŽEVALKA, LASTNICA KUPLERAJA	Mija Mencej
EDMOND	Peter Boštjančič
NJEGOVA ŽENA	Stanislava Bonisegna k. g.
MOŠKI V BARU, FINTER, PREVZEMNIK, ZASLIŠEVALEC	Iztok Valič
ANIMIRKA, DEKLE IZ PEEP-SHOWA, CIPA	Irena Mihelič k. g.
NATAKAR, FINTER, JETNIK	Zoran More k. g.
ŠEF LOKALA, POLICAJ, PAZNIK	Borut Alujevič
ROKOHITREC, ZVODNIK	Igor Sancin
ĀIBIC, LASTNIK ZASTAVLJALNICE, PRIDIGAR V MISIJONU	Stane Potisk
DELILEC LETAKOV, HOTELSKI RECEPTOR, STRANKA, JETNIŠKI KAPLAN	Bogomir Veras
ŽENSKA NA PODZEMSKI	Nada Božič
GLENNA	Milada Kalezić
GOSTJE, LJUDJE	Maja Dušej, Hana Komar, Radovan Les, Franc Lukač, Milan Orehov, Emil Panič, Melita Trojar
OTROCI	Boštjan Čas, Brina Črnko, Mateja Došler, Luka Ferič, Milka Gubo, Čedo Josipović, Katarina Rak, David Vitez, Barbara Vrenko

fotograf: Jozef Suhadolnik

Peter Boštjančič,
Irena Mihelič

Seveda je jasno, da so (dramski) problemi za Mameta bistveni zaradi dialogov. Če je v njegovih situacijah enormno poant s štirimi besedami (vsaj v angleščini: od fuck do lick in nazaj), potem je to samo ena od konstant teh dialogov. Drugače verjetno ni mogoče. Sicer pa, Mamet je daleč od mesteca Peyton. Ki je, mimogrede, po njegovem mnenju ena najboljših TV serij. In to je dejstvo. To ni diskreditacija, ampak – ravno obratno – stvar efekta serije. Stvar propulzivnosti. Čistega popa. In del mašinerije, sistema pop kulture je David Mamet. To je že po sebi in tudi ideja je že od začetka ta. In to bi si bilo dobro zapomniti.

Tadej Zupančič, To ni mestece Peyton, Gledališki list SLG Celje, št. 5, setona 1989/1990.

Naslovno vlogo je igral Peter Boštjančič. Skladno z zasnovo uprizoritve je oblikoval sprva svetla, življenju odprt lik, ki se že ob srečanju z vedeževalko (usodo) zapre vase.

Jernej Novak, Dnevnik, 21. 4. 1990.

Uprizoritev Mametovega besedila je prav gotovo dobrodošel prispevek k spoznavanju najnovejše ameriške dramatike, čeprav bi bilo morda ustrežnejše, če bi režija bolj vztrajala pri veristični analizi okolja in glavnega junaka in nas ne bi skušala šarmirati z ritmom in drugimi učinki oziroma, če bi bil »dokumentarizem« bolj naravnan na raven psihološko-socialnega kot na raven žanrskih in vedenjskih vzorcev.

Tone Peršak, Delo, 17. 4. 1990.

Hana Komar, Peter Boštjančič, Bogomir Veras, Igor Sancin, Maja Dušej, Nada Božič, Radovan Les, Mija Mencej

Alexandre Dumas père

POKVARJENEC ALI LEPOTA IN MOČ

(Mademoiselle de
Belle-Isle)

Prva slovenska
uprizoritev

PREVAJALEC	Aleš Berger
REŽISER	Vito Taufer
DRAMATURŠKI SODELAVEC	Tomaž Toporišič
SCENOGRAF	Roberto Stell
KOSTUMOGRAFINJA	Barbara Stupica
AVTOR GLASBE	Vito Taufer (na Händlovo temo)
LEKTOR	Tomaž Toporišič

IGRALCI

VOJVODA DE RICHELIEU	Janez Bermež
VITEZ D'AUBIGNY	Dario Varga k. g.
VOJVODA D'AUMONT	Miro Podjed
VITEZ D'AUVRAY	Drago Kastelic
CHAMILLAC	Zvone Agrež
LAKAJ	Marjan Bačko
MARKIZA DE PRIE	Anica Kumer
GOSPODIČNA GABRIELLE DE BELLE-ISLE	Darja Reichman k. g.
MARIETTE	Mija Mencej
GERMAIN	Borut Alujevič

72 Premiera
8. junija 1990

Število ponovitev 29

Ni podatka o številu
gledalcev

Darja Reichman,
Anica Kumer

Osnovna zgodbena struktura *Mademoiselle de Belle-Isle* (Pokvarjenec ali Lepota in moč) je tista ljubezenske melodrame, ki jo kot prototekst uteleša Laclosov roman *Nevarna razmerja*. /.../ Toda če gre v Laclosovem romanu dejansko za romaneskno ponazoritev jasnega moralnega nauka o pogubnosti nemorale, gre pri Dumasu za travestijo tega melodramatičnega obrazca. Enodimenzionalne, tipske like melodrame zamenjujejo protislovni liki komedije, ki so v igri videza v veliki meri nepredvidljivi.

Tomaž Toporišič, Mademoiselle de Belle-Isle, Gledališki list SLG Celje, št. 6, sezona 1989/1990.

Igra, ki se opira na resnične dogodke in ki jo Dumas père oblikuje s sebi lastno domišljijo in obrtno spretnostjo, je za režiserja Vita Tauferja priložnost, da na odru Slovenskega ljudskega gledališča v Celju s sredstvi odrske parodije uprizori melodramsko manipulacijo, ki je – tako se izkaže – le nekakšna komično intimistična različica velikih intrig in zarot, ki so domena dvora.

Jernej Novak, Dnevnik, 12. 6. 1990.

Uprizoritev, s katero bo SLG uspešno zabavalo gledalce tudi še v naslednji sezoni.

Tone Peršak, Delo, 12. 6. 1990.

Janez Bernež,
Darja Reichman

SEZONA

Ivan Cankar
Hlapci

Ievgenij Švarc, Bogomir Veras
Zmaj

Vinko Möderndorfer
Camera obscura

Svetlana Makarovič
Kabaret 91

Samuel Beckett
Čakajoč Godota

Aleksander Galin
Zvezde na jutranjem nebu

Murray Schisgal
Lubezen

1990/1991

NAGRADA

1990

Drago Kastelic, Prešernova nagrada
mestne občine Celje za vlogo
Erharda Pilerja v Möderndorferjevi
Cameri obscuri in vlogo Nemege
Indijanca v Hiengovem Osvajalcu
(premiera v sezoni 1989/1990)

VODSTVO GLEDALIŠČA

Borut Alujevič, upravnik
(1. 1. 1987–31. 12. 1990 – upravnik)
(1. 1. 1991–31. 12. 1991 – v. d. upravnika)

Blaž Lukan, umetniški vodja
(1. 3. 1989–28. 2. 1993)

Franci Križaj, režiser
(15. 2. 1966–30. 9. 1999)

Janez Žmavc, dramaturg
(1. 9. 1967–1. 8. 1990)

Marinka Poštrak, dramaturginja
(1. 8. 1990–31. 8. 1997)

HLAPCI

Ivan Cankar

REŽISER
SCENOGRAFINJA IN
OBLIKOVALKA LUČI
KOSTUMOGRAFINJA
LEKTOR

Mile Korun
Janja Korun
Alenka Bartl
Marijan Pušavec

IGRALCI

ŽUPNIK
NADUČITELJ
JERMAN, UČITELJ
KOMAR, UČITELJ
HVAŠTJA, UČITELJ
LOJZKA, UČITELJICA
GENI, UČITELJICA
MINKA, UČITELJICA
ŽDRAVNIK
POŠTAR, KRČMAR
ŽUPAN
ANKA, ŽUPANOVA HČI
JERMANOVA MATI
KALANDER, KOVAČ
KALANDROVA ŽENA
PISEK, PIJANEC
NACE, KMET
KMETICA
DELAVEC
ŠTUDENT

Janez Bermež
Jože Pristov
Miro Podjed
Marjan Bačko
Stane Potisk
Anica Kumer
Milada Kalezić
Jana Šmid
Bogomir Veras
Marko Boben
Borut Alujevič
Vesna Jevnikar
Nada Božič
Zvone Agrež
Mija Mencej
Bojan Umek
Drago Kastelic
Irena Mihelič k. g.
Igor Sancin
Radovan Les

76 Premiera
28. septembra 1990

Število ponovitev 32

Ni podatka o številu
gledalcev

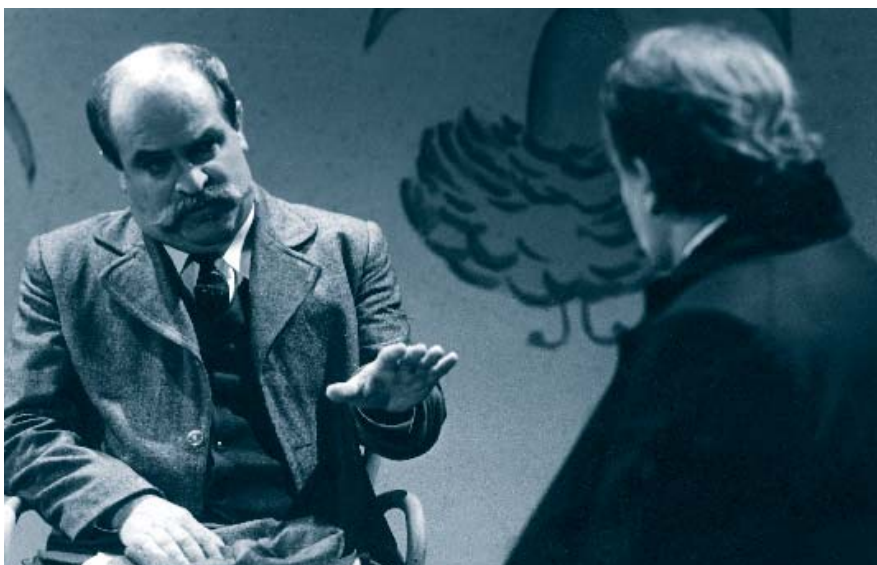

foto: Jože Suhadolnik

Miro Podjed,
Janez Bermež

Zato Koruna kot izrazitega interpretacijskega inovatorja zanima predvsem »luščenje« teh že ustaljenih bralnih vzorcev in ponovno preizkušanje renomirane »klasike« v svojem času in prostoru z njemu lastno estetiko. Prav zato mu seveda tudi Cankar, ki mu tak renome v slovenskem prostoru pripada, pomeni nedvomen izziv in provokacijo, čeprav se pri tem njegov »erotični odnos« do Cankarja ne konča. /.../ Gre predvsem za to, da poskušata tako Cankar kot tudi Korun izpovedati identičen, izrazito kritično obarvan odnos do sveta.

Marinka Poštrak, Korunovo pobujanje Cankarja, Gledališki list SLG Celje, št. 1, sezona 1990/1991.

Hlapci na odru celjskega gledališča pomenijo dokončen prelom s to Cankarjevo igro kot dramo aktivizma ter dosledno poglobljajo problem, ki se je Korunu zastavil že ob uprizoritvi na odru ljubljanske Drame (1980). Novi (četrti) Korunovi Hlapci se tako sprašujejo o bitno človeški razsežnosti Jermanove nemoči in to raziskuje na gledališko intenziven, vznemirljiv način.

Jernej Novak, Dnevnik, 2. 10. 1990.

Korunovi Hlapci v celjskem gledališču so tako pomemben preobrat v uprizarjanju Cankarjevih dram (se ni nekaj podobnega pred leti zgodilo že z Lepo Vido?).

Helena Grandovec, Večer, 2. 10. 1990.

foto: Jože Suhadolnik

Anica Kumer,
Milada Kalezić

ZMAJ

Jevgenij Švarc, Bogomir Veras

Krstna uprizoritev

PREVAJALKA	Alja Tkačev
REŽISER	Igor Stránský
DRAMATURGINJA	Marinka Poštrak
SCENOGRAF	Jiří Pitr
KOSTUMOGRAFINJA	Klotilda Pitr
AVTOR GLASBE	Ladislav Kolář
KOREPETITOR	Edi Goršič
KOREOGRAF	Radek Balaš
LUTKE	Franc Lukač
LEKTOR	Marijan Pušavec

IGRALCI

ZMAJ	Igor Sancin
LANCELOT	Zvone Agrež
ŠARLEMAN	Jože Pristov
ELZA	Darja Reichman
ŽUPAN	Bogomir Veras
HENRIK	Marjan Hintereger k. g.
MAŠENKA	Milada Kalezić
STRAŽAR, JEČAR	Borut Alujevič
PRODAJALKA	Nada Božič
ANIMATORJA LUTK	Radovan Les, Emil Panič

78 Premiera
18. novembra 1990

Število ponovitev 33

Ni podatka o številu
gledalcev

fot. Jozef Suhadolnik

Igor Sancin,
Darja Reichman,
Marjan Hintereger

Sovjetski dramatik in »pravljicar« Jevgenij Švarc spreminja klasično pravljичno obliko v alegorijo in satiro. Njegove pravljice so filozofske. V Zmaju se je zamislil nad oblikami človeškega nasilja in nad pojmom svobode. Njegove pravljice se pogosto spreminjajo v politično satiro, tudi Zmaj. Dramatik je uporabil motiv spopada junaka z zmajem, v igri so tudi vsi drugi atributi tipične pravljice, a vsi služijo enemu cilju – razgaliti in osmešiti zlo, nasilje, despotizem, poniževanje človeškega dostojanstva.

Alena Morávková, Pravljičarjeva skrita kamera, Gledališki list SLG Celje, št. 2, sezona 1990/1991.

V sebi sicer zaokrožena predstava, ki pa ji manjka nekaj več epske širine in nemara teatralike.

France Vurnik, Delo, 22. 12. 1990.

Gledali smo zavestno minimaliziran spektakel, predstavo, ki izrazito shematično slika svet, razpolovljen na dobro in zlo, pravljичnost, fantastiko in satiro pa poskuša povezovati na ravni preproste ljudske bajke.

Jernej Novak, Dnevnik, december 1990.

Vinko Möderndorfer

CAMERA OBSCURA

Krstna uprizoritev

REŽISER	Vinko Möderndorfer
DRAMATURG	Janez Žmavc
SCENOGRAF	Roberto Stell
KOSTUMOGRAFINJA	Majda Kolenik
AVTOR GLASBE	Jani Golob
AVTOR BORILNIH PRIZOROV	Zoran More
IZDELAVA MASK	Saba Skaberne
PEVEC UVODNE PESMI	Bojan Umek
LEKTOR	Marijan Pušavec
LEKTORICA ZA NEMŠČINO	Dagmar Gradišar

IGRALCI

JANA	Ljerka Belak
DUŠAN	Marjan Bačko
ERHARD PILER	Drago Kastelic
VALTER	Primož Ekart k. g.
PRVI	Bojan Umek
DRUGI	Zoran More k. g.

80 Premiera
7. decembra 1990

Število ponovitev 16

Ni podatka o številu
gledalcev.

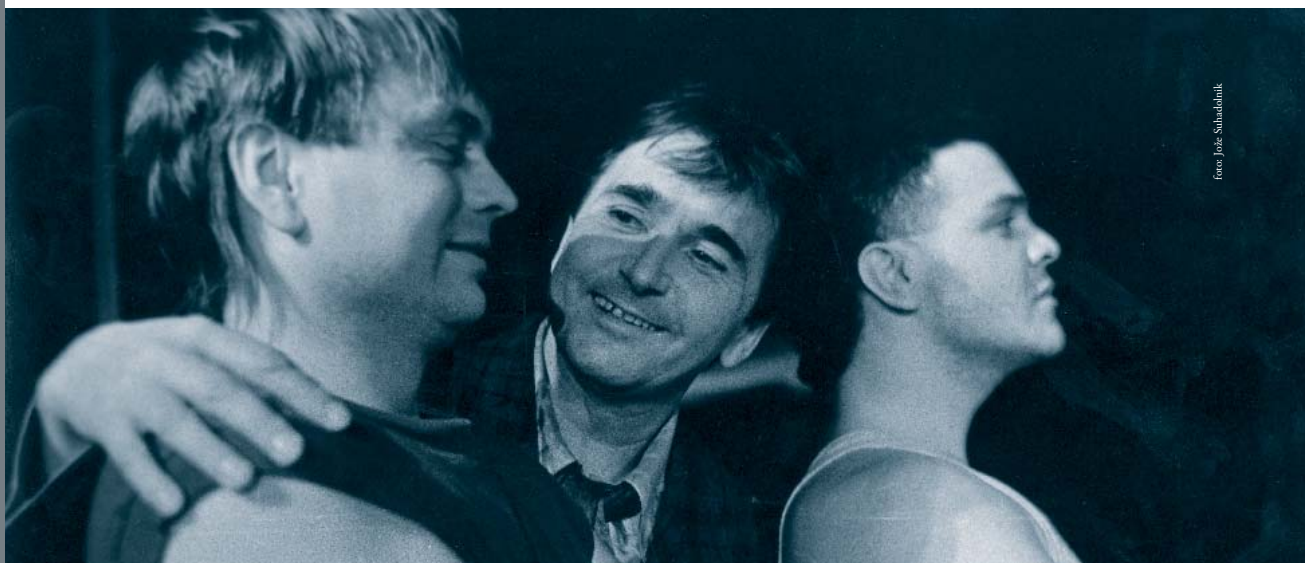

Foto: Jozef Šuštarčičnik

Bojan Umek,
Drago Kastelic,
Zoran More

Möderndorfer se v svoji zadnji igri *Camera obscura* ukvarja z nekaterimi temami, ki se iz teksta v tekst ponavljajo, pa jih spretno variira, preoblikuje, modificira in nadgrajuje, postavlja v vedno nove situacije, tako da ostanejo s svojo globinsko ostrino pomenov in metafor vedno odprte: in to tako, da se nanje lahko lepi vsemogoč filozofski rekvizitarij: simboli, boljše metafore, se sprva zde vse preveč preprosti, površinski in enoznačni, se skozi grozljivi triler menjav, obratov, preoblek vedno znova koncentrirajo okrog jedra raziskave – spraševanja po notranjem junakovem bistvu.

Gorazd Perko, Camera obscura ali Meja med resnico in iluzijo, Gledališki list SLG Celje, št. 3, sezona 1990/1991.

Vinko Möderndorfer je v svojem najnovejšem odrskem delu mojstrsko prešel iz začetne farse, polne sarkazma, v nekakšno psihološko dramo, ki ji s koncem sprosti nabrano tenzijo, prazen prostor pa izkoristi z obratom k publikli.

Peter Tomaž Dobrila, Večer, december 1990.

Tudi predstava, zlasti ko gre za elemente igre v igri, je dovolj izčiščena, manj učinkoviti so nekateri trenutki pustne evforije, ki delujejo nekako po sili. Pa ne vedno. Sicer pa predstava stoji in v celoti vzdržuje pozornost z vsemi premolki in napetost stopnjujočimi detajli.

France Vurnik, Delo, december 1990.

NAGRADA

1990

Drago Kastelic, Prešernova nagrada mestne občine Celje za vlogo Erharda Pilerja v Möderndorferjevi *Camera obscura* in vlogo Nemega Indijanca v Hiengovem *Osvajalcu*

Svetlana Makarovič

KABARET 91

Krstna uprizoritev

REŽISER

Vinko Möderndorfer

SCENOGRAF

Štefan Marflak

KOSTUMOGRAFINJA

Majda Kolenik

AVTORICA GLASBE

Svetlana Makarovič

AVTOR GLASBENIH ARANŽMAJEV

Jani Golob

KOREPETITOR

Edi Goršič

KOREOGRAFINJA

Lojzka Žerdin

OBLIKOVALKA MASKE

Gabrijela Fleischman

IGRALCI

Ljerka Belak

Bogomir Veras

Bojan Umek

Edi Goršič

PIANIST

82 Premiera
27. decembra 1990

Število ponovitev 20

Ni podatka o številu
gledalcev

Bojan Umek

foto: Jože Suhadolnik

Ljerka Belak

Ljerka Belak, Bogomir Veras in Bojan Umek tvorijo glasovno ubran in igralsko uigran trio, sleherni od njih pa zna tudi solistične točke obarvati s specifično pevsko in igralsko interpretacijo.

Jernej Novak, Dnevnik, 5. 1. 1991.

In kadar mi ti na uho šepetaš,
prisegaš, da rad me imaš,
verjameš, kako me do kraja poznaš,
pa mešaš resnico in laž,
mi prazne besede ponujaš
in prave trenutke zamujaš,
naenkrat med nama vse se spremeni –
vidim te skozi mačje oči.

*Odlomek iz soneta Svetlane Makarovič
Mačje oči, Gledališki list SLG
Celje, št. 4, sezona 1990/1991.*

Celjsko gledališče je s Kabaretom 91 ponudilo širokemu krogu občinstva nadvse gledljivo predstavo, ki zmore v dobri uri sprostiti in (ne brez soli spoznanja) zabavati takorekoč vsakogar.

Slavko Pezdin, NT&RC, januar 1991.

foto: Jože Suhadolnik

Bogomir Veras

Samuel Beckett

ČAKAJOČ GODOTA

(En attendant Godot)

PREVAJALEC

Aleš Berger

REŽISER

Franci Križaj

DRAMATURG

Blaž Lukan

SCENOGRAFINJA IN

KOSTUMOGRAFINJA

Meta Hočevar

LEKTOR

Marijan Pušavec

IGRALCI

VLADIMIR

Stane Potisk

ESTRAGON

Miro Podjed

POZZO

Janez Bermež

LUCKY

Marjan Bačko

DEČEK

Anže Čater

84 Premiera
1. februarja 1991

Število ponovitev II

Ni podatka o številu
gledalcev

foto: Jože Suhadolnik

Stane Potisk,
Marjan Bačko,
Miro Podjed

Čemu torej ta tragična klovnijada štirih izgubljenih duš, če ne zato, kot ugotavlja Günter Anders, eden izmed številnih interpretov te sloveče Beckettove enigme, »da mine čas«. Da mine čas, ki ga ni. Ali drugače rečeno, da mine čas, ki se je ustavil, oziroma čas, ki teče v (tudi že tolikokrat) opevanem krogotoku in se zmeraj znova vrača na isto izhodiščno točko. Toda – če časa ni, od kod potem paradoks neprestanih poskusov vseh štirih možakov, da bi ta minil? To je tudi temeljni paradoks, s katerim se Vladimir in Estragon, Pozzo in Lucky vsak zase, v dvojce ali kar vsi štirje skupaj neprestano soočajo.

Marinka Postrak, Kako zabiti ta čudni čas življenja, Gledališki list SLG Celje, št. 5, sezona 1990/1991.

Celjani so napravili dobro predstavo, anatomsko so razkrinkali Becketta, prisposodba o čakanju na Godota ali zgolj Godota pa ostaja oznaka za pričakovanje nečesa, kar se ne bo nikoli izpolnilo. Kako ničevo in brezupno je življenje, pa itak vsak dan doživljamo na lastni koži, in vendar ...

France Vurnik, Delo, februar 1991.

Najnovejšo uprizoritev v SLG Celje bi lahko uvrstili v sklop »ponovno preverjanje moderne klasike«. Čakajoč Godota Samuela Becketta je ob iztekanju stoletja morda celo bolj relevanten, kot leta 1948, ko je nastal, kajti absurd je nekako poniknil, nadomestilo pa ga je pomanjkanje eksistencialnega smisla.

Helena Grandovec, Večer, 5. 2. 1991.

foto: Jože Suhadolnik

Marjan Bačko,
Janez Bermež,
Miro Podjed

Aleksander Galin

ZVEZDE NA JUTRANJEM NEBU

(Zvezdy na utrennem
nebe)

Prva slovenska
uprizoritev

PREVAJALEC

Milan Jesih

REŽISER

Franci Križaj

DRAMATURGINJA

Marinka Poštrak

SCENOGRAF

Roberto Stell

KOSTUMOGRAFINJA

Cveta Mirnik

GLASBENI OPREMLJEVALEC

Ivo Meša

LEKTOR

Marijan Pušavec

IGRALCI

MARIJA

Vesna Jevnikar

ANA

Ljerka Belak

LORA

Milada Kalezić

KLARA

Anica Kumer

ALEKSANDER

Igor Sancin

VALENTINA

Jana Šmid

NIKOLAJ

Ludvik Bagari k. g.

86 Premiera
12. aprila 1991

Število ponovitev 16

Ni podatka o številu
gledalcev

foto: Jože Suhadolnik

Igor Sancin,
Milada Kalezić

Predstavitve življenja »marginalcev« je v drami le okvir. Galina v tej drami ne zanima samo življenje ženske – prostitutke, ta je le del kompleksnega problemskega sklopa. Njegovo jedro predstavlja problem komunikacije, sporazumevanje človeka s sočlovekom v sodobnem svetu. Vprašanje je v drami večplastno, pripeto v osnovi na temo »marginalcev«. Tako se izhodiščni problem – komunikacija med prostitutkami samimi – razrašča v vprašanja o komunikaciji med žensko in moškim nasploh oz. človeka s svetovi ljudi, ki ga obdajajo.

Miha Javornik, »Črna drama« A. M. Galina, Gledališki list SLG Celje, št. 7, sezona 1990/1991.

Čustveno razgibano in slovansko toplo podobo utesnjenega životarjenja osebno deformiranih malih ljudi, žrtev socialističnega kolektivizma in samovšečnega ekskluzivizma je uspelo prenesti Franciju Križaju na celjski oder prepričljivo in vznemirljivo. /.../ Na videz banalna in marginalna zgodba je v procesu ustvarjanja predstave dobila energijo, s katero je zanimala gledalca potreben odziv in prerasla v univerzalno človeško izkušnjo.

Slavko Pezdin, NT&RC, 9. 5. 1991.

Murray Schisgal

LUBEZEN

(Luv)

PREVAJALEC

Janko Moder

REŽISER

Dušan Mlakar

SCENOGRAFINJA IN

KOSTUMOGRAFINJA

Meta Hočevar

GLASBENI OPREMLJEVALEC

Ilija Šurev

LEKTOR

Marijan Pušavec

IGRALCI

HARRY BERLIN

Zvone Agrež

MILT MANVILLE

Bojan Umek

ELLEN MANVILLE

Darja Reichman

88 Premiera
7. junija 1991

Število ponovitev 21

Ni podatka o številu
gledalcev

foto: Jože Suhadolnik

Zvone Agrež,
Darja Reichman

Naša »lubezenska« zgodba je preprosta: nezvesti mož Milt hoče zapustiti ženo Ellen in zato jo podtakne bivšemu sošolcu Harryju. Milt in Ellen sta v novi ljubezni razočarana, zato se vrneta drug k drugemu. Vsi trije pa govorijo o ljubezni (oz. lubezni, kot nam jo v rahlo pervertirani obliki ponuja avtor), ki je večna in vseobsegajoča in ki je seveda ni. Kajti ljubezen lahko funkcionira samo na polju erotične zadovoljitve, ki pa je naši trije junaki niso sposobni doseči. Ali smo v seksu nepotešeni ali pa nanj sploh ne mislimo.

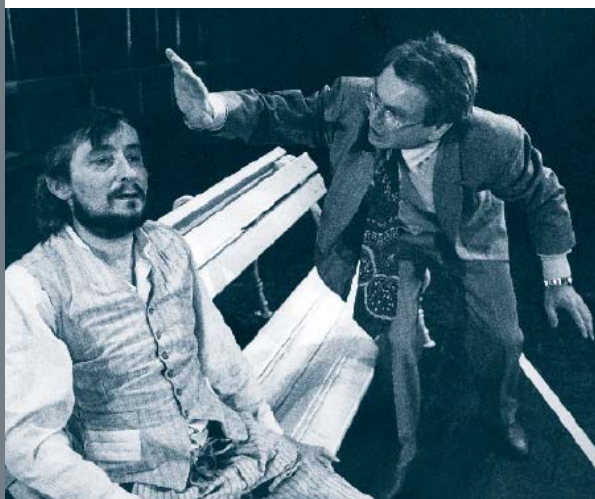
Tomaž Gubenšek, Ali smo v seksu nepotešeni ali pa nanj sploh ne mislimo, Gledališki list SLG Celje, št. 8, sezona 1990/1991.

Režiser Dušan Mlakar je spretno napisano besedilo usmerjal od gostobesedne verbalne komike in situacijske burleske v smer karakterne melodrame, v kateri je spodbujal igralski trio k iskanju stilizirane individualizacije ter pozorne partnerske igre.

Slavko Pezdin, NT&RC, 13. 6. 1991.

Prav z omenjeno dvojnostjo (satira na ameriški sen, burleskno poudarjena absurdnost temeljnega bivanjskega položaja) pa si je režiser ustvaril možnost za razmeroma polno oblikovanje posameznih vlog. Sleherni od trojice protagonistov ni zgolj komična figura, ampak je izpovedal tudi določeno mero trpkosti, ki spremlja klavrne poskuse preseganja deprimirajoče nemoči.

Jernej Novak, Dnevnik, 11. 6. 1991.

Zvone Agrež,
Bojan Umek

foto: Jože Suhadolnik

SEZONA

Mihail Afanasejevič Bulgakov
Skrlatni otok

Gottfried August Bürger
Lažnivi Kljukec ali Čudovite prigode
barona Münchhausna

Foyer SLG Celje

Peter Shaffer
Črna komedija

Sue Townsend
Skrivni dnevnik Jadrana Krta

Roger Vitrac
Victor ali Otroci na oblasti

Charles Marowitz
Sherlockov zadnji primer

1991/1992

NAGRADA

1993

Drago Kastelic, nagrada zlata paličica na Festivalu otroških predstav poklicnih gledališč za monodramski nastop v Bürgerjevem Lažnivem Kljukcu ali Čudovitih prigodah barona Münchhausna

VODSTVO GLEDALIŠČA

Borut Alujevič, upravnik
(1. 1. 1991–31. 12. 1991 – v. d. upravnika)
(1. 1. 1992–3. 12. 1995 – upravnik)

Blaž Lukan, umetniški vodja
(1. 3. 1989–28. 2. 1993)

Franci Križaj, režiser
(15. 2. 1966–30. 9. 1999)

Marinka Postrak, dramaturginja
(1. 8. 1990–31. 8. 1997)

Mihail Afanasejevič Bulgakov

ŠKRLATNI OTOK

(Bagrovj ostrov')

PREVAJALEC

REŽISERKA

DRAMATURGINJA

SCENOGRAFINJA

KOSTUMOGRAFINJI

AVTOR GLASBE

KOREOGRAF

LEKTORICA

Drago Bajt

Katja Pegan

Ira Ratej

Eka Vogelnik

Slavica Radović,

Jana Čoh

Mirko Vuksanović

Mare Mlačnik

Nada Šumi

IGRALCI

GENNADIJ PANFILOVIČ, DIREKTOR

GLEDALIŠČA

LIDIJA IVANOVNA, DIREKTORJEVA

ŽENA, IGRALKA

VASILIJ ARTUROVIČ DIMOGACKI,

PISATELJ

NIKANOR METELKIN,

REŽISERJEV POMOČNIK

ANEMPODIST TIMOFEJEVIČ

SUNDUČKOV, IGRALEC

SUZDALCEV VLADIMIRSKI, IGRALEC

ALEKSANDER PAVLOVIČ RINSKI,

IGRALEC

ČERNOBAJEV, IGRALEC

ADELAIDA KARPOVA, IGRALKA

SOKOLENKO, IGRALEC

ŠČURKOVNA, IGRALKA

VONLAKLEJEVSKI, IGRALEC

MUHIN, ŠEPETALEC

Janez Bermež

Ljerka Belak

Bojan Umek

Zvone Agrež

Renato Jenček

Marjan Bačko

Miro Podjed

Borut Alujevič

Darja Reichman

Drago Kastelic

Vesna Jevnikar

Marko Simčič k. g.

Zoran More k. g.

92 Premiera
27. septembra 1991

Število ponovitev 13

Ni podatka o številu
gledalcev

LIKUJ ISAJIČ, DIRIGENT

SAVVA LUKIČ

1. GARDEROBER

2. GARDEROBER

3. GARDEROBER

GLASBENICA

VOLODJA, ODRSKI DELAVEC

STATISTI

Bogomir Veras

Ludvik Bagari k. g.

Drago Kastelic / Jana Šmid

Bruno Baranović

Stane Potisk

Hana Komar

Milan Orehov

Anton Cvahte, Jože

Lipovšek, Emil Panič

PLESALKE

KABARETISTKA

KABARETISTKA

KABARETISTKA

KABARETISTKA

KABARETISTKA

ŠTUDENTKA IGRE PRI LIDIJI

IVANOVNI

ŠTUDENTKA IGRE

ŠTUDENTKA IGRE

Alja Klapšič

Karmen Leskošek

Maja Rojšek

Vesna Tanko

Klara Tasič

Nataša Bervar

Urša Bizjak

Darja Kroflič

93

IZVAJALCI GLASBE

ANSAMBEL UKRAJINSKI KOZAKI

HARMONIKA

TOLKALA

KITARA

POZAVNA

POZAVNA

Artur Azarkijevič

Aleksandr Komisarenko

Vitalik Osmáčko

Jure Krajnc (gost)

Stanko Vavh (gost)

foto: Janez Stravs

Bojan Umek,
Janez Bernež,
Ludvik Bagari

Najsplošneje lahko Škrlatni otok označimo kot gledališče o gledališču, ker na odru ne kažemo več drugih (vladarjev, beračev, mater, prostitutk, zločincev, svetnikov ...), pač pa sebe (igralce, režiserje, garderoberje ...). Bulgakov v prologu predstavi ves ansambel, od direktorja do odrskega delavca, od zvednikov do statistov, razgrne pahljačo njihovih medsebojnih razmerij in pokaže položaj, ki ga je imelo gledališče v porevolucijski Moskvi. Snov za igro je privzel iz lastnih izkušenj v gledališču, ki se mu je posvečal vse življenje.

*Ira Ratej, Gledališče je sv(m)etišče,
Gledališki list SLG Celje,
št. 1, sezona 1991/1992.*

foto Jane Stravs

Miro Podjed,
Darja Reichman

Celjsko Slovensko ljudsko gledališče je letošnjo sezono začelo z izjemnim gledališkim spektaklom, kakršnega je občinstvo, vsaj po odzivu sodeč, na njegovem odru pričakovalo vse od slovitih sedemdesetih let.

Mateja Komel, Slovenec, oktober 1991.

Celjska uprizoritev je aktualnost zastavila na drugi ravni. Iskala in razvijala jo je v domeni poudarjene teatralizacije ter postmodernističnega izpostavljanja čistih žanrov in koeksistence različnih stilov. Režija Katarine Pegan duhovito in živahno razkrije zasebni utrip gledališča, z učinkovitimi detajli izriše brezskrupulozno narcisoidnost in ekshibicionizem igralcev, kar postane poglavitno gibalno »evforičnega gledališča«.

Jernej Novak, Dnevnik, oktober 1991.

Gottfried August Bürger

LAŽNIVI KLJUKEC ALI ČUDOVITE PRIGODE BARONA MÜNCHHAUSNA

(Baron Münchhausens Erzählungen)

PREVAJALEC

Vladimir Kralj

REŽISERKA, SCENOGRAFINJA,
KOSTUMOGRAFINJA IN GLASBENA

OPREMLJEVALKA

Eka Vogelnik

PRIREJEVALEC IN DRAMATURG

Blaž Lukan

KOREOGRAFINJA

Ana Vovk - Pezdir

LEKTOR

Marijan Pušavec

IGRALEC

BARON MÜNCHHAUSEN

Drago Kastelic

96 Premiera
8. oktobra 1991

Število ponovitev 63

Ni podatka o številu
gledalcev

Foyer SLG Celje

Drago Kastelic

Drago Kastelic se je v vlogi Barona Münchhausna predstavil kot zavzet in radoživ komedijant, discipliniran v govorni interpretaciji besedila, dinamičen v gibu in gesti, spreten v naglem preoblikovanju scene in uporabi številnih rekvizitov.

Slavko Pezdir, NT&RC, 10. 10. 1991.

In Drago Kastelic s svojo dinamično nazorno pripovedjo razigra in popelje v avanturo prav vse, tudi tiste, ki mislijo, da so prišli le norce brit iz kostumirane šeme. Z vsako pustolovščino jih je manj, vse več pa je v avditoriju takih, ki so se prepustili naivni čarovniji gledališča, igri vznesenega duha in nebrzdane domišljije.

Jernej Novak, Dnevnik, 11. 10. 1991.

NAGRADA

1993

Drago Kastelic, nagrada zlata paličica na Festivalu otroških predstav poklicnih gledališč za monodramski nastop v Bürgerjevem Lažnivem Kljukcu ali Čudovitih prigodah barona Münchhausna

Peter Shaffer

ČRNA KOMEDIJA

(Black Comedy)

PREVAJALEC

REŽISER IN DRAMATURG

SCENOGRAF

KOSTUMOGRAFINJA

AVTOR GLASBE

SODELAVEC ZA GIB

OBLIKOVALKA MASKE

KIPAR

PEVKA UVODNE PESMI

LEKTOR

Zdravko Duša

Vinko Möderndorfer

Tomaž Marolt

Alenka Bartl

Jani Golob

Aleš Vest

Alenka Nahtigal

Silvan Omerzu

Majda Zore

Marijan Pušavec

IGRALCI

BRINDSLEY MILLER

CAROL MELKETT

GOSPODIČNA FURNIVAL

POLKOVNIK MELKETT

HAROLD GORRINGE

ZUPANČIČ

CLEA

GEORG BAMBERGER

Bojan Umek

Darja Reichman

Jerca Mrzel k. g.

Janez Bermež

Drago Kastelic

Marjan Bačko

Vesna Jevnikar

Borut Alujevič

98 Premiera
29. novembra 1991

Število ponovitev 38

Ni podatka o številu
gledalcev

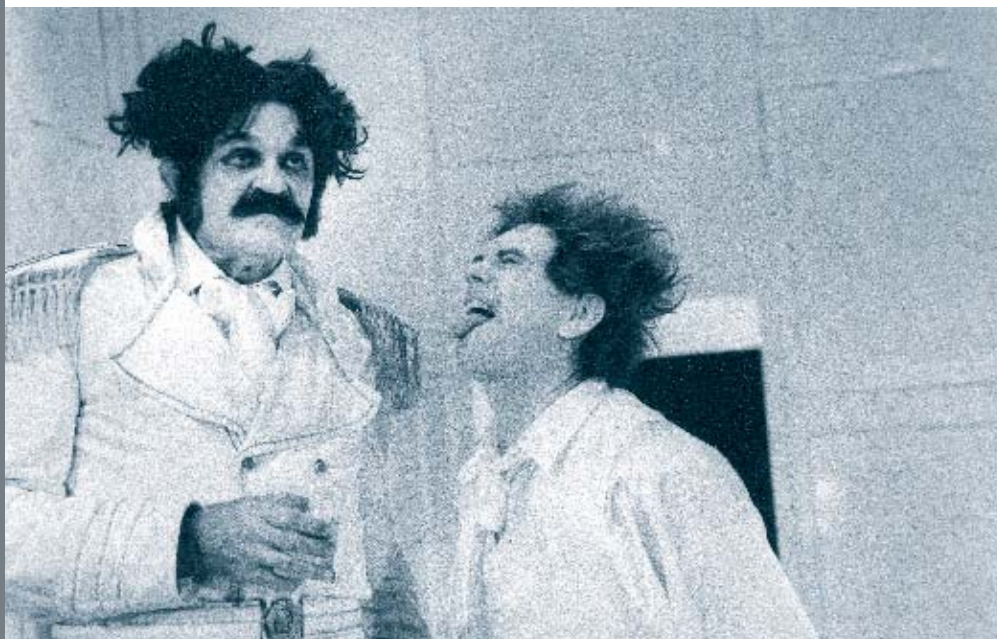

foto: Jane Štravs

Janez Bermež,
Bojan Umek

Črna komedija vsebuje vse poglavitne kvalitete tradicionalne dramatik: trdno zgradbo, dobro zasnovano in enovito zgodbo, realistično karakterizacijo likov, živahen, govornjiv, tekoč, a natančno odmerjen dialog. Izredna gledališkost tematsko prehaja od problemov nižjega in višjega srednjega meščanskega razreda. Drama je lahkotno, malce kritično, sicer pa nepretenciozno delo. Njena poglavitna zanimivost temelji na inverziji teme in svetlobe. Dogajanje v temi se dogaja na povsem osvetljenem odru in obratno.

Nataša Goršek, »Etikete niso za dramatik« ali Fascinacija obrvi, Gledališki list SLG Celje, št. 2, sezona 1991/1992.

Zabaven, sproščujoč teater z uglašeno igro in ustrezno estetsko zasnovano.

France Vurnik, Delo, 3. 12. 1991.

Shafferjeva Črna komedija je potemtakem v prvi vrsti komedija značaje in ti so v temi še bolj razvidno eksponirani, zato je popolnoma jasno, da taka igra lahko uspe le z dobrimi igralci. Vsi so ubrano in skladno s konceptom poudarjali žanrske profile svojih likov, razvijali so jih v obsežnem razponu od subtilnih podrobnosti do blagega karikiranja.

Metod Pevec, Naši razgledi, 20. 12. 1991.

Sue Townsend

SKRIVNI DNEVNIK JADRANA KRTA

(The Secret Diary of Adrian
Mole Aged 13¾)

Prva slovenska uprizoritev

PREVAJALCA

Irena Duša, Zdravko Duša

REŽISERKA IN DRAMATURGINJA

Duša Škof

SCENOGRAF

Andrej Kalamar

KOSTUMOGRAFINJA

Gordana Gašperin

AVTOR GLASBE

Tomaž Rauch

KOREPETITOR

Miro Podjed

OBLIKOVALEC SCENSKEGA GIBA

Matjaž Farič

LEKTOR

Marijan Pušavec

IGRALCI

JADRAN KRT

Renato Jenček

PAVLINA KRT

Anica Kumer

JURE KRT

Zvone Agrež

GOSPOD LUKAS,

RAVNATELJ CEPIDLAK

Miro Podjed

GOSPA LUKAS, DORINA KRIVEC

Milada Kalezić

NIGEL, BARRY KENT

Niko Logar k. g.

PANDORA

Maja Sever k. g.

BERT BAXTER

Bruno Baranović

100 Premiera
14. januarja 1992

Število ponovitev 59

Ni podatka o številu
gledalcev

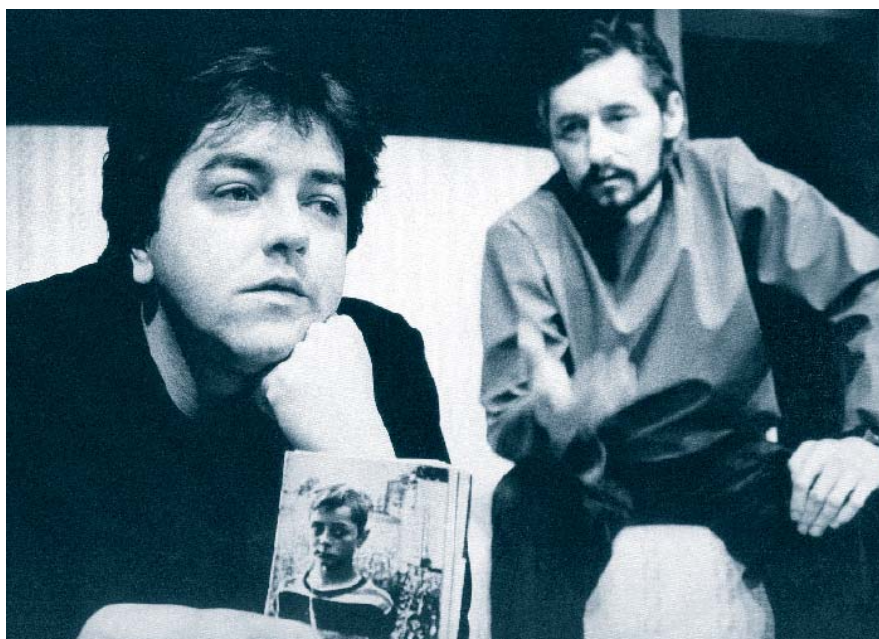

foto: Jane Stravs

Renato Jenček,
Zvone Agrež

Takega Krtka – ravno prav zateženega premišljevalca in prostodušneža, oboroženega z »intelektualno distanco« do sveta odraslih in povsem brez obrambe, do vratu vpletenega, kadar gre za njegovo lastno ljubezensko zorenje – takšnega Jadrana Krta je na odru Slovenskega ljudskega gledališča ustvaril Renato Jenček. Naslovni lik je gradil s točke deklariranega, v etičnih načelih utemeljenega »intelektualca«, hkrati pa naj bi bil vseskozi ranljiv pubertetnik. Na presečišču teh dveh izhodišč dobiva Jadran Krt Renata Jenčka vso potrebno nerodnost in mehko adolescenta, ne da bi za trenutek zdrsnil v spakljivost in oponaševalsko maniro.

Jernej Novak, Slovenec, januar 1992.

Predstava z Jadranom Krtom ni le zabavna in kratkočasna na račun drugih; gledalčevo pozornost usmerja na tiste fundamentalne življenjske zadeve, ki se jim nihče ne more izogniti in hkrati zastavlja vprašanje: kako pa ti?

France Vurnik, Delo, januar 1992.

Roger Vitrac

VICTOR ALI OTROCI NA OBLASTI

(Victor ou Les
enfants au pouvoir)

PREVAJALEC

REŽISER

DRAMATURG

SCENOGRAF

KOSTUMOGRAFINJA

AVTOR GLASBE

OBLIKOVALKA SCENSKEGA GIBA

LEKTOR

Brane Mozetič

Franci Križaj

Blaž Lukan

Marjan Kravos

Cveta Mirnik

Gregor Strniša

Lojzka Žerdin

Marijan Pušavec

IGRALCI

VICTOR

CHARLES PAUMELLE

ÉMILIE PAUMELLE

LILI

ESTHER

ANTOINE MAGNEAU

THÉRÈSE MAGNEAU

GENERAL ÉTIENNE LONSEGUR

GOSPA IDA MORTEMART,

VELIKA DAMA

ZDRAVNIK

Tomaž Gubenšek

Bogomir Veras

Anica Kumer

Milada Kalezić

Darja Reichman

Miro Podjed

Stanislava Bonisegna k. g.

Marjan Bačko

Vesna Lubej k. g.

Bruno Baranović

102 Premiera
27. marca 1992

Število ponovitev 18

Ni podatka o številu
gledalcev

Vitrac je z Victorjem napisal dramo, ki jo lahko imenujemo anti-bulvar. Pri tej oznaki sta pomembni dve sestavini: bulvar zato, ker je igra navzven podobna bulvariki (meščansko okolje, dramaturške zakonitosti) in jo na poseben način tudi evocira, anti pa zato, ker so konstitutivni elementi bulvarke uprizorjeni na distanciran, kritičen, komentiran način, oziroma z bulvarnostjo v temelju polemizirajo, žanr pa destruirajo. Tako – angažirano – je bilo gibanje nadrealizma nasploh (izrazito se je bulvarnemu gledališču oziroma konvencionalnemu gledališču nasploh upiral Artaud). In površno branje besedila nas zlahka zapelje v goli bulvar.

Blaž Lukan, Vitracov »anti-bulvar«, Gledališki list SLG Celje, št. 4, sezona 1991/1992.

foto: Jane Stravs

Tomaž Gubenšek,
Milada Kalezić

foto: Jane Stravs

Bogomir Veras,
Tomaž Gubenšek,
Darja Reichman,
Stanislava Bonisegna,
Anica Kumer

Naloga je nadvse zahtevna, v uprizoritvi, ki zavestno vztraja v svetu teatra, pa pogrešamo predvsem dvoje: izrazitejši ritem in bolj dinamično kontrapunktiranje komičnih in tragičnih sestavin. V tej smeri je svojega Victorja gradil novi član celjskega ansambla Tomaž Gubenšek, ki je izrazito večplastnemu liku Victorja našel različna in vselej ustrezna izrazna sredstva.

Jernej Novak, Dnevnik, 31. 3. 1992.

V interpretaciji Francija Križaja, zlasti v usmerjanju igralskih kreacij, izzveneva Vitracov Victor kot angažirana moraliteta v smislu obsodbe ravnanja staršev do otrok, njihove mimikrije, dvoličnosti, pretvarjanja, varanja, ustvarjanja lažnega videza, kar vse naj bi sodilo v splet kritične oznake meščanske morale.

France Vurnik, Delo, 31. 3. 1992.

Charles Marowitz

SHERLOCKOV ZADNJI PRIMER

(Sherlock's Last Case)

Prva slovenska uprizoritev

PREVAJALEC

Lado Kralj

REŽISER

Jaša Jamnik

DRAMATURGINJA

Ira Ratej

SCENOGRAFA

Tomaž Štrucl, Vili Korošec

KOSTUMOGRAFINJA

Tanja Pavšič

AVTOR GLASBE

Gregor Strniša

ASISTENTKA DRAMATURGINJE

Staša Mihelčič, štud. AGRFT

LEKTOR

Marijan Pušavec

IGRALCI

DR. WATSON

Marjan Bačko

SHERLOCK HOLMES

Stane Potisk

GOSPA HUDSON

Jana Šmid

LIZA MORIARTY

Maja Sever k. g.

INŠPEKTOR LESTRADE

Bogomir Veras

104 Premiera
22. maja 1992

Število ponovitev 21

Ni podatka o številu
gledalcev

foto: Jane Stravs

Stane Porisk,
Marjan Bačko

Če je Watson gledališče izrabil za konstrukt realnega dogodka, na realističnost katerega gledališki gledalec pristane v hipu, ko sede v dvorano, je Holmes gledališče izrabil za konstrukt izmišljenega, se pravi teatarskega dogodka in tako gledalca dvakrat potegnil za nos. S tem je sebi znova dokazal svojo neuničljivo pronicljivost, Watsonu, da »brez Sherlocka Holmesa ni doktorja Watsona«, gledalcu pa razblinil vsakršen morebitni dvom o tem, da je zgolj plod domišljije nekega že zdavnaj pokojnega škotskega zdravnika, s katerim lahko manipulira neki v Ameriki rojeni in v Angliji živeči teatroman Charles Marowitz.

Alja Predan, Watson vrača udarec, ha, ha!, Gledališki list SLG Celje, št. 5, sezona 1991/1992.

Vse je torej postavljeno v poudarjen okvir odra, domala ringa, kjer se pred nami odvija intelektualni dvoboj (šah) gospodarja in služabnika.

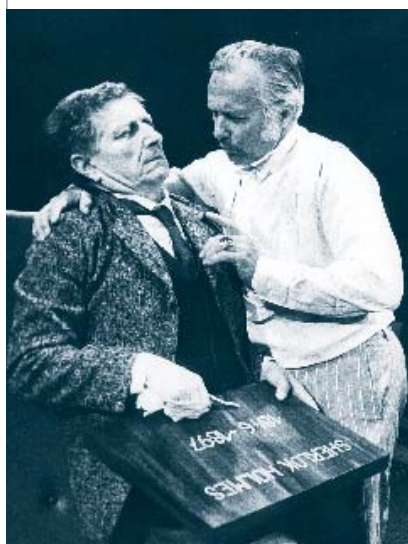
Slavko Pezdin, NT&RC, junij 1992.

Odlika predstave, ki jo režira Jaša Jamnik, je, da v zasnovi likov in v igri ne posnema znanih modelov, kot so jih oblikovali številni interpreti obeh junakov.

Jernej Novak, Dnevnik, 2. junij 1992.

Sicer pa so Marowitzevi oziroma Doylovi liki s pomensko zaznamovanostjo vsekakor hvaležen izziv za igralsko ponazarjanje ...

France Vurnik, Delo, junij 1992.

Marjan Bačko,
Stane Porisk

foto: Jane Stravs

I. Festival

DNEVI KOMEDIJE

Strokovna žirija: Slavko Deržek,
Bine Javernik, Vesna Mejač

ŽLAHTNA KOMEDIJANTKA

Polona Vetrh za vlogo Lotte v komediji
Petra Shafferja Leticija in Luštrek v
izvedbi Cankarjevega doma Ljubljana

ŽLAHTNI KOMEDIJANT

Tine Oman za vlogi Boriqueta in
Ventrouxa v komediji Georges
Feydeauja Do-re-mi-fey-deau v izvedbi
Prešernovega gledališča Kranj

1992

Polona Vetrh, *Leticija in Luštrek*,
arhiv Cankarjevega doma

Tine Oman, *Do-re-mi-fey-deau*,
foto: M. Fock, Arhiv Prešernovega
gledališča Kranj

SEZONA

Friedrich Schiller
Razbojniki

Jean-Baptiste Poquelin Molière
Namišljeni bolnik

Lyman Frank Baum
Čarovnik iz Oza

Pierre Corneille
Odrska utvara

Damir Zlatar Frey
Kri in košute

Špitalska kapela

Anton Novačan
Herman Celjski

Stari grad

1992/1993

NAGRADE

1992

Franci Križaj, zlati grb mesta Celje

1993

Odrska utvara Pierra Corneilla, nagrada strokovne žirije 28. Borštnikovega srečanja za scenografijo (zasnova Bojan Jablanovec, oblikovanje Dušan Milavec)

1993

Janez Bermež, žlahtni komedijant 2. dnevov komedije za vlogo Argana v Molièrovi komediji Namišljeni bolnik

1994

Darja Reichman, nagrada sklada Staneta Severja za vlogo Izabele v Corneillevi Odrski utvari, Veronike v Novačanovem Hermanu Celjskem in Neznanke v Pirandellovi igri Kot me ti hočeš (premiera v sezoni 1993/1994)

VODSTVO GLEDALIŠČA

Borut Alujevič, upravnik

(1. 1. 1992–3. 12. 1995)

Blaž Lukan, umetniški vodja

(1. 3. 1989–28. 2. 1993)

Marinka Poštrak, v. d. umetniškega

vodje (1. 3. 1993–28. 2. 1994)

Franci Križaj, režiser

(15. 2. 1966–30. 9. 1999)

Marinka Poštrak, dramaturginja

(1. 8. 1990–31. 8. 1997)

Friedrich Schiller

RAZBOJNIKI

(Die Räuber)

PREVAJALEC
REŽISER
DRAMATURGINJA
SCENOGRAF
KOSTUMOGRAF
AVTOR GLASBE
KOREOGRAFINJA
LEKTOR
ASISTENT KOSTUMOGRAFA

Borut Trekman
Robert Raponja
Tatjana Šuput
Ivica Prlender
Zlatko Bourek
Neven Frangeš
Maja Đurinović - Zalar
Marijan Pušavec
Franjo Horvat

IGRALCI

MAXIMILIAN PL. MOOR
KARL
FRANZ
AMALIJA PL. EDELREICH
DANIEL
HERMANN
PASTOR MOSER
PATER
SPIEGELBERG
SCHWEIZER
RAZMANN
SCHUFTERLE
ROLLER
KOSINSKY
SCHWARZ
SLUŽABNIK
DEKLE
RAZBOJNIKI

Jože Pristov
Peter Boštjančič k. g.
Ivan Rupnik k. g.
Milada Kalezić
Janez Bermež
Renato Jenček
Miro Podjed
Bruno Baranović
Zvone Agrež
Tomaž Gubenšek
Ludvik Bagari k. g.
Niko Logar k. g. / Renato Jenček
Bojan Umek
Primož Ekart
Arko
Drago Kastelic
Alenka Končan
Anton Cvahte, Izidor Korošec,
Radovan Les, Miran Pilko

110 Premiera
25. septembra 1992

Število ponovitev 20

Število gledalcev 5187

foto: Jane Stravs

Ivan Rupnik,
Jože Pristov

Dramsko osnovo predstavlja družina, ki funkcionira kot pomanjšani model države, ki pa je spet pomanjšani model sveta, ki predstavlja viden model nevidnega Boga. Tako je tudi usoda vladarske družine usoda države in sveta, odnosi v tej družini pa so projekcija odnosov v družbi sploh. Temelj dramske konstrukcije predstavljajo predvsem odnosi med očetom in dvema sinovoma, da pa bi takšna situacija učinkovala kot dramska, mora eden od teh odnosov temeljiti na konfliktu, iz katerega mora izvirati napetost kot osnovni pogoj dramatičnosti.

Tatjana Šuput, Svoboda, razpršena v labirintu, Gledališki list SLG Celje, št. 1, sezona 1992/1993.

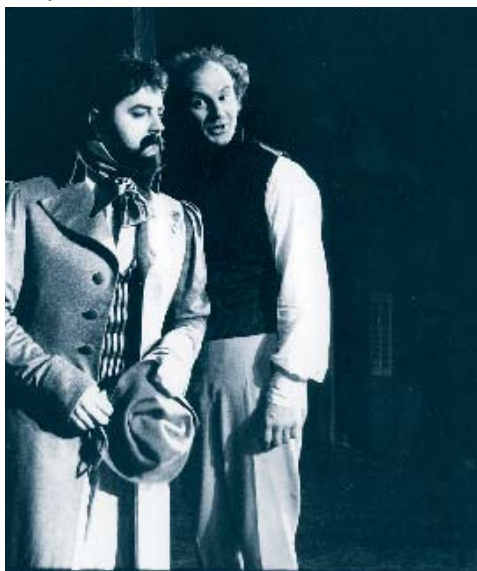
Renato Jenček,
Ivan Rupnik

foto: Jane Stravs

Ambiciozna uprizoritev bo ostala v spominu po močno pomlajenem igralskem ansamblu in po uspešnem sodelovanju ekipe hrvaških gledaliških ustvarjalcev (z režiserjem Robertom Raponjo na čelu), a tudi po aktualni dramski in miselni vsebini ter gledališko zanimivi in vznemirljivi zgodbi.

Slavko Pezdir, NT&RC, 1. 10. 1992.

Skoraj triurna postavitev Razbojnikov v »svežem« prevodu Boruta Trekmana, ob dramaturškem vodstvu Tatjane Šuput in pod taktirko hrvaškega režiserja Roberta Raponje je na celjskem odru dokazala, da viharna (pred)romantična čustva lahko vznemirijo tudi sodobnega gledalca, navajenega zgolj čustvenih približkov. Asketsko zasnovana predstava s premično sceno, ki jo je oblikoval Ivica Prlender, je z nekaj impresivnimi trenutki gotovo ena boljših predstav celjskega gledališča.

Mateja Komel, Slovenec, 28. september 1992.

Jean-Baptiste Poquelin Molière

NAMIŠLJENI BOLNIK

(Le malade imaginaire)

PREVAJALEC	Josip Vidmar
REŽISERKA	Katja Pegan
DRAMATURGINJA	Marinka Poštrak
SCENOGRAF	Milan Percan
KOSTUMOGRAF	Leo Kulaš
AVTOR GLASBE	Mirko Vuksanovič
KOREPETITOR	Miro Podjed
KOREOGRAF	Matjaž Farič
PEVEC MOLIÈROVEGA SONGA	Marko Vuksanovič
LEKTOR	Marijan Pušavec
ASISTENTKA KOSTUMOGRAFA	Majda Kolenik

IGRALCI

ARGAN	Janez Bermež
BELINA	Darja Reichman
ANGELIKA	Anica Kumer
LUIZONA	Vesna Maher k. g.
BERALDA	Renato Jenček, Bojan Umek
KLEANT	Primož Ekart
GOSPOD DIAFOIRUS	Tomaž Gubenšek
GOSPOD PURGON	Bogomir Veras
GOSPOD FLEURANT	Bruno Baranovič
GOSPOD DE BONNEFOY	Drago Kastelic
TOANETA	Ljerka Belak

112 Premiera

20. novembra 1992

Število ponovitev 32

Število gledalcev 10861

Drugo, kar nas v zvezi z Namišljenim bolnikom zanima, pa je seveda fenomen hipohondrije, ki ga je Molière, tri stoletja pred Freudom, na tako duhovit način obdelal in ob tem samokritično in samoironično obračunal tudi z lastno hibo. Povod za Namišljenega bolnika je bila namreč komedija, ki jo je napisal neki Boulanger de Chalussay z naslovom Hipohonder Elomir. Elomir je bil seveda anagram za Molièra, v omenjeni satiri pa se je pisec (kot poroča Javoršek v svojem Eseju o Molièru) pošteno ponorčeval iz Molièrove, takrat očitno že vsem znane nagnjenosti k hipohondričnim izpadom.

Marinka Poštrak, Največja slabost ljudi je ljubezen do življenja, Gledališki list SLG Celje, št. 2, sezona 1992/1993.

Domiselnost Peganove z izrednim poslušom za prostor, okrašene z ritmom commedie dell'arte, podobne toplemu piranskemu perilu, razpne Molièrovo komedijo Namišljeni bolnik v prijetno moderniziran dogodek, katerega intenzivnost se sicer nekajkrat prevesi, a se spet napne in taka v drugem delu zdrži do konca. /.../ Predstava zaživi v uigranosti gledališkega ansambla.

Krištof Dovjak, Dnevnik, november 1992.

Janez Bermež je v celjskem gledališču v vlogi Argana v Molièrovem Namišljenem bolniku iz drobcev namišljenih stanj, jeze, oblastnega vedenja, strahu in bolečin, sestavil mogočen in grozljiv, skorajda popoln mozaik komedijanta in komedijantstva, ki mu težko najdemo enakega, podobnega.

Zdenko Kodrič, Večer, 24. 11. 1992.

Ljerka Belak,
Bogomir Veras,
Janez Bermež,
Bojan Umek,
Renato Jenček

NAGRADA

1993

Janez Bermež, žlahtni komedijant
2. dnevov komedije za vlogo Argana v
Molièrovem Namišljenem bolniku

Lyman Frank Baum

ČAROVNIK IZ OZA

(The Wonderful
Wizard of Oz)

PREVAJALEC	Bogdan Gjud
REŽISER	Franci Križaj
AVTORICA PRIREDBE BESEDILA	Elizabeth F. Chapman
DRAMATURG IN AVTOR SONGOV	Blaž Lukan
SCENOGRAFINJA IN KOSTUMOGRAFINJA	Meta Hočevar
LIKOVNA IZVEDBA SCENE IN KOSTUMOV	Štefan Marflak, Majda Kolenik
AVTOR GLASBE	Gregor Strniša
KOREOGRAFINJA	Ana Vovk - Pezdir
KOREPETITOR	Miro Podjed
OBLIKOVALEC MASKE	Mišo Knez
LEKTOR	Marijan Pušavec
ASISTENTKA KOSTUMOGRAFINJE	Lidija Ramač

IGRALCI

114	Premiera	DOROTHY	Maja Sever
	13. decembra 1992	SEVERNA VEŠČA	Nada Božič
	Število ponovitev 43	STRAŠILO	Igor Sancin
	Število gledalcev 13031	KOSITRNI DRVAR	Zvone Agrež
		LEV	Arko
		STRAŽAR	Jože Pristov
		OZ	Marjan Bačko
		ZAHODNA VEŠČA	Jana Šmid
		MEZINCI IN OPICE	Urša Agrež, Tina Duškov, Maša Pfafjar, Zala Pezdir, Tanja Šuligoj

foto: Jane Štravs

Maja Sever, Igor Sancin,
Zvone Agrež

Povsem očitno je, da v izrazno racionirani, pregledni predstavi miselne sestavine prihajajo bolj do veljave in učinka, kar potrjuje tudi sprejem pri občinstvu, ki mu je uprizoritev Čarovnika iz Oza namenjena. Pa tudi odraslim ne bo škodoval Baumov nauk, podan z Ozovo filozofijo, da iščimo sebe v sebi in ne pri takšnih ali drugačnih čarovnikih.

France Vurnik, Delo, december, 1992.

Doživeti Oza je radost.

Zdenko Kodrič, Večer, 15. 12. 1992.

foto: Jane Štravs

Nada Božič

Pierre Corneille

ODRSKA UTVARA

(L'illusion comique)

Prva slovenska uprizoritev

PREVAJALKA

REŽISER

DRAMATURGINJA

AVTOR ZASNOVE SCENOGRAFIJE

OBLIKOVALEC SCENOGRAFIJE

KOSTUMOGRAFINJA

OBLIKOVALKA NAKITA

GLASBENI OPREMLJEVALEC

KOREOGRAF

LEKTOR

Marija Javoršek

Bojan Jablanovec

Diana Koloini

Bojan Jablanovec

Dušan Milavec

Meta Sever

Lara Bohinc

Bojan Jablanovec

Metod Jeras

Marijan Pušavec

IGRALCI

ALKANDER, ČARODEJ

PRIDAMAN, KLINDORJEV OČE

DORANT, PRIDAMANOV PRIJATELJ,

STOTNIKOV PAŽ

MATAMOR, GASKONJSKI STOTNIK,

IZABELIN OBOŽEVALEC

KLINDOR, STOTNIKOV SLUŽABNIK

IN IZABELIN LJUBIMEC

ADRAST, PLEMIČ,

IZABELIN OBOŽEVALEC

GERONT, IZABELIN OČE

IZABELA, GERONTOVA HČI

LIZA, IZABELINA SLUŽABNICA

JEČAR IZ BORDEAUXA

ROZINA, ANGLEŠKA PRINCESA,

FLORILAMOVA SOPROGA

SLUŽABNIKI

Peter Boštjančič

Stane Potisk

Renato Jenček

Vlado Novak

Tomaž Gubenšek

Primož Ekart

Bogomir Veras

Darja Reichman

Milada Kalezić

Drago Kastelic

Maja Sever k. g.

Matevž Božinovič, Miha Hudej,

Aleš Černigoj, Matej Prihavec, Kristjan

Bomeštar, Alenka Končan, Barbara Lebič,

Stina Goršič, Ivona Stanič, Sanja Bulatovič,

Brigita Bincl, Tina Celestina, Nina Polovšek,

Nina Kociper

116 Premiera

12. marca 1993

Število ponovitev 23

Število gledalcev 5828

Bogomir Veras,
Vlado Novak,
Primož Ekart

Predstava o gledalcu, ki nasede iluziji in gledališko uprizoritev zamenja za realnost, se na prvi pogled morda res zdi naivna, kot trdi Mannoni. In vendar v artistični konstrukciji Corneilleve Odrske utvare ne gre zgolj za prenapet in samohvalisav (apologija gledališča, ki se pojavi v zaključku) izmislek. Prav nasprotno, stopnjevanje iluzije, ki doseže izbris meje med fikcijo in realnostjo, ne zadeva le v temelje gledališke kreacije, ampak tudi – kar je gotovo usodnejše – v jedro konstitucije sveta. Neke določene koncepcije sveta seveda, tiste, ki jo je razvil barok in ki nam je danes presenetljivo blizu.

Diana Koloini, Resnica je v strategiji videza, Gledališki list SLG Celje, št. 4, sezona 1992/1993.

V Celju tudi z najnovejšo gledališko predstavo, Odrsko utvaro, presenečajo slovenski gledališki prostor. Iluzija in vsa baročna napihnjnost sta trden most, ki zbližuje svetova socialne stvarnosti in navidezne resničnosti, sta pola, na katera nismo več prisegli, čeprav se še motata pod nogami.

Zdenko Kodrič, Večer, 17. 3. 1993.

Predstava, ki z ironizacijo baročne mimetičnosti prerašča v samosvojo gledališko estetiko z zabavnim in nemara tudi nostalgичnim učinkovanjem.

France Vurnik, Delo, 17. 3. 1993.

Celjska nova predstava se lahko, jasno, predvsem z bogato scenografijo, spogleduje z ambrotipijo, zavedajoč se nesmrtnega odtisa iluzije v gledališču.

Krištof Dovjak, Dnevnik, 17. 3. 1993.

NAGRADI

Darja Reichman,
Primož Ekart

1993

Nagrada strokovne žirije
28. Borštnikovega srečanja za
scenografijo (zasnova Bojan Jablanovec,
oblikovanje Dušan Milavec)

1994

Darja Reichman, nagrada Sklada
Staneta Severja za vlogo Izabele
v Corneillevi Odrski utvari in
vlogi Veronike v Novačanovem
Hermanu Celjskem ter Neznanke
v Pirandellovem Kot me ti hočeš

Damir Zlatar Frey

KRI IN KOŠUTE

PREVAJALKA

REŽISER IN DRAMATURG

SCENOGRAF

KOSTUMOGRAFINJA

LEKTOR

ASISTENT SCENOGRFA

Marinka Poštrak

Dušan Mlakar

Tomaž Marolt

Alenka Bartl

Marijan Pušavec

Franc Kveder

IGRALKE

Ljerka Belak

Vesna Jevnikar

Jana Šmid

118 Premiera

21. maja 1993

Število ponovitev 24

Število gledalcev 2203

Špitalska kapela

Z maksimalnim čustvenim nabojem nasičena predstava izzveni v defetistično spoznanje, da je človek brez moči spričo silnic, ki ga genetsko določajo.

France Vurnik, Delo, 25. 5. 1993.

Bila je, skratka, predstava, ki je Freyevemu besedilu vtisnila nove poudarke, predvsem pa je z ravnotežjem na prvi pogled divergentnih pomenov premaknila spoznavno os od posebnega k občemu.

Vasja Predan, Razgledi, 11. 6. 1993.

Predstava, ki se spogleduje z gledališčem krutosti, a je od njega še zelo oddaljena. Igra, ki bi jo morala napisati ženska.

Mateja Komel Snoj, Slovenec, 26. 5. 1993.

Predstava postaja še bolj zanimiva, če jo primerjamo z mariborsko dramatikovo postavitvijo, ki se nam je vtisnila v spomin. Ob obeh se vsiljuje vprašanje, ali Kri in košute izzivajo novo postavitev, mogoče celo v moški zasedbi?

Krištof Dovjak, Dnevnik, 26. 5. 1993.

Jana Šmid,
Ljerka Belak,
Vesna Jevnikar

Anton Novačan

HERMAN CELJSKI

REŽISER

ASISTENT – ORGANIZATOR

DRAMATURGA

SCENOGRAFINJA

KOSTUMOGRAFINJA

AVTOR GLASBE

OBLIKOVALEC MASK

KOREOGRAFINJA

LEKTOR

ASISTENTKA SCENOGRAFINJE

ASISTENTKA KOSTUMOGRAFINJE

Franci Križaj

Borut Alujevič

Aleksandra Rekar,

Marijan Pušavec

Meta Hočevar

Alenka Bartl

Gregor Strniša

Štefan Marflak

Lojzka Žerdin

Marijan Pušavec

Majda Planišček

Majda Kolenik

120 Premiera

17. junija 1993

Število ponovitev 16

Ni podatka o številu
gledalcev

Stari grad

IGRALCI

HERMAN II. CELJSKI	Janez Bermež
FRIDERIK	Bogomir Veras
HERMAN MLAJŠI	Renato Jenček
BARBARA, OGRSKA KRALJICA	Milada Kalezić
VERONIKA DESENIŠKA, FRIDERIKOVA ŽENA	Darja Reichman
BLAŽENA, ŽENA HERMANA MLAJŠEGA	Vesna Lubej k. g.
ENEJ SILVIJ PICCOLOMINI, KAPLAN NA CELJSKEM DVORU	Primož Ekart
PATER MELHIOR, GWARDIJAN MINORITSKEGA SAMOSTANA	Miro Podjed
ARON SALOBIR	Peter Boštjančič
JOŠT SOTEŠKI, POVELJNIK CELJSKE STRAŽE IN ZAUPNIK STAREGA HERMANA	Marjan Bačko
VITEZ HERIČ, JOŠTOV POMOČNIK	Stane Potisk
ODPOSLANEC KRALJA TVRTKA	Bruno Baranović
ŽID	Igor Sancin
POTUJOČI PEVEC	Bojan Umek
DVORJANI	Drago Kastelic, Miha Alujevič, Marijan Pušavec
DVORJANKE	Alenka Končan, Petra Škoflič, Barbara Kolenc, Maja Rojšek
JEČARKA	Nada Božič
NEMI HLAPEC, VODJA BIČARJEV	Zvone Agrež

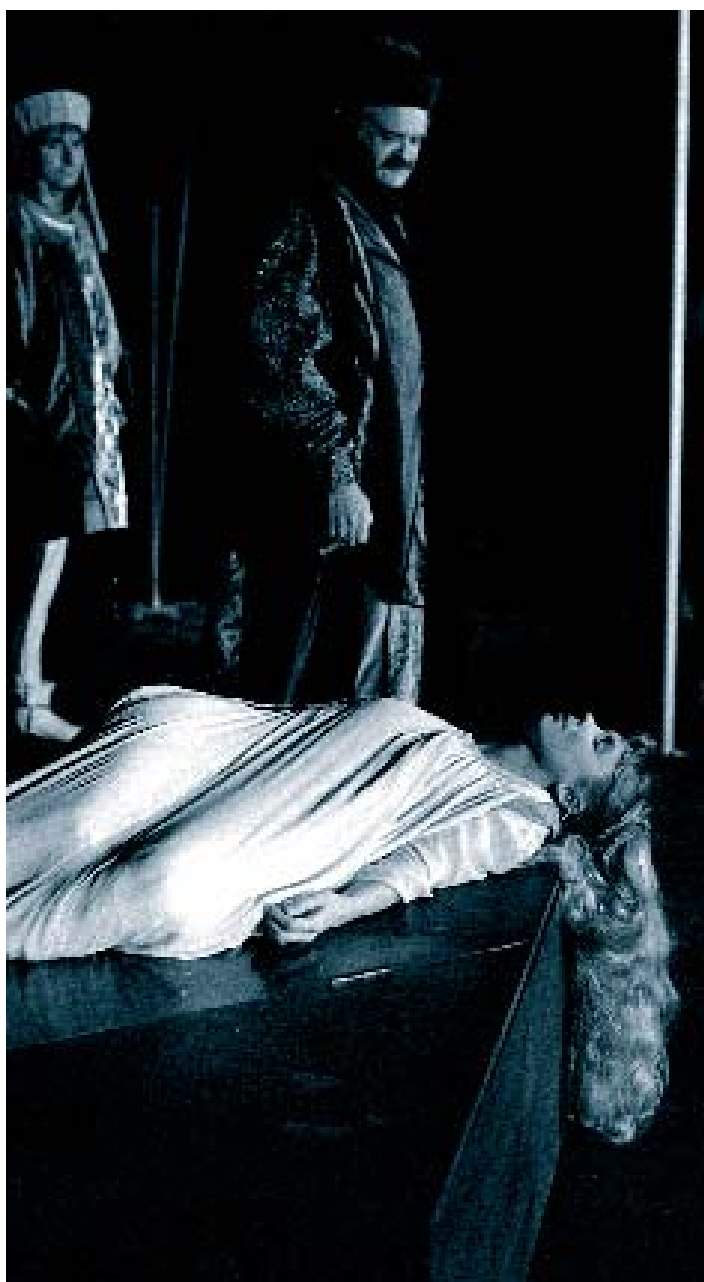

foto: Damjan Štarc

Skratka, avtor nas postavi v položaj, ko se počutimo ogoljufane za visoko tragedijo, ki smo jo pričakovali. Veronika mora umreti in zdi se nam, da je ta smrt nesmiselna, skorajda absurdna, je posledica trenutne Barbarine razrvanosti /.../ lahko bi rekli, da je njena smrt »premajhna«. Za nami je sojenje, za katerega bi bilo vseeno, če ga ne bi bilo. Veroniko bi tako ali tako čakala smrt, namesto grmade jo je doletela utopitev, ki je tudi ena najpogostejših »čarovniških« smrti.

*Aleksandra Rekar, Celjski Antona
Novačana, Gledališki list SLG
Celje, št. 6, sezona 1992/1993.*

I 2 2

Drago Kastelic,
Janez Bermež,
Darja Reichman

Milada Kalezić,
Primož Ekart

foto: Damjan Štarc

*/.../ v celoti in podrobnostih pitoreskna,
domišljena predstava, vredna ogleda.*

Vasja Predan, Razgledi, 26. 6. 1993.

*S to velikopotezno predstavo na
prostem Slovensko ljudsko gledališče
v Celju končuje vsekakor uspešno
sezono; dramska historija Herman
Celjski Antona Novačana je njen vrh.*

France Vurnik, Delo, 22. 6. 1993.

*Zadnja predstava Celjanov žal ni
dosegla dobre ravni drugih predstav
letošnje sezone. Škoda, saj sta
aduta prizorišča in zgodovinska
tematika obljubljala veliko več.*

Krištof Dovjak, Dnevnik, 1. 7. 1993.

123

NAGRADA

1994

Darja Reichman, nagrada Sklada
Staneta Severja za vlogo Veronike v
Novačanovem Hermanu Celjskem
in vlogi Izabele v Corneillevi
Odrski utvari ter Nezanke v
Pirandellovem Kot me ti hočeš

2. Festival

DNEVI KOMEDIJE

Strokovna žirija: Marjan Bačko,
Tone Partljič, Slavko Deržek

ŽLAHTNA KOMEDIJANTKA

Bernarda Oman za vlogo Mary Smith v
komediji Raya Cooneyja Zbeži od žene
v izvedbi Prešernovega gledališča Kranj

ŽLAHTNI KOMEDIJANT

Janez Bermež za vlogo Argana v
Molièrovi komediji Namišljeni
bolnik v izvedbi Slovenskega
ljudskega gledališča Celje

ŽLAHTNA KOMEDIJA PO IZBORU OBČINSTVA

Tartif Andreja Anabaptista
Rozmana v izvedbi Slovenskega
mladinskega gledališča Ljubljana

1993

Bernarda Oman, *Zhež od žene*,
foto: M. Fock, Arhiv PG Kranj

Janez Bermež, Bruno Baranovič, *Namisljeni bolnik*,
foto: Jane Štravs, Arhiv SLG Celje

Ivan Godnič, Robert
Prebil, Dario Varga,
Tarif, foto: Saraden,
arhiv SMG

SEZONA

Luigi Pirandello
Kot me ti hočeš

Bogomir Veras
Zelena kapica

Carlo Goldoni, Andrej Rozman
Sluga dveh gospodov

Anton Tomaž Linhart
Ta veseli dan ali Matiček se ženi

Howard Barker
Nepredvidljive posledice

Oder Herberta Grüna

Henrik Ibsen
Strahovi

1993/1994

NAGRADE

1993

Janez Bermež, nagrada zlati celjski grb za vrhunske umetniške dosežke in življenjsko delo

1994

Darja Reichman, nagrada sklada Staneta Severja za vlogo Izabele v Corneillevi Odrski utvari (premiera v sezoni 1992/1993), Veronike v Novačanovem Hermanu Celjskem (premiera v sezoni 1992/1993) in Neznanke v Pirandellovi igri Kot me ti hočeš

1994

Darja Reichman, nagrada srebrni celjski grb za uspešno odigrano paleto ženskih likov v SLG Celje

1995

Vesna Jevnikar, nagrada srebrni celjski grb za vlogo Klarice v Slugi dveh gospodov Carla Goldonija in Andreja Rozmana, za več vlog v Barkerjevih Nepredvidljivih posledicah, za vlogo Anne v Brechtovih Bobnih v noči (premiera v sezoni 1994/1995) in za vlogo Smejči v istoimenski igri Zorana Hočevarja (premiera v sezoni 1994/1995)

1995

Milada Kalezić, priznanje ZDUS-a za vlogo Helene Alvingove v Ibsenovih Strahovih in vlogo Velike brodolomke v Mrozkovi groteski Na odprtem morju (premiera v sezoni 1994/1995)

VODSTVO GLEDALIŠČA

Borut Alujevič, upravnik

(1. 1. 1992–3. 12. 1995)

Marinka Poštrak, v. d. umetniškega vodje

(1. 3. 1993–28. 2. 1994)

Primož Bebler, umetniški vodja

(1. 3. 1994–28. 2. 1997)

Franci Križaj, režiser

(15. 2. 1966–30. 9. 1999)

Marinka Poštrak, dramaturginja

(1. 8. 1990–31. 8. 1997)

Luigi Pirandello

KOT ME TI HOČEŠ

(Come tu mi vuoi)

PREVAJALEC

REŽISER IN DRAMATURG

DRAMATURŠKA SODELAVKA

SCENOGRAFA

SLIKAR

OBLIKOVALCI SCENOGRAFIJE

KOSTUMOGRAFINJA

AVTOR GLASBE

KOREOGRAFINJA

OBLIKOVALEC LUČI

OBLIKOVALKA MASKE

LEKTORICA

ASISTENTKA KOSTUMOGRAFINJE

ASISTENT LEKTORICE

Srečko Fišer

Janez Pipan

Aleksandra Rekar

Boris Benčič, Dušan Milavec

Boris Benčič

Boris Benčič, Dušan Milavec

s sodelavci

Doris Kristić

Miha Bohinc

Tanja Zgonc

Igor Berginc

Snježana Tomljenović

Majda Križaj

Djurdja Janeš

Marijan Pušavec

IGRALCI

NEZNANKA

CARL SALTER, PISATELJ

GRETA, NJEGOVA HČI,

IMENOVANA MOP

BRUNO PIERI

BOFFI

TETA LENA CUCCHI

STRIC SALEZIJ NOBILI

SILVIJ MASPERI, ODVETNIK

INES MASPERI, NJEGOVA ŽENA

BARBARA, BRUNOVA SESTRA

SLABOUMNA

ZDRAVNIK

BOLNIČARKA

MLADENIČI V FRAKIH

PORTIR

Darja Reichman

Janez Bermež

Nataša Konc

Peter Boštjančič

Tomaž Gubenšek

Ivanka Mežan k. g.

Drago Kastelic

Primož Ekart

Anica Kumer

Jana Šmid

Vesna Jevnikar

Stane Potisk

Hana Komar

Igor Sancin, Renato Jenček,

Gregor Čušin k. g.

Igor Sancin

128 Premiera
8. oktobra 1993

Število ponovitev 27

Število gledalcev 8026

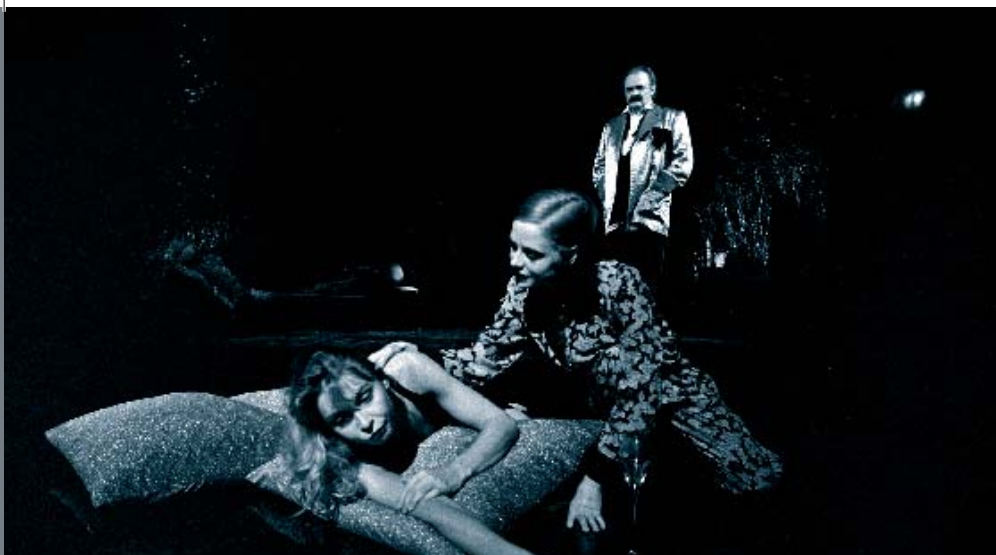

foto: Damijan Štarc

Vesna Jevnikar, Darja Reichman, Nataša Konec, Janez Bermež

Ne le, da Pirandello govori o ženski, temveč se spopade z eno najbolj ženskih tem: posilstvom. Gre za zgodbo, ki jo je v literaturi pravzaprav težko najti: zgodba o ženski, ki mora pozabiti, potisniti in zavreči svojo identiteto zato, da preživi. Postati mora neznanka, najprej zase, potem pa tudi za vse druge, ki so del njenega socialnega okolja. Njena osebna biografija ima dva začetka, je preklana na dvoje. Zato se junakinja drame upravičeno sprašuje: »Moje življenje – katero?« Tisto, kar jo je razcepilo, je travma nasilnega in zločinskega dejanja, ki ima naravo katastrofe.

Darja Zaviršek, O iskanju ženske, ki je ne more biti več, Gledališki list SLG Celje, št. 1, sezona 1993/1994.

Darja Reichman, Vesna Jevnikar, Janez Bermež

foto: Damijan Štarc

Režiser in dramaturg Janez Pipan je z dramaturško sodelavko Aleksandro Rekar ustvaril pregledno, tekočo in enovito uprizoritev, ki je mestoma prav vznemirljivo teatralizirala značilno pirandellovsko intelektualistično držo in poudarjala njegov razumniški relativizem. /.../ Med igralci moramo tokrat omeniti Darjo Reichman, ki je v nosilni vlogi Neznanke brez dvoma ustvarila svojo najzrelejšo odrsko stvaritev do zdaj.

Slavko Pezdin, NT&RC, 14. 10. 1993.

Natančno in pregledno oblikovana uprizoritev zahtevne konverzacije, ki jo je premierska publika spremljala z zgledno zbranostjo, kar nedvomno potrjuje estetsko učinkovitost predstave.

France Vurnik, Delo, 11. 10. 1993.

NAGRADA

1994

Darja Reichman, nagrada Sklada Staneta Severja za vlogo Neznanke v Pirandellovi igri Kot me ti hočeš in vlogi Izabele v Corneillevi Odrski utvari ter Veronike v Novačanovem Hermanu Celjskem

Bogomir Veras

ZELENA KAPICA

Krstna uprizoritev

REŽISERKA

DRAMATURGINJA

SCENOGRAFINJA

KOSTUMOGRAFINJA

AVTOR GLASBE

KOREPETITORKA

KOREOGRAFINJA

OBLIKOVALEC MASKE

OBLIKOVALEC LUČI

LEKTOR

Katja Pegan

Marinka Poštrak

Slavica Radović

Eka Vogelnik

Mirko Vuksanović

Brina Zupančič - Rogelj

Goga Stefanović - Erjavec

Dušan Mihajlovič

Igor Berginc

Marijan Pušavec

IGRALCI

DIREKTOR GLEDALIŠČA

RDEČA KAPICA

BABICA

LOVEC JAKA

VOLK

BOLNA SAPA

BOLNO DREVO

Bogomir Veras

Vesna Maher

Bruno Baranović

Borut Alujevič

Zvone Agrež

Bojan Umek

Borut Alujevič

130 Premiera

7. novembra 1993

Število ponovitev 40

Število gledalcev 12765

Nova celjska predstava je lep gledališki dogodek, ki, obogaten s poudarjenimi elementi muzikala, ponuja obilo užitka, hkrati pa predvsem v ekološko oporečnem celjskem okolju daje misliti.

Krištof Dovjak, Dnevnik, 12. 11. 1993.

Predstava je po režijski in tematski plati precej ambiciozno zastavljena in morda tudi ideološko poantirana. Prav slednje pa je v prikupni, dinamični ter za otroške in odrasle oči vabljivi predstavi tvegan element. /.../ In ker se pravljica o Rdeči kاپici najprej spreobrne v svojo antipravljico, nato pa v ekološko pravljico »à these«, se nazadnje postavlja vprašanje uspešnosti ekološkega nagovora: ta bo žal ostal stvar recepcije otrok, vajenih MTV-ja in spektakularnih televizijskih podob.

Irena Ostrouška, Slovenec, 15. 11. 1993.

Foto: Damjan Štanc

Borut Alujevič, Bogomir Veras, Vesna Maher, Zvone Agrež

Carlo Goldoni, Andrej Rozman

SLUGA DVEH GOSPODOV

(Il servitore di due padroni)

REŽISER	Franci Križaj
DRAMATURGINJA	Tatjana Ažman
SCENOGRAF	Marjan Kravos
KOSTUMOGRAFINJA	Ana Matijević
AVTOR GLASBE	skupina Lolita
KOREOGRAFINJA	Tanja Zgonc
LEKTOR	Marijan Pušavec

IGRALCI

PANTALONE OD POTREBE	Miro Podjed
KLARICA, NJEGOVA HČI	Vesna Jevnikar
DOTTORE LOMBARDI	Stane Potisk
SILVIO, NJEGOV SIN	Bojan Umek
BEATRICE, PREOBLEČENA V	
FEDERIGA RASPONJA	Anica Kumer
FLORINDO ARETUSI,	
NJEN LJUBIMEC	Primož Ekart
BRIGHELLA, KRČMAR	Zvone Agrež
SMERALDINA, SLUŽABNICA	
PRI PANTALONEJU	Vesna Maher
TRUFFALDINO, BEATRIČIN IN	
KASNEJE TUDI FLORINDOV	
SLUŽABNIK	Renato Jenček

132 Premiera
7. januarja 1994

Število ponovitev 64

Ni podatka o številu
gledalcev

foto: Damjan Štanc

Vesna Jevnikar,
Renato Jenček,
Zvone Agrež,
Bojan Umek,
Miro Podjed,
Stane Potisk,
Primož Ekart,
Anica Kumer

V Rozmanovem besedilu je temeljni premik od Goldonija narejen ravno v smeri jezika. Povsod, kjer se je le dalo, so dialogi napisani na novo, v njih ni več pridiha tiste arhaičnosti, ki smo je bili vajeni. Ni več okornosti in zgodba sama je tako dobila nov zagon. Lahko bi rekli, da igramo sodobno različico starega Goldonija, tej pa je Rozman dodal nekaj popravkov v prid tradicije, iz katere je Goldoni črpal. /.../ Z na novo preišljenimi besedami in stavki, ki jih izgovarjajo junaki Goldonijeve pripovedi, se je humor naselil tudi v izredno živ odrski jezik.

Tatjana Ažman, Goldonijeva nova oblačila, Gledališki list SLG Celje, št. 3, sezona 1993/1994.

Uprizoritev, ki po splošnem vtisu ne presega profesionalne korektnosti in abonmajske rutine.

Slavko Pezdír, Novi tednik, 13. 1. 1994.

Vse živahne komične situacije, ki jih ponuja besedilo, na odru obvisijo ali brez temperamenta, ali razvlečene, ali zbanalizirane. Svoj delež krivde nosijo tudi igralci, razen dveh svetlih izjem – Vesne Jevnikar in predvsem odlične Vesne Maher, ki uspe publiko pripraviti do pristrčnega smeha.

Krištof Dovjak, Dnevnik, 11. 1. 1994.

In ravno manjša ambicioznost pri pregnetenju Goldonija je kriva, da gledamo v Celju razvlečeno in le na trenutke smešno predstavo.

Matej Bogataj, Naši razgledi, 21. 1. 1994.

NAGRADA

133

1995

Vesna Jevnikar, nagrada srebrni celjski grb za vlogo Klarice v Slugi dveh gospodov Carla Goldonija in Andreja Rozmana ter za več vlog v Barkerjevih Nepredvidljivih posledicah, za vlogo Anne v Brechtovih Bobnih v noči in za vlogo Smejči v istoimenski igri Zorana Hočevarja

Anton Tomaž Linhart

TA VESELI DAN ALI MATIČEK SE ŽENI

REŽISER
DRAMATURGINJA
SCENOGRAF
KOSTUMOGRAF
AVTOR GLASBE
KOREPETITOR
SLIKARJI

LEKTOR

Vito Taufer
Marinka Poštrak
Samo Lapajne
Alan Hranitelj
Janez Krstnik - Novak
Miro Podjed
Samo Lapajne, Oto Rimele, Tajka
Šnuderl
Marijan Pušavec

IGRALCI

BARON NALETEL
ROZALA, NJEGOVA GOSPA
MATIČEK, GARTNAR GRAŠINSKI
NEŽKA, HIŠNA DEKLCA
TONČEK, EN ŠTUDENT NA VAKANCAH
ZMEŠNJAVA, EN ADVOKAT NA DEŽELI
ŽUŽEK, KAVNELIR GRAŠINSKI
BUDALO, NJEGOV ŠRIBAR
JERCA, ŽUPANOVA HČER
JAKA, EN LAKAJ
GAŠPER, EN DELAVEC
FANTIČI INU DEKLČI

GODCA
KMETJE, LAKAJI

Vlado Novak k. g.
Nataša Konc
Peter Boštjančič
Vesna Maher
Tomaž Gubenšek
Igor Sancin
Marjan Bačko
Renato Jenček
Darja Reichman
Zvone Agrež
Miro Podjed
Anže Čater, Igor Levpušče,
Nina Podjed, Jerneja Gregorc,
Vesna Spreitzer, Alja Švegl
Simon Mlakar, Borut Čmer
Anton Cvahte, Radovan Les, Jože
Lipovšek, Rado Pungaršek

134 Premiera
18. marca 1994

Število ponovitev 42

Ni podatka o številu
gledalcev

foto: Damjan Svarec

Vlado Novak,
Nataša Konc,
Vesna Maher

Linhartov Ta veseli dan je morda z izjemo Cankarjevih Hlapcev edini slovenski tekst, s katerim smo se Slovenci skozi zgodovino neprestano identificirali in reflektirali, še posebej v ključnih in za slovensko identiteto »usodnih« časih. Še več: Linhartov Ta veseli dan je zaradi svojih zgodovinskih konotacij (francoska revolucija se je začela istega leta kot je nastal Matiček, sovpadanje z začetki slovenskega teatra ...) zadobil v naši zavesti nek prav poseben status nacionalnega simbola in kot tak postal najvidnejši emblem slovenske, ne le zgolj literarne zgodovine. Ta veseli dan je skratka bil in je še neizmerno hvaležen material za dvig nacionalne samozavesti ...

Marinka Postrak, Nacionalizirani Figaro, Gledališki list SLG Celje, št. 4, sezona 1993/1994.

Uprizoritev Matička v režiji Vita Tauferja je potemtakem vsekakor eden izmed večjih uspehov Slovenskega ljudskega gledališča v Celju tudi v konkurenčno (tekmovalnem) smislu v kontekstu sodobnega slovenskega gledališkega snovanja.

France Vurnik, NT&RC, 31. 3. 1994.

Predstava bo prav gotovo mnogim povšeči, se pa utegnejo najti ljudje, ki ji bodo očitali to in ono, erotični naboj, sodobno in drugačno branje dramskega besedila, vendar pa brez tega se tudi gledališki svet ne bi več vrтел naprej.

Radio MM I, Dnevnik Radia Maribor, 26. 3. 1994.

foto: Damjan Svarec

Marjan Bačko,
Peter Boštjančič

Howard Barker

NEPREDVIDLJIVE POSLEDICE

(The Unforseen Consequences)

Pet od desetih enodejank, v izvirniku s skupnim
naslovom The Possibilities

Prva slovenska uprizoritev

PREVAJALKA

REŽISER IN SCENOGRAF

DRAMATURŠKA SODELAVKA

KOSTUMOGRAFINJA

OBLIKOVALKA MASKE

GLASBENI OPREMLJEVALEC

LEKTOR

Aleksandra Rekar

Bojan Jablanovec

Aleksandra Rekar

Meta Sever

Aljana Hajdinjak

Bojan Jablanovec

Marijan Pušavec

IGRALCI

Jana Šmid

Milada Kalezić

Vesna Jevnikar

Valter Dragan

136 Premiera

27. marca 1994

Število ponovitev 10

Število gledalcev 500

Oder Herberta Grüna

fot.: Milha Trojar

Milada Kalezić,
Valter Dragan,
Vesna Jevnikar
(delovni posnetek)

The Possibilities, suita, sestavljena iz desetih kratkih besedil, ki dramtizirajo konflikt med individualno svobodo in državno močjo, je bila prvič postavljena februarja 1988 v londonskem Almeida Theatre v režiji Iana McDiarmida. /.../ Deset besedil določata protislovnost in paradoks ter – kot se je izrazil Barker – »odsotnost moralne predvidljivosti«. Vsako besedilo utemeljuje »politiko zatiranja«. Kakršnekoli že so okoliščine, historične ali sodobne, pod teokratskim ali kolektivnim vodstvom, liki so vedno vabljeni k »diplomatskemu, logičnemu ali primernemu obnašanju do superiornih oblasti«.

*George Savona, The Possibilities
(prevedla Aleksandra Rekar), Gledališki
list SLG Celje, št. 4, sezona 1993/1994.*

NAGRADA

1995

Vesna Jevnikar, nagrada srebrni celjski grb za več vlog v Nepredvidljivih posledicah Howarda Barkerja ter za vlogo Klarice v Slugi dveh gospodov Carla Goldonija in Andreja Rozmana, za vlogo Anne v Brechtovih Bobnih v noči in za vlogo Smejči v istoimenski igri Zorana Hočvarja

Nepredvidljive posledice so
izvrsten dosežek ...

*Majda Knap Šembera,
Večer, 14. 4. 1994.*

Nepredvidljive posledice so predstava, ki gre do živega, ki prizadane, kot se v gledališču redko zgodi. Ob obilici bleščečih režijskih rešitev so to dosegli predvsem igralci Jana Šmid, Vesna Jevnikar in Milada Kalezić v ženskih vlogah in Valter Dragan kot predstavnik moškega nasilja. Nepredvidljive posledice so velika predstava na malem odru.

*Metod Pevec, Radio
Slovenija, 28. 3. 1994.*

Izjemni »gladiatorji« umetniško enakovredni Jana Šmid, Milada Kalezić, Vesna Jevnikar in Valter Dragan z intro- in ekstravertirano igro ustvarjajo dih jemajočo celoto brez »očiščenja in pomlajenja«.

Krištof Dovjak, Dnevnik, 31. 3. 1994.

Henrik Ibsen

STRAHOVI

(Gengangere)

PREVAJALEC

Janko Moder

REŽISER

Dušan Mlakar

DRAMATURGINJA

Marinka Poštrak

SCENOGRAFINJA

Janja Korun

KOSTUMOGRAFINJA

Melita Vovk

GLASBENI OPREMLJEVALEC

Dušan Mlakar

LEKTOR

Marijan Pušavec

IGRALCI

HELENE ALVINGOVA

Milada Kalezić

OSVALD ALVING

Tomaž Gubenšek

PASTOR MANDERS

Janez Bermež

MIZAR ENGSTRAND

Miro Podjed

REGINE ENGSTRANDOVA

Darja Reichman

138 Premiera
27. maja 1994

Število ponovitev 24

Ni podatka o številu
gledalcev

Tomaz Gubensek,
Milada Kalezić

Osvald na koncu simbolično sprejme krivdo očeta zgolj zato, da bi se očistil lastne krivde ali kot pravi sam – nepremišljenosti. Bistvo dednosti v Strahovih je nekje drugje in ime ji je usoda kot značaj. Usodno v družini Alving je bilo predvsem to, da zaradi spleta okoliščin in okostenele morale niso sledili svojim primarnim strastem in čustvom. Usodno pa je bilo tudi, če so jim nebrzdano podlegli. To, v kar nas prepričujejo Ibsenovi Strahovi, je skrajno kontroverzna teza. Kajti pravnega obrazca preprosto ni in prav zaradi tega si lahko usoda tako šaljivo nadene tisoč obrazov, od katerih je vsak lahko tragičen.

*Marinka Poštrak, Hiša Strahov,
Gledališki list SLG Celje,
št. 5, sezona 1993/1994.*

Predstava, ki jo je vredno videti že zaradi izjemne igre Milade Kalezić. Njena Helena Alvingova je namreč tiste vrste zrela kreacija, kakršnih ne srečamo vsak dan.

Majda Knap Šembena, Večer, 7. 6. 1994.

Ibsenovi Strahovi v dognani režiji Dušana Mlakarja zaokrožajo v vseh pogledih preudarno zasnovano in zavzeto uresničeno sezono.

France Vurnik, Delo, 31. 5. 1994.

NAGRADI

1994

Darja Reichman, nagrada Sklada Staneta Severja za leto 1993

1995

Milada Kalezić, priznanje ZDUSA-a za vlogo Helene Alvingove v Ibsenovih Strahovih in vlogo Velike brodolomke v Mrozkovi groteski Na odprtem morju

3 • Festival

DNEVI KOMEDIJE

Strokovna žirija: Janez Bermež, Majda
Knap Šembera, Slavko Deržek

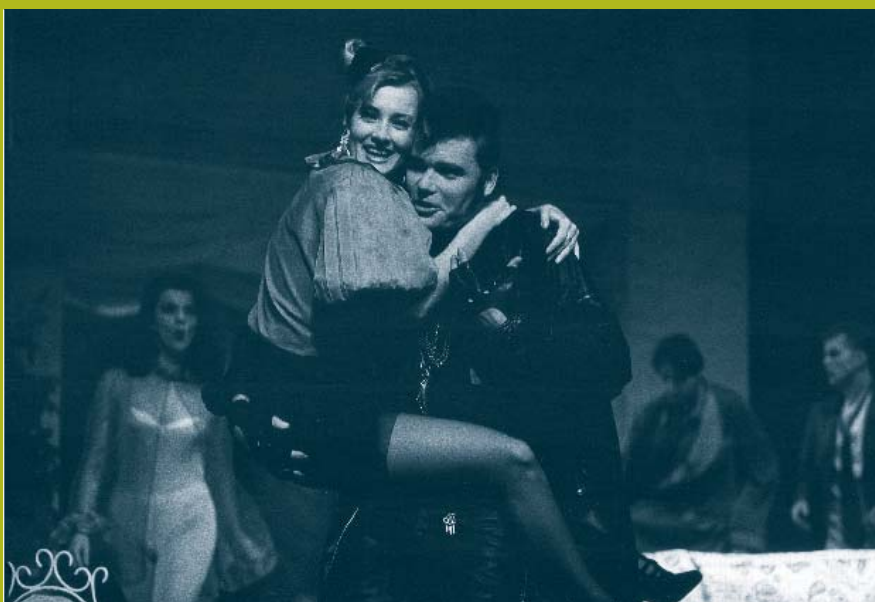
ŽLAHTNA KOMEDIJANTKA
Tanja Ribič za vlogo Suzette v
komediji Marca Camolettija Pridi
gola na večerjo v izvedbi Mestnega
gledališča ljubljanskega

ŽLAHTNI KOMEDIJANT
Janez Škof za vlogo Amorja v komediji
Psiha Emila Filipčiča v izvedbi
Slovenskega mladinskega gledališča

ŽLAHTNA KOMEDIJA PO
IZBORU OBČINSTVA
Psiha Emila Filipčiča v izvedbi
Slovenskega mladinskega gledališča

1994

Maja Aduša Vidmar,
Tanja Ribič, Boris Kerč,
Jožef Ropoša, Borut
Veselko, *Pridi gola
na večerjo*, foto: Tone
Stojko, arhiv MGL

141

Janez Škof, *Piha*, foto:
Saraden, arhiv SMG

SEZONA

Bertolt Brecht
Bobni v noči

Marco Antonio de la Parra Calderon
Prikrita opolzlost vsakdana

Oderpododrom

Sławomir Mrożek
Na odprtem morju

Oderpododrom

Jože Kranjc
Detektiv Megla

Albert Wendt
Tičev Jaka

Zoran Hočevar
Smejči

Oderpododrom

William Shakespeare
Beneški trgovci

Oton Župančič
Veronika Deseniška

Stari grad

1994/1995

NAGRADE

1995

Vesna Jevnikar, nagrada srebrni celjski grb za vlogo Klarice v Slugi dveh gospodov Carla Goldonija in Andreja Rozmana (premiera v sezoni 1993/1994), za več vlog v Barkerjevih Nepredvidljivih posledicah (premiera v sezoni 1993/1994), za vlogo Anne v Brechtovih Bobnih v noči in za vlogo Smejči v istoimenski Hočvarjevi igri

1995

Milada Kalezić, priznanje ZDUS-a za vlogo Helene Alvingove v Ibsenovih Strahovih (premiera v sezoni 1993/1994) in vlogo Velike brodolomke v Mrozkovi groteski Na odprtem morju

1995

Peter Boštjančič, nagrada občinstva na 30. Borštnikovem srečanju za vlogo Shylocka v Shakespearovem Beneškem trgovcu

1996

Anica Kumer, žlahtna komedijantka 5. Dnevov komedije za vlogo Mici v Hočvarjevi Smejči

VODSTVO GLEDALIŠČA

Borut Alujevič, upravnik
(1. 1. 1992–3. 12. 1995)

Primož Bebler, umetniški vodja
(1. 3. 1994–28. 2. 1997)

Franci Križaj, režiser
(15. 2. 1966–30. 9. 1999)

Marinka Poštrak, dramaturginja
(1. 8. 1990–31. 8. 1997)

Bertolt Brecht

BOBNI V NOČI

(Trommeln in
der Nacht)

PREVAJALEC

Borut Trekman

REŽISER

Mile Korun

DRAMATURGINJA

Marinka Poštrak

SCENOGRAFINJA IN

KOSTUMOGRAFINJA

Janja Korun

LEKTOR

Marijan Pušavec

IGRALCI

ANDREAS KRAGLER

Zvone Agrež

ANNA BALICKE

Vesna Jevnikar

KARL BALICKE, NJEN OČE

Miro Podjed

AMALIJA BALICKE, NJENA MATI

Anica Kumer

FRIEDRICH MURK,

ANNIN ZAROČENEC

Peter Boštjančič

BABUSCH, ČASNIKAR

Janez Bermež

PRVI MOŠKI

Drago Kastelic

DRUGI MOŠKI

Renato Jenček

MANKE, NATAKAR

Bojan Umek

GLUBB, ŽGAJNAR

Stane Potisk

BULLTROTTER

Bogomir Veras

RAZNAŠALEC ČASOPISOV

Bruno Baranović

MARIJA, PROSTITUTKA

Nataša Zupančič - Konc

AUGUSTA, PROSTITUTKA

Vesna Maher

144 Premiera
7. oktobra 1994

Število ponovitev 19

Število gledalcev 5380

foto: Damjan Štarc

Peter Boštjančič,
Vesna Maher,
Zvone Agrež,
Miro Podjed,
Anica Kumer,
Bojan Umek

Ko je režiser Mile Korun govoril o izhodiščih svojih razmišljanj v zvezi s tekstom, je na prvem mestu izpostavil osnovno priklincevanje duha Brechta v naš čas, ki je na nek način identičen času, v katerem so Bobni nastali. Korun je govoril o tistem duhu mladega Brechta, ki je danes, v času ponovnega vračanja k zakonitostim primitivnega kapitalizma pri nas, v času zmeraj bolj prisotne malomeščanske miselnosti ter zmeraj očitnejše duhovne in družbene krize, v času zmeraj bolj razvidne razslojenosti ljudi na bogate in revne, novodobne kapitaliste in proletarijat, bolj kot kdajkoli prisoten.

Marinka Postrak, Brecht contra Brecht, Gledališki list SLG Celje, št. 2, sezona 1994/1995.

Uprizoritev utegne biti vznemirljiva predvsem ljubiteljem (in poznavalcem) Brechta in Koruna, zato je odziv občinstva dokaj hladen in zadržan.

Slavko Pezdir, Dnevnik, 13. 10. 1994.

Od uigranega igralskega ansambla izstopajo ekspresivna Vesna Jevnikar v vlogi Anne, karikirano napihnjjen Peter Boštjančič v vlogi njenega zaročenca, marioneten in klovnasto žalosten Zvone Agrež kot Andreas Kragler in predvsem bridko groteskna Vesna Maher.

Krištof Dovjak, Dnevnik, 11. 10. 1994.

NAGRADA

 145

1995

Vesna Jevnikar, nagrada srebrni celjski grb za vlogo Anne v Brechtovih Bobnih v noči ter za vlogo Klarice v Slugi dveh gospodov Carla Goldonija in Andreja Rozmana, za več vlog v Barkerjevih Nepredvidljivih posledicah in za vlogo Smejči v istoimenski igri Zorana Hočevarja

foto: Damjan Štarc

Bruno Baranovič,
Vesna Jevnikar

Marco Antonio de la Parra Calderon

PRIKRITA OPOLZKOST VSAKDANA

(La secreta obscenidad de cada día)

Prva slovenska uprizoritev

PREVAJALEC

Igor Lampret

REŽISER

Samo Strelec

DRAMATURGINJA

Mojca Kranjc

SCENOGRAFINJA

Mirjana Koren

KOSTUMOGRAFINJA

Stanislava Vauda

AVTOR GLASBE

Davor Božič

LEKTORICA

Polona Petek

IGRALCA

SIGMUND

Tomaž Gubenšek

KARL

Gregor Geč k. g.

146 Premiera
15. oktobra 1994

Število ponovitev 21

Število gledalcev 1903

Oderpododrom

Foto: Damjan Svanc

Tomaž Gubenšek,
Gregor Geč

Kljub temu da sta besedili /Prikrita opolzčnost vsakdana in Parrov članek o čilenskem teatru/ nastali v »daljni« Južni Ameriki in v času, ko je deželi vladal diktator Ugarte Pinochet, iz njiju lahko razberemo presenetljivo prepoznavne elemente: posebno funkcijo, ki jo ima teater v represivnem sistemu; poseben metajezik, ki ga teater (tako dramska produkcija kot uprizoritvena praksa) razvije znotraj te funkcije; tihi dogovor med teatrom in publiko, da se le-ta z leti oziroma skozi generacije nauči dešifrirati ta metajezik; cenzuro oziroma avtocenzuro, se pravi razmerje med politiko in umetnostjo; in, če se osredotočim samo na atmosfero, ki prevladuje v igri: paranooidno vzdušje, ki ga represivni sistem ustvarja v vsakdanjem življenju in v odnosih med posamezniki.

Mojca Kranjc, Intelektualci vseh dežel ..., Časopis SLG Celje, št. 1, sezona 1994/1995.

Drznost v poklicni zavzetosti.

France Vurnik, Delo, 19. 10. 1994.

Nosilni nalogi (v tako zastavljenem konceptu) sta prevzela in odlično opravila Tomaž Gubenšek, ki je bil intelektualistično uglajen, a tudi zmuzljiv in sprenevedajoč Sigmund, ter Gregor Geč, ki je bil v vsem svojem odrskem izražanju mnogo bolj grob in »materialističen«, kot se za »pesnika Kapitala« navsezadnje tudi spodobi.

Slavko Pezdir, Novi tednik, 20. 10. 1994.

Sławomir Mrożek

NA ODPRTEM MORJU

(Na pelnym morzu)

PREVAJALEC

Bruno Hartman

REŽISER

Matija Logar

SCENOGRAF

Jože Logar

KOSTUMOGRAFINJA

Meta Sever

LEKTOR

Marijan Pušavec

IGRALCI

VELIKA BRODOLOMKA

Milada Kalezić

SREDNJI BRODOLOMEC

Davor Herga

MALA BRODOLOMKA

Darja Reichman

PISMONOŠA

Stane Potisk

LAKAJ

Igor Sancin

148 Premiera
22. oktobra 1994

Število ponovitev 10

Število gledalcev 1596

Oderpododrom

foto: Damjan Štanc

Milada Kalezić,
Darja Reichman

Tako se zastavlja vprašanje, od kod občutek neizogibnosti, odločitve. Osebe ne delujejo pod pritiskom višje sile kot v grški tragediji: ni jim treba reševati Teb niti pokopavati brata. Zato si ne zaslužijo naziva junakov: junak je nosilec značaja, vrline, dragocenega poslanstva, v njem je hkrati dar in prekletstvo bogov, zlahtnost poguma. Mrožkovi liki pa v tem smislu sploh ne delujejo. Ali spoznajo svojo usodo in jo prikrivajo s puhlimi frazami (Na odprtem morju, Karol, Strip-tease) ali jo prenašajo pasivno in vdano (Mučeništvo Petra Oheya, Hiša na meji, Voda).

Jan Blonski, Modrijan, kmetavz in kaj iz tega sledi (izbral in prevedel Niko Jež), Časopis SLG Celje, št. 2, sezona 1994/1995.

Celjska uprizoritev v režiji Matije Logarja je velikega in malega brodolomca zasedla z igralkama, kar v uprizoritev vnaša še dodaten element ženske rivalitete, pogojene in utelešene v igralkah, kot sta Milada Kalezić in Darja Reichman.

France Vurnik, Delo, 25. 10. 1994.

Nova uprizoritev Mrožkove enodejanke v korektni postavitvi režiserja Matije Logarja in sodelavcev je omogočila ponovno srečanje s specifično dramaturgijo tega ustvarjalca. Ni pa se posebej ukvarjala z vprašanjem novih razmerij, ki se odpirajo med to dramatiko zgodnjih šestdesetih let in med postsocialistično in postblokovo usodo družb in posameznikov devetdesetih let. Tako je nastala korektna, a ne posebej vznemirljiva predstava.

Slavko Pezdin, NT&RC, 27. 10. 1994.

NAGRADA

1995

Milada Kalezić, priznanje ZDUS-a za vlogo Velike brodolomke v Mrožkovi groteski Na odprtem morju in vlogo Helene Alvingove v Ibsenovih Strahovih

Jože Kranjc

DETEKTIV MEGLA

REŽISER
DRAMATURG
SCENOGRAFINJA IN
KOSTUMOGRAFINJA
GLASBENI OPREMLJEVALEC
LEKTOR

Franci Križaj

Blaž Lukan

Janja Korun

Ivo Meša

Marijan Pušavec

IGRALCI

EVSTAHIJ MEGLA
ELEONORA, NJEGOVA ŽENA
ANDREJC, ŽUPAN
TINKA, NJEGOVA HČI
CUKALA
PETRAČ
ČEPON
JERNEJ
HLAČAR, UČITELJ
URH, OROŽNIK

Peter Boštjančič

Anica Kumer

Miro Podjed

Nataša Konc - Zupančič

Bruno Baranović

Drago Kastelic

Janez Bermež

Renato Jenček

Bojan Umek

Brane Pilko

150 Premiera
25. novembra 1994

Število ponovitev 26

Število gledalcev 7940

foto: Damjan Štarc

Peter Boštjančič,
Anica Kumer

Kranjc je predstavnik generacije »pred zaprtimi vrati«, kot je o njenem nekrologu zapisal France Novšak (Delo, 8. 7. 1966), generacije, ki v naši literarni zgodovini, kot pravi Novšak, še ni pravično ocenjena. Kranjc se je v svojem pisanju ukvarjal s tako imenovanim »malim človekom«, z ljudmi »z dna«, »s ceste«, z družbo »ob prepadu«; hotel je biti nekakšna pisateljska vest družbe ...

*Blaž Lukan, Prodajati meglo,
iskati resnico, Gledališki list SLG
Celje, št. 2, sezona 1994/1995.*

Z uprizoritvijo Detektiva Megle je celjsko gledališče pokazalo občutek za čas, pozabi je iztrgalo komedijo, jo razigralo v odrsko učinkovito in aktualno igro.

Jernej Novak, Slovenec, 29. 11. 1994.

Od igralcev je vsekakor v ospredju izvrstni duo Anice Kumer in Petra Boštjančiča, ki v uprizoritev vnaša prepotrebno dinamiko.

Krištof Dovjak, Dnevnik, 29. 11. 1994.

Z detektivskim zapletom ni nič, posebej še ne v uprizoritvi Francija Križaja, ki se je Detektiva Megle lotil kot okorne, rahlo butaste ljudske igre in se je z odrsko akcijo v širokem loku izogibal vsakršni preiskavi.

Matej Bogataj, Republika, 15. 12. 1994.

Albert Wendt

TIČEV JAKA

(Der Vogelkopp)

PREVAJALKA	Mojca Kranjc
REŽISER IN SCENOGRAF	Miran Herzog
DRAMATURŠKA SODELAVKA	Marinka Poštrak
KOSTUMOGRAFINJA IN AVTORICA SCENSKIH POSLIKAV	Melita Vovk
AVTOR GLASBE	Gregor Strniša
SODELAVKA ZA STANDARDNE PLESE	Cvetka Špiljar
AVTOR VMESNIH RECITATIVOV	
IN PREVAJALEC PESMI TIČEVEGA JAKA	Milan Jesih
IZDELOVALEC LUTK	Franc Lukač
LEKTOR	Marijan Pušavec

IGRALCI

TIČEV JAKA, PREJ BUKOV JAKA	Tomaž Gubenšek
ŽENA IN VÁTEVIDIKA	Jana Šmid
KRALJEVI PODSEKRETAR	Stane Potisk
KRALJICA	Milada Kalezić
PTIČJE GNEZDO	Vesna Jevnikar
PTIČJA MATI	Darja Reichman
PTIČJI OČE IN SPECIALIST	Davor Herga
JIMMY GORJAČA IN SCHULTZ POTRATA	Igor Sancin
FRED VIHRAČ IN ZNANSTVENIK	Zvone Agrež
RABELJ	Borut Alujevič
PREMIKAČA	Anton Cvahte, Emil Panič
PTIČJI GLASOVI	Vesna Jevnikar, Milada Kalezić, Darja Reichman

152 Premiera
18. decembra 1994

Število ponovitev 21

Število gledalcev 6851

V Herzogovi predstavi se sicer veliko skače, igra, poje, kriči in nori, na oder prihajajo čudni in nori liki, a kljub tem raznovrstnim trikom ne seže do otroške publike. Komični učinek dogodivščin Tičevega Jaka se zaradi forsiranja komičnosti ustvarjalcem predstave vrne kot bumerang in povzroči, da vsa ta komedija ptičev in kape ostaja le na prozorni površini.

Bojana Kunst, Razgledi, 20. 1. 1995.

Pravljичnost, fantastika in z njo prepleteno moralno tkivo Tičevega Jaka so v slikoviti in dinamični postavitvi režiserja Mirana Herzoga dosegli takšno gledališko ponazoritev, ki z zgodbo, konflikti in izrazno dinamiko vseskozi obvladuje ciljno občinstvo, torej otroke.

France Vurnik, Delo, 21. 12. 1994.

Herzogova postavitve čistih odprtih prizorišč z otrokom domačimi odrskimi rekviziti, s senčnim gledališčem, z igralcem lutko, igro luči, s petjem in plesom postavlja na prvo mesto inventivnost in intuitivnost kot odrešilni bilki resničnosti, ki jo prikazuje z ljubko ironičnostjo, duhovitostjo, brez jeze na resnični svet.

Krištof Dovjak, Dnevnik, 21. 12. 1994.

foto: Damjan Štarc

Milada Kalesić, Borut Alujevič, Tomaž Gubensek

SMEJČI

Zoran Hočevar

Krstna uprizoritev

REŽISER	Franci Križaj
DRAMATURŠKI SODELAVEC	Blaž Lukan
SCENOGRAF	Jože Logar
KOSTUMOGRAFINJA	Slavica Radović
GLASBENI OPREMLJEVALEC	Ivo Meša
LEKTOR	Marijan Pušavec

IGRALCI

LOJZI	Miro Podjed
JOŽI	Jana Šmid
MICI	Anica Kumer
ŽANI	Stane Potisk
SMEJČI	Vesna Jevnikar
VIKI	Davor Herga

154 Premiera
8. februarja 1995

Število ponovitev 50

Ni podatka o številu
gledalcev

Oderpododrom

Stane Potisk, Vesna Jevnikar,
Anica Kumer

Toda uprizoritev ne mine brez nekaterih domiselnih učinkov, zlasti kar zadeva igro, ki je v celoti in detajlih posvečena in izročena psihološkemu niansiranju, pri čemer so vsi igralci potrdili smisel in obvladovanje karakterizacije likov. Tako je Anica Kumer z mimetičnimi detajli ponazorila pomirjujočo ženo, ki pa nosi v sebi neko grenkobo zaradi sina ...

France Vurnik, Delo, 10. 2. 1995.

Kljub apriornemu moralnemu stališču na eni in čustveni popustljivosti in naklonjenosti na drugi strani pa Hočevarjeva igra nikakor ni neobjektivna, pristranska in zaradi tega morda dramaturško neučinkovita. Ravno nasprotno: s strastno vpletenostjo oz. angažmajem ter s preprosto kontrastno in prepoznavno dramsko risbo je Hočevar dosegel predvsem to, da se moramo do sveta njegove igre opredeliti tudi sami, in to z enako močnim angažmajem.

Blaž Lukan, »Japakva« ali O Smejči, Časopis SLG Celje, št. 3, sezona 1994/1995.

Režiser Franci Križaj je prefinjene odtenske otožne veseloigre sicer nadomestil s pijansko razčustvovanostjo junakov, a to je storil dosledno znotraj konteksta realistične igre, ki mu je omogočila zanesljivo vodenje igralcev, vseskozi v polnem sozvočju z duhovitimi karakterizacijami, ki jih je oblikoval pisec.

Jernej Novak, Slovenec, 25. 2. 1995.

NAGRADI

1995

Vesna Jevnikar, nagrada srebrni celjski grb za vlogo Smejči v istoimenski igri Zorana Hočevarja, za vlogo Klarice v Slugi dveh gospodov Carla Goldonija in Andreja Rozmana, za več vlog v Barkerjevih Nepredvidljivih posledicah in za vlogo Anne v Brechtovih Bobnih v noči

1996

Anica Kumer, žlahtna komedijantka 5. Dnevov komedije za vlogo Mici v Smejči Zorana Hočevarja

William Shakespeare

BENEŠKI TRGOVEC

(The Merchant
of Venice)

PREVAJALEC	Oton Župančič
REŽISER	Ivica Kunčević
AVTOR PRIREDBE PREVODA	Marijan Pušavec
DRAMATURG	Petar Brečić
SCENOGRAF	Dalibor Laginja
KOSTUMOGRAFINJA	Danica Dedijer
AVTOR GLASBE	Neven Frangeš
KOREOGRAF	Igor Jelen
IZDELOVALEC MASK	Franc Lukač
OBLIKOVALEC SVETLOBE	Zoran Mihanović
LEKTOR	Marijan Pušavec
ASISTENT REŽISERJA	Miha Alujevič
ASISTENT SCENOGRAFA	Damir Šegota
ASISTENTKA KOREOGRAFA	Natalija Jenko

IGRALCI

BENEŠKI DOŽ	Janez Bermež
MAROŠKI KRALJEVIČ	Drago Kastelic
ARAGONSKI KRALJEVIČ	Zvone Agrež
ANTONIO	Igor Sancin
BASSANIO	Davor Herga
SOLANIO	Bojan Umek
SALARINO	Tomaž Gubenšek
GRAZIANO	Jure Ivanušič k. g.
LORENZO	Renato Jenček
SHYLOCK	Peter Boštjančič
TUBAL	Stane Potisk
LANCELOT	Vesna Maher
LEONARDA, BALTAZAR, PISAR	Mirjana Šajinović k. g.
PORZIA	Vesna Jevnikar
NERISSA	Darja Reichman
JESSICA	Nataša Zupančič - Konc

156 Premiera
13. aprila 1995

Število ponovitev 28

Ni podatka o številu
gledalcev

V tem smislu lahko celo dramo Beneški trgovec pravzaprav beremo kot dramo razpleta. Vse je bilo napeto pred dramo in vse sile napetosti udarjajo v teku drame. Shakespeare jih vse zavrača, točneje – vse jih ujame in zbere v snop edinstvene energije: oditi od tod. Zato ima Beneški trgovec dramsko moč popustitve. Ta je kot pri popuščanju navite vzmeti, ki se že od prve strani, osvobajajoča pri tem obrnjeno energijo, moč popustitve, odvija vse do ravne črte, vse do konca, ki je brez konca, ki ga izraža samo glasba. Formalni konec je v resnici konec glasbenega imperativa, ki je rekviemski odmev in brezkončno naznanilo.

Petar Brečić, Oditi od tod, Gledališki list SLG Celje, št. 3, sezona 1994/1995.

Tako se v Kunčevičevi uprizoritvi prepletajo tematske in estetske gledališke sestavine v konceptualno dognano predstavo s sončno in deževno beneško atmosfero zlasti s scenskimi in kostumskimi elementi, precej manj pa z igralskimi ponazoritvami, razen z osrednjima interpretoma Shylocka in Porzie, kar je za uspeh predstave odločilno. /.../ Predstava torej za premislek in gledališki užitek in po odmevih občinstva sodeč tudi gledališko dogajanje, ki izziva etične dileme.

France Vurnik, Delo, 15. 4. 1995.

NAGRADA

1995

Peter Boštjančič, nagrada občinstva na 30. Borštnikovem srečanju za vlogo Shylocka v Shakespearjevem Beneškem trgovcu

Peter Boštjančič, statisti

157

foto: Damijan Švarec

Oton Župančič

VERONIKA DESENIŠKA

REŽISER	Franci Križaj
DRAMATURGINJA	Tatjana Ažman
SCENOGRAFINJA	Meta Hočevar
KOSTUMOGRAFINJA	Melita Vovk
GLASBENI OPREMLJEVALEC	Ivo Meša
LEKTOR	Marijan Pušavec
ASISTENTKA KOSTUMOGRAFINJE	Majda Kolenik

IGRALCI

HERMAN II.	Miro Podjed
FRIDERIK II.	Peter Boštjančič
JELISAVA FRANKOPANKA	Milada Kalezić
JOŠT SOTEŠKI	Bojan Umek
BRIGITA	Mirjana Šajinović k. g.
GETA	Iuna Ornik k. g.
HERMANOV KANCELAR	Drago Kastelic
FRIDERIKOV PISAR	Zvone Agrež
PRAVDAČ	Renato Jenček
BONAVENTURA	Janez Bermež
DESENIŠKI GOSPOD	Stane Potisk
VERONIKA	Darja Reichman
SIDA	Jana Šmid
SOSED	Jože Pristov k. g.
KATICA	Aleksandra Balmazović
VOJAKA	Marjan Turnšek
SLUŽABNIK	Anton Cvahte
	Drago Radakovič

158 Premiera
28. junij 1995

Število ponovitev 16

Ni podatka o številu
gledalcev

Stari grad

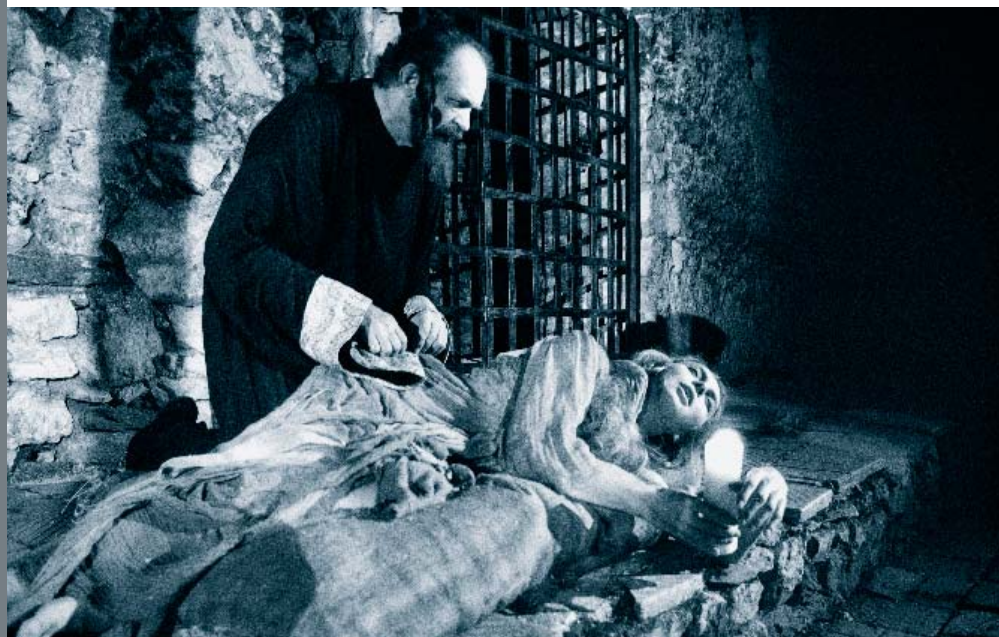

foto: Damjan Svarec

Janez Bermež,
Darja Reichman

Sorodnost z motivom Veronike Deseniške pa je najbolj v »večno prekleti in preganjani« ljubezni med dvema stanovoma, ki jo je politično življenje velikašev preganjalo, odkar svet stoji. Nesrečne ženske, ki so jim zaradi ljubezni z velikaši sodili kot čarovnicam v zgodovini in literaturi niso nikakršna redkost, mrakobni časi pa so znali soditi tudi preprostim kmečkimi deklam, ki so se zapletele z vaškimi premožneži. Kolikor bolj je opevana ljubezni velika, toliko večji je greh tistih, ki so ji sodili, in toliko bolj raste v ljudskih pesmih žrtev v junaka.

Tatjana Ažman, Veronika pod celjskimi zvezdami, Gledališki list SLG Celje, št. 4, sezona 1994/1995.

Komorno ubrana, poetična predstava, ki jo je avditorij med zidovi celjskega gradu spremljal z zbranostjo in naklonjenostjo. Za sklep sezone torej – poetični čar starodavnosti.

Vasja Predan, Razgledi, 5. 7. 1995.

Režiserja Francija Križaja so v asketski uprizoritvi predvsem zanimala dinamična razmerja med nosilnimi protagonisti in dramatična nasprotja v njihovi notranjosti, ki v svoji človeški univerzalnosti presegajo zgodovinski, družbeni in ideološki okvir Župančičevega literarnega mita.

Slavko Pezdir, Novi tednik, 6. 7. 1995.

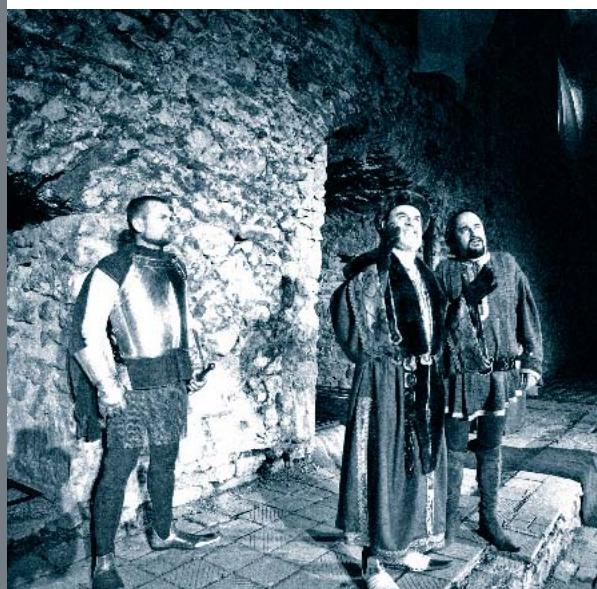

foto: Damjan Svarec

Bojan Umek,
Miro Podjed,
Peter Boštjančič

4 • Festival

DNEVI KOMEDIJE

Selektor: Primož Bebler

Strokovna žirija: Majda Knap Šembera,
Blaž Lukan, Marinka Poštrak

ŽLAHTNA KOMEDIJANTKA

Olga Kacjan za vlogo Pepeta v
komediji Karla-Friedricha Waechterja
in Milana Dekleve Klovni v izvedbi
Slovenskega mladinskega gledališča

ŽLAHTNI KOMEDIJANT

Bojan Emeršič za vlogo Blasija
v Bauerjevi komediji Change v
izvedbi Slovenskega narodnega
gledališča Drama Ljubljana

ŽLAHTNA KOMEDIJA PO IZBORU OBČINSTVA

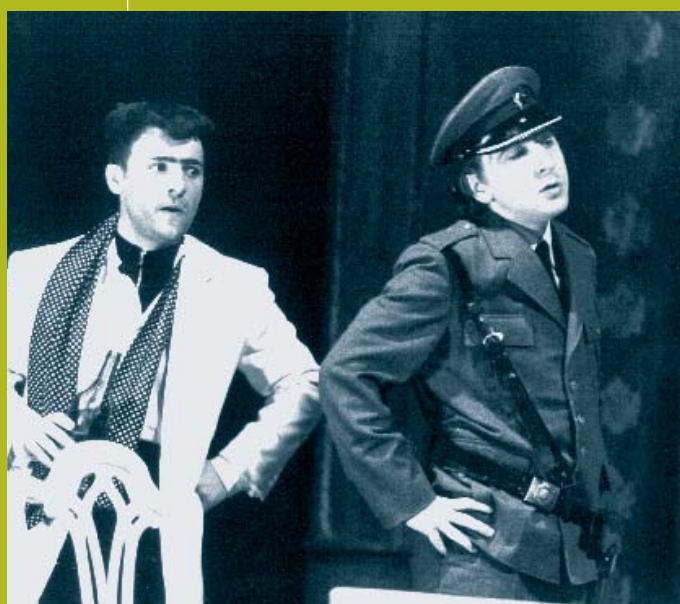
Afera pouhn kufr Iztoka Lovriča
v izvedbi Gledališča Glej Ljubljana

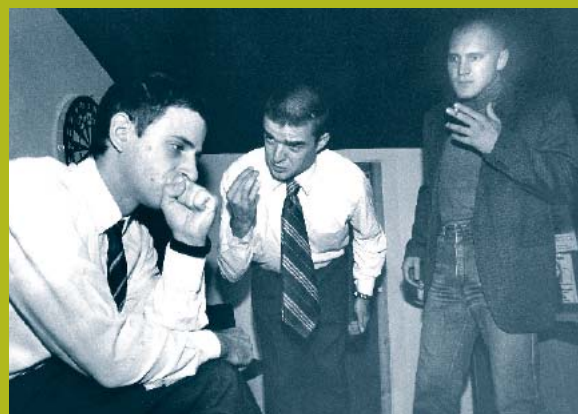
1995

Ivan Godnič, Olga Kacjan, Miloš Batelino, Uroš Maček, *Klovni*, foto: Barbara Čeferin, arhiv SMG

Bojan Emeršič, Gregor Bakovič, *Change*, foto: Tone Stojko, Arhiv SNG Drama Ljubljana

161

Jure Sodar, Matej Družnik, Peter Hvalica, *Afera poslani kafi*, foto: Matej Družnik, arhiv Gleja

SEZONA

Drago Jančar
Halštat

Michael Ende, Janez Vencelj
Carobni napoj ali Satanarheolažgenialni
punč želja

Jean Anouilh
Skušnja ali Kaznovana ljubezen

Sam Shepard
Nevidna roka

Oderpododrom

Pavel Kohout
Pat ali Igra kraljev

Oderpododrom

Eugène Labiche
Florentinski slamnik

Marin Držić
Dundo Maroje

1995/1996

NAGRADE

1995

Milada Kalezić, priznanje ZDUS-a
za izjemne vloge zadnjih sezon

1996

Anica Kumer, žlahtna komedijantka
za vlogo Mici v Hočvarjevi komediji
Smejči na 5. Dnevih komedije
(premiera v sezoni 1994/1995).

1997

Miro Podjed, priznanje ZDUS-a za vlogo
Bokčila v Držičevem Dundu Maroju
in vlogo Piškurja v Partljičevi Gospe
poslančevi (premiera v sezoni 1996/1997)

VODSTVO GLEDALIŠČA

Borut Alujevič, upravnik
(1. 1. 1992–3. 12. 1995,
4. 12. 1995–3. 12. 2000)

Primož Bebler, umetniški vodja
(1. 3. 1994–28. 2. 1997)

Franci Križaj, režiser
(15. 2. 1966–30. 9. 1999)

Marinka Poštrak, dramaturginja
(1. 8. 1990–31. 8. 1997)

Janez Vencelj, dramaturg
(1. 10. 1995–31. 8. 1997)

Drago Jančar

HALŠTAT

REŽISER

Franci Križaj

DRAMATURG

Blaž Lukan

SCENOGRAF

Jože Logar

KOSTUMOGRAFINJA

Majda Kolenik

AVTOR GLASBE

Ivo Meša

LIKOVNI OBLIKOVALCI SCENE

Bojan Mavser, Borut Košnjek,

Dragutin Cifrek

LEKTOR

Marijan Pušavec

IGRALCI

HABILIS

Miro Podjed

ANASTAZIJA

Anica Kumer

NELA

Mirjana Šajinović

JULA

Vesna Jevnikar

HONZA

Renato Jenček

164 Premiera

10. novembra 1995

Število ponovitev 22

Število gledalcev 5789

Miro Podjed, Anica Kumer, Renato Jenček, Mirjana Šajinović, Vesna Jevnikar

Jančarjev Halštat je v žanrskem smislu težko natančno določiti, predvsem pa je Halštat igra, ki ji ne smemo verjeti na prvi pogled. Njeno dramsko tkanje je potrebno vselej uprizarjati z mislijo na razmerje med razvidnostjo oz. preprostostjo, s katerima se pred nami odvija, in vsem, kar to preprostost prvemu pogledu prikriva. /.../ Tisto, kar osebam v rudniškem jašku preprečuje, da bi prostor zapustile, ni metafizika, temveč njihovi medsebojni odnosi, v katere jih je zapletla – recimo ji troedina – usoda, sestavljena iz volje avtorja, ki jih je pripeljal v dramo, iz volje profesorja Habilisa, ki jih je v prostor zaprl, in iz (minimalne) lastne (subjektivne) volje, ki jih vodi skozi dejanje.

Blaž Lukan, Razrahljani svet, Gledališki list SLG Celje, št. 1, sezona 1995/1996.

Odlična uprizoritev v režiji Francija Križaja in dramaturgiji Blaža Lukana ostaja zvesta Jančarjevi ironiji. Nevsiljivo in gladko prehaja v žanr komedije, ki v ničemer ne potiska spretno intonirane temačnosti in krvoločnosti v ozadje. /.../ Uigran ansambel je prepričljiv na obeh prizoriščih.

Krištof Dovjak, Dnevnik, 14. 11. 1995.

Uprizoritev Jančarjevega Halštata s komično ironično naravnostjo je sicer omehčala avtorjeve ostrine v smislu ilustracije »cinične distance« do tega, kar se skriva in razkriva v ozadju dogajanja, je pa vsekakor dopadljiva predstava, ki skozi rožice nakazuje nekaj drugega, kar naj gledalca miselno in čustveno angažira.

France Vurnik, Delo, 19. 11. 1995.

Michael Ende, Janez Vencelj

ČAROBNI NAPOJ ALI SATANARHEOLAŽGENIALNI PUNČ ŽELJA

Krstna uprizoritev

REŽISER	Aleš Novak
AVTOR PRIREDBE BESEDILA IN DRAMATURG	Janez Vencelj
SCENOGRAF	Izidor Kreitner
KOSTUMOGRAFINJA	Stanka Vauda
AVTOR GLASBE	Drago Ivanuša
KOREOGRAFINJA	Ana Vovk - Pezdir
OBLIKOVALEC LUČI	Izidor Korošec
KIPARKA	Nataša Kordiš
AVTOR POSLIKAVE SCENE	Dominik Križan
LEKTOR	Marijan Pušavec

IGRALCI

BELZEBUB ZGUBA	Drago Kastelic
TIRANIJA VAMPERL	Jana Šmid
MAČEK MAVRICIJ	Gorazd Logar k. g.
KROKAR JAKA	Zvone Agrež
MALEDICTUS MADE, SILVESTER	Stane Potisk

166 Premiera
26. novembra 1995

Število ponovitev 30

Število gledalcev 8973

foto: Damjan Štanc

Jana Šmid,
Drago Kastelic

Gre za fantazijsko, duhovito in napeto zgodbo o Čarovniku Belzebubu, ki skupaj s svojo teto Tiranijo skuša na silvestrski večer izpolniti svoj letni načrt hudobij s pomočjo starega recepta za mogočni napitek, ki izpolni vse želje. Načrte jima prekrížata njuni živali, maček Mavricij in krokar Jaka, ki hočeta ohraniti svet. Zgodba ima namreč tudi precej močno ekološko poanto, kajti želje čarovnikov so predvsem te, da bi do konca uničila naravo.

(Odlomek iz prispevka za napovednik)

Uprizoritev v režiji mladega Aleša Novaka, študenta gledališke akademije, je zasnovana kot slikovit in zabaven spektakel, kot paša za oči in razvedrilo, z nekaj strahovi v obliki pirotehničnih oziroma posebnih efektov, ki upravniku povzročajo skrbi, ker se akterji dobesedno igrajo z ognjem, saj je bilo predstavo za trenutek treba prekiniti, ker je bila čarobna mešanica očitno preveč učinkovita. /.../ Prav je, da so uprizoritelji vzeli predstavo za otroke zares in ne zgolj kot nujno obveznost.

France Vurnik, Delo, 28. 11. 1995.

Malokdaj je mogoče videti otroško predstavo, v katero je vložena toliko ustvarjalnega truda, profesionalne angažiranosti in nenazadnje toliko denarja, da k prijetnemu sodelovanju zvabi tudi starejšega, razvajenega gledalca. Kot prvi je svoje delo odlično opravil Janez Vencelj, ki je Čarobni napoj priredil za oder s takšno dramaturško natančnostjo, da je izvedba pod režijskim vodstvom Aleša Novaka stekla gladko in komunikativno, kar je za otroško predstavo nadvse pomembno.

*Metod Pevec, Radio Slovenija
1, 27. 11. 1995.*

Jean Anouilh

SKUŠNJA ALI KAZNOVANA LJUBEZEN

(La répétition ou
l'amour puni)

PREVAJALEC

Bruno Hartman

REŽISER IN SCENOGRAF

Dušan Mlakar

DRAMATURGINJA

Marinka Poštrak

KOSTUMOGRAFINJA

Barbara Stupica

GLASBENI OPREMLJEVALEC

Dušan Mlakar

LEKTOR

Marijan Pušavec

IGRALCI

GROF

Pavle Ravnohrib k. g.

GROFICA

Milada Kalezić

HORTENSIA

Iuna Ornik

HÉRO

Janez Bermež

VILLBOSE

Tomaž Gubenšek

DAMIENS

Bruno Baranović

LUCILLE

Barbara Cerar

168 Premiera
8. decembra 1995

Število ponovitev 27

Število gledalcev 7653

foto: Damjan Štanc

Bruno Baranović,
Janez Bermež, Tomaž
Gubensek, Milada
Kalezić

Igra »naključja« torej hoče, da se situacije iz Marivauxove Dvojne preizkušnje ljubezni v nekoliko modificirani obliki ponovijo v realnosti Anouilheve Skušnje. Grof, ki igra Princa, se tako zaljubi v varuško Lucille, ki igra Silvijo. In če je bil sprva Marivauxov tekst Tigru morda le »legalni« okvir za ljubimkanje in insceniranje ljubezenske igrice, postane kmalu jasno, da gre tokrat za nekaj globljega kot le za navaden in običajen flirt. Marivauxova igra je torej tista, znotraj katere se dogodi prava, usodna ljubezen med Grofom in Lucille. /.../ Za navideznim pravljичnim koncem se v Dvojni preizkušnji ljubezni skriva pravzaprav tisti poraz ljubezni, ki ga Anouilh v Skušnji razkrije.

Marinka Postrak, Ko se srečata Anouilh in Marivaux, Gledališki list SLG Celje, št. 3, sezona 1995/1996.

Dušan Mlakar je z ekipo igralcev v SLG Celje izoblikoval estetsko dognano predstavo s finesami in detajli, ki jih občinstvo opazno zaznava.

France Vurnik, Delo, 11. 12. 1995.

Takoj lahko zapišemo, da je (posebej v drugem delu) ustvarjalcem uspelo v precejšnji meri oživiti sicer dokaj hermetično (oziroma od naše vsakdanjosti odmaknjeno) dramsko dogajanje in tankočutno razviti rafinirane dramske značaje (vključno z intenzivnimi razmerji med njimi). Težko pa verjamemo, da jim je uspelo s solzami orositi oko opaznejšega števila gledalcev ...

Slavko Pezdirc, Novi tednik, 14. 12. 1995.

Sam Shepard

NEVIDNA ROKA

(The Unseen Hand)

Prva slovenska uprizoritev

PREVAJALEC

Zdravko Duša

REŽISER

Primož Bebler

DRAMATURG

Janez Vencelj

SCENOGRAFINJA IN

KOSTUMOGRAFINJA

Janja Korun

KOREOGRAFINJA

Tanja Zgonc

AVTOR GLASBE

Marjan Šijanec

OBLIKOVALKA MASKE

Alenka Nahtigal

LEKTOR

Marijan Pušavec

IGRALCI

BLUE MORPHAN

Jure Ivanušič

WILLIE

Vesna Jevnikar

CISCO MORPHAN

Davor Herga

MULO

Bojan Umek

SYCAMORE MORPHAN

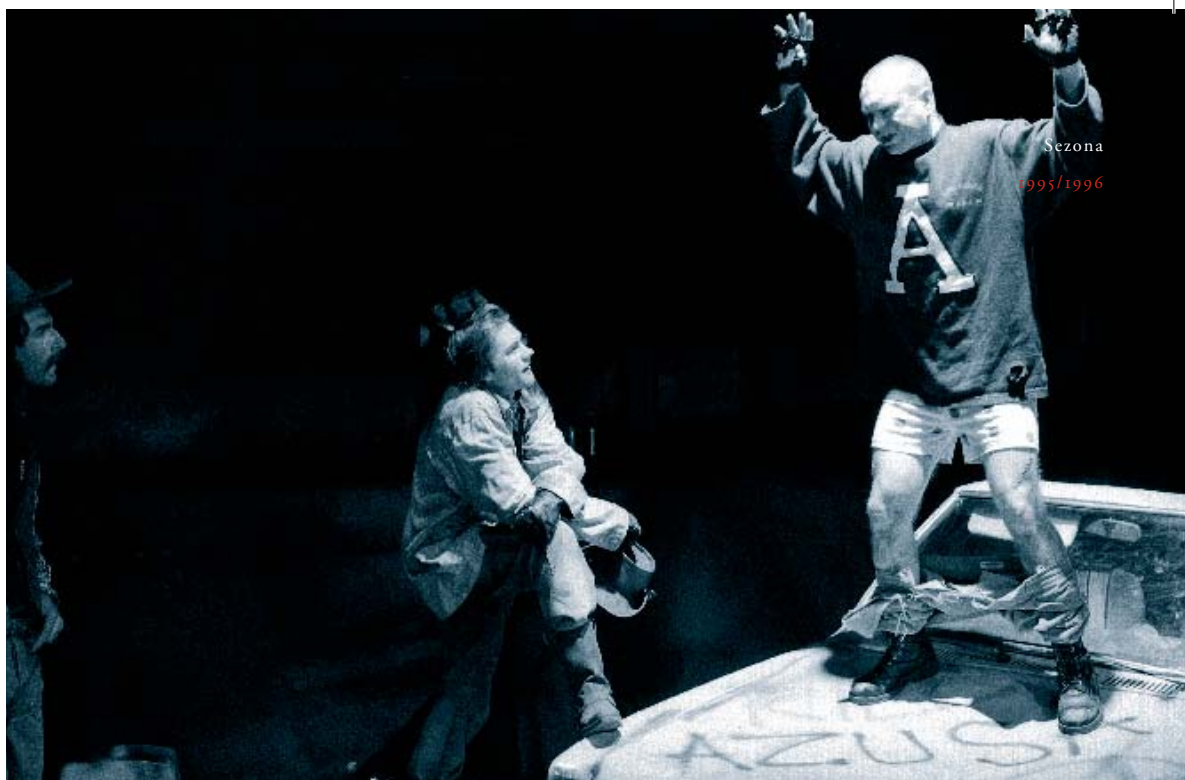
Igor Sancin

170 Premiera
7. januarja 1996

Število ponovitev 36

Ni podatka o številu
gledalcev

Oderpododrom

Sezona
1995/1996

Davor Herga,
Jure Ivanušič,
Bojan Umek

Sama fabula je v bistvu ujeta v okvir pijanskega delirija, ki ga zamejujeta monologa kot prolog in epilog. Gre za skorajda tipični štoparski čaknanji, ki kličeta po dialogu, ki ga ni od nikoder. Prav samota je ena od temeljnih kategorij te igre. Ne opredeljuje samo Blueja, temveč tudi nezemljana Willieja in Mulota. To ni samota, ki bi bila izbrana prostovoljno, ne gre za kontemplativno osamelost, temveč za osamljenost, v katero je pahnjjen človek. Osamljenost, iz katere se mukoma poskuša izviti.

Janez Vencelj, Nevidne misli o, Gledališki list SLG Celje, št. 4, sezona 1995/1996.

Primož Bebler je predstavo režiral tako, da gledalcu odpira široko polje asociacij, dopušča različne pristope in s tem tudi različne ravni interpretacije uprizarjane alegorične zgodbe. Predstavi je oblikoval dovolj dinamičen ritem, igralce pa je vodil v razponu med realistično utemeljenimi tipi, verjetnimi liki ter alegoričnimi figurami – pač v skladu z njihovo temeljno vlogo mitske, znotraj stereotipa delujoče in simbolne figure.

Jernej Novak, Slovenec, 20. 1. 1996.

Vse skupaj je dovolj blodno in če bi se človek malo oprl na vidmarjansko držo, bi se vprašal, čemu je treba uprizarjati takšen ameriški »alegorični zos«.

France Vurnik, Delo, 17. 1. 1996.

Pavel Kohout

PAT ALI IGRA KRALJEV

(Patt oder Spiel
der Könige)

PREVAJALKA

Mojca Kranjc

REŽISER

Franci Križaj

DRAMATURGA

Marinka Poštrak, Janez Vencelj

SCENOGRAFINJA IN

KOSTUMOGRAFINJA

Janja Korun

LEKTOR

Marijan Pušavec

IGRALCI

ELSA

Anica Kumer

DOKTOR

Stane Potisk

KELLERMANN

Janez Bermež

172 Premiera
22. marca 1996

Število ponovitev 19

Število gledalcev 1043

Oderpododrom

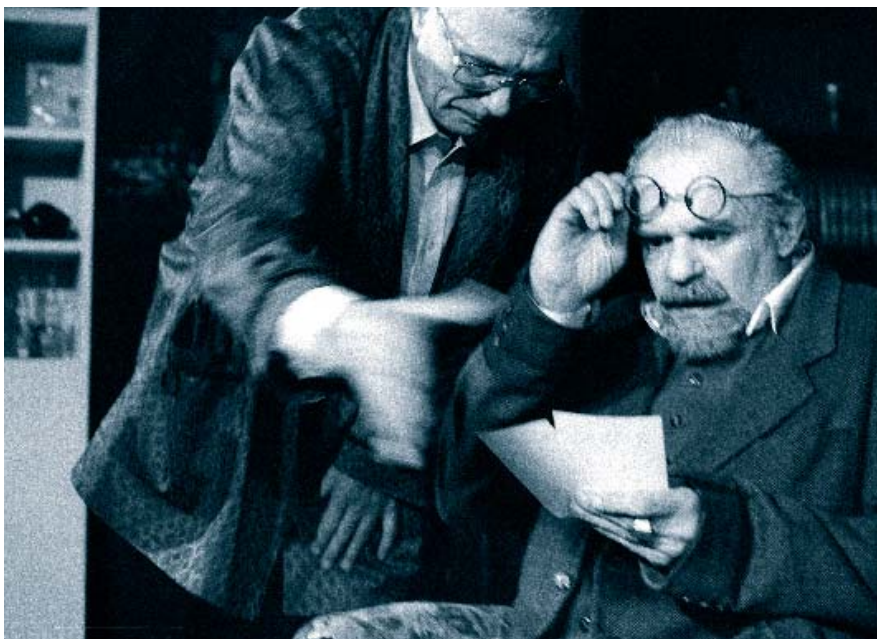

foto: Damjan Svarc

Stane Potisk,
Janez Bermež

Na prvem mestu bi Pat lahko označili kot nekakšen metaforičen prikaz češke situacije po »žametni revoluciji«. V Kellermannu na nekem globalnem nivoju lahko prepoznamo 40-letno ogroženost oz. izoliranost čeških intelektualcev, ki so morali ves čas vztrajati v ilegali, v »nekakšnem odporniškem gibanju« ob stalni grožnji fašizma. Doktor je znotraj te, ponovno poudarjam, shematične interpretacije, personifikacija oblastniške strukture, ki je intelektualce prisilila v popolno izolacijo pod pretvezo neprestane ogroženosti s fašizmom. Elsa pa bi v tej globalni metafori lahko predstavljala tisti povezovalni »moment« intelektualne pozicije, ki je s taktično in premišljeno igro vsa ta desetletja ohranjala nekakšno navidezno ravnovesje med tistim »zgoraj« in onim »spodaj«.

Marinka Postrak, Kaj naj stori ženska, če ji težita dva norca?, Gledališki list SLG Celje, št. 5, sezona 1995/1996.

Anica Kumer,
Janez Bermež

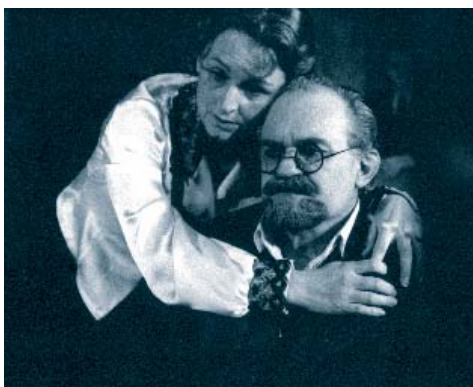

foto: Damjan Svarc

Med enakovrednimi protagonisti moramo na prvem mestu omeniti Anico Kumer v vlogi nekdanje operne pevke Else. Racionalnejši, k redu in ledu nagnjeni vogal ljubezenskega trikota je v vlogi doktorja upodobil Stane Potisk. Poduhovljeni in čustveni vogal istega trikota je v vlogi premetenega in talentiranega židovskega pesnika in prevajalca Kellermanna utelesil Janez Bermež.

Slavko Pezdir, Novi tednik, 4. 4. 1996.

Kot je razvidno, pomeni igralska trojka v celjskem teatru »stara garda«, ki se je tako rekoč zgledno izkazala s koncizno, zanesljivo igralsko interpretacijo zgovornega teksta. Repertoar na celjskem Odrupododrom dobiva vse bolj razvidno fiziognomijo s temami, ki zajemajo duhovno klimo daljšega časovnega razpona; med njimi ima vsekakor posebno mesto prav Kohoutova parabola o zaznamovanosti usod s premiki časov.

France Vurnik, Delo, 2. 4. 1996.

Eugène Labiche

FLORENTINSKI SLAMNIK

(Un chapeau de
paille d'Italie)

PREVAJALEC

Matej Šmalc

REŽISER

Vito Taufer

DRAMATURGINJA

Marinka Poštrak

SCENOGRAF

Miodrag Tabački

KOSTUMOGRAF

Alan Hranitelj

GLASBENI OPREMLJEVALEC

Vito Taufer

LEKTOR

Marijan Pušavec

SVETOVALKA ZA CELJSKO IZREKO

Anica Milanović

SVETOVALEC ZA GORENJSKO IZREKO

Miro Podjed

174 Premiera
12. aprila 1996

Število ponovitev 13

Število gledalcev 3224

IGRALCI

FADINARD, RENTNIK	Renato Jenček
NONANCOURT, VRTNAR	
Z LAŠKEGA ROVTA	Miro Podjed
BEAUPERTHUIS, UGLEDNI MEŠČAN	Vlado Novak
VEZINET, GLUH	Bruno Baranović
TARDIVEAU, KNJIGOVODJA	Drago Kastelic
PUBI, NONANCOURTOV NEČAK	Tomaž Gubenšek
EMILE TAVERNIER, POROČNIK	Mario Šelih
FELIKS, FADINARDOV SLUGA	Bojan Umek
ACHILLE DE ROSALBA, SALONSKI LEV	Igor Sancin
HELENE, NONANCOURTOVA HČI	Barbara Cerar
ANAIDA, BEAUPERTHUISOVA ŽENA	Iuna Ornik
BARONICA DE CHAMPIGNY	Milada Kalezić
KLARA, MODISTKA	Mirjana Šajinović
VIRGINIJA, HIŠNA PRI	
BEAUPERTHUISU	Tina Gorenjak k. g.
SOBARICA PRI BARONICI	Hana Komar
KAPROL	Borut Alujevič
GOSTJE, SVATJE	Emil Panič, Melita Trojar, Brane Pilko, Maja Dušej, Marjan Turnšek, Anica Milanović, Jože Lipovšek, Amalija Baranović, An- ton Cvahte, Metka Kučič, Franc Lukač, Dragica Gorišek, Rado Pungaršek, Radovan Les

foto: Damjan Štarc

176

Milada Kalezić,
Igor Sancin

Vodvil je obveljal za manjvreden žanr, ki s svojo lahkotnostjo in frivolnostjo služi le neobvezni zabavi. Površnemu bralcu bi se seveda tudi ob Florentinskem slamniku lahko zgodilo, da bi ga stlačil v kliše in daroval oltarju svojih predsodkov. Da se je potrebno zazreti za navidez gladko vodvilsko površino, kjer se skrivajo globlji mehanizmi, opozarja v svoji analizi Florentinskega slamnika tudi Claude Levi-Strauss, ko primerja strukturo Slamnika s Sofoklesovim Kraljem Ojdipom. V obeh primerih gre za pot, ki jo morata junaka prehoditi, da bi se na koncu soočila z njeno absurdnostjo in svojo zmoto. »Usodna pot« namreč pripelje junaka natanko na tisto mesto, pred katerim bežita oz. se mu želita izogniti ...

*Marinka Postrak, Ta nori dan ali
Fadinard se ženi, Gledališki list
SLG Celje, št. 6, sezona 1995/1996.*

foto: Damjan Svarc

Tomaž Gubenšek,
Barbara Cerar,
Brane Pilko,
Emil Panič,
Miro Podjed

Taufer se prav nič ne obremenjuje z mislijo, kako stopnjevati dogajanje; v njegovi režiji je komedija dejansko »stonoga, ki mora ves čas teči« (Labiche), v finalu pa mora še učinkovito zaplesati can-can.

Jernej Novak, Slovenec, 20. 4. 1996.

Pravo komično burkaštvo pa seveda ustvarjajo igralci. /.../ Predstava za razvedrilo ali kakor je zapisal F. Koblar, »za oddih«, ki je »prav tako važna stvar kakor delo, le prav si ga je treba poiskati«.

France Vurnik, Delo, 16. 4. 1996.

Tauferjeva uprizoritev je domiselna, sveža, čista, predvsem pa jo odlikuje precizna vezava prizorov, v katero režiserju in vsem nastopajočim uspev tkati duhovite groteskne momente in posrečene karikature, znotraj katerih celotno dogajanje zaradi postopka prikazovanja, ki se ne ozira na čas in prostor, sega čez avtorjevo obdobje, čez noro avantgardistično-kubistično obdobje tega stoletja v naš čas in prostor, v katerem smešne figure vstajajo kot od neumnosti sveta dani stereotipi.

Krištof Dovjak, Dnevnik, 16. 4. 1996.

Renato Jenček,
Barbara Cerar,
Vlado Novak

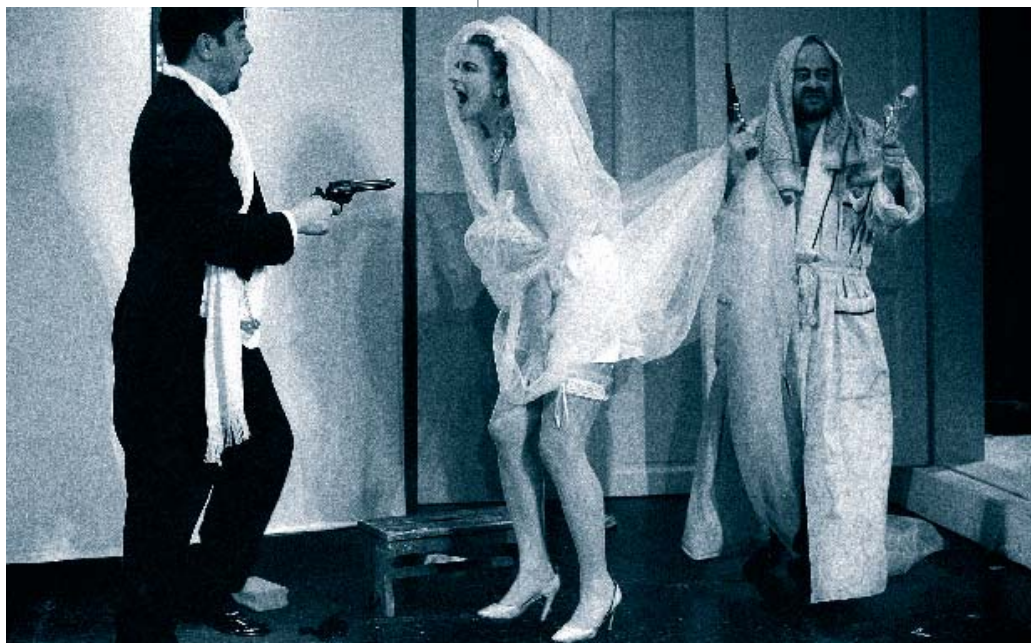

foto: Damjan Svarc

Marin Držić

DUNDO MAROJE

(Dundo Maroje)

PREVAJALEC

Andrej Arko

REŽISER

Ivica Kunčević

DRAMATURG

Petar Brečić

SCENOGRAF

Ivica Prlender

KOSTUMOGRAFINJA

Danica Dedijer

AVTOR GLASBE

Neven Frangeš

KOREOGRAF

Igor Jelen

SVETOVALEC ZA ITALIJANSKI JEZIK

Igor Sancin

ASISTENT REŽIJE

Janez Vencelj

178 Premiera
7. junija 1996

Število ponovitev 8

Število gledalcev 2140

IGRALCI

ČARODEJ	Drago Kastelic
DUNDO MAROJE	Vlado Novak
MARO MAROJEV	Jure Ivanušič
BOKČILO	Miro Podjed
POPIVA	Bojan Umek
PERE	Iuna Ornik
REJNICA	Nada Božič
DŽIVO	Davor Herga
LAURA	Milada Kalezić
PETRUNJELA	Vesna Jevnikar
UGO ŠVAB	Tomaž Gubenšek
POMET TRPEZA	Renato Jenček
TRIPČETA	Peter Boštjančič
PIJERO	Mario Šelih
VLAHO	Mirjana Šajinović
PAVO NOVOBRĐANIN	Bruno Baranović
GRUBIŠA	Mario Šelih
ŽID SADI	Igor Sancin
PRVI OŠTIR	Borut Alujevič
DRUGI OŠTIR	Zvone Agrež
ONDARDO	Drago Kastelic
NIKO	Sandi Mlakar
STOTNIK	Drago Kastelic
TELESNI STRAŽAR	Franc Lukač
DUHOVNIK	Igor Jelen
LASTNICA BORDELA	Igor Jelen
NATAKARJI, NOSAČI, POLICAJI	Drago Radakovič, Emil Panič, Rado Pungaršek, Brane Pilko, Radovan Les
FORTUNICE	Natalija Jenko, Petra Škoflič, Aleksandra Vučkovič, Alja Jurak, Saška Bulatovič, Dušica Nešič, Nina Huremovič, Bojana Božiček

foto: Damjan Štanc

Bojan Umek,
Miro Podjed

Kunčević je našel izraz za idejo, za novo imanenco Držičeve drame, za ponoven met kocke. Ta izraz je čarodejstvo (negromantstvo). Zahvaljujoč Primožu Beblerju se je ponudila priložnost, da to preizkusimo na slovenskem odru, kar predstavlja določeno prednost, saj se lahko tako uprizarja lažje in direktnije – ne vsiljujejo se izoblikovani modeli inscenacije, ne obvezujejo že zgrajeni standardi predstavljanja, ne nalagajo se znane projekcijske ravni za Držičeve prizore. Torej: čarodejstvo kot pojem za vse prizore in osebe iz Dunda Maroja.

*Petar Brečić, Čarodejstvo/
negromantstvo, Gledališki list SLG
Čelje, št. 7, sezona 1995/1996.*

Nova celjska uprizoritev je premalo dinamična, od renesančnega »blišča in bede« oddaljena tako v postavitvi množičnih prizorov kot izpostavitvi posameznih likov.

Krištof Dovjak, Dnevnik, 12. 6. 1996.

Sicer pa predstava, takšna kot je, nadaljuje posrečeno programsko potezo celjskega gledališča z, načelno vzeto, ambientalno uprizoritvijo, ne glede na to, da se letošnje dubrovniško renesančno svetovljanstvo ni tako posrečilo kot v prejšnjih sezonah predstave o celjskih grofi.

France Vurnik, Delo, 10. 6. 1996.

foto: Damjan Štarc

Jure Ivanušič,
Vlado Novak

NAGRADA

1997

Miro Podjed, priznanje ZDUS-a
za vlogo Bokčila v Držičevem Dundo
Maroju in vlogo Piškurja v Partljičevi
Gospe poslančevi

181

DNEVI KOMEDIJE

Selektor: Primož Bebler

Strokovna žirija: Matej Bogataj,
Janez Vencelj, Drago Kastelic

ŽLAHTNA KOMEDIJANTKA

Anica Kumer za vlogo Mici v
komediji Zorana Hočevarja
Smejči v izvedbi SLG Celje

ŽLAHTNI KOMEDIJANT

Igor Samobor za vlogo Bernarda
Nightingala v komediji Toma Stopparda
Arkadija v izvedbi Slovenskega
narodnega gledališča Drama Ljubljana

ŽLAHTNI REŽISER

Samo Strelec za uprizoritev
komedije Petra Turrinija Krčmarica
v izvedbi Gledališča ZATO.

ŽLAHTNA KOMEDIJA PO IZBORU OBČINSTVA

Štajerc v Ljubljani Toneta Partljiča v
izvedbi Mestnega gledališča ljubljanskega

1996

Vesna Jevnikar, Anica Kumer,
Smejči, foto: Damjan Svarc
arhiv SLG Celje

Bernarda Oman, Jožef
Ropoša, *Stajerc v Ljubljani*,
foto: Tone Stojko, arhiv MGL

Igor Samobor, *Arkadija*,
foto: Simon Stojko Falk,
Arhiv SNG Drama
Ljubljana

Gregor Geč, Vesna
Pernarčič, *Krémurica*,
foto: Stanko Zebec,
arhiv Mestnega
gledališča Pruj

SEZONA

Peter Shaffer
Gorgonin dar

Tatjana Ažman
Trnuljčica

Tone Partljič
Gospa poslančeva

Heiner Müller
Eksplozija spomina

Oderpododrom

William Shakespeare
Ukročena trmoglavka

NAGRADE

1996

Predstava Trnuljčica Tatjane Ažman,
nagrada zlata paličica na Festivalu
otroških predstav poklicnih gledališč
za najboljšo predstavo v celoti

1996

Miha Alujevič, nagrada zlata
paličica na Festivalu otroških
predstav poklicnih gledališč za
režijo Trnuljčice Tatjane Ažman

1996

Vesna Jevnikar, nagrada zlata paličica
na Festivalu otroških predstav
poklicnih gledališč za vlogo Flore
v Trnuljčici Tatjane Ažman

1996

Tomaž Gubenšek, nagrada zlata
paličica na Festivalu otroških predstav
poklicnih gledališč za vlogo Hudobne
vile Malefic v Trnuljčici Tatjane Ažman

1997

Predstava Williama Shakespearja
Ukročena trmoglavka, Borštnikova
nagrada za predstavo v celoti

1996/1997

1997

Anica Kumer, zlati celjski grb za
vrhunske umetniške dosežke

1997

Miro Podjed, nagrada ZDUS-a za
vlogo Bokčila v Držičevi igri Dundo
Maroje (premiera v sezoni 1995/1996)
in za vlogo Piškurja v Partljičevi
komediji Gospa poslančeva

1998

Milada Kalezić, nagrada Prešernovega
sklada za vlogi Katarine v Shakespearjevi
Ukročeni trmoglavki in za vlogo
Markize Merteuil v Eksploziji
spomina Heinerja Müllerja

1998

Janusz Kica, žlahtni režiser na
6. Dnevih komedije za režijo
Shakespearjeve Ukročene
trmoglavke v izvedbi SLG Celje

VODSTVO GLEDALIŠČA

Borut Alujevič, upravnik
(4. 12. 1995–3. 12. 2000)

Primož Bebler, umetniški vodja
(1. 3. 1994–28. 2. 1997)

Matija Logar, umetniški vodja
(1. 4. 1997–17. 2. 2002)

Franci Križaj, režiser
(15. 2. 1966–30. 9. 1999)

Marinka Postrak, dramaturginja
(1. 8. 1990–31. 8. 1997)

Janez Vencelj, dramaturg
(1. 10. 1995–31. 8. 1997)

Peter Shaffer

GORGONIN DAR

(The Gift of the
Gorgon)

Prva slovenska
uprizoritev

PREVAJALEC

Veno Taufer

REŽISER

Mile Korun

DRAMATURG

Janez Vencelj

SCENOGRAFINJA IN

KOSTUMOGRAFINJA

Janja Korun

KOREOGRAFINJA

Tanja Zgonc

LEKTOR

Marijan Pušavec

IGRALCI

EDWARD DAMSON

Tomaž Gubenšek

EDWARD DAMSON

Anica Kumer

EDWARD DAMSON

Janez Bermež

EDWARD DAMSON

Stane Potisk

EDWARD DAMSON

Jana Šmid

EDWARD DAMSON

Iuna Ornik

EDWARD DAMSON

Vanja Slapar

EDWARD DAMSON

Vesna Pernarčič k. g.

HELENA DAMSON

Anica Kumer

PHILIP DAMSON

Tomaž Gubenšek

KATINA

Jana Šmid

186 Premiera
18. oktobra 1996

Število ponovitev 20

Število gledalcev 5284

Anica Kumer, Tomaž
Gubenšek, Janez Bermež

Shaffer inteligentno /.../ uporablja motiv ikonoklasičnih bojev in Cromwellovo uničevanje umetniških predmetov. Junak njegove drame, Damson, naivno verjame, da gre za 'uničevanje lepote': gre pa pravzaprav za ravno tako naivno in nevarno odpravljanje spoznanja o smrti, ki ga je treba skriti med ljudmi ... Prizadevajoč si za 'lepoto' nezavedno odobrava vsako represivno dejanje, ki enkrat potrjeno 'lepoto' ščiti, sterilizira in cenzurira, torej jo menjava po svojih zahtevah. Potem, ko organizira svoj krvavi konec kot svoje maščevanje, Damson umre na način, ki pristaja totalitarnim kulturam: umre od roke neobveščene posameznika ...

Svetlana Slapšak, Gorgonin dar Petra Shafferja, Kje je Andromeda?, Gledališki list SLG Celje, št. 1, sezona 1996/1997.

Domiselno prežemanje mitičnih in stvarnostnih prizorov /.../ je Shafferjev in Korunov Gorgonin dar spremenil v vznemirljiv gledališki dogodek ...

Vasja Predan, Razgledi, 30. 10. 1996.

Zato pa je toliko bolj radikalna režija Mileta Koruna, ki je do konca prignal in razmahnil potujevanje, s katerim zapolnjuje odsotnost glavnega igralca, umrlega dramatika – kar je tokrat menda bolj zasilen izhod zaradi odpovedi (Petra Boštjančiča op. p.) in ne prvotni koncept /.../ Rezultat je precej statična in nerazgibana igra, ki sicer povzroča ironično in na trenutke duhovito neskladje med zapisanim in odigranim, manjka pa ji neposrednosti in intenzivnosti ...

Matej Bogataj, Delo, 22. 10. 1996.

Tatjana Ažman

TRNULJČICA

Krstna uprizoritev

REŽISER
SCENOGRAFINJA
KOSTUMOGRAFINJA
AVTOR GLASBE
AVTOR PESMI
KOREPETITOR
KOREOGRAFINJA
LEKTOR
IZDELAVA LUTK
ASISTENTKA SCENOGRAFINJE

Miha Alujevič
Dinka Jeričević
Ivona Stanić
Patrik Greblo
Milan Dekleva
Miro Podjed
Sava Malenšek
Marijan Pušavec
Gordana Krebelj
Lana Štefančič

IGRALCI

FLORA
FAVNA
SONČNI ŽAREK
HUDOBNA VILA MALEFIC
PRINC FILIP
PRINCESA ROSA
KRALJ ŠTEFAN
KRALJ HUBERT
DVORJANKA

Vesna Jevnikar
Nada Božič
Eva Škofič - Maurer
Tomaž Gubenšek
Mario Šelih
Tina Gorenjak
Borut Alujevič
Bruno Baranović
Jasmina Gračner, Monika
Kovačič, Daniela Povše, Vesna
Podbevšek, Maja Štorman,
Barbara Virant

188 Premiera

17. novembra 1996

Število ponovitev 71

Število gledalcev 22055

Objemi me, pojdiva v zlati dan
in smeh večnosti ujemiva v lačno dlan,
zakleniva ga v kristalni stolp iz sanj:
zlobna kri je otrdela,
siva žalost onemela,
upanje postalo je globoko kot ocean.

Milan Dekleva, Pojdiva v zlati dan, Gledališki list SLG Celje, št. 2, sezona 1996/1997.

Tudi igralci se, enako kot cela predstava, lovijo in nihajo med bleščečo in idealizirano, izpraznjeno sanjskostjo naivnega zaljubljenega para in komičnostjo dobrih vil, ki z gagi, grimasami, podivjano odrsko akcijo, predvsem pa z vzbujenim in pogosto premalo artikuliranim ter do meje nerazumljivega prignanim kričanjem ozemljejejo zgodbo: kljub vnaprejšnji pretirani zlobnosti je igralsko najbolj opazen in dosleden Tomaž Gubenšek kot vila Malefic, ki je z natančno gestikulacijo in natančnim ritmom govora, ki je res kazal srhljivost – čeprav kot Zlo! – tudi najbolj navdušil mlado publiko.

Matej Bogataj, Delo 20. 11. 1996.

Tega, kar smo videli v režiji Mihe Alujeviča, nikakor ne moremo imenovati kič, ampak na novo odkrito Ameriko.

Krištof Dovjak, Dnevnik, 19. 11. 1996.

Mario Šelih,
Tina Gorenjak

NAGRADE

1996

Predstava Trnuljčica Tatjane Ažman, nagrada zlata paličica na Festivalu otroških predstav poklicnih gledališč za najboljšo predstavo v celoti

Miha Alujevič, nagrada zlata paličica na Festivalu otroških predstav poklicnih gledališč za režijo Trnuljčice Tatjane Ažman

Vesna Jevnikar, nagrada zlata paličica na Festivalu otroških predstav poklicnih gledališč za vlogo Flore v Trnuljčici Tatjane Ažman

Tomaž Gubenšek, nagrada zlata paličica na Festivalu otroških predstav poklicnih gledališč za vlogo Hudobne vile Malefic v Trnuljčici Tatjane Ažman

Tone Partljič

GOSPA POSLANČEVA

Krstna uprizoritev

REŽISER	Franci Križaj
DRAMATURG	Janez Vencelj
SCENOGRAFINJA IN KOSTUMOGRAFINJA	Janja Korun
AVTOR GLASBE	Ivo Meša
LEKTOR	Marijan Pušavec

IGRALCI

ŽIVA BRESKVAR PIŠKUR, GOSPA POSLANČEVA	Anica Kumer
IRENCA, NJENA HČI IZ PRVEGA ZAKONA	Iuna Ornik / Tina Gorenjak
ANDREJ PIŠKUR, NJEN DRUGI MOŽ	Miro Podjed
PIŠKUR STAREJŠI, ANDREJEV OČE	Stane Potisk
SLIVAR, MINISTER	Drago Kastelic
SLIVARJEVA, GOSPA MINISTRICA	Jana Šmid
ROK, NJUN SIN	Igor Korošec k. g.
JANKO, PSIHATER	Zvone Agrež
BOLNIČAR	Igor Sancin
GORAN PAVLIČ, ETNIČNO ČIST KRIMINALEC	Bojan Umek
POŠTAR	Drago Radakovič

190 Premiera
13. decembra 1996

Število ponovitev 74

Število gledalcev 23223

Sezona

1996/1997

Že naslov pove, da sem se v komediji nekoliko spogledoval z Nušičevo Gospo ministrico. Tako sem njemu na čast napisal Gospe poslančevi monolog na koncu, saj Nušič konča enako. Nušiča izjemno cenim in kadar kdo reče, da je Partljič štajerski Nušič, se mi to zdi največji kompliment, ki bi ga slovenski komediograf lahko pobral.

Tone Partljič, Teater politike – politika teatra (intervju), Gledališki list SLG Celje, št. 3, sezona 1996/1997.

Režiserju Franciju Križaju gre zasluga za odrsko uprizoritev Partljičevega besedila, ki se ga je zvesto držal in s pridom izrabljaj njegove možnosti. S pomočjo igralskega ansambla ter učinkovite scene in kostumov Janje Korun mu je uspelo pričarati nadvse zabavno in osvežujoče gledališko doživetje ter predstavo, sposobno izvabljanja spontanih navdušenih aplavzov.

Dario Svetelj, Večer, 17. 12. 1996.

Med igralci je svojo priložnost nedvomno najbolj žlahtno izkoristila Anica Kumer v naslovni vlogi Žive Breskvar - Piškur, saj je bila nenehna spodbujevalka in pospeševalka vsega komedijskega dogajanja (pravi motor komedije).

Slavko Pezdin, Novi tednik, 19. 12. 1996.

Anica Kumer

NAGRADA

1997

Miro Podjed, nagrada ZDUS-a za vlogo Piškurja v Partljičevi komediji Gospa poslančeva in za vlogo Bokčila v Držičevi igri Dundo Maroje

Heiner Müller

EKSPLOZIJA SPOMINA

Po besedilih Kvartet,
Medeja kot material
in Hamlet-stroj

PREVAJALEC

Eduard Miller, Silvija Borovnik

REŽISER

Eduard Miller

DRAMATURGINJA

Marinka Poštrak

SCENOGRAFINJA

Nora de Saint-Picman

KOSTUMOGRAF

Leo Kulaš

AVTOR GLASBE

Eduard Miller

KIPARKA

Nora de Saint-Picman

LEKTOR

Marijan Pušavec

IGRALCA

VIKONT VALMONT

Janez Bermež

MARKIZA MERTEUIL

Milada Kalezić

192 Premiera
10. januarja 1997

Število ponovitev 27

Število gledalcev 1775

Oderpododrom

Odlična predstava, ena najboljših v slovenskem gledališkem prostoru in vsekakor najboljša v zadnjih petih letih v Slovenskem ljudskem gledališču Celje. Natančna, monolitna, kozmična, perverzna, interpretativno odprta, komorna in spektakelska hkrati.

Krištof Dovjak, Dnevnik, 21. 1. 1997.

Dobili smo slovensko, sicer gledališko inačico filma *Nevarna razmerja*, ki sam film presega in stopnjuje do desadovske srhljivosti in potenciranega občutja perverzne sladkosti rezila. Dobili smo tudi slovensko Glen Close, zlobno in nenadkriljivo Milado Kalezić. Janez Bermež se sicer ni nalezal očarljivosti Johna Malkovicha, je pa zato odlično prevzemal maske ne samo metaforično nedolžnih žensk, statistik v apokaliptičnem seksu pokvarjenih bogov.

Jedrč Jež, Slovenske novice, 6. 2. 1997.

foto: Damjan Štarc

Milada Kalezić,
Janez Bermež

NAGRADA

1998

Milada Kalezić, nagrada Prešernovega sklada za vlogo Markize Merteuil v Müllerjevi *Eksploziji* spomina in za vlogo Katarine v Shakespearjevi *Ukročeni trmoglavki*

193

William Shakespeare

UKROČENA TRMOGLAVKA

(The Taming of
the Shrew)

PREVAJALEC

Milan Jesih

REŽISER

Janusz Kica

DRAMATURG

Janez Vencelj

SCENOGRAF IN

KOSTUMOGRAF

Jürgen Lancier

LEKTOR

Marijan Pušavec

ASISTENTKA REŽISERJA

Špela Virant

IGRALCI

KATARINA

Milada Kalezić

BIANCA

Vesna Jevnikar

BAPTISTA

Stane Potisk

VINCENTIO

Miro Podjed

PETRUCHIO

Mario Šelih

LUCENTIO

Renato Jenček

GREMIO

Bruno Baranović

HORTENSIO

Peter Ternovšek k. g.

TRANIO

Bojan Umek

BIONDELLO

Rok Vihar k. g.

GRUMIO

Zvone Agrež

CURTIS

Tomaž Gubenšek

ŠOLNIK

Igor Sancin

VDOVA

Tina Gorenjak/

Eva Škofič - Maurer

KROJAČ

Drago Kastelic

ČEPIČAR

Tomaž Gubenšek

SLUŽABNIKI

Branko Pilko, Rado Pungeršek,

Anton Cvahte, Uroš Zimšek

194 Premiera
21. marca 1997

Število ponovitev 45

Število gledalcev 13676

foto: Damjan Štarc

Milada Kalezić, Tomaž Gubensek,
Mario Šelih, Zvone Agrež

Zasluga za učinkovito predstavo, ki nagovarja še dolgo potem, ko je končana, gre tokrat celotnemu igralskemu ansamblu.

Dario Svetej, Večer, 24. 3. 1997.

To vztrajanje pri pravi meri – čeprav na račun krohota publike – pa je tudi sicer značilnost te pretehtane uprizoritve; režija ni nikoli izrabljala cenenih efektov, pa vendar je ves čas ostajala duhovita in nabrita, natančno je gradila na celem nizu drobnih domislic /.../ Gre nedvomno za eno bolj rafiniranih in natančnih komičnih režij, ki smo jih videli v zadnjem času.

Matej Bogataj, Delo, 25. 3. 1997.

Publiki Shakespeare nikjer ne prišepne, kaj si o tem svetu misli. Nikjer ne pokaže s prstom, češ, to je dobro, to pa ne. Shakespeare pokaže samo predmet, samo svet, ki pa je univerzalen. Univerzalen v tem smislu, da ni vezan niti na čas niti na prostor, kajti liki pripadajo vsem obdobjem. Seveda pa jih lahko vsakdo razume drugače, vsakdo jih sodi s svojimi očmi. Vendar konfliktna razmerja med njimi, porojena iz nezmožnosti komunikacije ali iz enakih, a nasprotujočih si strmljenj, ostajajo.

Janez Vencelj, Preinterpretirani Shakespeare, Gledališki list SLG Celje, št. 5, sezona 1996/1997.

NAGRADE

1997

Predstava Ukročena trmoglavka Williama Shakespeara, Boršnikova nagrada za predstavo v celoti

195

1998

Milada Kalezić, nagrada Prešernovega sklada za vlogo Katarine v Shakespearjevi Ukročeni trmoglavki in za vlogo Markize Merteuil v Müllerjevi Eksploziji spomina

1998

Janusz Kica, žlahtni režiser na 7. Dnevih komedije za režijo Shakespearjeve Ukročene trmoglavke

6. Festival

DNEVI KOMEDIJE

Selektor: Primož Bebler

Strokovna žirija: Andrej Rozman Roza,
Matej Bogataj, Irena Ostrouška

ŽLAHTNA KOMEDIJANTKA

Barbara Cerar za vlogo Helene v
Labičevi komediji Florentinski
slamnik v izvedbi Slovenskega
ljudskega gledališča Celje

ŽLAHTNI KOMEDIJANT

Boris Cavazza za vlogi Chandebisa
in Pocha v Feydeaujevi komediji
Bolha v ušesu v izvedbi Slovenskega
narodnega gledališča Drama Ljubljana

ŽLAHTNI REŽISER

Vito Taufer za režijo Labičeve
komedije Florentinski slamnik v izvedbi
Slovenskega ljudskega gledališča Celje

ŽLAHTNA KOMEDIJA PO IZBORU OBČINSTVA

Afrika ali Na svoji zemlji Borisa
Kobala v izvedbi Slovenskega
stalnega gledališča Trst

1997

Boris Cavazza, Milena Zupančič,
Bolha v sésu, Arhiv SNG Drama
Ljubljana

Barbara Cerar, *Florentinski
slamnik*, foto: Damjan Svare,
Arhiv SLG Celje

Inacio Binchende,
Franko Korošec, Adrijan
Rustja, Vladimir Jurc,
Maja Blagovič, *Afrika ali
Na svoji Zemlji*,
foto: Fotokroma,
arhiv SSG Trst

SEZONA

George Bernard Shaw
Pygmalion

Boris A. Novak
Hiša iz kart

Ray Cooney
Minister v škripcih

Rudi Šeligo
Svatba

Matjaž Zupančič
Nemir

Oderpododrom

Zoran Hočevar
Mož za Zofijo

1997/1998

NAGRADE

1997

Predstava Ukročena trmoglavka
Williama Shakespearja, Borštnikova
nagrada za predstavo v celoti

1998

Milada Kalezić, nagrada Prešernovega
sklada za vlogi Katarine v Shakespearjevi
Ukročeni trmoglavki (premiera v
sezoni 1996/1997) in za vlogo markize
Merteuil v Eksploziji spomina H.
Müllerja (premiera v sezoni 1996/1997)

1998

Zvone Agrež, žlahtni komedijant za vlogo
Georgea Nerodcka v Cooneyjevi komediji
Minister v škripcih na 7. Dnevih komedije

1998

Predstava Minister v škripcih, žlahtna
komedija na 7. Dnevih komedije

VODSTVO GLEDALIŠČA

Borut Alujevič, upravnik
(4. 12. 1995–3. 12. 2000)

Matija Logar, umetniški vodja
(1. 4. 1997–17. 2. 2002)

Franci Križaj, režiser
(15. 2. 1966–30. 9. 1999)

Krištof Dovjak, dramaturg
(1. 1. 1998–31. 8. 2002)

George Bernard Shaw

PYGMALION

(Pygmalion)

PREVAJALEC

Janko Moder

REŽISER

Franci Križaj

DRAMATURGINJA

Marinka Poštrak

SCENOGRAF

Jože Logar

KOSTUMOGRAF

Alan Hranitelj

AVTOR GLASBE

Ivo Meša

LEKTORICA

Majda Križaj

IGRALCI

HENRY HIGGINS

Tomaž Gubenšek

POLKOVNIK PICKERING

Bojan Umek

GOSPA PEARCOVA

Anica Kumer

ELIZA DOOLITTLE

Vesna Jevnikar - Perko

ALFRED DOOLITTLE

Janez Bermež

GOSPA HIGGINSOVA

Milada Kalezić

GOSPA EYNSFORD - HILL

Jana Šmid

GOSPUDIČNA EYNSFORD - HILL

Tina Gorenjak

FREDDY EYNSFORD - HILL

Mario Šelih

MOŠKI

Zvone Agrež

MOŠKI

Bruno Baranović

MOŠKI

Renato Jenček

MOŠKI

Igor Sancin

ŽENSKA

Eva Škofič - Maurer

ŽENSKA

Vanja Slapar

HIŠNA

Hana Komar

200 Premiera

19. septembra 1997

Število ponovitev 31

Število gledalcev 9640

Bojan Umek,
Vesna Jevnikar

Novodobni Pigmalion si namreč namesto fetišistične ljubezni do slonokoščene lutke izbere obsesivno ljubezen do fonetike. Higgins je namreč obseden z jezikom oz. govorom, za katerega skupaj z Wittgensteinom ugotavlja, da označuje in določa človeka. Higgins v svojem pojmovanju jezika deluje v okviru Wittgensteinove krilatice 'meje mojega jezika so meje mojega sveta', zato te meje neprestano preverja, jih postavlja in z njimi tudi eksperimentira.

Marinka Postrak, Prevara s čokoladnim poljubom, Gledališki list SLG Celje, št. 1, sezona 1997/1998.

foto: Damjan Štarc

Gre za popolnoma korektno izpeljano predstavo v okviru pričakovanega, z nekaj humorističnimi trenutki in ne dovolj sprofiliranim koncem. Pohvaliti je treba lektorico, ki je domiselno izpeljala izjemno zahtevno jezikovno presaditev na slovenska tla ...

Barbara Korun, Razgledi 1. 10. 1997.

Boris A. Novak

HIŠA IZ KART

Krstna uprizoritev

REŽISER

Aleš Novak

DRAMATURG

Janez Vencelj

SCENOGRAFINJA

Barbara Matul

KOSTUMOGRAFINJA

Stanislava Vauda

AVTOR GLASBE

Primož Ahačič

KOREPETITOR

Miro Podjed

LEKTOR

Arko

OBLIKOVALEC LUČI

Andrej Koležnik

IGRALCI

JOLLY JOKER

Tomaž Gubenšek

KRIŽEV AS

Stane Potisk

KRIŽEV KRALJ

Miro Podjed

KRIŽEVA KRALJICA

Nada Božič

KRIŽ 10

Bojan Umek

KRIŽ 7, RABELJ

Simon Dobravec

PIKOVA DAMA, KARO DAMA

Jagoda

PIKOV FANT

Igor Žužek

KARO FANT

Igor Sancin

SRČEVA DAMA

Manca Ogorevc

SRČEV FANT

Renato Jenček

202 Premiera

14. novembra 1997

Število ponovitev 17

Število gledalcev 4977

Jagoda,
Tomaž Gubenšek

Hiša iz kart kaže, kako oblastniški prestol po svoji meri ukroji vsako rit, ki sede nanj. Igra uprizarja pošastno zakonitost, ki se ji ne more izogniti noben upor zoper tiransko oblast; če naj bo upor uspešen, mora neizogibno znotraj sebe reproducirati strukturo vladajoče oblasti. In celotna zgodba se ponovi. In tako v krogu. In tako v neskončnost ...

Boris A. Novak, Pravila igre, Gledališki list SLG Celje, št. 2, sezona 1997/1998.

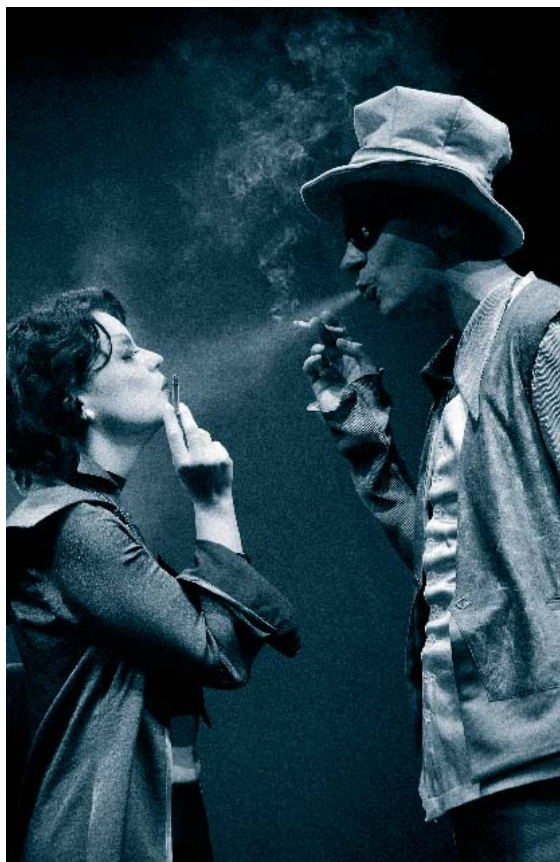

foto: Damjan Svare

Včerajšnja popoldanska premiera je bila vsekakor precej nevsakdanja pomota. Pred otroškim občinstvom so prvič zaigrali igro, ki jo je res spisal avtor številnih besedil za otroke, vendar Hiša iz kart gotovo ni ena od teh /.../ Hiša iz kart ni niti lahkotna, niti vedra predstava, ni za otroke in ni za mladino, kvečjemu za dosti starejše, pokeraško izkušene gledalce.

Metod Pevec, Radio Slovenija 1, 16. 11. 1997.

Jagoda,
Manca Ogorevc,
Igor Žaužek

foto: Damjan Svare

Ray Cooney

MINISTER V ŠKRIPCIH

(Out of Order)

Prva slovenska
uprizoritev

PREVAJALEC

Jakob Jaša Kenda

REŽISER

Dušan Mlakar

DRAMATURG

Matija Logar

SCENOGRAF

Andrej Stražišar

KOSTUMOGRAFINJA

Svetlana Visintin

LEKTOR

Arko

IGRALCI

RICHARD LULLEY

Mario Šelih

DIREKTOR

Bruno Baranović

NATAKAR

Janez Bermež

SOBARICA

Eva Škofič - Maurer

JANE WORTHINGTON

Tina Gorenjak

TRUPLO

Igor Korošec

GEORGE NERODECK

Zvone Agrež

RONNIE

Drago Kastelic

PAMELA

Vanja Slapar - Ljubutin

GLADYS

Maja Štromar

204 Premiera
5. decembra 1997

Število ponovitev 52

Število gledalcev 17010

Minister v škripcih je Cooneyjeva značilna komedija brzdana fantazije popolnega gledališčnika, ki razvija duhovito skonstruiran temeljni domislek v celovečerno 'ubijajočo' komedijo. Virtuozni avtor novodobne komedije zmešnjav suvereno obvladuje dramaturški tloris zgodbe, v kateri se gnetejo duhoviti prebliski in (ne)verjetni preobrati. Z decentnim doziranjem in popolno kontrolo komedijskega piša se Cooney razkriva kot veliki mag odrskega humorja.

Matija Logar, Ob Cooneyju tudi slovenske komedije, Gledališki list SLG Celje, št. 3, sezona 1997/1998.

Moram priznati, da se sprašujem o mejah, do katerih lahko gre gledališka predstava v želji, da bi na vsak način ugajala in vzbujala predvsem smejalno žlezo gledališke publike, samo takrat, kadar stvari ne uspejo, pa naj gre za preveč znižan in šmirantski humor ali za kakšno drugačno posiljevanje. Celjska uprizoritev tipične do konca napete bulvarke Raya Cooneyja Minister v škripcih gledalcu ne pušča prav nič časa za takšna vprašanja, saj ga uspešno zabava in nasmeje ...

Matej Bogataj, Delo, 9. 12. 1997.

Zvone Agrež,
Mario Šelih,
Bruno Baranović

NAGRADI

1998

Zvone Agrež, žlahtni komedijant na 7. Dnevh komedije za vlogo Georgea Nerodcka v Cooneyjevi komediji Minister v škripcih

1998

Predstava Minister v škripcih Raya Cooneyja, žlahtna komedija na 7. Dnevh komedije

SVATBA

Rudi Šeligo

REŽISER
DRAMATURG
SCENOGRAF
KOSTUMOGRAFINJA
LEKTOR
OBLIKOVALEC LUČI

Matija Logar
Taras Kermauner
Jože Logar
Darja Vidic
Arko
Izidor Korošec

IGRALCI

LENKA
JURIJ
SHIZOFRENİK
TAJA
CIGANKA
KORBARJEVA
GROBAR
ŽAGAR
POLICAJ

Jagoda
Bojan Umek
Rok Vihar k. g.
Tina Gorenjak
Eva Škofič - Maurer
Anica Kumer
Bruno Baranović
Drago Kastelic
Zvone Agrež

206 Premiera
6. februarja 1998

Število ponovitev 16

Število gledalcev 4800

foto: Damjan Švanc

Zgodba Svatbe je dvojna: o prenehanju moči magije in s tem o prenehanju pozitivnega medsebojnega stika dveh ljudi. Dokler je v Lenki moč bele magije, je njen odnos z Jurijem lep; sta božja otroka, medtem ko je ostali svet svet klavcev, mučilcev, notranje sprtih ljudi, hudobnežev, zavistnežev, ponesrečencev, svet razkroja in nič. Iz tega sveta ne more priti nič dobrega; je že sam na sebi svoj propad.

*Taras Kermauner, Šeligova
dramatika, Gledališki list SLG
Celje, št. 4, sezona 1997/1998.*

Rešitve, ki jih ponuja celjska uprizoritev, brez zadostne refleksije ostajajo v tako imenovanem polpreteklem obdobju, zato se različni spoji ne morejo spojiti, temveč se na vsakem koraku razlamljajo.

Špela Virant, Večer, 9. 2. 1998.

Bojan Umek, Jagoda,
Bruno Baranovič, Drago
Kastelic, Zvone Agrež,
Anica Kumer, Eva
Škofič - Maurer

foto: Damjan Švanc

Bojan Umek, Jagoda

NEMIR

Matjaž Zupančič

Krstna uprizoritev

REŽISER

Mile Korun

DRAMATURG

Krištof Dovjak

SCENOGRAFINJA IN

KOSTUMOGRAFINJA

Janja Korun

LEKTOR

Arko

IGRALCI

ALEKSANDER LEMSKI

Stane Potisk

NATAŠA LEMSKI

Milada Kalezić

BENJAMIN VATOVEC

Miro Podjed

MIJA VATOVEC

Barbara Medvešček

ANDRO

Renato Jenček

PAJAC

Tomaž Gubenšek

BRAZILEC

Janez Bermež

208 Premiera

4. marca 1998

Število ponovitev 25

Število gledalcev 1962

Oderpododrom

foto: Damjan Svarc

Stane Potisk,
Milada Kalezić

Človek je ob razlaganju lastnega dela vedno v zadregi, ki jo je lepo opisal pesnik Hans Magnus Enzensberger. Pravi namreč, da si pisec, ki sam komentira svoje delo, sam izreka obsodbo; s tem namreč prizna, da bi to, kar je povedal z besedami svoje umetnosti, lahko povedal tudi drugače, z besedami pojasnitve – torej pristneje, pronicljiveje, jasneje. Zakaj torej obstaja umetnost? Po mojem zaradi zgodbe. V umetnosti je zgodba najkrajša razdalja med človekom in resnico, kot pravi neka stara misel. Res je, kar pravite; umetnost je na eni strani brskanje po skritih, intimnih, nezavednih predelih lastne duševnosti; brez tega se mi zdi sterilna. Toda po drugi strani je tudi beg iz nereda občutkov in instinktov v neko višjo sublimnejšo obliko bivanja. To človeka osvobaja, mu pomaga živeti. Mene osvobaja strahov, nič ne skrivam.

Krištof Dovjak, Pogovor z Matjažem Zupančičem, Gledališki list SLG Celje, št. 5, sezona 1997/1998.

Seštevek pove, da je intime polni Oderpododrom celjski teater ponovno katapultiral na najvišjo goro aktualne sezone.

Primož Jesenko, Dnevnik, 6. 3. 1998.

Zoran Hočevar

MOŽ ZA ZOFIJO

Krstna uprizoritev

REŽISER
DRAMATURG
SCENOGRAF
KOSTUMOGRAFINJA
LEKTOR

Franci Križaj
Krištof Dovjak
Jože Logar
Darja Vidic
Arko

IGRALCI

LOJZI ZALETTEL
MINI POLŽEK
ŽANI POLŽEK
JOZL POLŽEK
ZOFIJA ŠMIRGL POGRBAJS
VIKI POLŽEK
JOŽICA

Miro Podjed
Anica Kumer
Stane Potisk
Renato Jenček
Maja Štromar
Igor Korošec
Maja Dušej

210 Premiera
15. maj 1998

Število ponovitev 22

Število gledalcev 6420

fotograf: Damijan Štarc

Mito Podjed, Stane
Porisk, Anica Kumer,
Renato Jenček, Maja
Štromar

Vendar je zagotovo še vedno najustreznejši pristop k Hočevarjevemu besedilu nekakšen lirični naturalizem. Zgodba, ki je v tem besedilu tako izrazita (zgodba v smislu melodramatske mreže, polne vozlov in hipnih razrešitev), še vedno raste iz značajev (ki so zgodbe že same po sebi) in njihovih medsebojnih razmerij, čeprav je delno tudi rezultat avtorjeve eksplicitne volje.

*Blaž Lukan, Hočevarjeva urbana
pastorala, Gledališki list SLG
Celje, št. 6, sezona 1997/1998.*

Naj ponovim: podobno kot Smejči, utegne tudi uspešnica (ali pogrošnica, kakor sem pred časom poimenoval podobne igre) Mož za Zofijo polniti gledališko blagajno in vsaj relativno kratkočasiti nezahtevne, domače komedije željne obiskovalce.

Vasja Predan, Naši razgledi, 10. 6. 1998.

7. Festival

DNEVI KOMEDIJE

Selektor: Matija Logar

Strokovna žirija: Anica Kumer,
Miran Herzog, Primož Jesenko

Žirija za žlahtno komedijsko
pero: dr. Matjaž Kmecl, Franci
Križaj, Krištof Dovjak

ŽLAHTNA KOMEDIJANTKA

Jožica Avbelj za vlogo Dorine v
Molièrovi komediji Tartuffe v izvedbi
Mestnega gledališča ljubljanskega

ŽLAHTNI KOMEDIJANT

Zvone Agrež za vlogo Georgea Nerodcka
v Cooneyjevi komediji Minister
v škripcih v izvedbi Slovenskega
ljudskega gledališča Celje

ŽLAHTNI REŽISER

Janusz Kica za režijo Shakespearjeve
Ukročene trmoglavke v izvedbi
Slovenskega ljudskega gledališča Celje

ŽLAHTNA KOMEDIJA PO IZBORU OBČINSTVA

Minister v škripcih Raya
Cooneyja v izvedbi Slovenskega
ljudskega gledališča Celje

NAGRADA ŽLAHTNO KOMEDIJSKO PERO

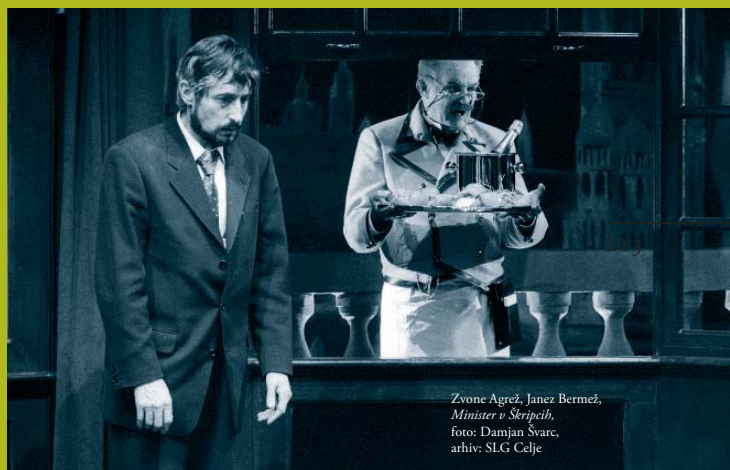
Vinko Möderndorfer za
komedijo Vaja zbora

1998

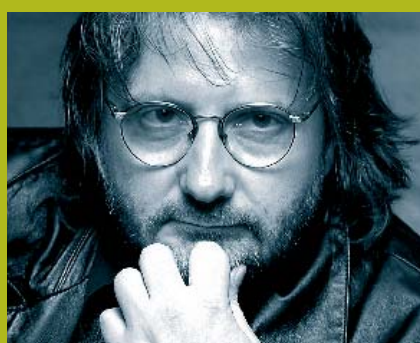
Zlarko Šugman, Evgen
Car, Jožica Avbelj, *Tartuffe*,
foto: Tone Strojko, arhiv
MGL

Milada Kalezić,
Ukročena trmoglavka,
foto: Damjan Svarc,
arhiv SLG Celje

Zvone Agrež, Janez Bermež,
Minister v Štrpceh,
foto: Damjan Svarc,
arhiv: SLG Celje

Vinko Möderndorfer,
žlahtno komedijsko
pero za komedijo
Vaja zbona
foto: Damjan Svarc

SEZONA

Peter Weiss
Zasledovanje in
usmrnitev Jeana Paula
Marata v uprizoritvi
igralske skupine
Charentonskega
zavetišča po navodilih
gospoda de Sada

Bina Štampe - Žmavc
Mojca Pokrajculja

Vinko Möderndorfer
Vaja zboru

Patrick Marber
Bližje

Oderpododrom

Robert Bolt
Človek za vse čase

William Shakespeare
Sen kresne noči

Stari grad

NAGRADE

1998

Janez Bermež, dobitnik
Borštnikovega prstana

1998

Milada Kalezić, Borštnikova
diploma za vlogo Elisabeth Proctor
v Millerjevem lovu na čarovnice
(gostja v Drami SNG Maribor)

1998

Vinko Möderndorfer, žlahtno komedijsko
pero za komedijo Vaja zboru na 7.
dnevh komedije (sezona 1997/1998)

1998

Manca Ogorevc, nagrada zlata
paličica na Festivalu otroških predstav
poklicnih gledališč za vlogo Mojce
Pokrajculje v predstavi Bine Štampe
- Žmavc Mojca Pokrajculja

1998

Eva Škofič - Maurer, najboljša igralka
po izboru občinstva na Festivalu
otroških predstav poklicnih gledališč
za vlogo Lisice v predstavi Bine
Štampe - Žmavc Mojca Pokrajculja

1998/1999

1999

Renato Jenček, nagrada ZDUS-a za igralske dosežke v letu 1999 za vlogi Richarda Richa v Boltovi drami Človek za vse čase in Pierrota v Molièrovem Don Juanu ali Kamniti gostiji (premiera v sezoni 1999/2000)

1999

Vaja zboru Vinka Möderndorferja, najboljša predstava po izboru občinstva na 8. Dnevih komedije

VODSTVO GLEDALIŠČA

Borut Alujevič, upravnik
(4. 12. 1995–3. 12. 2000)

Matija Logar, umetniški vodja
(1. 4. 1997–17. 2. 2002)

Franci Križaj, režiser
(15. 2. 1966–30. 9. 1999)

Krištof Dovjak, dramaturg
(1. 1. 1998–31. 8. 2002)

Peter Weiss

ZASLEDOVANJE IN USMRTITEV JEANA PAULA MARATA V UPRIZORITVI IGRALSKÉ SKUPINE CHARENTONSKÉGA ZAVETIŠČA PO NAVODILIH GOSPODA DE SADA

(Die Verfolgung und Ermordung Jean Paul Marat dargestellt durch die Schauspielgruppe des Hospizes zu Charenton unter Anleitung des Herrn de Sade)

216 Premiera

25. septembra 1998

Število ponovitev 17

Število gledalcev 4845

PREVAJALKA

REŽISER

DRAMATURG

SCENOGRAFINJA IN

KOSTUMOGRAFINJA

AVTOR GLASBE

GLASBENI VODJA (ARANŽMA,
ORKESTRACIJA, KOREPETICIJA)

KOREOGRAF

LEKTOR

ASISTENTKA KOREOGRAFA

Maila Golob

Matjaž Zupančič

Krištof Dovjak

Janja Korun

Hans Martin Majewski

Žarko Prinčič

Damir Zlatar Frey

Arko

Goga Stefanović - Erjavec

IGRALCI

MARKIZ DE SADE

JEAN PAUL MARAT

SIMONE EVRARD

CHARLOTE CORDAY

DUPERRET

JAQUES ROUX

KOKOL

POLPOCH

CUCURUCU

ROSSIGNOL

NAPOVEDOVALEC

COULMIER

COULMIEROVA ŽENA

COULMIEROVA HČI

PACIENTI

SESTRE

STREŽNIKI

Janez Bermež

Mario Šelih

Tina Gorenjak, Jagoda, Maja Štromar

Milada Kalezić

Renato Jenček

Zvone Agrež

Miro Podjed

Bojan Umek

Tomaž Gubenšek

Anica Kumer

Barbara Vidovič

Stane Potisk

Hana Komar

Barbara Medvešček

Simon Dobravec, Vanja Slapar Ljubutin,

Igor Žužek, Ludvik Bagari k.g., Drago

Kastelic,

Eva Škofič - Maurer

Tina Gorenjak, Jagoda,

Maja Štromar

Tone Cvahte, Branko Pilko,

Emil Panič, Gregor Prah,

Marjan Turnšek

ORKESTER

DIRIGENT IN PIANIST

FLAVTIST

TROBENTAČ

KITARISTKA

TOLKALEC

Žarko Prinčič

Matjaž Albreht

Robert Albreht

Eva Hren

Gašper Peršl

Jagoda

foto: Damjan Svarc

Fragmenti Weissovega Marat-Sada, združeni v kompaktno enoto, predstavljajo revolucijsko dogajanje, maškarado, orgijo. Kakorkoli jo že imenujemo, igra prinaša kaotično vzdušje revolucije. Pri tem najbolj izpostavlja konflikt znotraj revolucionarnega meščanstva, ki je pripeljal do ločitve na žirondiste in jakobince in priča o številnih vzvodih, ki vodijo v klanje.

*Krištof Dovjak, Igra z glavami,
Gledališki list SLG Celje,
št. 2, sezona 1998/1999.*

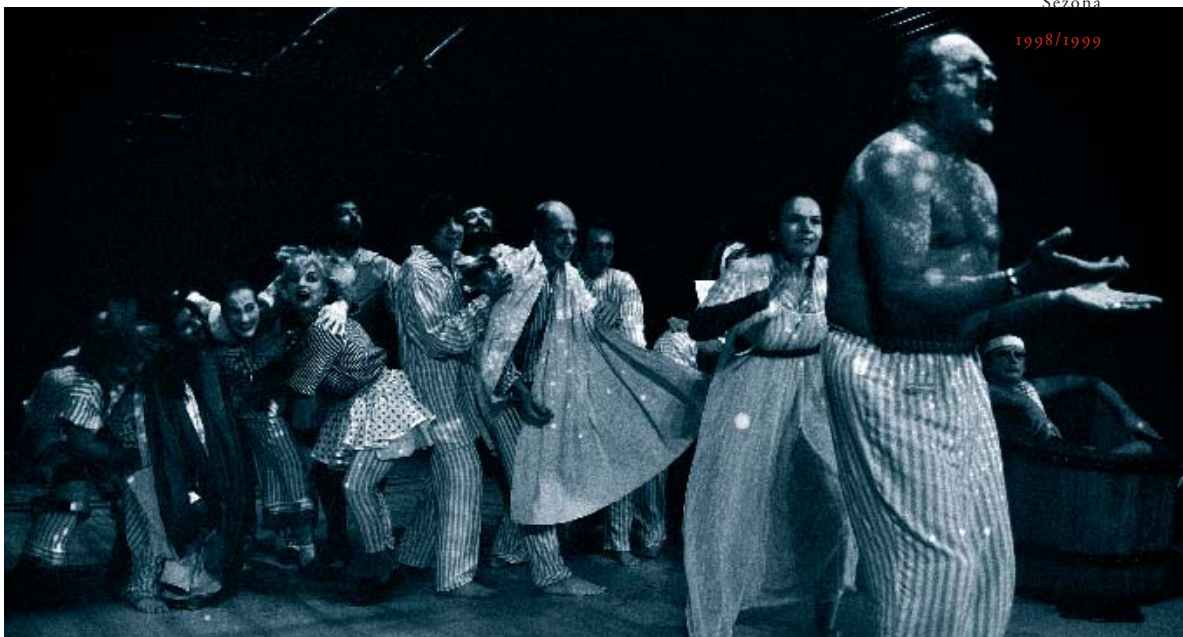
Drago Kastelic, Tomaž
Gubenšek, Bojan
Umek, Janez Bermež,
Anica Kumer, Barbara
Vidovič, Miro Podjed

218

foto: Damjan Svarc

foto: Damijan Švanc

Bojan Umek, Eva Škofič - Maurer, Barbara Vidovič, Anica Kumer, Renato Jenček, Drago Kastelic, Zvone Agrež, Simon Dobravec, Igor Korošec, Milada Kalezić, Janez Bermež, Mario Selih

Uprizoritev režiserja Matjaža Zupančiča

je postutopično in postzgodovinsko dimenzijo formalno še poudarila in radikalizirala, predvsem z nadaljnjo fragmentarizacijo besedila /.../

Uprizoritev je zlasti razigrana študija o vsakovrstnih potujevanjih, ki kljub spogledovanju z oblikami množične kulture noče predvsem zabavati, kaže pa, da do zadev, s katerimi se je ukvarjal Weiss, težko vzpostavimo angažiran odnos – refleksija in dumanje o revoluciji sta predvsem stvar imaginacije in preigravanja tistih, ki ostajajo na drugi strani rešetk.

Matej Bogataj, Delo, 1. 10. 1998.

foto: Damijan Švanc

Mario Selih

Bina Štampe - Žrnovo

MOJCA POKRAJČULJA

Krstna uprizoritev

REŽISER

Matija Logar

SCENOGRAF

Jože Logar

KOSTUMOGRAFINJA

Meta Sever

AVTOR GLASBE IN KOREPETITOR

Primož Ahačič

KOREOGRAFINJA

Goga Stefanovič - Erjavec

LEKTOR

Arko

IGRALCI

MOJCA

Manca Ogorevc

LISICA

Eva Škofič - Maurer

VOLK

Igor Sancin

MEDVED

Igor Žužek

ZAJČEK

Damjan Trbovc

SRNJAK

Simon Dobravec

220 Premiera

20. novembra 1998

Število ponovitev 52

Število gledalcev 18280

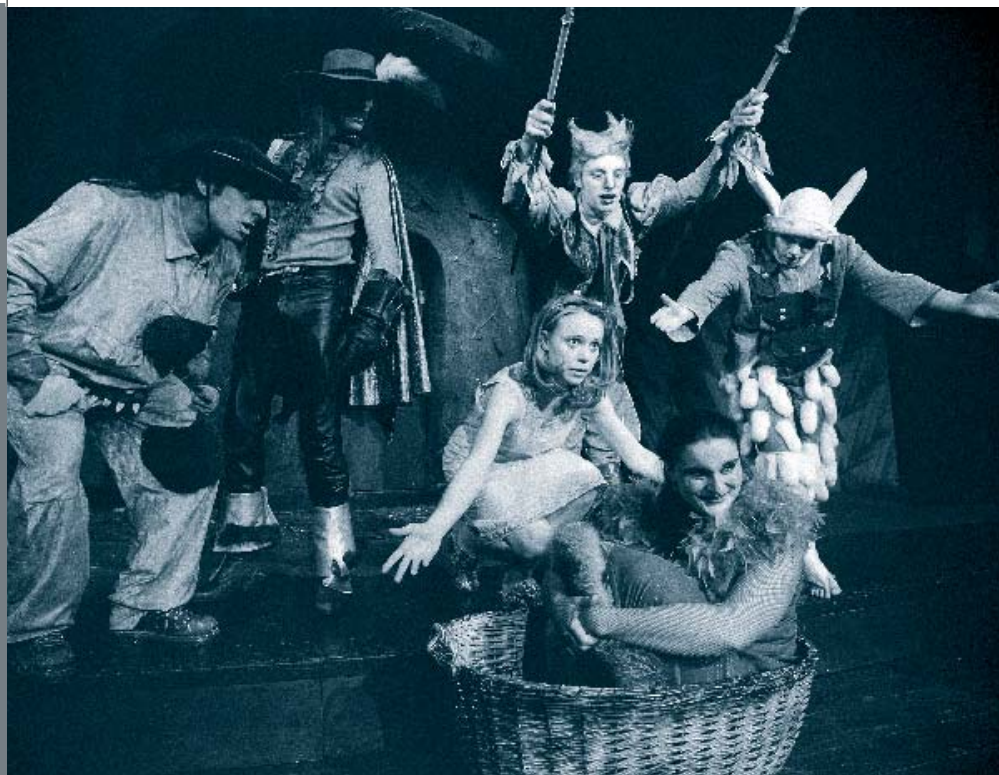

foto: Damjan Štanc

Igor Žužek,
Igor Sancin,
Manca Ogorevc,
Simon Dobravec,
Eva Škofič - Maurer,
Damjan Trbovc

Res je čudno to življenje,
zdaj pometam svojo hiško,
resda majceno kot miško,
če me vprašate za mnenje.

Ko sejala sem korenje,
najbrž kakšna dobra vila
je cekinček zame skrila
med semena sredi zemlje.

Krajcarček ves zlat kot sonček –
zanj lahko sem si kupila
hiško majceno kot lonček
in se vanjo naselila.

*Bina Štampe - Žmavc (odlomek
pesmi), Gledališki list SLG
Celje, št. 3, sezona 1998/1999.*

Didaktična funkcija Mojce Pokrajculje
zraste iz splošnih resnic, ki jim čas
pojavnosti ne spremeni, zato je ne oplazi
nobene aktualizacija. To pa prepušča
toliko več priložnosti za razbohotenje
avtonomne domiselnosti. In nekaj bistrih
isker je opaziti tako v dramskem kot tudi
v režiserjevem risanju posameznih likov.

Primož Jesenko, Dnevnik, 30. 11. 1998.

NAGRADI

1998

Manca Ogorevc, nagrada zlata
paličica na Festivalu otroških predstav
poklicnih gledališč za vlogo Mojce
Pokrajculje v predstavi Bine Štampe
- Žmavc Mojca Pokrajculja

1998

Eva Škofič - Maurer, najboljša igralka
po izboru občinstva na Festivalu
otroških predstav poklicnih gledališč
za vlogo Lisice v predstavi Bine
Štampe - Žmavc Mojca Pokrajculja

Vinko Möderndorfer

VAJA ZBORA

Krstna uprizoritev

REŽISER	Franci Križaj
DRAMATURG	Krištof Dovjak
SCENOGRAF	Jože Logar
KOSTUMOGRAFINJA	Darja Vidic
GLASBENI VODJA IN KOREPETITOR	Žarko Prinčič
LEKTOR	Arko

IGRALCI

PETER	Miha Nemec
ŽUPAN MARJAN SLOVENC	Bojan Umek
ŽIKA ČRNOGORC	Miro Podjed
HELENCA	Barbara Medvešček
ERŽEN	Borut Alujevič
JOŽA PERŠIN - JOKI	Janez Bermež
DRAGEC	Drago Kastelic
ANICA	Jagoda
ELA	Maja Štromar
SILVESTER	Zvone Agrež
VLADO	Bruno Baranović
KERTOVKA	Anica Kumer

222 Premiera
II. decembra 1998

Število ponovitev 89

Število gledalcev 26336

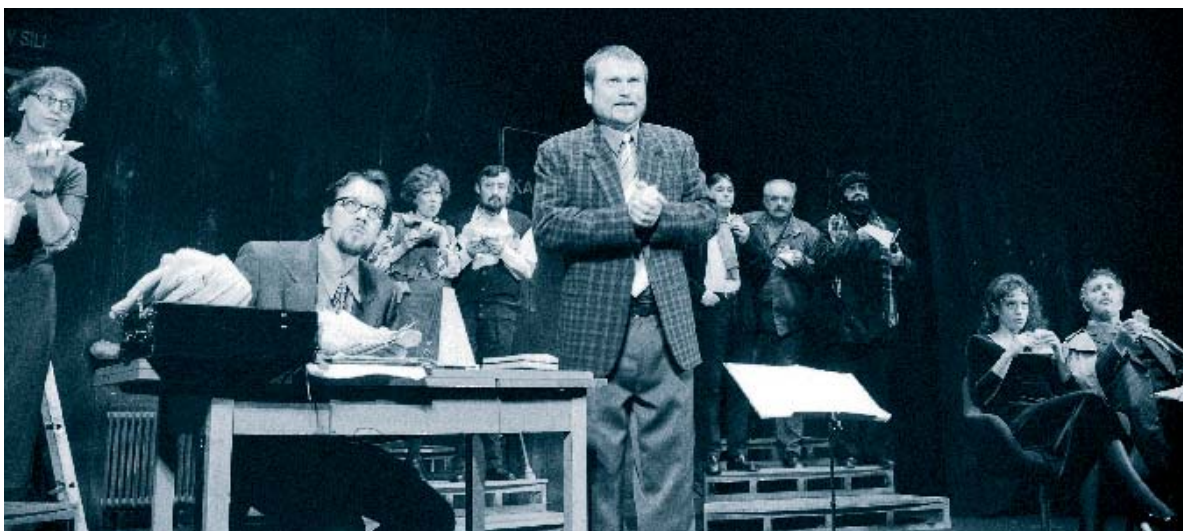

foto: Damijan Štanc

Vaja zboru ponuja pisano in živo paleto značajev, ki predstavljajo našo družbo. Ta je podobna tistemu junaku iz vica, ki stalno udriha po eni klavirski tipki in ob tem zabrusi vrhunskemu pianistu, recimo Hinku Haasu, da je sam že našel pravi ton, medtem ko ga on, Hinko, še išče.

Krištof Dovjak, Težko je po koprivah mahať, Gledališki list SLG Celje, št. 4, sezona 1998/1999.

Komedija Vinka Möderndorferja Vaja zboru, krstna uprizoritev je bila sinoči v SLG Celje, potrjuje, da bo letošnja gledališka sezona za celjski ansambel vrhunska.

Tomaž Simon, Radio Slovenija 1, 12. 12. 1998.

To je prava skupinska igra vsakogar proti drugemu, čez in mimo drugega. Uглаšen kaos.

Petra Vidali, Večer, 14. 12. 1998.

Anica Kumer, Jagoda, Miha Nemeč, Maja Štromar, Zvone Agrež, Bojan Umek, Drago Kastelic, Janez Bermež, Bruno Baranovič, Barbara Medvesček, Borut Alujevič

NAGRADE

1998

Vinko Möderndorfer, žlahtno komedijsko pero za komedijo Vaja zboru

223

1999

Predstava Vaja zboru Vinka Möderndorferja najboljša predstava po izboru občinstva na 8. Dnevih komedije

BLIŽJE

Patrick Marber

(Closer)

Prva slovenska uprizoritev

PREVAJALEC

Jakob Jaša Kenda

REŽISER

Vinko Möderndorfer

DRAMATURG

Krištof Dovjak

SCENOGRAF

Andrej Stražišar

KOSTUMOGRAFINJA

Alenka Bartl

AVTOR GLASBE IN

Jani Golob

GLASBENI OPREMLJEVALEC

Goga Stefanović - Erjavec

OBLIKOVALKA GIBA

IGRALCI

ALICE

Barbara Vidovič

DAN

Mario Šelih

LARRY

Renato Jenček

ANNA

Tina Gorenjak / Manca Ogorevc

224 Premiera
15. januarja 1999

Število ponovitev 23

Število gledalcev 1410

Oderpododrom

foto: Damjan Štarc

Mario Šelih,
Barbara Vidović

Marber s fikcijo svoje dramske zgodbe ne beži pred kompleksi, temveč jih problematizira, jim poskuša priti do dna. Njegove figure so iz mesa in krvi. Naslov Bližje opozarja na čustva, na toplino, hkrati pa govori, da mora uprizoritev v bližino okleščenosti, hladu, laži in prevar, ki so kamnita snov nas samih in naše bližine.

Krištof Dovjak, Bližina brezsmiselne beline, Gledališki list SLG Celje, št. 5, sezona 1998/1999.

To, kar ne uspeva junakom zgodbe, uspe gledališki predstavi, priti namreč gledalcu bližje, celo do te mere, da se lahko zgrozi, ko začne v igri razpoznavati izjave in dogodke iz svojega izkustvenega sveta ...

Lučka Gerden, Radio Maribor, 16. 1. 1999.

Tina Gorenjak,
Renato Jenček

foto: Damjan Štarc

Robert Bolt

ČLOVEK ZA VSE ČASE

(A Man for All
Seasons)

PREVAJALEC	Janez Gradišnik
REŽISER	Franci Križaj
DRAMATURG	Krištof Dovjak
SCENOGRAFINJA	Janja Korun
KOSTUMOGRAFINJA	Slavica Radović
GLASBENI OPREMLJEVALEC	Ivo Meša
LEKTOR	Arko

IGRALCI

NAVADNI ČLOVEK	Igor Žužek
SIR THOMAS MORE	Janez Bermež
RICHARD RICH	Renato Jenček
VOJVODA NORFOLŠKI	Drago Kastelic
ALICE MORE	Anica Kumer
MARGARET MORE	Manca Ogorevc
KARDINAL WOLSEY	Bruno Baranović
THOMAS CROMWELL	Mario Šelih
CHAPUYS	Stane Potisk
CHAPUYSOV SPREMLJEVALEC	Simon Dobravec
WILLIAM ROPER	Miha Nemec
KRALJ HENRIK VIII.	Bojan Umek
ŽENSKA	Eva Škofič - Maurer
CRANMER	Zvone Agrež

226 Premiera
23. aprila 1999

Število ponovitev 15

Število gledalcev 3986

Sezona

1998/1999

Boltova najpomembnejša misel glede položaja človeka v sodobni družbi se mi zdi, medtem ko berem njegov predgovor k Človeku za vse čase, zaenkrat ta, da nimamo več podobe o individualnem človeku, podobe, s katero bi se lahko spoznavali, s katero bi se lahko merili.

Krištof Dovjak, Človek, človek! Čvek in čvek in lov na veke, ek! Gledališki list št. 6, sezona 1998/1999.

Celjski ansambel se je še enkrat izkazal kot izjemno uravnotežen.

Petra Vidali, Večer, 6. 5. 1999.

Mario Šelih, Drago Kastelic, Zvone Agrež, Igor Žužek, Janez Bermež

NAGRADA

1999

Renato Jenček, nagrada ZDUS-a za igralske dosežke v letu 1999 za vloži Richarda Richa v Boltovi drami Človek za vse čase in Pierrota v Molièrovi igri Don Juan ali Kamnita gostija

---

227

Anica Kumer, Janez Bermež, Manca Ogorevc

William Shakespeare

SEN KRESNE NOČI

(A Midsummer
Night's Dream)

PREVAJALEC	Milan Jesih
REŽISER	Aleš Novak
DRAMATURG	Krištof Dovjak
SCENOGRAF	Andrej Šmit
KOSTUMOGRAFINJA	Meta Sever
AVTOR GLASBE IN KOREPETITOR	Primož Ahačič
KOREOGRAF	Sebastjan Starič
LEKTOR	Arko

IGRALCI

TEZEJ	Mario Šelih
HIPOLITA	Maja Štromar
LISANDER	Miha Nemec
DEMETRIJ	David Čeh
HERMIJA	Barbara Vidovič
HELENA	Barbara Medvešček
EGEJ	Stane Potisk
ŠKRAT, FILOSTRAT	Bojan Umek
OBERON	Renato Jenček
TITANIJA	Jagoda
VILINČEK	Eva Škofič - Maurer
KLINAR	Igor Žužek
KLOPČIČ	Zvone Agrež
PISK, MOLJČEK, TIZBA	Marjan Bačko
DULAR, PAJČINA, ZID	Drago Kastelic
GLADEK, GORČICA, LEV	Simon Dobravec
LAKOTA, GRAHEK, MESEČINA	Igor Sancin
ČELISTKA	Barbara Žorž

228 Premiera

23. junija 1999

Število ponovitev 7

Število gledalcev 2800

Stari grad

foto: Damijan Švarc

Stane Potisk, Barbara Vidovič, Mario Šelih, Bojan Umek, Maja Štromar

Menda je bila ta mojstrovina napisana po naročilu, za poročno slavlje in sploh ženitovanjsko veselje. Spričo tega je kajpada še posebej razumljivo, da se vse suče okoli erotike. Hkrati pa Sen kresne noči ni servilna 'dvorna komedija' (nemara je bila Angležem celo tuja tista dvorljivost, ki jo je ponudil Castiglione). Ljubezen je v tej igri zelo čutna, groba in mesena, ni leporečna.

Mirko Zupančič, Sen Kresne noči, Gledališki list SLG Celje, št. 7, sezona 1998/1999.

Brez prave režijske, scenografske domiselnosti, jasne avtorske vizije, ob solidni kolektivni igri in slabi akustiki prostora seveda, se tokraten zaključek sezone v celjskem gledališču gotovo ne bo zapisal med letošnje vrhunce kar zadeva sugestivno gledališko doživetje.

TV Slovenija 1, 24. 6. 1999.

foto: Damijan Švarc

Igor Sancin, Simon Dobravec, Drago Kastelic, Marjan Bačko, Jagoda, Zvone Agrež

8. Festival

DNEVI KOMEDIJE

Selektor: Matija Logar

Strokovna žirija: Iva Zupančič,
Miran Herzog, Primož Jesenko

Žirija za žlahtno komedijsko
pero: dr. Matjaž Kmecl, Franci
Križaj, Krištof Dovjak

ŽLAHTNA KOMEDIJANTKA

Irena Varga za vlogo čistilke Mare
v Partljičevi komediji Maister in
Marjeta v izvedbi Drame Slovenskega
narodnega gledališča Maribor

ŽLAHTNI KOMEDIJANT

Bojan Emeršič za vlogo Yvana v Rezini
komediji Art v izvedbi Slovenskega
narodnega gledališča Drama Ljubljana

ŽLAHTNI REŽISER

Jaša Jamnik za komedijo Petra
Barnesa Ni tako slabo kot zgloda
v izvedbi Primorskega dramskega
gledališča Nova Gorica

ŽLAHTNA KOMEDIJA PO IZBORU OBČINSTVA

Vaja zbora Vinka Möderndorferja
v izvedbi Slovenskega
ljudskega gledališča Celje

NAGRADA ŽLAHTNO KOMEDIJSKO PERO

Vinko Möderndorfer za komedijo
Limonada Slovenica

1999

Irena Varga, Maša Židanik, *Maister in Marjeta*, foto: Ivan Vinovski, arhiv SNG Drame Maribor

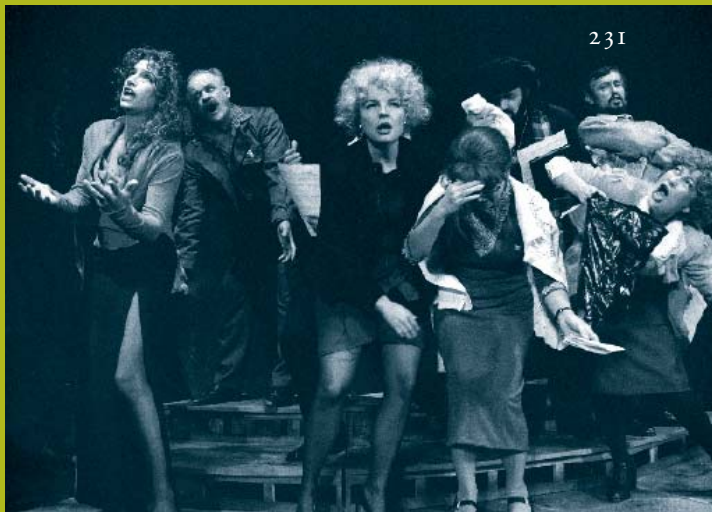

Vinko Möderndorfer, žlahtno komedijsko pero za komedijo *Limonada Slovenica*, foto: Damjan Švarc

Aleš Valič, Bojan Emeršič, Jernej Sugman, *Arh*, Arhiv SNG Drama Ljubljana

Jože Hrovat, *Ni tako slabo kot izgleda*, foto: Pavišič-Zavadlav, arhiv SNG Drame Nova Gorica

231

Barbara Medvešček, Janez Bermež, Jagoda, Anica Kumer, Bruno Baranovič, Zvone Agrež, Maja Štromar, *Vaja zbona*, foto: Damjan Švarc, arhiv: SLG Celje

SEZONA

Jean-Baptiste Poquelin Molière
Don Juan ali Kamnita gostija

Wilhelm Busch – Ervin Fritz
Jošt in Jaka

Vinko Möderndorfer
Limonada Slovenica

Draga Potočnjak
Alisa, Alica

Oderpododrom

Matjaž Zupančič
Ubijalci muh

Tennessee Williams
Tramvaj poželenje

1999/2000

NAGRADE

1999

Renato Jenček, nagrada ZDUS-a za igralske dosežke v letu 1999 za vlogi Richarda Richa v Boltovi drami Človek za vse čase (premiera v sezoni 1998/1999) in Pierrota v Molièrovem Don Juanu ali Kamniti gostiji

1999

Vinko Möderndorfer, žlahtno komedijsko pero za komedijo Limonada Slovenica na 8. Dnevih komedije (sezona 1998/1999)

2000

Primož Pirnat, nagrada za mladega igralca na Borštnikovem srečanju za vlogo Petra v Zupančičevih Ubijalcih muh in za vlogo Don Juana v Molièrovi igri Don Juan ali Kamnita gostija.

2001

Posebna nagrada za dramsko besedilo Dragici Potočnjak za dramo Alisa, Alica na Mednarodnem festivalu komornega gledališča Zlati lev

VODSTVO GLEDALIŠČA

Borut Alujevič, upravnik
(4. 12. 1995–3. 12. 2000)

Matija Logar, umetniški vodja
(1. 4. 1997–17. 2. 2002)

Franci Križaj, režiser
(15. 2. 1966–30. 9. 1999)

Krištof Dovjak, dramaturg
(1. 1. 1998–31. 8. 2002)

Jean-Baptiste Poquelin Molière

DON JUAN ALI KAMNITA GOSTIJA

(Dom Juan ou Le
festin de pierre)

PREVAJALEC	Aleš Berger
AVTOR PRIREDBE BESEDILA	Nebojša Pop -Tasić
REŽISER	Jernej Lorenci
DRAMATURG	Nebojša Pop -Tasić
SCENOGRAF	Branko Hojnik
KOSTUMOGRAFINJA	Bjanka Adžić Ursulov
GLASBENI OPREMLJEVALEC	Jernej Lorenci
LEKTOR	Jan Jona Javoršek
OBLIKOVALEC LUČI IN VIDEA	David Orešič
AVTORJA POSLIKAVE	
MOLIÈROVEGA ODRA	Gregor Lorenci, Branko Hojnik

IGRALCI

DON JUAN	Primož Pirnat
SGANARELLE	Janez Bermež
ELVIRA	Milada Kalezić
GUSMAN	Bruno Baranović
DON CARLOS	Miha Nemec
DON ALONSO	Mario Šelih
DON LOUIS	Stane Potisk
REVEŽ	Igor Sancin
CHARLOTTE	Manca Ogorevc
MATHURINE	Barbara Medvešček
PIERROT	Renato Jenček
LA VIOLETTE	Renato Jenček
PRIKAZEN	Hana Komar
PSICA	Hana Komar
ČAS S KOSO	Bruno Baranović
KOMTURJEV KIP	Mario Šelih

234 Premiera
29. oktobra 1999

Število ponovitev 22

Število gledalcev 6390

Manca Ogorevc, Primož Pirnat, Janez Bermež

Toda usoda Don Juana je na neki način tragična, saj ni Jupiter iz Amfitriona, ki zaradi svoje nebeške narave opravi vsa svoja grešna dejanja, ne da bi bil za to kaznovan. On je samo človek, omejen s svojimi sposobnostmi in predvsem s tem, da je primoran živeti s sebi enakimi in s tem, da je z monoteističnega vidika božanskost namenjena le enemu. Kot pravi Sartre: pekel so drugi, zato je za Don Juana bistveno, da nihče in nič ne ogroža njegove svobode, da mu drugi priznajo superiornost in predvsem neodvisnost.

Dalibor Tomić, Don Juan ali človek, ki je hotel biti bog. Gledališki list SLG Celje, št. 2, sezona 1999/2000.

Celjski Don Juan je ambiciozna in radikalna, sugestivna in močna, v vrhovih strahovita, fascinantna in spektakelsko izčiščena, pa tudi kontroverzna predstava.

Matej Bogataj, Delo, 3. 11. 1999.

Celjski Don Juan ponuja po moje eno najbolj konsistentnih in prepričljivih interpretacij 'legende'.

Petra Vidali, Večer, 15. 11. 1999.

NAGRADI

1999

Renato Jenček, nagrada ZDUS-a za igralske dosežke v letu 1999 za vlogi Pierrota v Molièrovem Don Juanu ali Kamniti gostiji in Richarda Richa v Boltovi drami Človek za vse čase

2000

Primož Pirnat, nagrada za mladega igralca na Borštnikovem srečanju za vlogo Don Juana v Molièrovi igri Don Juan ali Kamnita gostija in za vlogo Petra v Zupančičevih Ubijalcih muh

Barbara Medvesček, Mario Šelih, Renato Jenček, Janez Bermež

Wilhelm Busch – Ervin Fritz

JOŠT IN JAKA

Prva slovenska
uprizoritev

REŽISER Miran Herzog
DRAMATURG Krištof Dovjak
AVTOR GLASBE Aldo Kumar
KOREPETITOR Miro Podjed
AVTORICA LIKOVNE PODOBE Breda Varl
KOREOGRAFINJA Goga Stefanović - Erjavec
LEKTOR Jan Jona Javoršek

IGRALCI

JOŠT Bojan Umek
JAKA David Čeh
VDOVA JERAŠA Jagoda
KOZOBRAD Zvone Agrež
ŠVILIGOJ Miro Podjed
STRIC FRIC Zvone Agrež
KMET BRICE Miro Podjed
PETELIN Simon Dobravec
PEK Simon Dobravec
PUTKE Maja Štromar,
Eva Škofič - Maurer, Zvone Agrež
ŠPICELJ Igor Žužek
GOSKI Eva Škofič - Maurer,
Maja Štromar
HROŠČI Jagoda, Eva Škofič - Maurer, Maja
Štromar
MLINAR Igor Žužek

236 Premiera
28. oktobra 1999

Število ponovitev 32

Število gledalcev 10605

foto: Damijan Svarec

Zvone Agrež,
Jagoda

Ko se misli umirijo,
s stricem vse skrbi zaspijo.
Hrošči pa škrab, škrab začno
lesti mu čez posteljo.

Najhitrejši je za štos
že pograbil stričev nos.
Stric zbudi se, se zgrozi,
saj po njem kar gomazi.

*Ervin Fritz (odlomek pesmi), Gledališki
list SLG Celje, št. 3, sezona 1999/2000.*

Dramaturško je enourna predstava
tekoča, elementi so dobro dozirani
in tempirani, reze med prizori-
vragolijami pa smiselno povezuje
gibalno-pevska točka obeh junakov,
res ekstra-kinetičnih Umeka in Čeha.

Petra Vidali, Večer, 29. 10. 1999.

foto: Damijan Svarec

Igor Žužek,
Bojan Umek,
Simon Dobravec,
David Čeh

Vinko Möderndorfer

LIMONADA SLOVENICA

Krstna uprizoritev

REŽISER	Vinko Möderndorfer
DRAMATURG	Krištof Dovjak
SCENOGRAF	Tomaž Marolt
KOSTUMOGRAFINJA	Alenka Bartl
AVTOR GLASBE	Žarko Prinčič
LEKTOR	Jan Jona Javoršek

IGRALCI

VASILIJ	Bojan Umek
ALAN MCCONNELL	David Čeh
ROZALIJA	Anica Kumer
JOŽE	Bruno Baranovič
SEKRETARKA MAGDALENA	Manca Ogorevc
DR. FRANCE POČIVAVŠEK	Stane Potisk
GABRIEL URBAN	Drago Kastelic
VLADO KREMŽAR	Renato Jenček
ANTON PRIMOŽIČ	Zvone Agrež
ALOJZIJA GRANDOVEC	Maja Štromar

238 Premiera
17. decembra 1999

Število ponovitev 52

Število gledalcev 14939

foto: Damijan Švarec

Maja Stromar, Renato Jenček, Zvone Agrež, Stane Potisk, Bojan Umek

V osvežilni kozarec celotne Möderndorferjeve komediografije – in s tem tudi njegove zadnje komedije – so ožeti premišljeni družbeno angažirani pomenski sklopi, podprti z metaforičnimi presežki, ki se direktno dotikajo naše mentalitete in predstavljajo odlično karikaturu.

Krištof Dovjak, Nekaj limonastega je v Möderndorferju, Gledališki list SLG Celje, št. 4, sezona 1999/2000.

Ne, ne gre za tipično zmrdovanje nad tipično slovensko komedijo. Tudi če ji sodimo na domačem terenu, znotraj komedijskega žanra, ki ga navdihuje aktualna družbeno-politična praksa. Limonada Slovenica prebija povprečje – navzdol. Möderndorfer je seveda obrtniško dovolj spreten, da ima drama obliko in da niti lepo spelje do konca, a je tokrat vsebinsko tako skromen, da ni kaj dosti plesti. Veliko veliko manj kot v lanski Vaji zbora.

Petra Vidali, Večer, 21. 12. 1999.

NAGRADA

1999

239

Vinko Möderndorfer, žlahtno komedijsko pero za komedijo Limonada Slovenica na 8. Dnevih komedije

Bruno Baranović,
Bojan Umek,
Anica Kumer

foto: Damijan Švarec

Draga Potočnjak

ALISA, ALICA

Krstna uprizoritev

REŽISER
DRAMATURG
SCENOGRAF
KOSTUMOGRAFINJA
AVTOR GLASBE
LEKTORJA

Matija Logar
Krištof Dovjak
Jože Logar
Darja Vidic
Primož Ahačič
Jan Jona Javoršek, Josip Osti

IGRALCI

ALISA
MAGDA
ZLATA
LJUBO
VITOMIR

Barbara Vidovič
Milada Kalezić
Jagoda
Igor Sancin
Igor Žužek

240 Premiera
20. januarja 2000

Število ponovitev 30

Število gledalcev 2360

Oderpododrom

Alisa, iskalka, tujka v vseh pomenih besede propade. V tem sporočilnem okvirju beremo igro Potočnjakove kot angažirano. Alisa, Alica je igra, ki ne odpira samo vprašanj o psihičnem kot osnovi za človeško zlo, temveč prehaja preko psihološkega realizma v politično-sociološke okvire, ki so nam podobni oziroma lastni.

*Krištof Dovjak, Žrtvovana
pristnost, Gledališki list SLG
Celje, št. 5, sezona 1999/2000.*

foto: Damjan Štarc

Barbara Vidović,
Milada Kalezić

**Celjska uprizoritev /.../ je kot je
le mogoče napeta in intenzivna
predvsem po zaslugi obeh igralk,
ki sta odigrali odlično.**

Matej Bogataj, Delo, 25. 1. 2000.

NAGRADA

241

2001

Dragica Potočnjak, posebna nagrada
za dramo Alisa, Alica za dramsko
besedilo na Mednarodnem festivalu
komornega gledališča Zlati lev

Matjaž Zupančič

UBIJALCI MUH

Krstna uprizoritev

REŽISER

Mile Korun

DRAMATURG

Krištof Dovjak

SCENOGRAFINJA IN

KOSTUMOGRAFINJA

Janja Korun

LEKTOR

Jan Jona Javoršek

IGRALCI

PETER

Primož Pirnat

JASNA

Barbara Medvešček

LEON

Miro Podjed

LENA

Manca Ogorevc

MIHAEL

Mario Šelih

PORTIR

Miha Nemeč

RECEPTOR

Janez Bermež

242 Premiera

3. marca 2000

Število ponovitev 17

Število gledalcev 4419

fotograf: Damjan Svarec

Miro Podjed,
Manca Ogorevc,
Mario Šelih,
Primož Pirnat

Zupančič analizira odnos moški : ženska kot odnos večnega iskanja, okušanja, potrkanja, sledenja in tudi tolmačenja, pobijanja. Ubijalci muh prikazujejo prostore možnosti med žensko in moškim, njune prostore odrekanja in pritekanja, prostore drznega in preplašenega. Otroškega in starčevskega. Od pleničke do pleničke ... Ubijalci muh kažejo prostore ambicij, želja, ponosa, možnosti tistega prostora, ki nemara omogoča medsebojno ohranjanje dostojanstva.

*Krištof Dovjak, Recepcija
recepcije?, Gledališki list SLG
Celje, št. 6, sezona 1999/2000.*

Režiser Mile Korun je /.../ igro postavil na oder z zgledno spoštljivostjo in tenkočutnostjo do hote odprtega in dvoumnega besedila, ki je izpovedno blizu njegovim miselnim in odrskim preokupacijam zadnjih let. Dogajanje je ves čas vodil med stiliziranim realizmom in domišljjsko odprtostjo ter skrbel tako za ostro razvidne posamične značajske linije kot tudi za splošno zagatno in zagonetno vzdušje ...

Slavko Pezdir, Novi tednik, 9. 3. 2000.

NAGRADA

2000

Primož Pirnat, nagrada za mladega igralca na Borštnikovem srečanju za vlogo Petra v Zupančičevih Ubijalcih muh in za vlogo Don Juana v Molièrovih igri Don Juan ali Kamnita gostija

243

Barbara Medvešek,
Primož Pirnat

fotograf: Damjan Svarec

Primož Pirnat,
Janez Bermež,
Miha Nemeč

Tennessee Williams

TRAMVAJ POŽELENJE

A Streetcar Named Desire

PREVAJALEC

REŽISER

DRAMATURG

SCENOGRAF

KOSTUMOGRAFINJA

AVTOR GLASBE

LEKTOR

ASISTENTKA KOSTUMOGRAFIJE

Zdravko Duša

Matija Logar

Krištof Dovjak

Jože Logar

Janja Korun

Primož Ahačič

Jan Jona Javoršek

Špela Leskovic

IGRALCI

BLANCHE

STELLA

STANLEY

MITCH

EUNICE

STEVE

PABLO

ZDRAVNIK

BOLNIČARKA

POBIRALEC NAROČNIN

MEHIKANEC

Jagoda

Manca Ogorevc

Mario Šelih

Primož Pirnat

Barbara Vidovič

Renato Jenček

Igor Sancin

Drago Kastelic

Anica Kumer

Miha Nemec

David Čeh

244 Premiera
26. maja 2000

Število ponovitev 14

Število gledalcev 3917

foto: Damijan Švanc

Jagoda,
Manca Ogorevc

Blanchina krhkost (nimfomanija sama je krhkost), vržena v divji, egoistični svet, postane, potem ko je dokončno razkrita in uničena, personifikacija tragične nezmožnosti sodobnega človeka v njegovem stremljenju k individualnosti, identiteti. Zato je danes Tramvaj poželenje sodoben, aktualen tekst.

*Krištof Dovjak, Povožena
nežnost, Gledališki list SLG
Celje, št. 7, sezona 1999/2000.*

Tokratna uprizoritev v SLG Celje je žal že vnaprej zaznamovana z ne ravno pogostim, pa vendar v slovenskih gledališčih nikakor ne izjemnim konfliktom med umetniškim vodstvom in ustvarjalcem. Ne glede na moje načelno prepričanje, da je bolj prav in odgovorno do ustvarjalcev in gledalcev opustiti študij, če se zadeva ne kaže srečno razplesti, ne glede na pričakovanja abonentov /.../ se mi zdi, da se je zaštrikalo posebej nesrečno in trdo, predvsem pa tako, da kar prehitra, če že ne prelahka odločitev ni omogočala uprizoritvi obetavnega izhodišča. Ob ogledu predstave sem nisem mogel otresti občutka, da gledam pravzaprav palimpsest, 'dopisovanje' mečesa čez prejšnjo podlago ...

Matej Bogataj, Delo, 30. 5. 2000.

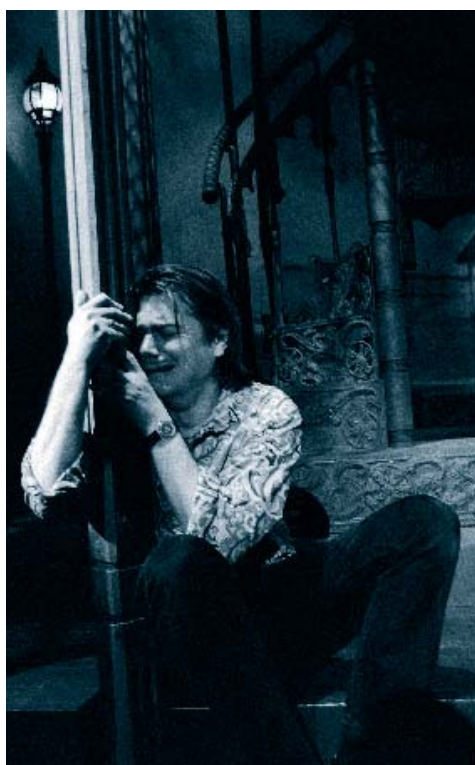

foto: Damijan Švanc

Mario Šelih

9. Festival

DNEVI KOMEDIJE

Selektor: Matija Logar

Strokovna žirija: Iva Zupančič,
Miran Herzog, Primož Jesenko

Žirija za žlahtno komedijsko
pero: dr. Matjaž Kmecl, Franci
Križaj, Krištof Dovjak

ŽLAHTNA KOMEDIJANTKA

Nataša Barbara Gračner za vlogo
Baronice Rozale v Linhartovi komediji
Ta veseli dan ali Matiček se ženi
v izvedbi Slovenskega narodnega
gledališča Drama Ljubljana

ŽLAHTNI KOMEDIJANT

Boris Cavazza za vlogo Ilije Čvorovića
v Kovačevićevem Balkanskem špijonu
v izvedbi Špas teatra Mengeš

ŽLAHTNI REŽISER

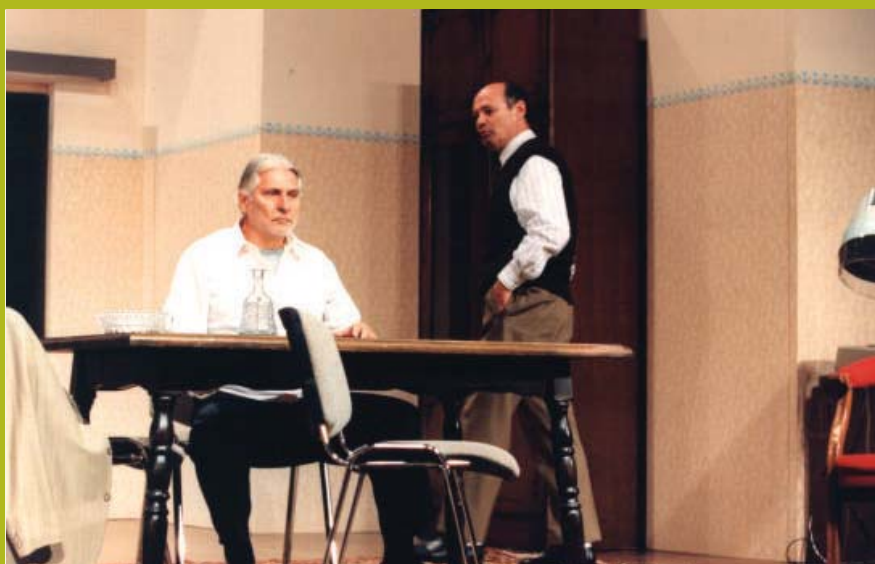
Vito Taufer za Linhartovo komedijo
Ta veseli dan ali Matiček se ženi
v izvedbi Slovenskega narodnega
gledališča Drama Ljubljana

ŽLAHTNA KOMEDIJA PO IZBORU OBČINSTVA

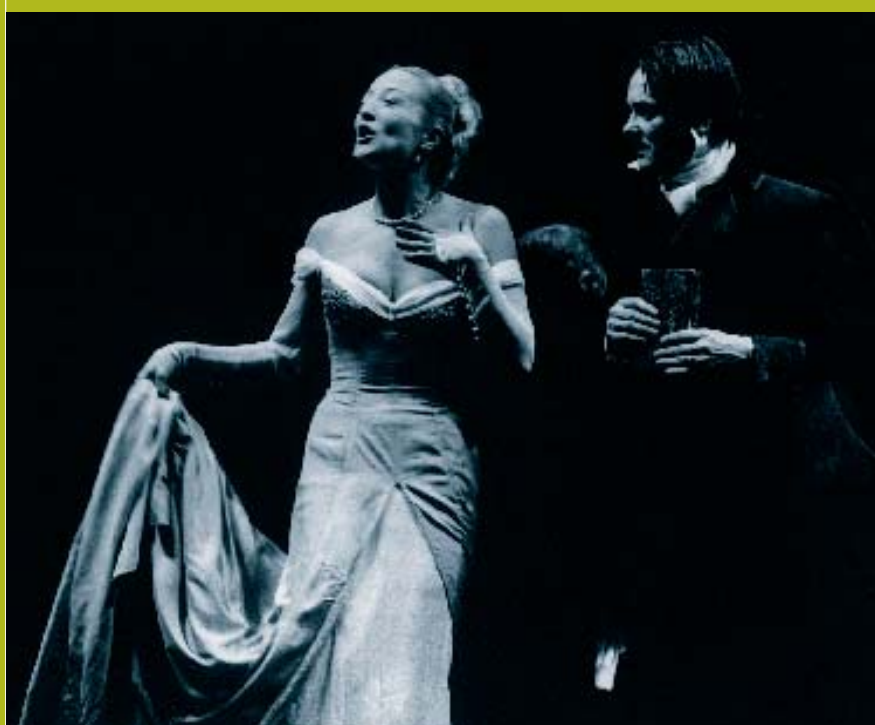
Balkanski špijon Dušana Kovačevića
v izvedbi Špas teatra Mengeš

Nagrada žlahtno komedijsko
pero ni bila podeljena.

2000

Boris Cavazza,
Mustafa Nadarević,
Balkanski špijon,
foto: Marko Senica,
arhiv Špas teatra

Nataša Barbara Gračner,
Branko Šturbej, *Ta veseli
dan ali: Matiček se ženi*,
foto: Tone Stojko,
Arhiv SNG Drama
Ljubljana

SEZONA

William Shakespeare
Kralj Lear

Jukio Mishima
Markiza de Sade

Oderpododrom

Boris A. Novak
V ozvezdju postelje

Nikolaj Vasiljevič Gogolj
Revizor

Tom Stoppard
Prava stvar

James Goldman
Lev pozimi

2000/2001

NAGRADE

2000

Primož Pirnat, nagrada za mladega igralca na Borštnikovem srečanju za vlogo Petra v Zupančičevih Ubijalcih muh (premiera v sezoni 1999/2000) in za vlogo Don Juana v Molièrovem Don Juanu (premiera v sezoni 1999/2000)

2000

Jože Domjan, nagrajenec 17. bienala industrijskega oblikovanja, zlata medalja za oblikovanje gledaliških plakatov

2001

Anica Kumer, žlahtna komedijantka za vlogo Ane Andrejevne v Gogoljevem Revizorju na 10. Dnevih komedije

VODSTVO GLEDALIŠČA

Borut Alujevič, upravnik
(4. 12. 1995–3. 12. 2000,
4. 12. 2000–3. 12. 2005)

Matija Logar, umetniški vodja
(1. 4. 1997–17. 2. 2002)

Krištof Dovjak, dramaturg
(1. 1. 1998–31. 8. 2002)

William Shakespeare

KRALJ LEAR

(The Tragedy
of King Lear)

PREVAJALEC

Matej Bor

REŽISER

Matjaž Zupančič

DRAMATURG

Krištof Dovjak

DRAMATURŠKI SODELAVEC

Mirko Zupančič

SCENOGRAFINJA IN

KOSTUMOGRAFINJA

Janja Korun

AVTOR GLASBE

Drago Ivanuša

KOREOGRAF BORILNIH PRIZOROV

Brane Završan

LEKTOR

Jan Jona Javoršek

OBLIKOVALEC LUČI

Igor Berginc

ASISTENT SCENOGRAFINJE

Janko Česnik

ASISTENTKA KOSTUMOGRAFINJE

Špela Lesković

250 Premiera
29. septembra 2000

Število ponovitev 19

Število gledalcev 6150

IGRALCI

LEAR, BRITANSKI KRALJ	Janez Bermež
FRANCOSKI KRALJ	David Čeh
KNEZ BURGUNDSKI	Damjan Trbovc
KNEZ CORNWALLSKI	Bojan Umek
KNEZ ALBANY	Renato Jenček
GROF KENT	Zvone Agrež
GROF GLOSTER	Miro Podjed
EDGAR, GLOSTROV SIN	Primož Pirnat
EDMUND, GLOSTROV	
NEZAKONSKI SIN	Mario Šelih
NOREC	Barbara Krajnc
OSWALD, OSKRBNIK PRI GONERIL	Miha Nemec
VITEZ	Justin Jauk / David Čeh
STAREC, GLOSTROV ZAKUPNIK	Drago Kastelic
GLASNIK	Igor Žužek
ZDRAVNIK	Bruno Baranović
GONERIL	Milada Kalezić
REGAN	Jagoda
KORDELIJA	Barbara Krajnc
VITEZI LEAROVEGA SPREMSTVA	David Čeh, Damjan Trbovc, Justin Jauk, Bruno Baranović, Igor Žužek, Drago Kastelic
VOJAKI, SLUGE	Emil Panič, Branko Pilko, Gregor Prah, Marjan Turnšek

Miro Podjed,
Mario Šelih

Po prvem branju se zdi tragedija o kralju, ki je napačno razdelil svoje kraljestvo, zelo razvidna (bolj kot npr. Hamlet), v resnici pa ni tako. Kar precej različic ga sestavlja, ne moremo se mu približati z enim samim zamahom. Nemara lahko s pomočjo 'fragmentov' ustvarimo celoto? V zvezi s Titom Andronikom smo navedli Kottovo misel, da je to delo že shakespearski teater, ni pa še shakespearski tekst. Kralj Lear pa je oboje.

Mirko Zupančič, Kralj Lear, Gledališki list SLG Celje, št. 2, sezona 2000/2001.

252

Drago Kastelic,
Bojan Umek,
Jagoda

foto: Damjan Svarec

foto: Damijan Štarc

Zvone Agrež, Barbara Krajnc, Janez Bermež, Primož Pirnat,

Rezultat vseh postopkov je precej neizčiščena, a razmeroma uravnotežena in tekoča predstava. Elementi so res raznorodni, a noben ni tako izrazit, da bi prevladal in potegnil predstavo na svojo stran.

Petra Vidali, Večer, 4. 10. 2000.

foto: Damijan Štarc

Barbara Krajnc, Janez Bermež

Jukio Mišima

MARKIZA DE SADE

(Marquise de Sade)

PREVAJALEC

Milan Jesih

REŽISER

Dušan Mlakar

DRAMATURG

Krištof Dovjak

SCENOGRAF

Jože Logar

KOSTUMOGRAFINJA

Svetlana Visintin

LEKTOR

Jan Jona Javoršek

IGRALCI

RENEE

Barbara Vidovič

GOSPA DE MONTREUIL

Anica Kumer

ANNE

Barbara Medvešček

BARONICA DE SIMIANE

Tina Gorenjak

GROFICA DE SAINT-FOND

Manca Ogorevc

CHARLOTTE

Hana Komar

254 Premiera
11. oktobra 2000

Število ponovitev 29

Število gledalcev 1915

Oderpododrom

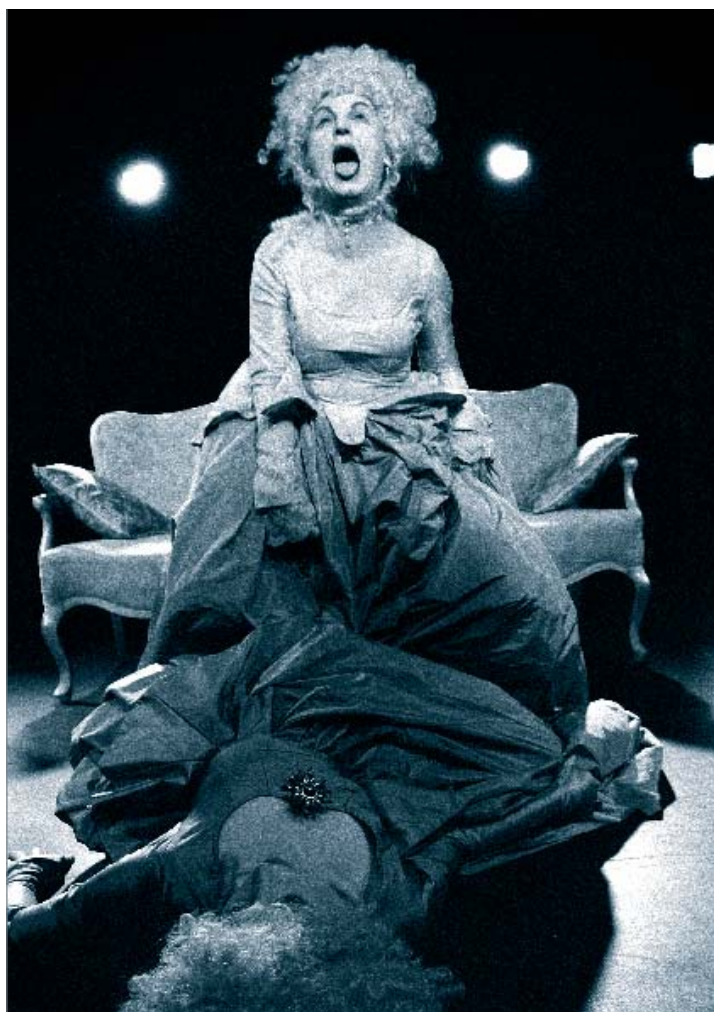

fot.: Damjan Svarc

Anica Kumer,
Barbara Vidovič

Mišimi gre za analizo dna. Kakšno je to dno v resnici, pokaže z igro obratov, v katerih je blato zlato in zlato blato, vrh dno in dno vrh. Resnični sadizem Mišima ves čas skriva, čeprav je v vsem dramskem dogajanju posredno navzoč, predvsem v dvomnosti dialoške strukture. Ob skrito razkritih, puhtečih ženskih čustvovanjih in občutenjih, ki dajejo dramski celoti šarm, je ob koncu tudi razkrinkan, razkrit.

Krištof Dovjak, Igra obratov, Gledališki list SLG Celje, št. 3, sezona 2000/2001.

Hipertrofirana gostobesednost
Mišimovega 'duhovno evropeiziranega'
besedila (v brezhibnem prevodu
Milana Jesiha) skoraj zagotovo vzbudi
občudovanje igralskih interpretinj.

255

Primož Jesenko, Delo, 13. 10. 2000.

Tina Gorenjak,
Manca Ogorevc

fot.: Damjan Svarc

Boris A. Novak

V OZVEZDJU POSTELJE

REŽISER	Vinko Möderndorfer
DRAMATURGINJA	Tina Kosi
SCENOGRAF	Tomaž Marolt
KOSTUMOGRAFINJA	Alenka Bartl
AVTOR GLASBE IN KOREPETITOR	Uroš Rakovec
LEKTORICA	Tina Kosi

IGRALCI

DEKLICA ANA, ZVEZDICA ZVEZDINA	Barbara Krajnc
ANINA MAMA, ZVEZDICA ZVEZDONA	Barbara Medvešček
ZVEZDICA ZVEZDANA	Barbara Vidovič
SATELIT OSVAJALEC 9378I, NEBESNI HOTELIR, VESOLJSKI PAZNIK	Bojan Umek

256 Premiera
23. novembra 2000

Število ponovitev 42

Število gledalcev 13470

foto: Damijan Štarc

Bojan Umek,
Barbara Vidovič

Nébes je igrišče
velegledališče!
Sonce – lučni mojster
z žarki obarva oder
in začudeno tvoje oko
in začudeno tvoje oko ...

Glej ta ples oblakov,
gledaliških junakov
čuj te tihe klice
šepetalke ptice!
Hej zapleši, zapleši z menoj
in zasmej, hej zasmej se z menoj! ...

*Boris A. Novak, odlomek pesmi
iz Gledališkega lista SLG Celje,
št. 4, sezona 2000/2001.*

Tudi na oder celjskega gledališča
prihaja otroška predstava, polna tako
igrivosti in svežine kot sanjskosti in
magičnosti, kakršne prinašata poetično
in konsistentno dramsko besedilo
Borisa A. Novaka ter domiselna režijska
postavitve Vinka Möderndorferja.

*Marjana Ravnjak, Odnevi,
TV Slovenija 1, 24. 11. 2000.*

foto: Damijan Štarc

Barbara Medvešček,
Barbara Vidovič,
Barbara Krajnc

Nikolaj Vasiljevič Gogolj

REVIZOR

(Revizor)

PREVAJALEC

Milan Jesih

REŽISER

Matija Logar

DRAMATURG

Krištof Dovjak

SCENOGRAF

Jože Logar

KOSTUMOGRAFINJA

Meta Sever

AVTOR GLASBE IN KOREPETITOR

Primož Ahačič

LEKTOR

Simon Šerbinek

ASISTENT REŽISERJA

Jernej Lorenci

ASISTENTKA KOSTUMOGRAFINJE

Tina Žen

258 Premiera
15. decembra 2000

Število ponovitev 24

Število gledalcev 6720

IGRALCI

ANTON ANTONOVIČ SKVOZNIK - DMUHANOVSKI, MESTNI GLAVAR	Primož Pirnat
ANA ANDREJEVNA, NJEGOVA ŽENA	Anica Kumer
MARJA ANTONOVNA, NJENA HČI	Manca Ogorevc
LUKA LUKIČ HLOPOV, ŠOLSKI NADZORNIK	Zvone Agrež
ŽENA LUKE LUKIČA	Tina Gorenjak
AMOS FJODOROVIČ LJAPKIN TJAPKIN, SODNIK	Renato Jenček
ARTEMIJ FILIPOVIČ ZEMLJANIKA, SKRBNIK BOGUVŠEČNIH USTANOV	David Čeh
IVAN KUZMIČ ŠPJOKIN, POŠTAR	Miro Podjed
PJOTER IVANOVIČ DOBČINSKI, KRAJEVNI GRAŠČAK	Bruno Baranović
PJOTER IVANOVIČ BOBČINSKI, KRAJEVNI GRAŠČAK	Damjan Trbovc
IVAN ALEKSANDROVIČ HLESTAKOV, URADNIK IZ PETERBURGA	Miha Nemec
OSIP, NJEGOV SLUGA	Stane Potisk
SVISTUNOV	Igor Žužek
ABDULIN, TRGOVEC	Igor Sancin
FEVRONJA PETROVNA POŠLJOPKINA, KLJUČAVNIČARKA	Milada Kalezić
PODOFICIRKA, VDOVA	Jagoda
MIŠKA, GLAVARJEV SLUŽABNIK	Drago Kastelic
STREŽNIK V GOSTIŠČU	Justin Jauk

foto: Damjan Svare

Primož Pirnat, Igor Žužek, Miro Podjed, Miha Nemeč, Damjan Trbovc, Zvone Agrež, David Čeh, Bruno Baranovič, Igor Sancin,

Upajmo, da bodo gubernijski in petrograjski slovenski Nikolaji šli v gledališče, kajti nekaj mi govori, da smo šele s svojo državo dobili res svoje uradništvo, svoje poglavarje in birokracijo in bi utegnil biti Gogoljev Revizor danes v Sloveniji bolj vznemirljiv kot kdajkoli prej ...

Tone Partljič, »Jako neprijetna novica«, Gledališki list SLG Celje, št. 5, sezona 2000/2001.

Primož Pirnat, Miha Nemeč, David Čeh, Zvone Agrež, Damjan Trbovc, Bruno Baranovič

foto: Damjan Svare

Anica Kumer,
Drago Kastelic,
Bruno Baranovič,
Manca Ogorevc

Celjski Revizor izgleda tako, kot da Jernej Lorenci ne bi bil pomožni, temveč kar glavni režiser. Kdor je videl lani njegovega Don Juana na istem odru in s pretežno istimi igralci, ne more ne videti kontinuitete. Vendar pa je Revizor manj 'popoln', manj razkošen, natančen in čist kot Don Juan.

Petra Vidali, Večer, 19. 12. 2000.

NAGRADA

2001

Anica Kumer, žlahtna komedijantka
10. Dnevov komedije za vlogo Ane
Andrejevne v Gogoljevem Revizorju

Tom Stoppard

PRAVA STVAR

(The Real Thing)

Prva slovenska uprizoritev

PREVAJALEC

Jakob Jaša Kenda

REŽISER

Zvone Šedlbauer

DRAMATURG

Igor Lampret

SCENOGRAFINJA

Sanja Jurca

KOSTUMOGRAFINJA

Cveta Mirnik

GLASBENI OPREMLJEVALEC

Ivo Meša

LEKTOR

Simon Šerbinek

IGRALCI

MAX

Mario Šelih

CHARLOTTE

Jagoda

HENRY

Jožef Ropoša

ANNIE

Barbara Vidovič

BILLY

Damjan Trbovc

DEBBIE

Barbara Medvešček

BRODIE

Miha Nemec

262 Premiera

9. marca 2001

Število ponovitev 13

Število gledalcev 3430

foto: Damjan Svarc

Barbara Vidović, Jožef Ropoša, Miha Nemeč

Razmerje med tem, kar je prikazano spredaj, in tistim, kar je skrito za kulisami, ni edina tema te igre. Tudi odrsko in resnično življenje sta samo okvir, v katerem Stoppard zastavlja vprašanja o njunem medsebojnem razmerju: zares govori o prepovedanih stvareh, o prešustvu med življenjem in umetnostjo, o tem, kar se gremo, predvsem pa o tem, kar smo v resnici ali bi vsaj radi bili, glede na to, da ima teater navado, da posnema življenje, prav tako pa ima tudi življenje marsikdaj navado, da posnema teater.

Igor Lampret, Prava stvar ali hiša iz kart, Gledališki list SLG Celje, št. 6, sezona 2000/2001.

V postavitvi Zvoneta Šedlbauerja se je mnogoplastnost dramske predloge žal v veliki meri izgubila, pa čeprav ji 'slovenska praižvedba' ostaja kar se da zvesta. Dramsko besedilo in po njem predstava stavita predvsem na igralce. A problem uprizoritve ne tiči toliko v zahtevnih igralskih kreacijah (kar je sedmerica članov igralskega ansambla razmeroma dobro opravila) kot v neenotnem in (pre)počasnem ritmu ...

Amelia Kraigher, Dnevnik, 12. 3. 2000.

Mario Šelih,
Jagoda,
Jožef Ropoša

foto: Damjan Svarc

James Goldman

LEV POZIMI

(The Lion in Winter)

Prva slovenska uprizoritev

PREVAJALEC

REŽISER

DRAMATURG

SCENOGRAF

KOSTUMOGRAFINJA

KOREOGRAF

GLASBENI OPREMLJEVALEC

LEKTOR

OBLIKOVALEC LUČI

KIPAR IN OBLIKOVALEC MASK

ASISTENT KIPARJA

Milan Jesih

Jernej Lorenci

Krištof Dovjak

Branko Hojnik

Ksenija Čerče

Edvin Liverić

Jernej Lorenci

Simon Šerbinek

Andrej Hajdinjak

Gregor Lorenci

Pavle Slovša

IGRALCI

HENRY

JOHN

ALAIS

GEOFFREY

RICHARD

ELEANOR

PHILIP

Radko Polič k. g.

David Čeh

Manca Ogorevc

Primož Pirnat

Miha Nemec

Milada Kalezić

Damjan Trbovc

264 Premiera

1. junija 2001

Število ponovitev 16

Število gledalcev 3350

foto: Damijan Štarc

Radko Polič,
Milada Kalezic

Igralci, ki prej verjamejo v vloge-simulacije, ki jih igrajo – vsi pa igrajo močnega vladarja – so postavljeni pred dejstvo: Ubiti ali ne ubiti. Vsi so postavljeni pred to odločitev. Henry mora ubiti svoje sinove. Sinovi morajo ubiti očeta. Eleanor mora dopustiti uboj enega ali drugih. Tu se zatakne sami realnosti. Izkaže se, da nihče ni zmožen klati.

*Krištof Dovjak, Biti-se in biti,
Gledališki list SLG Celje,
št. 7, sezona 2000/2001.*

Lev pozimi je dobra predstava. Režiser Jernej Lorenci ohranja avtorske poteze, tudi zašpičene dodatke /.../, a uspe vse elemente in vse odklone združiti v jasno in čisto uprizoritev.

Petra Vidali, Večer, 7. 6. 2001.

265

foto: Damijan Štarc

Primož Pirnat

DNEVI KOMEDIJE

Selektor: Matija Logar

Strokovna žirija: Miran Kenda,
Ignacija J. Fridl, Primož Jesenko

Žirija za žlahtno komedijsko
pero: dr. Matjaž Kmecl, Krištof
Dovjak, Matija Logar

ŽLAHTNA KOMEDIJANTKA

Anica Kumer za vlogo Ane Andrejevne
v Gogoljevem Revizorju v izvedbi
Slovenskega ljudskega gledališča Celje

ŽLAHTNI KOMEDIJANT

Gojmir Lešnjak - Gojc za različne
vloge v Hübnerjevi komediji Marjetka,
str. 89 v izvedbi Gledališča Ptuj

ŽLAHTNI REŽISER

Samo M. Strelec za režijo
Hübnerjeve komedije Marjetka,
str. 89 v izvedbi Gledališča Ptuj

ŽLAHTNA KOMEDIJA PO IZBORU OBČINSTVA

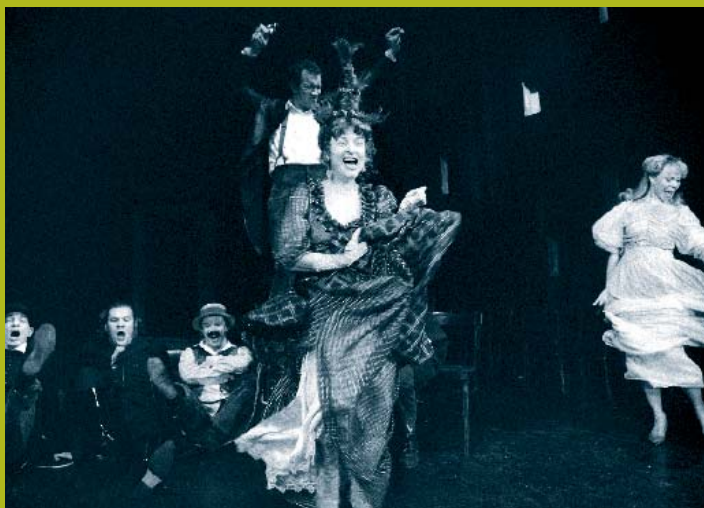
Marjetka, str. 89 Lutza Hübnerja
v izvedbi Gledališča Ptuj

NAGRADA ŽLAHTNO KOMEDIJSKO PERO

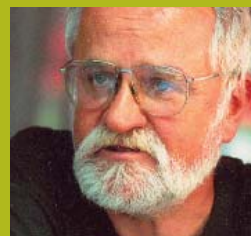
Janez Povše za komedijo Ločitev,
Vinko Möderndorfer za
komedijo Podnajemnik,
Mate Dolenc za komedijo Hotel Evropa

2001

David Čeh, Primož Pirnat, Damjan Trbovc, Miha Nemeč, Anica Kumer, Manca Ogorevc, *Revizor*, foto: Damjan Švarc, arhiv SLG Celje

Janez Povše, žlahtno komedijsko pero za komedijo *Ločitev*

Mate Dolenc, žlahtno komedijsko pero za komedijo *Hotel Evropa*

Vinko Möderndorfer, žlahtno komedijsko pero za komedijo *Podnajemnik* foto: Damjan Švarc

267

Gojmir Lešnjak - Gojc, Mojca Funkl, *Marjetka str.89*, foto: Stanko Zebec, arhiv Mestnega gledališča Pruj

SEZONA

Klaus Eidam
Ostržkove
dogodivščine

Vinko Möderndorfer
Podnajemnik

Abdulah Sidran
Moje srce je v
Zvorniku ostalo

Janez Povše
Ločitev

Oderpododrom

Fred Ebb, Bob Fosse
John Kander
Chicago

Bratko Kreft
Celjski grofje

Stari grad

NAGRADE

2001

Damjan Trbovc, nagrada zlata paličica na Festivalu otroških predstav poklicnih gledališč za vlogo Profesorja Hrošča v Eidamovem Ostržku.

2001

Vinko Möderndorfer, žlahtno komedijsko pero za komedijo Podnajemnik na 10. Dnevih komedije (sezona 2000/2001).

2001

Janez Povše, žlahtno komedijsko pero za komedijo Ločitev na 10. Dnevih komedije (sezona 2000/2001).

2001

Dragica Potočnjak, posebna nagrada za dramsko besedilo Alisa, Alica (premiera v sezoni 1999/2000) na Mednarodnem festivalu komornega gledališča Zlati lev 2001

2001/2002

2002

Jožef Ropoša, nagrada za najboljšo igralsko kreacijo na Festivalu bosansko-hercegovske drame v Bosanskem narodnom kazalištu Zenica

2002

Zijah A. Sokolović, nagrada za najboljšo režijo na Festivalu bosansko-hercegovske drame v Bosanskem narodnom kazalištu Zenica

2002

Abdulah Sidran, nagrada za najboljše uprizorjeno gledališko besedilo na Festivalu bosansko-hercegovske drame v Bosanskem narodnom kazalištu Zenica

VODSTVO GLEDALIŠČA

Borut Alujevič, upravnik
(4. 12. 2000–3. 12. 2005)

Matija Logar, umetniški vodja,
(1. 4. 1997–17. 2. 2002)

Stane Potisk, v. d. umetniškega vodje
(18. 2. 2002–18. 2. 2003)

Krištof Dovjak, dramaturg
(1. 1. 1998–31. 8. 2002)

Klaus Eidam, prosto po Collodiju in Bierbaumu

OSTRŽKOVE DOGODIVŠČINE

(Pinocchio's Abenteuer)

Prva slovenska uprizoritev

PREVAJALEC

Ervin Fritz

REŽISER

Miha Golob

DRAMATURG

Krištof Dovjak

SCENOGRAFINJA

Tatjana Kortnik

KOSTUMOGRAFINJA

Stanislava Vauda - Benčevič

LEKTOR

Simon Šerbinek

IGRALCI

OSTRŽEK

David Čeh

MOJSTER PEPE

Renato Jenček

POLICAJ

Bruno Baranović

PROFESOR HROŠČ

Damjan Trbovc

DOKTOR ŠLAUMAJER

Igor Sancin

LISICA

Manca Ogorevc

MAČKA

Tina Gorenjak

OGNJEŽER, GLEDALIŠKI DIREKTOR

Aljoša Kovačič

KRČMAR

Aljoša Kovačič

KMET NOLTE

Aljoša Kovačič

VĀRAN, SANITETNI SVETNIK

Igor Žužek

SKOVIR, MEDICINSKI SVETNIK

Bruno Baranović

DVA TATOVA Z LESTVIJO

Igor Žužek, Bruno Baranović

SPINIFAKS

Damjan Trbovc

270 Premiera

15. septembra 2001

Število ponovitev 45

Število gledalcev 14920

foto: Damjan Svare

Manca Ogorevc,
David Čeb,
Tina Gorenjak

Ostržek je prekinil tradicijo moralistično-didaktične literature in ustvaril univerzalno podobo lutke – dečka. V Ostržku se prepleta pravljica z basnijo. Skupaj segata v območje satire, fantastičnega realizma in groteske. Verjetno je prav ta zmes različnih književnih sestavin tista formula, ki daje Collodijevemu Ostržku večno svežino.

*Krištof Dovjak, Carlo Collodi,
Gledališki list SLG Celje,
št. 2, sezona 2001/2002.*

Pravzaprav preseneča, da Ostržkove dogodivščine /... / niso bile uprizorjene na Slovenskem že prej. Navsezadnje gre za inteligentno napisano igrico z dobrim poznavanjem psihologije mladih. Paradoksalno umanjka celjski predstavi prav to, da z recepcijo svojega ciljnega naslovnika ne upravlja posebej večje.

Primož Jesenko, Delo, 19. 9. 2001.

NAGRADA

2001

Damjan Trbovc, nagrada zlata paličica na Festivalu otroških predstav poklicnih gledališč za vlogo Profesorja Hročča v Ostržkovih dogodivščinah Klause Eidama

---

271

foto: Damjan Svare

Igor Sancin,
Damjan Trbovc

Vinko Möderndorfer

PODNAJEMNIK

Krstna uprizoritev

REŽISER

Vinko Möderndorfer

DRAMATURGINJA

Tina Kosi

SCENOGRAF

Jože Logar

KOSTUMOGRAFINJA

Alenka Bartl

AVTOR GLASBE

Uroš Rakovec

LEKTOR

Simon Šerbinek

IGRALCI

GOSPOD PEPI

Janez Bermež

APOLONIJA NOVAK

Milada Kalezić

ANTON NOVAK

Miro Podjed

JOLA

Barbara Vidovič

SANDI

Jožef Ropoša

VIŽINTINOVA

Barbara Medvešček / Anica Kumer

MAJORDOM ŠPILETIČ

Bojan Umek

POZNIČ

Drago Kastelic

PETER

Zvone Agrež

PAVEL

Stane Potisk

DELAVCI

Anton Cvahte, Vojko Koštomaj,

Gregor Prah, Rado Pungaršek

272 Premiera
5. oktobra 2001

Število ponovitev 51

Število gledalcev 14695

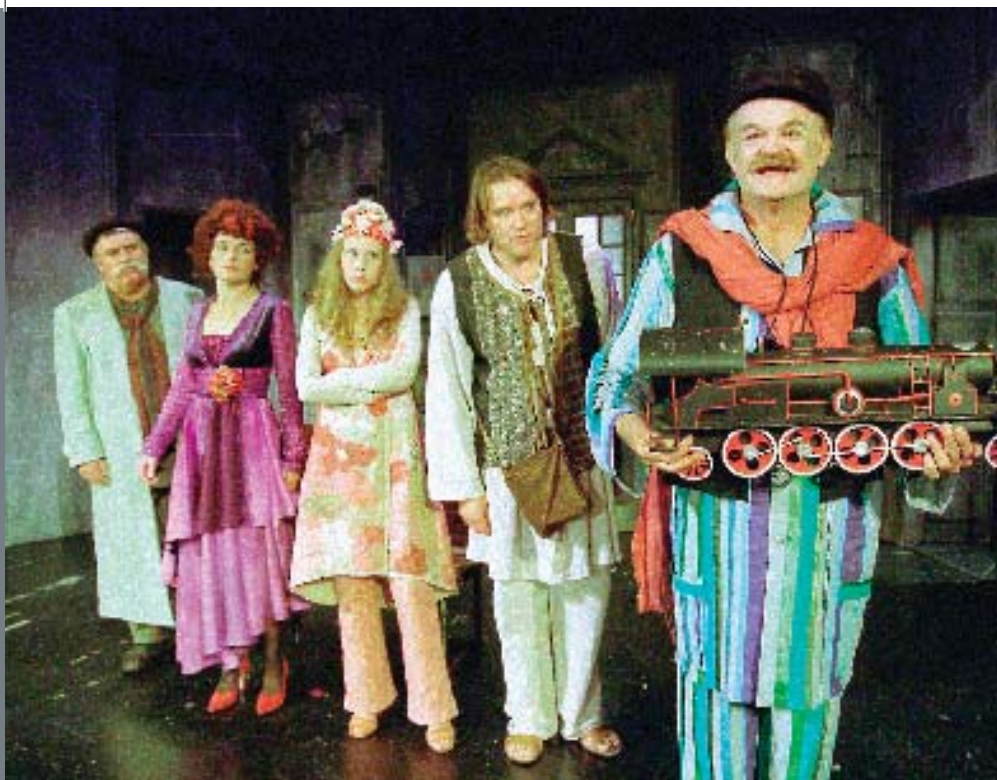

foto: Damjan Štarc

Miro Podjed,
Milada Kalezić, Barbara
Vidovič, Jožef Ropoša,
Janez Bermež

Komedijo, ki govori o aktualni temi, ki jo vsi zelo dobro poznamo iz vsakdanjega življenja, sem uspel ugledališčiti na nerealističen način, kar mi je omogočalo, da igra ni zgolj satira o aktualnih zadevah, temveč komedijsko preigravanje zgodbe o revoluciji.

Vinko Möderndorfer, Kako sem postal podnajemnik, Gledališki list SLG Čelje, št. 3, sezona 2001/2002.

Čeprav se igra dotika hudo relevantnih realij, je njen gledališki učinek šibek, omedlni sklep s petimi postrojenimi postavami na odru, vsaka s svojo lokomotivo v roki, pa visi v zraku. Čas bi že bil za kakšno vrhunsko komedijo.

Primož Jesenko, Delo, 8. 10. 2001.

NAGRADA

2001

Vinko Möderndorfer, žlahtno komedijsko pero za komedijo Podnajemnik na 10. Dnevih komedije

273

Milada Kalezić, Barbara
Medvešček, Miro
Podjed, Bojan Umek,
Janez Bermež, Stane
Potisk, Zvone Agrež

foto: Damjan Štarc

Abdulah Sidran

MOJE SRCE JE V ZVORNIKU OSTALO

(Moje srce ostade u Zvorniku)

Prva slovenska uprizoritev

PREVAJALEC

Milan Jesih

REŽISER

Zijah A. Sokolović

DRAMATURG

Krištof Dovjak

SCENOGRAFA, OBLIKOVALCA LUČI

Nesim Tahirović,

Zijah A. Sokolović

KOSTUMOGRAFINJA

Vanja Popović

AVTOR GLASBE

Bojan Jurjevčič - Jurki

KOREPETITOR

Edi Goršič, Bojan Jurjevčič - Jurki

KOREOGRAF

Miha Lampič

LEKTOR

Simon Šerbinek

IZVAJALCI GLASBE

VIOLONČELO

Pavle Rakar

VIOLINA

Srečko Meh

TOLKALA IN KLAVIR

Blaž Grm

PROGRAMIRANJE, GLASOVI

Bojan Jurjevčič - Jurki

274 Premiera
7. decembra 2001

Število ponovitev 21

Število gledalcev 4880

IGRALCI

RUDO

ŽILE

VERA

HIMZO

NIKOLA

BATKO

SIMIĆ

KARDELJ

ZAIME

ČLOVEK S ČETNIŠKO UNIFORMO

IN RDEČIMI ŠKORNJI

ČLOVEK S ČETNIŠKO UNIFORMO

LJUDJE V KOSTUMIH

Jožef Ropoša

Renato Jenček

Manca Ogorevc

Miro Podjed

Igor Sancin

Miha Nemec

David Čeh

Stane Potisk

Igor Žužek

Damjan Trbovc

Aljoša Kovačič / Tarek Rashid

Hana Komar, Branko Pilko,

Gregor Prah, Vojko Koštomaj,

Emil Panič, Marjan Turnšek,

Anton Cvahte

Jožef Ropoša,
David Čeh

foto: Damjan Štarc

Sidran ne izpostavlja le Rudovega dobrega. Uprizoriti želi dobro vseh dramskih oseb, ki nastopajo v igri, pa se nekje zalomi – osebam, ne njemu. Mogoče v svojem spraševanju vztraja pri emotivnem, ki je in dobro in zlo.

Krištof Dovjak, Fundamentalist reke, Gledališki list SLG Celje, št. 4, sezona 2001/2002.

foto: Damjan Štarc

Manca Ogorevc, Renato Jenček, Miha Nemeč, Igor Sancin, Jožef Ropoša

foto: Damjan Štanc

Renato Jenček,
Jožef Ropoša

Slovenska praizvedba drame *Moje srce* je v Zvorniku ostalo predstavlja še eno izmed mnogih replik na dogodke iz zadnjih balkanskih vojn, ki je prehitro zdrknila nekam vmes med patetiko in banalnost. Srca, ki je vojne grozote doživel od blizu, se tovrstna estetika morda dotakne. Za slovenske gledalce pa takšne posredne in neposredne aluzije na vojno utegnejo izzveneti patetično, dolgovezno in celo mučno.

Amelia Kraigher, Dnevnik, 11. 12. 2001.

NAGRADE

2002

Jožef Ropoša, nagrada za najboljšo igralsko kreacijo na Festivalu bosansko-hercegovske drame v Bosanskem narodnem pozorištu Zenica

2002

Zijah A. Sokolović, nagrada za najboljšo režijo na Festivalu bosansko-hercegovske drame v Bosanskem narodnem pozorištu Zenica

2002

Abdulah Sidran, nagrada za najboljšo uprizorjeno gledališko besedilo na Festivalu bosansko-hercegovske drame v Bosanskem narodnem pozorištu Zenica

Janez Povše

LOČITEV

Krstna uprizoritev

REŽISER

Jaša Jamnik

DRAMATURGINJA

Tatjana Doma

SCENOGRAF

Jože Logar

KOSTUMOGRAFINJA

Ana Matijević

GLASBENI OPREMLJEVALEC

Jaša Jamnik

LEKTOR

Simon Šerbinek

IGRALCA

BORIS

Zvone Agrež

SONJA

Tina Gorenjak

278 Premiera

7. decembra 2001

Število ponovitev 40

Število gledalcev 9160

Oderpododrom

foto: Damjan Svanc

Zvone Agrež,
Tina Gorenjak

Ne smemo pozabiti, da je lažje priti do poročnega lista kot do vozniškega dovoljenja, saj pred poroko ni treba dokazovati svojega znanja in opravljanja izpita. Vsak je prepričan, da je sposoben ustvariti uspešno zvezo. Vse, kar človek potrebuje, je ljubezen. Vendar pa zakon ne izpolni vedno vseh naših pričakovanj in želja. Varnost, prijateljstvo, ljubezen in sreča se lahko hitro spremenijo v razočaranje, osamljenost in zagrenjenost. Taki trenutki se izkažejo kot veliki življenjski izpiti, ki največkrat nimajo popravnega roka.

Tatjana Doma, Zbogom romantika, Gledališki list SLG Celje, št. 5, sezona 2001/2002.

Pa vendar si je Ločitev kot predstavo težko zapomniti po čem oprijemljivem – šibka komedijska predloga, ustaljena za domačimi vrati, v tem primeru omogoča komaj kaj več in odzvanja enostavno pretenko za polno gledališko doživetje.

Primož Jesenko, Delo, 15. 1. 2002.

NAGRADA

2001

Janez Povše, žlahtno komedijsko pero za komedijo Ločitev na 10. Dnevih komedije

Fred Ebb, Bob Fosse, John Kander

CHICAGO

(Chicago)

Prva slovenska uprizoritev

PREVAJALEC

Milan Dekleva

REŽISER

Diego de Brea

DRAMATURG

Krištof Dovjak

SCENOGRAF

Jože Logar, Diego de Brea

KOSTUMOGRAFINJA

Meta Sever

AVTOR GLASBE

John Kander

GLASBENI VODJA IN DIRIGENT

Žarko Prinčič

IZVAJALCI GLASBE

Aleš Suša, Hugo Šekoranja,
Blaž Trček, Dominik Kranjčan,
Damir Tkavc, Klemen Repe,
Aleš Ulaga, Darko Rošker, Milan
Ferlež, Jelena Ždrale, Aleš Rendla,
Marina Horak, Igor Seme

KOREOGRAFINJA

Mojca Horvat

LEKTOR

Simon Šerbinek

OBLIKOVALEC LUČI

Miran Šušteršič

OBLIKOVALEC TONA

Dado Peric

ASISTENTKA KOSTUMOGRAFINJE

Tina Žen

280 Premiera

29. marca 2002

Število ponovitev 27

Število gledalcev 7500

IGRALCI

VELMA KELLY	Manca Ogorevc
ROXIE HART	Barbara Vidovič
FRED CASELY, NAPOVEDOVALEC	Miha Nemec
POROČNIK FOGARTY	David Čeh
AMOS HART	Damjan Trbovc
LIZ	Tina Gorenjak
ANNIE	Milada Kalezić
JUNE, KITTY	Violeta Tomič k. g.
HUNYAK	Alida Bevk k. g.
MONA	Mojca Funkl
MARTIN HARRISON	Renato Jenček
MATRONA	Magda Kropiunig k. g.
BILLY FLYNN	Bojan Umek
MARY SUNSHINE	Eva Hren k. g.
HARRY	Zvone Agrež
AARON, SODNIK	Tarek Rashid
SODNI USLUŽBENEC	Miro Podjed
SWING	Katja Petek k. g., Anja Robida k. g.

foto: Damjan Svarec

Bojan Umek, Mojca Funkl, Violeta Tomič, Tina Gorenjak, Katja Petek, Anja Robida, Milada Kalezić

Musical je presenetljivo živa in raznovrstna odrska umetnost, ki je odločilno zaznamovala razvoj gledališča v dvajsetem stoletju. Že res, da se je marsikdaj zalizala v broadwayske in westendovske klišeje, ki so jih narekovali zakoni množične kulture in kapitala, a omenjeno dejstvo v ničemer ne zmanjšuje pomena in umetniške potence tega presenetljivega fenomena polpreteklosti in sedanjosti. /.../ Chicagu Freda Ebba, Boba Fosseja in Johna Kanderja pripada v tradiciji omenjene glasbene drame eno najuglednejših mest.

Milan Dekleva, Glasbena drama odčaranega sveta, Gledališki list SLG Celje, št. 6, sezona 2001/2002.

Barbara Vidovič, Manca Ogorevc

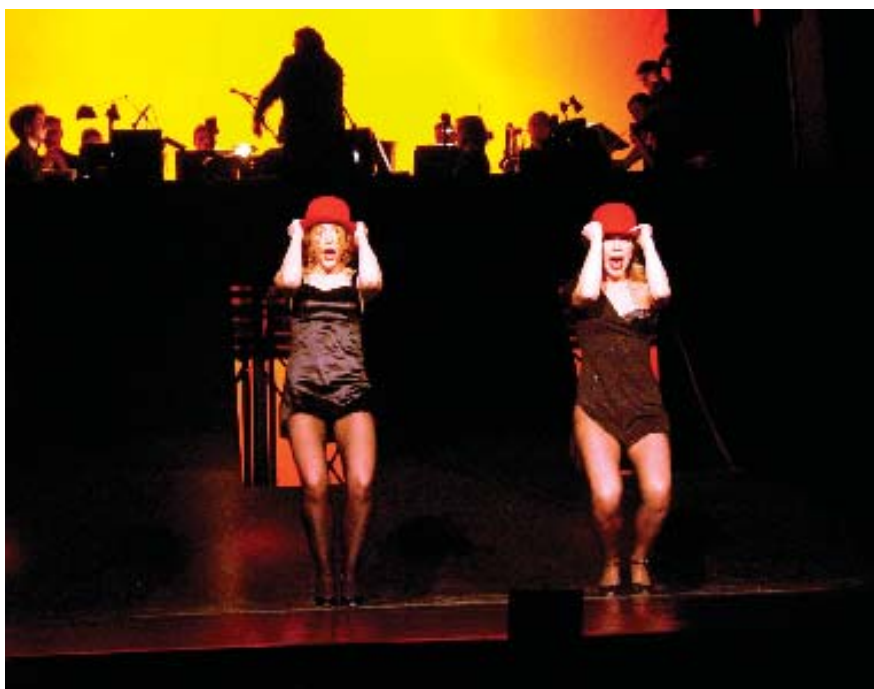

foto: Damjan Svarec

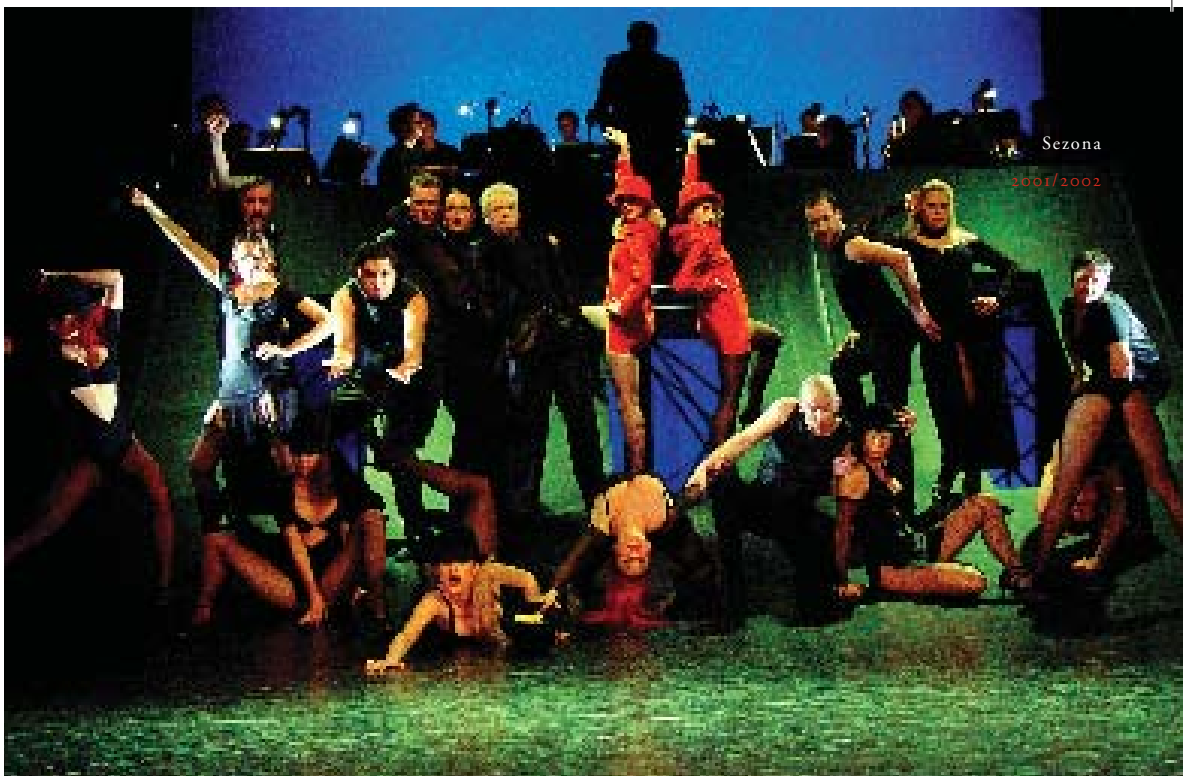

foto: Damjan Švenc

Katja Petek, Milada
Kalezić, Zvone Agrež,
Anja Robida, Tarek
Rashid, Damjan
Trbovc, Eva Hren, Tina
Gorenjak, Bojan Umek,
Mojca Funkl, Manca
Ogorevc, Barbara Vidovič,
David Čeh, Miha Nemeč,
Violeta Tomič, Magda
Kropiunig, Alida Bevk,
Renato Jenček

Seveda pa je igralska karizma tista,
ki muzikalu podeljuje svežino,
duhovitost in gledljivost ...

*Andrej Jaklič, Slovenske
novice, 4. 4. 2002.*

Ne gre samo za 'prežanja' nekega
'eksotičnega' žanra, pač pa za širši
projekt, zbobnati na celjski oder
toliko vitalne energije in talenta, kot
že dolgo ne. Učinek tega 'podjetja' je
ščemeč magnetizem brez rutine, kar je
v siceršnjem 'produciranju' gledališča
na Slovenskem prej izjema kot pravilo.
Celjski teater v nespornem zenitu sezone.

Primož Jesenko, Delo, 2. 4. 2002.

Bratko Kreft

CELJSKI GROFJE

REŽISER
DRAMATURG
SCENOGRAFINJA
KOSTUMOGRAFINJA
GLASBENI OPREMLJEVALEC
LEKTOR

Marjan Bevk
Krištof Dovjak
Jasna Vastl
Cveta Mirnik
Marjan Bevk
Simon Šerbinek

IGRALCI

HERMAN II.
FRIDERIK
BARBARA
ULRIK
VERONIKA
JOŠT
P. GREGOR
ENEAS SILVIUS PICCOLOMINI
SODNIK
PRAVDAČ
OROŽAR
PADAR
PEKOVSKI MOJSTER
TRGOVEC
GVARDIJAN CELJSKIH MINORITOV
VOJAKA

Stane Potisk
Igor Sancin
Anica Kumer
Damjan Trbovc
Mojca Funkl
Zvone Agrež
Miha Nemec
David Čeh
Borut Alujevič
Bojan Umek
Tarek Rashid
Drago Kastelic
Igor Žužek
Renato Jenček
Miro Podjed
Branko Pilko, Marjan Turnšek

284 Premiera

21. junija 2002

Število ponovitev 17

Število gledalcev 6080

Stari grad

fot.: Damjan Svarec

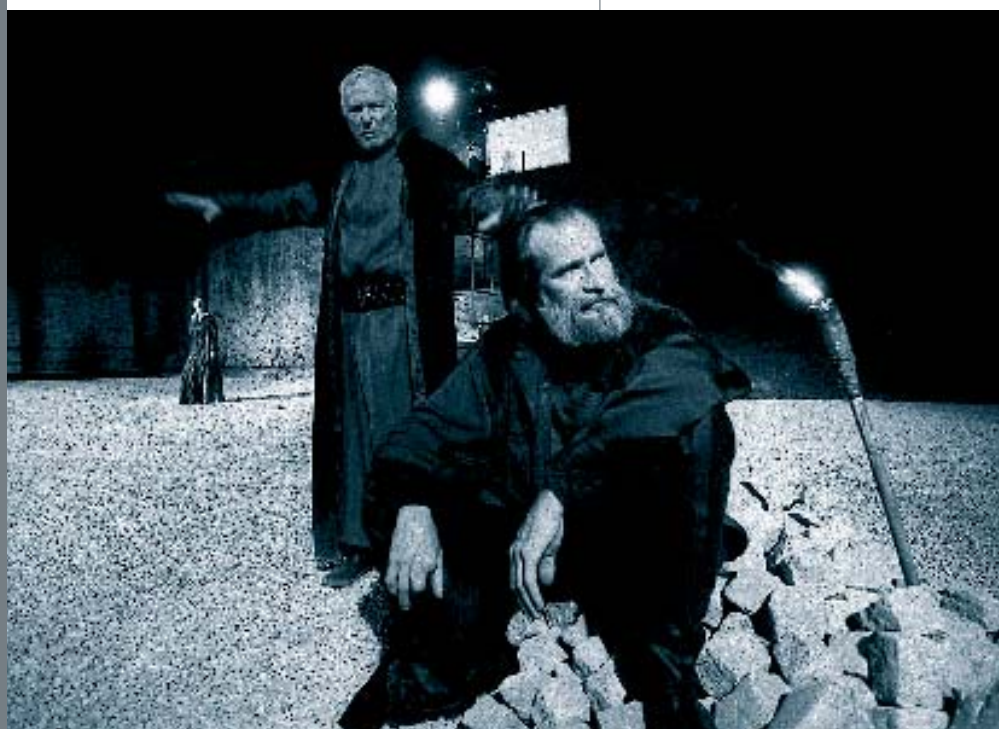
Mojca Funkl,
Bojan Umek

Kreftovi Celjski grofje ne obsegajo vse resnice, v določenih točkah so naivni, preveč preprosti. A brez komponente, ki jo – čeprav enostransko – zastopajo, resnica ni kompletna. Žal današnja slovenska zavest premalo upošteva Kreftov vidik, kakor ga je nekoč preveč. Kritična analiza naj bi dopuščala obe plati. Mislim, da je danes že čas za to: da človeku ni več treba biti zaslepljen.

Tanas Kermauner, Revolucija kot težnja po čistosti, Gledališki list SLG Celje, št.7, sezona 2001/2002.

Tako ta teater motri celjske grofe kot zgodovinski relikv, ki je vtisnjen v kolektivni spomin in pospravljen v vitrino s spominki. Tam pa se na njem nabira prah.

Primož Jesenko, Delo, 28. 6. 2002.

fot.: Damjan Svarec

Anica Kumer,
Stane Potisk,
Igor Sancin

II. Festival

DNEVI KOMEDIJE

Selektor: Matija Logar

Strokovna žirija: Miran Kenda,
Nada Božič, Primož Jesenko

Žirija za žlahtno komedijsko
pero: dr. Matjaž Kmecl, Krištof
Dovjak, Matija Logar

ŽLAHTNA KOMEDIJANTKA

Ljerka Belak za vlogo Gospe Bertie
v Camolettijevi komediji Stevardese
pristajajo v izvedbi Špas teatra

ŽLAHTNI KOMEDIJANT

Radoš Bolčina za vlogo Tomaža v
Goldonijevih Primorskih zdrahah
v izvedbi Primorskega dramskega
gledališča Nova Gorica

ŽLAHTNI REŽISER

Vito Taufer za režijo Goldonijevih
Primorskih zdrah v izvedbi Primorskega
dramskega gledališča Nova Gorica

ŽLAHTNA KOMEDIJA PO IZBORU OBČINSTVA

Stevardese pristajajo Marca
Camolettija v izvedbi Špas teatra

Nagrada žlahtno komedijsko
pero ni bila podeljena.

2002

Ljerka Belak, *Stewardese
pristajajo*, foto: Marko
Šeniča, arhiv Špas teatra

287

Lara Jankovič, Radoš
Bolčina, Marjeta Slamič,
Primorske zdravje,
foto: Pavšič-Zavodlav,
Arhiv SNG Drama Nova
Gorica

SEZONA

Miro Gavran
Kreontova Antigona,
Ljubezni Georgea Washingtona
Oderpododrom

Ivan Cankar
Za narodov blagor

Miroslav Košuta
Vitez na obisku

Fran Levstik
Martin Krpan z Vrha
Oderpododrom

William Shakespeare
Troilus in Kresida

Jean-Baptiste Poquelin Molière
Tartuffe

Ervin Fritz
Mirakel o sveti Neži

2002/2003

VODSTVO GLEDALIŠČA

Borut Alujevič, upravnik
(4. 12. 2000–3. 12. 2005)

Stane Potisk, v. d. umetniškega vodje
(18. 2. 2002–18. 2. 2003)

Tina Kosi, v. d. umetniškega vodje
(19. 2. 2003–31. 8. 2003)

Tina Kosi, dramaturginja
(1. 9. 2002–31. 8. 2003)

Miro Gavran

KREONTOVA ANTIGONA

(Kreontova Antigona)

PREVAJALEC Stane Potisk

LJUBEZNI GEORGEA WASHINGTONA

(Ljubavi Georgea Washingtona)

PREVAJALKA Alenka Bole - Vrabc

REŽISER

DRAMATURGINJA

SCENOGRAFINJA

KOSTUMOGRAFINJA

GLASBENI OPREMLJEVALEC

LEKTOR

Marjan Bevk

Tina Kosi

Ana Rahela Klopčič

Darja Vidic

Marjan Bevk

Simon Šerbinek

290 Premiera
16. septembra 2002

Število ponovitev 28

Število gledalcev 2130

Oderpododrom

IGRALCI

KREONT

ANTIGONA

MARTHA

SYLVIA

Mario Šelih

Barbara Vidovič

Jagoda

Manca Ogorevc

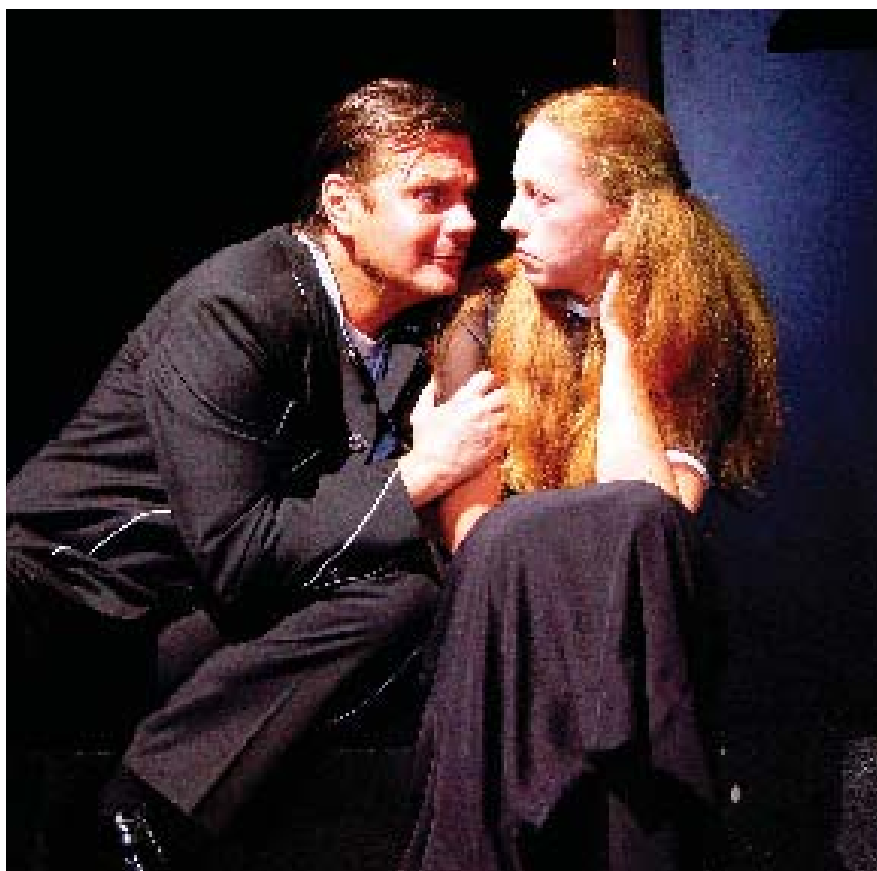

foto: Damjan Svarc

Mario Šelih,
Barbara Vidović

Gavran je poseben ravno zato, ker v času, ko se dramska oseba razkrajaja, ko liki niso več nosilci značajev in ne dejanj, ko zgodba ni pomembna in ostaja le še izbor določenih fragmentov, postavlja v ospredje dramsko zgodbo in poudarja nosilno vlogo igralcev. Gavran ima izvrsten občutek za dramsko strukturo, napeto zgoščeno zgodbo, polno presenečenj in preobratov, izrednega pomena v njegovih dramah so tekoč dialog in značaji oseb, zato je izjemna živost njegovih likov.

*Tina Kosi, Manipulacija v ljubeznih
G. Washingtona, Gledališki list SLG
Celje, št. 1, sezona 2002/2003.*

Zanimivi teksti (po mojem okusu je veliko več invencije v prvem), solidno (še zdaleč pa ne perfektno) narejeni.

Petra Vidali Večer, 19. 9. 2002.

291

Jagoda,
Manca Ogorevc

foto: Damjan Svarc

Ivan Cankar

ZA NARODOV BLAGOR

REŽISER
DRAMATURGINJA
SCENOGRAF
KOSTUMOGRAFINJA
GLASBENI OPREMLJEVALEC
LEKTOR

Želimir Mesarić
Tina Kosi
Jože Logar
Dijana Kosec - Bourek
Želimir Mesarić
Simon Šerbinek

IGRALCI

ALEKSEJ PL. GORNIK
DR. ANTON GROZD
KATARINA
MATILDA
DR. PAVEL GRUDEN
HELENA
JOŽEF MRMOLJA
KLANDER
MRMOLJEVKA
JULIJAN ŠČUKA
SIRATKA
FRAN KADIVEC
PROFESOR KREMŽAR
PETER, SLUGA PRI GORNIKU
HIŠNA PRI GRUDNOVIH
STATISTI

Damjan Trbovc
Bojan Umek
Simona K. Ličen
Manca Ogorevc
Renato Jenček
Jagoda
Miro Podjed
Drago Kastelic
Anica Kumer
Rastko Krošl
Zvone Agrež
Miha Nemec
Stane Potisk
Borut Alujevič
Hana Komar
Anton Cvahte, Branko Pilko,
Drago Radakovič, Vojko
Koštomaj

292 Premiera
18. oktobra 2002

Število ponovitev 23

Število gledalcev 5520

fot. Galper Dominjan

Renato Jenček,
Jagoda

fot. Galper Dominjan

Rastko Krošl,
Damjan Trbovc

Zdaj pripravljam našim filistrom
nekoliko mastnejšo jed; o Božiču bom
morda pri kraju in dal Ti bom čitati,
če se mi ne bo preveč mudilo. Obrcal
sem vse slovensko naprednjaštvo,
liberalnost, patriotično navdušenost
(fej!) in globoko ljubezen do
'preprostega' naroda (barab). Naslov
te komedije je 'Za narodov blagor'.

*Pismo Ivana Cankarja bratu Karlu,
6. oktober 1900, Gledališki list SLG
Celje, št. 2, sezona 2002/2003.*

Režiser Želimir Mesarić, ki prihaja
s Hrvaškega, je imel v glavi najbrž
ambiciozen načrt. Največjega slovenskega
dramatika uprizoriti na slovenskem
terenu v purgersko realistični maniri /.../
Pričakovali bi moderno inačico sicer zrele
politične farse, dobili pa smo produkt
stare, klasicistične gledališke šole, v
kateri so se igralci sicer potrudili ...

*Tomaž Simon, Radio Slovenija I,
19. 10. 2002.*

fot. Galper Dominjan

Simona K. Ličen,
Bojan Umek

Miroslav Košuta

VITEZ NA OBISKU

REŽISER	Miha Alujevič
DRAMATURG	Primož Jesenko
SCENOGRAFINJA	Dinka Jeričević
KOSTUMOGRAFINJA	Ivona Stanić
KOREOGRAFINJA	Mojca Horvat
AVTOR GLASBE	Patrik Greblo
LEKTOR	Simon Šerbinek

IGRALCI

VITEZ, VAZAL KARLA VELIKEGA	Mario Šelih
ANDREJ, V KNJIGE ZALJUBLJEN FANT	David Čeh
JANA, ANDREJEVA SOŠOLKA	Neva Jana Flajs
PETER, SOŠOLEC	Primož Ranik
BABI, BABICA, KAKRŠNIH JE MALO	Nada Božič
ŠESTPRSTA, ROKOHITRI NEPRIDIPRAV	Tina Gorenjak
REFREN, NJEN TOVARIŠ V NESREČI	Igor Žužek
UČITELJICA	Tarek Rashid
POLICAJ	Igor Sancin

294 Premiera
25. oktobra 2002

Število ponovitev 44

Število gledalcev 12700

foto: Gašper Domjan

Igor Žužek,
Tina Gorenjak

Zasanjaš se, zapreš oči
in v hipu čudo se zgodi:
kar si verjel,
kar si želel,
zares pred tabo oživi.

Miroslav Košuta, song iz igre Vitez na obisku, Gledališki list SLG Celje, št. 3, sezona 2002/2003.

Vitez na obisku je nasploh gledljiva,
ne pa navdušujoča predstava.

Petra Vidali, Večer, 22. 11. 2002.

foto: Gašper Domjan

Igor Sancin, Primož
Ranik, David Čeh, Neva
Jana Flajs, Mario Šelih,
Tarek Rashid

Fran Levstik

MARTIN KRPAN Z VRHA

Pripovedni večer za
enega igralca

IGRALEC

PRIPOVEDOVALEC

Igor Žužek

STROKOVNI SODELAVEC

Miha Alujevič

296 Premiera
3. decembra 2002

Število ponovitev 13

Število gledalcev 1340

Oderpododrom

Distančen dramaturški pristop se zdi prikrojen današnjemu času 'na koncu vseh časov', sploh ker Martin Krpan sodi na začetek izvirnega pripovedništva na Slovenskem. Toda doseženi učinek večera je v marsičem 'čitalniški'.

Primož Jesenko, Delo, 17. 12. 2002.

Igor Žužek

foto: Galper Domijan

William Shakespeare

TROILUS IN KRESIDA

(Troilus and Cressida)

REŽISER	Dušan Jovanović
DRAMATURGINJA	Tina Kosi
SCENOGRAFINJA	Jasna Vastl
KOSTUMOGRAFINJA	Bjanka Ursulov
KOREOGRAF	Deneš Döbrei
AVTOR GLASBE	Drago Ivanuša
LEKTOR	Simon Šerbinek
ASISTENT SCENOGRAFINJE	Iztok Šoštarič

IGRALCI

PRIAM	Igor Sancin
HEKTOR	Miha Nemeč
TROILUS	David Čeh
PARIS	Rastko Krošl
ENEJ	Bojan Umek
CALCHAS	Borut Alujevič
PANDARUS	Miro Podjed
AGAMEMNON	Zvone Agrež
MENELAJ	Primož Ranik
AHIL	Mario Šelih
AJAKS	Tarek Rashid
ODISEJ	Stane Potisk
NESTOR	Drago Kastelic
DIOMEDES	Uroš Potočnik
PATROKLUS	Renato Jenček
TERZIT	Damjan Trbovc
ALEKSANDER	Igor Žužek
HELENA	Tina Gorenjak
ANDROMAHA	Barbara Vidovič
KASANDRA	Neva Jana Flajs
KRESIDA	Manca Ogorevc

298 Premiera
10. januarja 2003

Število ponovitev 18

Število gledalcev 6450

foto: Damjan Štarc

Rastko Krošl, Manca Ogorevc, Uroš Potočnik, Miro Podjed, Miha Nemeč, Bojan Umek

Igra je sodobna zaradi svojega cinizma, polna je zbadljivih domislic in na humoren način prikazuje človeško pokvarjenost, nizke in neumne značaje. Pri tem Shakespeare mojstrsko obrne vsako še tako pozitivno stvar v nekaj negativnega in svetu ne daje nobenega upanja; iz vsega pa se še bridko norčuje.

Tina Kosi, Zakaj Troilus in Kresida danes?, Gledališki list SLG Celje, št. 5, sezona 2002/2003.

V številnem igralskem zboru, ki je z gledno partnersko sodeloval ter očaral z redko videno kolektivno energijo in izvedbeno disciplino, so osrednje vloge učinkovito individualizirali in stilizirali Miha Nemeč, David Čeh, Manca Ogorevc, Tina Gorenjak, Zvone Agrež, Mario Šelih, Tarek Rashid, Stane Potisk, Drago Kastelic in Renato Jenček ...

Slavko Pezdir, Novi tednik, 16. 1. 2003.

Manca Ogorevc,
David Čeh

foto: Damjan Štarc

Jean-Baptiste Poquelin Molière

TARTUFFE

(Tartuffe)

PREVAJALEC

Oton Župančič

REŽISER

Mile Korun

DRAMATURG

Niko Smrekar

SCENOGRAFINJA IN

KOSTUMOGRAFINJA

Janja Korun

LEKTOR

Simon Šerbinek

IGRALCI

PERNELLOVA

Nada Božič

ORGON

Miro Podjed

KLEANT

Bojan Umek

TARTUFFE

Renato Jenček

ELMIRA

Jagoda

DAMIS

Rastko Krošl

MARIJANA

Barbara Vidovič

VALER

Branko Jordan

DORINA

Anica Kumer

LOYAL

Stane Potisk

POLICIJSKI URADNIK

Uroš Potočnik

FLIPOTA

Hana Komar

300 Premiera

14. marca 2003

Število ponovitev 23

Število gledalcev 6830

foto: Damjan Štarc

Renato Jenček,
Jagoda

Tartuffe je komedija, ki v sebi skriva veliko elementov resnejših žanrov. Z zasmehovanjem svetohlincev in hinavcev se ta komedija na zelo resen, skoraj tragičen način sprašuje o položaju človeka v svetu ter o silah, ki na človeka delujejo, da zanemari svojo družino, svojo posest in svojo lastno razsodnost.

Niko Smrekar, Sledi tartuffovstva danes, Gledališki list SLG Celje, št. 6, sezona 2002/2003.

Tartuffe tako le še potrjuje, da se svet kljub navideznim spremembam že od nekdaj vrti enako. Proti samopašnosti.

Andrej Jaklič, Finance, 19. 3. 2003.

Anica Kumer,
Miro Podjed,
Barbara Vidovič

foto: Damjan Štarc

Ervin Fritz

MIRAKEL O SVETI NEŽI

REŽISER Vinko Möderndorfer
DRAMATURGINJA Tina Kosi
SCENOGRAFINJA IN
KOSTUMOGRAFINJA Angelina Atlagić
AVTOR GLASBE Uroš Rakovec
LEKTOR Simon Šerbinek
ASISTENT KOSTUMOGRAFINJE
IN SCENOGRAFINJE Matej Filipčič

IGRALCI

KATEHET Janez Bermež
SVETA NEŽA Manca Ogorevc
DESNI ANGEL David Čeh
SIMFRONIJ, NAMESTNIK Drago Kastelic
PROKOP Mario Šelih
GRK Tarek Rashid
LAVINIJA Tina Gorenjak
ELI, ANGEL Primož Ranik
OLI, KRISTUS Damjan Trbovc
ALI, ANGEL Igor Žužek
TRI BABNICE, RIMSKA ZIJALA Simona K. Ličen, Barbara Medvešček, Neva Jana Flajs
DEKLETA Simona K. Ličen, Barbara Medvešček, Neva Jana Flajs, Tina Gorenjak, Breda Dekleva, Maja Dušej
TRIJE LEVI Primož Ranik, Damjan Trbovc, Igor Žužek
RABELJ Zvone Agrež

302 Premiera
11. aprila 2003

Število ponovitev 18

Število gledalcev 4010

fot: Gašper Domijan

David Čeh,
Manca Ogorevc,
Tina Gorenjak

Če Mirakel o Sveti Neži res ni drugega kot nazorni, malo hudobni – ker je komedija že po svoji naravi hudobna in hudobno pretirava – prikaz, kako je v starih časih potekala dresura spolne sle in vbijanje askeze, je njena aktualnost pač v tem, da razkriva, kako je katoliška mesoreznica delovala, kako je izrojeni kazuistični sistem oblikoval vsakega posameznika, da se pozna še njegovim vnukom in pravnukom.

Ervin Fritz, Mirakel o Sveti Neži, učna ura krščanske morale, Gledališki list SLG Celje, št. 7, sezona 2002/2003.

Vinko Möderndorfer je sicer tokratni mirakel luštno humorno zrežiral. Jasno osnovno intenco je poudaril s smešenjem vsega, kar se je smešiti dalo, na primer z Nežinim kruljavim izvajanjem nabožnih napevov, predvsem pa s finim poudarjanjem in zabavljanjem vsega seksualnega – tega pa je v Miraklu seveda veliko.

Petra Vidali, Večer, 14. 4. 2003.

Primož Ranik, Igor
Žužek, Manca Ogorevc,
Damjan Tibovec

303

fot: Gašper Domijan

I 2. Festival

DNEVI KOMEDIJE

Selektor: Stane Potisk

Strokovna žirija: Aleksander Krošl,
Slavko Deržek, Marijan Pušavec

Žirija za žlahtno komedijsko pero: dr.
Matjaž Kmecl, Tina Kosi, Krištof Dovjak

ŽLAHTNA KOMEDIJANTKA

Saša Pavček za vlogo Vere v komediji
Janusza Głowackega Četrta sestra
v izvedbi Slovenskega narodnega
gledališča Drama Ljubljana in za
vlogo Mirandoline v Goldonijevi
komediji Krčmarica Mirandolina
v izvedbi Gledališča Koper

ŽLAHTNI KOMEDIJANT

Ivo Barišič, Janez Starina, Daniel
Malalan, Iztok Mlakar, Milan
Vodopivec, Jože Hrovat za vloge v
Rokodelski skupini v Shakespearjevi igri
Sen kresne noči v izvedbi Primorskega
dramskega gledališča Nova Gorica

ŽLAHTNI REŽISER

Slobodan Unkovski za režijo
Četrte sestre Janusza Głowackega
v izvedbi Slovenskega narodnega
gledališča Drama Ljubljana

ŽLAHTNA KOMEDIJA

Četrta sestra Janusza Głowackega
v izvedbi Slovenskega narodnega
gledališča Drama Ljubljana

ŽLAHTNA KOMEDIJA PO IZBORU OBČINSTVA

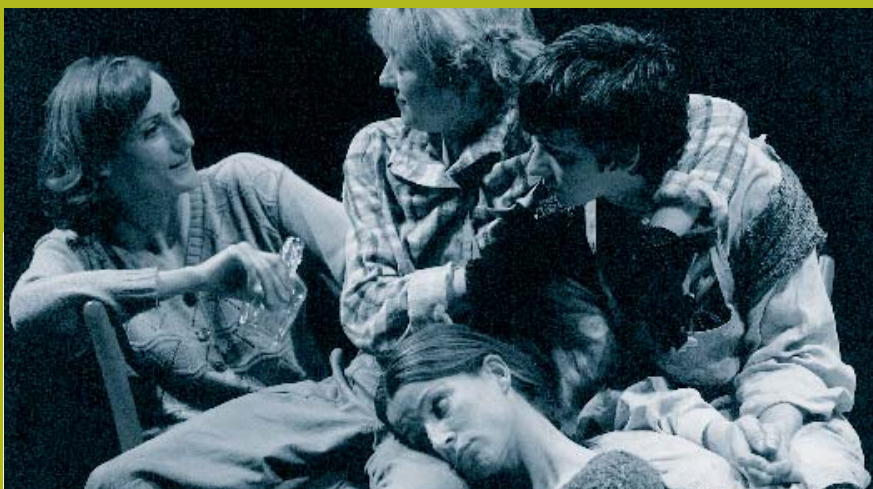
Čaj za dve Toneta Partljiča v
izvedbi Drame Slovenskega
narodnega gledališča Maribor

NAGRADA ŽLAHTNO KOMEDIJSKO PERO

Vinko Möderndorfer za
komedijo Na kmetih

2003

Saša Pavček, Nataša
Barbara Gračner, Maša
Derganc, Marko Plan-
tan, *Četrta sestra*, foto:
Tone Stojko, Arhiv SNG
Drama Ljubljana

Vinko Möderndorfer,
žlahtno komedijsko pero
za komedijo *Na kmetih*,
foto: Damjan Švarc

Danijel Malalan,
Ivo Barišič, Janez
Starina, Izrok Mlakar,
Jože Hrovat, Milan
Vodopivec, *Sen kresne
noči*, foto: Pavšič-
Zavavlav, arhiv SNG
Drama Nova Gorica

305

Sonja Blaž, Zvone
Funda, Mojca Simonič,
Anica Sivec, Franci
Gabrovšek, *Čaj za dve*,
foto: Sandra Požun,
arhiv Drame SNG
Maribor

SEZONA

Astrid Lindgren, Annina Enckell
Ronja, razbojniška hči

Avtorski projekt Jerneja Lorencija, Nebojše Popa
-Tasića, Barbare Vidovič, Tjaše Železnik, Miha
Nemca in Branka Jordana
Koža

Oderpododrom

Vinko Möderndorfer
Na kmetih

Eugene Ionesco
Jacques ali Podrejenost in Prihodnost je v jajcih
ali Kaj vse je treba za en svet

306

David Auburn
Dokaz

Lucas Bärfuss
Seksualne nevroze naših staršev

Oderpododrom

Tina Kosi
Metamorfoze

2003/2004

NAGRADE

2003

Anica Kumer, dobitnica
Borštnikovega prstana

2003

Vinko Möderndorfer, žlahtno komedijsko
pero za komedijo Na kmetih na
12. Dnevih komedije (sezona 2002/2003)

2004

Predstava Ronja, razbojniška hči,
zlata pika za najboljšo predstavo
v celoti na Pikinem festivalu

2004

Barbara Vidovič, Tjaša Železnik, Miha
Nemec, Branko Jordan priznanje
ZDUS-a za igralske dosežke v
letu 2003 za uprizoritev Kože

2004

Manca Ogorevc, žlahtna komedijantka
na 13. Dnevih komedije

2004

Tjaša Železnik, dobitnica nagrade
Sklada Staneta Severja za leto 2003
za vlogi Roberte I. in II. v Ionescovih
enodejankah Jacques ali Podrejenost
in Prihodnost je v jajcih, za vlogo
Catherine v Auburnovem Dokazu in za
več vlog v Metamorfozah Tine Kosi

2004

Na kmetih Vinka Möderndorferja,
žlahtna komedija po izboru občinstva
na 13. Dnevih komedije

VODSTVO GLEDALIŠČA

Borut Alujevič, upravnik
(4. 12. 2000–3. 12. 2005)

Tina Kosi, umetniški vodja
(1. 9. 2003–)

Tatjana Doma, dramaturginja
(1. 10. 2003–)

Astrid Lindgren, Annina Enckell

RONJA, RAZBOJNIŠKA HČI

(Ronja Rövardotter)

Prva slovenska uprizoritev

PREVAJALEC	Andrej Jaklič
REŽISERKA	Tijana Zinajíc
DRAMATURG	Andrej Jaklič
SCENOGRAFINJA	Jasna Vastl
KOSTUMOGRAFINJA	Andreja Džakušič
AVTORJI GLASBE	Čompe
PREVAJALCI IN PRIREJEVALCI SONGOV	Andrej Jaklič, Janez Škof, Dane Zajc
KOREOGRAF	Primož Bezjak
LEKTOR	Simon Šerbinek

IGRALCI

RONJA	Tina Gorenjak
MATTIS, RONJIN OČE	Tarek Rashid
LOVIS, RONJINA MATI	Barbara Medvešček
SKALE-PER	Miro Podjed
BIRK	Aljoša Koltak
BORK, BIRKOV OČE	Zvone Agrež
UNDIS, BORKOVA MATI	Jagoda
RAZBOJNIKI, PALČKI, HARPIJE, VOJAKI, DUHOVI	Igor Sancin, David Čeh, Rastko Krošl, Igor Žužek, Damjan Trbovc
GOZDNICA	Damjan Trbovc

308 Premiera
20. septembra 2003

Število ponovitev 53

Število gledalcev 16460

2003/2004

Da je svet samo eden in ga je treba popolnoma izkoristiti, se je ves čas pisanja zavedala tudi pisateljica Astrid Lindgren. Vsa njena dela so polna smeha, uživanja, sreče, neverjetne volje do življenja.

*Andrej Jaklič, Ronja, prijateljica,
Gledališki list SLG Celje,
št. 1, sezona 2003/2004.*

V splošnem vtisu pa gre za mladinsko predstavo prve lige, ki v polje mladinske igre na Slovenskem vrača pravljčni mit, a ga obdela s senzorji, ki so brez dvoma blizu tudi televizijski percepciji mladih.

Primož Jesenko, Delo, 25. 9. 2003.

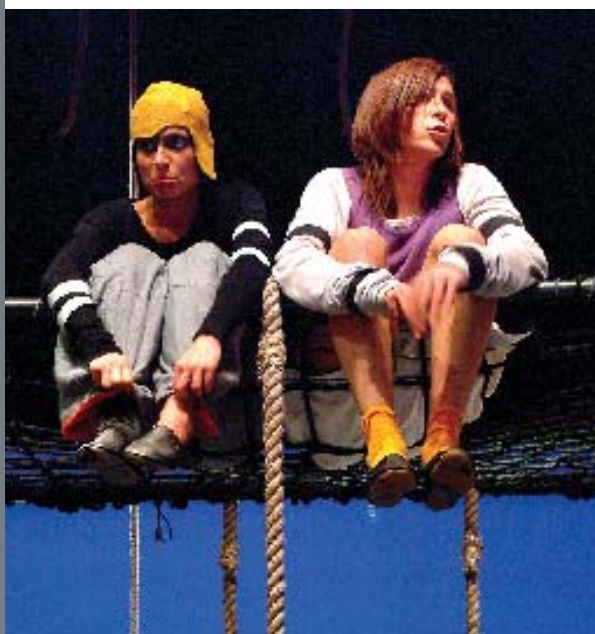
Tarek Rashid, David Čeh, Igor Sancin, Barbara Medvešček, Tina Gorenjak, Rastko Krošl, Damjan Trbovc

NAGRADA

2004

Ronja, razbojniška hči, zlata pika za najboljšo predstavo v celoti na Pikinem festivalu

Tina Gorenjak,
Aljoša Koltrak

KOŽA

Avtorski projekt Jerneja Lorencija, Nebojše Popa - Tasića, Barbare Vidovič, Tjaše Železnik, Miha Nemca in Branka Jordana

po motivih Strindbergove Gospodične Julije

REŽISER

Jernej Lorenci

DRAMATURG

Nebojša Pop - Tasić

SCENOGRAF

Branko Hojnik

KOSTUMOGRAFINJA

Bjanka Adžić Ursulov

AVTOR GLASBE

Branko Rožman

LEKTOR

Simon Šerbinek

IGRALCI

Barbara Vidovič

Tjaša Železnik

Miha Nemec

Branko Jordan

310 Premiera

24. septembra 2003

Število ponovitev 22

Število gledalcev 1870

Oderpododrom

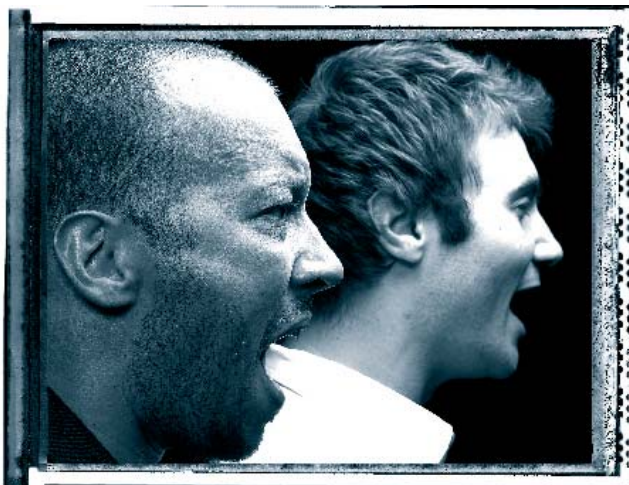
Miha Nemec,
Branko Jordan

foto: Damjan Svarc

foto: Damjan Svarc

Barbara Vidovič,
Tjaša Železnik

Včasih je pisalo spolovilo.
Včasih
rezilo.

Piševa.
Popisana sva.

Koža ženske je – moški.
Koža moškega je – ženska.

V lastni koži je težko ostati.
V tuji koži je težko biti.

*Nebojša Pop – Tasić, Gledališki list
SLG Celje, št. 2, sezona 2003/2004.*

Četvorica nastopajočih /.../ je s svojimi stvaritvami enakovredno prispevala k dovršeni izvedbeni podobi uprizoritve, v kateri se skozi plazove nanizanih besed izkazuje nemoč truda, da bi izrazi ujeli svoj pravi pomen /... / Koža je repertoarno drzen in umetniško ambiciozen projekt, ki se utegne tistim bolj lahkotnih uprizoritev željnim zdeti odljuden, drugim pa lahko ponudi izzivalen gledališki večer.

Gregor Butala, Dnevnik, 29. 9. 2003.

NAGRADA

2004

Barbara Vidovič, Tjaša Železnik,
Miha Nemec, Branko Jordan
priznanje ZDUS-a za igralske dosežke
v letu 2003 za uprizoritev Kože

Vinko Möderndorfer

NA KMETIH

Krstna uprizoritev

REŽISER
DRAMATURG
SCENOGRAF
KOSTUMOGRAFINJA
AVTOR GLASBE
LEKTOR

Dušan Mlakar
Niko Smrekar
Jože Logar
Svetlana Visintin
Uroš Rakovec
Simon Šerbinek

IGRALCI

MARIČKA, PODJETNA HČI
JOŽICA, MATI MESARKA
JENDO, STARINAR
PRAPROTNİK, DEBEL BLAGAJNIK
S SUMLJIVI POSLI
KOČIČ, ŠEF SUMLJIVIH POSLOV
FOMA, IZVAJALEC SUMLJIVIH POSLOV
POLICIJSKI MINISTER MIRKO
POLICAJ SLAVKO
JAKOB JALEN, HUDA BARABA
VENČESLAV, HUDA HUDA BARABA
NOVINARKA BERNARDA

Manca Ogorevc
Anica Kumer
Renato Jenček

FOTOREPORTER SANDI
STATISTI

Miro Podjed
Igor Sancin
Zvone Agrež
Bojan Umek
Rastko Krošl
Igor Žužek
Tarek Rashid
Simona K. Ličen / Barbara
Medvešček / Tina Gorenjak
Damjan Trbovc
Maja Dušej, Melita Trojar, Hana
Komar, Sava Subotič, Emil Panič,
Gregor Prah, Svetislav
Prodanovič, Anton Cvahte

312 Premiera
7. novembra 2003

Predstava se ob izidu
knjige še igra.

foto: Damijan Švare

Ta naša povsem opredeljiva dejanskost je namreč skozi Möderndorferjevo dramatiko že do kraja 'tranzicionirala', se transformirala, njegova komediografija se je povsem prekrila z novim časom, novim redom in njegovim novim duhom, vse staro pustila za seboj in se ugneznila v posttranzicijskem obdobju, ki ga s svojo pojavnostjo hkrati odsliskava in soproducirata.

Blaž Lukan, Tranzicije je konec, kaos se nadaljuje, Gledališki list SLG Celje, št. 3, sezona 2003/2004.

Ta ažurna refleksija slovenske 'predevropske' stvarnosti je v tej žanrski ligi gotovo presežna.

Primož Jesenko, Delo, 13. 11. 2003.

Ob toliko adutih Vinko Möderndorfer zanesljivo prevzema vlogo kralja slovenske gledališke komedije. Predvsem politične satire.

Tomaž Simon, Radio Slovenija 1, 8. 11. 2003.

Igor Sancin, Zvone Agrež, Miro Podjed, Tarek Rashid, Igor Žužek, Manca Ogorevc, Renato Jenček, Anica Kumer

NAGRADE

Bojan Umek

foto: Damijan Švare

2003

Vinko Möderndorfer, žlahtno komedijsko pero za komedijo Na kmetih na 12. Dnevh komedije

313

2004

Manca Ogorevc, žlahtna komedijantka na 13. Dnevh komedije za vlogo Maričke v komediji Na kmetih Vinka Möderndorferja

2004

Na kmetih Vinka Möderndorferja, žlahtna komedija po izboru občinstva na 13. Dnevh komedije

Eugène Ionesco

JACQUES ALI PODREJENOST

(Jacques ou la soumission)

in

PRIHODNOST JE V JAJCIH ALI KAJ VSE JE TREBA ZA EN SVET

(L'avenir est dans les oeufs ou Il faut de tout pour
faire un monde)

Prva slovenska uprizoritev

PREVAJALEC

AVTORJA PRIREDBE

REŽISER

DRAMATURGINJA

SCENOGRAF

KOSTUMOGRAF

AVTOR GLASBE

OBLIKOVALKA MASKE

LEKTORICA

Aleš Berger

Tatjana Doma, Diego de Brea

Diego de Brea

Tatjana Doma

Samo Lapajne

Diego de Brea

Tomaž Grom

Mojca Gorogranc

Metka Damjan

314 Premiera
5. decembra 2003

Število ponovitev 14

Število gledalcev 4130

IGRALCI

JACQUES

JACQUELINE, SESTRA

JACQUES, OČE

JACQUES, MATI

JACQUES, DEDEK

JACQUES, BABICA

ROBERTA I., II.

ROBERTA, OČE

ROBERTA, MAMA

Miha Nemec

Barbara Vidovič

David Čeh

Tina Gorenjak

Stane Potisk

Jagoda

Tjaša Železnik

Mario Šelih

Barbara Medvešček

foto: Damjan Štanc

Barbara Vidović,
Tina Gorenjak, Štane
Pořisk, Miha Nemeč,
Mario Šelih, Barbara
Medvešček

Sezona

2003/2004

Danes, pol stoletja kasneje, v dobi skrajnega individualizma, ki nas, paradoksalno, sili v ukinitve geografskih in jezikovnih meja, naša prihodnost ni nič bolj svetla, morda le manj komična. Potopljeni v svoj svet se nismo več sposobni upreti zahtevam, ki jih narekujejo močnejši in mogočnejši od nas. V boju za svoje mesto v množici smo se prisiljeni odpovedati svojemu upor, svobodi, skratka vsemu tistemu, kar nas dela drugačne. Tudi naša prihodnost v množici enakih se skriva v jajcih. Če bi jih imeli, seveda.

Tatjana Doma, Kakršna jajca, takšna prihodnost, Gledališki list SLG Celje, št. 4, sezona 2003/2004.

Nenavaden naslov, še bolj nenavadna izvedba, izjemen učinek /.../
Predstava je pravi mali biser ...

Tomaž Simon, Novi tednik, 18. 12. 2003.

Ionescova posmehljiva kritika meščanskega univerzuma je v svojem bistvu pravzaprav tragično mučna, vsaj v primeru celjske uprizoritve pa tudi (in predvsem) zabavna, živahna in premišljena predstava, vsekakor vredna ogleda.

Gregor Butala, Dnevnik, 8. 12. 2003.

NAGRADA

2004

Tjaša Železnik, nagrada Sklada Staneta Severja za leto 2003 za vlogi Roberte I. in II. v Ionescovih enodejankah Jacques ali Podrejenost in Prihodnost je v jajcih, za vlogo Catherine v Auburnovem Dokazu in za več vlog v Metamorfozah Tine Kosi

DOKAZ

David Auburn

(Proof)

Prva slovenska uprizoritev

PREVAJALKA

Tina Mahkota

REŽISER

Janez Lapajne

DRAMATURGINJA

Tatjana Doma

SCENOGRAFINJA

Martina L. Kikelj

KOSTUMOGRAFINJA

Ivona Stanić

AVTOR GLASBE

Uroš Rakovec

LEKTORICA

Metka Damjan

IGRALCI

ROBERT

Peter Ternovšek k. g.

CATHERINE

Tjaša Železnik

HAL

Rastko Krošl

CLAIRE

Barbara Medvešček

316 Premiera
27. februarja 2004

Število ponovitev 19

Število gledalcev 5460

Sezona
2003/2004

Peter Ternovšek,
Tjaša Železnik

Drama Dokaz ni le igra, ki razkriva svet matematikov, ampak je predvsem igra, ki razkriva svet zapletenih medsebojnih odnosov, svet lastnih dvomov in strahov. Na verandi stare hiše v univerzitetnem naselju v Chicagu se v enem tednu zgodijo vsi tisti dogodki, ki bi za Catherine lahko pomenili vstopnico v svet 'normalnih', v prepletu preteklosti in sedanjosti pa prihaja na dan zanimiva slika razpada družine, kjer sestre po smrti očeta poskušata razrešiti družinske in s tem tudi svoje lastne travme.

Tatjana Doma: Zaupanje, resnični dokaz, Gledališki list SLG Celje, št. 5, sezona 2003/2004.

Dokaz bi lahko bil, z uravnoteženo strukturo, razumljivim sporočilom ter fino igro protagonistov, tudi slovenska uspešnica.

Petra Vidali, Večer, 2. 3. 2004.

NAGRADA

2004

Tjaša Železnik, nagrada Sklada Staneta Severja za leto 2003 za vlogo Catherine v Auburnovem Dokazu, za vloge Roberte I. in II. v Ionescovih enodejankah Jacques ali Podrejenost in Prihodnost je v jajcih in za več vlog v Metamorfozah Tine Kosi

Barbara Medvešček,
Rastko Krošl

Lukas Bärfuss

SEKSUALNE NEVROZE NAŠIH STARŠEV

(Die sexuellen Neurosen
unserer Eltern)

Prva slovenska uprizoritev

PREVAJALKA

REŽISER

DRAMATURGINJA

SCENOGRAF

KOSTUMOGRAF

AVTOR GLASBE

LEKTORICA

Mojca Kranjc

Matjaž Latin

Tatjana Doma

Djordje Bjelobrk

Tanja Zorn Grželj

Sebastijan Duh

Metka Damjan

IGRALCI

DORA

DORINA MAMA

DORIN OČE

DORIN ŠEF

DORIN ZDRAVNIK

NEKA ŽENSKA, TO JE ŠEFOVA MATI

IMENITNI GOSPOD

Manca Ogorevc

Anica Kumer

Stane Potisk

Mario Šelih

Aljoša Koltak

Nada Božič

Renato Jenček

318 Premiera

21. marca 2004

Število ponovitev 16

Število gledalcev 970

Oderpododrom

foto: Damjan Štarc

Renato Jenček,
Manca Ogorevc

Nova, neobrzdana, seksualno prebujena Dora je preizkus za svojo okolico, s svojo svobodo, ki ne pozna nobenih omejitev, naivno radovednostjo in odkrito spolnostjo šokira ljudi v svoji bližini in jih pretrese do te mere, da niso sposobni preprečiti, kar se dogaja, ostati tolerantni, razumevajoči in razsodni, ampak planejo na dan njihovi strahovi in frustracije, pravzaprav tisto, kar je v njih slabega.

Tatjana Doma, Dorina grožnja neomejene svobode, Gledališki list SLG Celje, št. 6, sezona 2003/2004.

Ob vseh igralcih /.../ je potrebno izpostaviti Manco Ogorevc v glavni vlogi. Ne le, ker je izpostavljena, temveč ker je naredila res odlično vlogo /.../ Njena igra je odprta in izrazito nepatetična ... In absolutno edini pravi presežek predstave, prenese tudi v čisto fizično pojavnost.

Petra Vidali, Večer, 8. 5. 2004.

Aljoša Koltak,
Manca Ogorevc,
Anica Kumer

foto: Damjan Štarc

Tina Kosi

METAMORFOZE

Po Ovidovih
Metamorfozah

Krstna uprizoritev

REŽISER	Vinko Möderndorfer
DRAMATURGINJA	Tina Kosi
SCENOGRAFINJA IN KOSTUMOGRAFINJA	Angelina Atlagić
KOREOGRAFINJA	Tanja Zgonc
AVTOR GLASBE	Jani Golob
LEKTORICA	Metka Damjan
ASISTENTKA KOSTUMOGRAFINJE	Maja Lešnik

IGRALCI

PRIPOVEDOVALEC, PELIAS, SVAT, KRALJ, POGREBEC, DEDAL	Janez Bermež
JUNONA	Jagoda
JUPITER	Rastko Krošl
DIONIZ	Miro Podjed
PIJANEC, SVAT, TEJREZIAS, VRANA	Damjan Trbovc
LEPOTICA, MEDEJA, DRUGA SESTRA, SVATINJA, PRVA KAČA, NIMEFA (MATI), EHO, TIZBA, OTROŠKI GLAS	Tina Gorenjak
KAPITALIST, SVAT, KROKAR, FILEMON	Bojan Umek
MIROVNIK, OČE, SVAT, ČLOVEK, KNEMON, SLUŽABNIK, MOŽ	Igor Sancin
ČLOVEK, SVAT, TEREJ, ERIZIHTON	Tarek Rashid
ČLOVEK, SVAT, VOJAK, KINIRAS, POGREBEC, IKAR	David Čeh
ČLOVEK, PRVA HČI, PRVA SESTRA, NOSEČA MIDASOVA ŽENA, PROKNA, EHO, DOJILJA, POGREBEC, BAVKIDA	Barbara Medvešček
ČLOVEK, MIDAS, NARCIS, PIRAM, SLUŽABNIK	Branko Jordan
ČLOVEK, DRUGA HČI, IO, DRUGA KAČA, FILOMELA, MIRA, POGREBEC, LAKOTA, ŽENSKA	Tjaša Železnik

320 Premiera
23. aprila 2004

Število ponovitev 9

Število gledalcev 2100

fot. Damjan Švanc

Tjaša Železnik,
Barbara Medvešček

V literaturi so znane številne predelave antičnih mitov. Mit je kot praznanje, zapisano v ustroju naše zavesti, v njem so zaobjete večno aktualne teme. Mit je del identitete arhaične zavesti, ki obstaja v vsakem od nas, ki je prisotna v našem kolektivnem in individualnem podzavednem, v naših sanjah in v naši tradiciji.

Tina Kosi, Metamorfoze, Gledališki list SLG Celje, št. 7, sezona 2003/2004.

Prijetna zaokrožitev letošnje raziskovalne sezone v celjskem gledališču.

Tomaž Simon, Radio Slovenija 1, 24. 4. 2004.

NAGRADA

2004

Tjaša Železnik, nagrada Sklada Staneta Severja za leto 2003 za več vlog v Metamorfozah Tine Kosi, za vloge Roberte I. in II. v Ionescovih enodejankah Jacques ali Podrejenost in Prihodnost je v jajcih, za vlogo Catherine v Auburnovem Dokazu

fot. Damjan Švanc

Tarek Rashid, Jagoda

I 3 . Festival

DNEVI KOMEDIJE

Selektorica: Tina Kosi

Strokovna žirija: Janez Bermež,
Tomaž Simon, Slavko Deržek

Žirija za žlahtno komedijsko pero: Tina
Kosi, Tatjana Doma, Franci Križaj

ŽLAHTNA KOMEDIJANTKA

Manca Ogorevc za vlogo Maričke
v Möderndorferjevi komediji Na
kmetih v izvedbi Slovenskega
ljudskega gledališča Celje

ŽLAHTNI KOMEDIJANT

Matjaž Javšnik, Ivo Godnič, Uroš
Smolej, Robert Prebil za Burko o
jezičnem dohtarju v izvedbi Špas teatra

ŽLAHTNI REŽISER

Vito Taufer za Gombrowiczevo
Ivono, princeso Burgundije v
izvedbi Prešernovega gledališča
Kranj in za Burko o jezičnem
dohtarju v izvedbi Špas teatra

ŽLAHTNA KOMEDIJA

Burka o jezičnem dohtarju
v izvedbi Špas teatra

ŽLAHTNA KOMEDIJA PO IZBORU OBČINSTVA

Na kmetih Vinka Möderndorferja
v izvedbi Slovenskega
ljudskega gledališča Celje

NAGRADA ŽLAHTNO KOMEDIJSKO PERO

Rok Vilčnik za komedijo Pavlek

2004

Matjaž Javšnik,
Ivo Godnič, Uroš
Smolej, Robert
Prebil, *Barba o
jezičnem dohtarju*,
foto: Marko Senica,
Arhiv Spas teatra

Rok Vilčnik, žlahtno
komedijsko pero za
komedijo *Paulček*,
foto: Damjan Švarc

Manca Ogorevc,
Renato Jenček,
Na kmetih,
foto: Damjan Švarc,
arhiv SLG Celje

Borut Veselko, Gaber K.
Tiseglav, Peter Musevski,
Vesna Pernarčič Žunič,
Rok Vihar, Vesna
Jevnikar, Pavel Rakovec,
Bojana Fornazarič, Gaja
Kryštufek, Iva Babič,
Tine Oman, *Ivona,
princesa Burgundije*,
foto: Damjan Švarc,
arhiv PG Kranj

323

SEZONA

Tone Partljič
Moja ata, socialistični kulak

Dario Fo, Franca Rame
Osamljena ženska
Dario Fo, Franca Rame, Jacopo Fo
Seks?! Izvolite, in naj vam tekne!

Oderpododrom

Erich Kästner
Dvojčici

Martin McDonagh
Blazinec

Vladimir in Oleg Presnjakov
Terorizem

Matjaž Zupančič
Igra s pari

Oderpododrom

Dale Wasserman
Let nad kukavičjim gnezdom

Sezona
2004/2005

2004/2005

VODSTVO GLEDALIŠČA

Borut Alujevič, upravnik
(4. 12. 2000–3. 12. 2005)

Tina Kosi, umetniški vodja
(1. 9. 2003–)

Tatjana Doma, dramaturginja
(1. 10. 2003–)

325

Tone Partljič

MOJA ATA, SOCIALISTIČNI KULAK

REŽISER Michal Babiak
DRAMATURG Nebojša Pop - Tasić
SCENOGRAF Jaroslav Valek
KOSTUMOGRAFINJA Meta Sever
AVTOR GLASBE Branko Rožman
LEKTOR Simon Šerbinek
ASISTENTKA KOSTUMOGRAFINJE Mateja Lupše - Svete

IGRALCI

ATA, JOŽA MALEK Renato Jenček
MAMA, MIMIKA MALEK Jagoda
OLGA, HČI Tina Gorenjak
TINČEK, SIN »PESNIK« Aljoša Koltak
VANČ Bojan Umek / David Čeh
ŽUPNIK Miro Podjed
FAROVŠKA ROZA Nada Božič
MEDVED, KMET Zvone Agrež
UČITELJICA Manca Ogorevc / Anica Kumer
EDO, MILIČNIK Igor Žužek
TOVARIŠ Z OKRAJA David Čeh / Tarek Rashid
PRESEDNIK KLO Stane Potisk

POSNETA GLASOVA

NAPOVEDOVALEC Miha Alujevič
POLITIK Borut Alujevič

326 Premiera
24. septembra 2004

Predstava se ob izidu
knjige še igra.

foto: Damijan Svarec

Renato Jenček,
Zvone Agrež

Zdi se mi, da razlog za igranje Partljičeve komedije danes ni samo v tem nostalgичnem vpogledu v pretekli čas, ki se od nas oddaljuje in vedno bolj postaja del kolektivne in vedno manj osebne zgodovine. V Sloveniji se je pred kratkim zgodila še ena revolucija, ki nas je dokončno odtrgala od ostankov prejšnje revolucije. Tudi ta, nova revolucija, je prinesla nov jezik, nove besede, nove ideološke pomene in novo družbeno prisilo.

Nebojša Pop - Tasić, Moramo biti bedaki, potem pa nas pustijo pri miru ... (Partljič), Gledališki list SLG Celje, št. 1, sezona 2004/2005.

Partljičev Ata je razmeroma uspel podvig, ki nemara dokazuje, da imajo tudi slovenska dela več plasti.

Primož Jesenko, Delo, 30. 9. 2004.

foto: Damijan Svarec

Aljoša Koltak,
Tina Gorenjak

Franca Rame, Dario Fo

OSAMLJENA ŽENSKA

(Una donna sola)

Prva slovenska uprizoritev

in

Dario Fo, Franca Rame, Jacopo Fo

SEKS?! IZVOLITE, IN NAJ VAM TEKNE!

(Sesso? Grazie, tanto per gradire!)

Po knjigi Zen in umetnost kavsanja
(Lo zen e l'arte di scopare) Jacopa Foja

Prva slovenska uprizoritev

PREVAJALEC

Gašper Malej

REŽISER

Miha Alujevič

DRAMATURGINJA

Tatjana Doma

SCENOGRAFA

Miha Alujevič, Ivona Stanič

KOSTUMOGRAFINJA

Ivona Stanič

AVTOR GLASBE

Branko Rožman

SVETOVALKA ZA GIB

Daša Rashid

LEKTORICA

Metka Damjan

AVTOR UPESNITVE PRAVLJICE

O TREH ŽELJAH

Alfons Kumer

328 Premiera
2. oktobra 2004

Predstava se ob izidu
knjige še igra.

Oderpododrom

IGRALKI

OSAMLJENA ŽENSKA
ŽENSKA

Barbara Vidovič

SEKS?! IZVOLITE, IN
NAJ VAM TEKNE!
ŽENSKA

Anica Kumer

fotograf: Damjan Švarc

Anica Kumer,
Barbara Vidovič

Fojeva besedila in predstave so spodbujali k izboljšanju družbe. Dramski pisec, režiser in igralec Dario Fo je verjel v poslanstvo gledališča kot umetniške zvrsti, ki je v svoji kompleksnosti najbolj ustrezen posrednik revolucionarnih idej /.../ Neenakovreden položaj žensk v italijanski družbi je posledica tradicionalne vzgoje in vpliva cerkve, zato so njuni /Daria Foja in France Rama/ 'ženski' monologi /.../ močno socialno angažirana besedila, ki pozivajo ženske k razmisleku in jih nagovarjajo, da niso rojene le za ljubice, žene in matere, ampak so svobodne osebe, ki morajo same odločati o lastni prihodnosti.

Tatjana Doma, Gledališče naj nam odpre oči, Gledališki list SLG Celje, št. 2, sezona 2004/2005.

Režiser Miha Alujevič je imel srečno roko posebej pri izbiri obeh igralk, *Osamljeno žensko* je v prvi zgodbi briljantno odigrala Barbara Vidovič /.../, v drugem delu nas je še ena žlahtna igralka Anica Kumer prepričala, da Borštnikovega prstana ni dobila kar tjavendan.

Tomaž Simon, Novi tednik, 7. 10. 2004.

Erich Kästner

DVOJČICI

(Das doppelte Lottchen)

Prva slovenska uprizoritev

PREVAJALKI, AVTORICI PRIREDBE

BESEDILA IN AVTORICI

DRAMATIZACIJE

Tatjana Doma, Ivana Djilas

REŽISERKA

Ivana Djilas

DRAMATURGINJA

Tatjana Doma

SCENOGRAFINJA

Petra Veber

KOSTUMOGRAFINJA

Jelena Proković

AVTOR GLASBE

Boštjan Gombač

KOREOGRAFINJA

Uršula Teržan

LEKTORICA

Kim Komljanec

IGRALCI

LUIZA

Barbara Vidovič

LOTA

Tina Gorenjak

OČE

Tarek Rashid

MAMA

Lučka Počkaj

IRENA, OČETOVA LJUBICA

Manca Ogorevc / Jagoda

VZGOJITELJ, DOKTOR STROBL

Rastko Krošl

TRUDI, UČITELJICA

Barbara Medvešček / Tjaša

Železnik

330 Premiera
13. novembra 2004

Predstava se ob izidu
knjige še igra.

Vendar ta dramtizacija mladinskega romana Dvojčici postavi pod drobnogled tudi starše, ki so zaradi prezaposlenosti, lastnih ambicij, nezrelosti ali nevednosti neodgovorni ter zapostavljajo in zanemarjajo svoje otroke.

Tatjana Doma, Dvojčici, Gledališki list SLG Celje, št. 3, sezona 2004/2005.

Barbara Vidović,
Tina Gorenjak

Skratka predstava Dvojčici je odlična vstopnica za tisto, čemur pravimo 'že kot otrok sem vzljubil gledališče'. Kdo ve, če ne bo kdo od mladih nadobudnežev prav zaradi ene tistih mladinskih predstav, ki so ga 'zadele', nekoč stal na istih odrskih deskah, kjer danes uprizarjajo pričujočo predstavo.

Tomaž Simon, Novi tednik, 18. 11. 2004.

Martin McDonagh

BLAZINEC

(The Pillowman)

Prva slovenska uprizoritev

PREVAJALKA

Tina Mahkota

REŽISER

Aleksandar Popovski

DRAMATURGINJA

Tina Kosi

SCENOGRAFINJA IN

KOSTUMOGRAFINJA

Angelina Atlagić

GLASBENA OPREMLJEVALCA

Aleksandar Popovski, Tina Kosi

LEKTORICA

Metka Damjan

ASISTENTKA SCENOGRAFINJE

IN KOSTUMOGRAFINJE

Maja Lešnik

IGRALCI

TUPOLSKI

Mario Šelih

KATURIAN

Damjan Trbovc

ARIEL

David Čeh

MICHAL

Vladimir Vlaškalić

OČE

Igor Sancin

MAMA

Jagoda

DEKLICA

Tjaša Železnik

332 Premiera
10. decembra 2004

Število ponovitev 9

Število gledalcev 2150

foto: Damjan Svarec

David Čeh,
Mario Šelih,
Damjan Trbovc

Osnovni temi McDonaghove najnovejše igre sta moč literature in zloraba v otroštvu; ta je lahko psihična, fizična ali spolna. Blazinec ni le kruta in radikalna igra o temi, ki je še vedno tabu tema naše družbe, temveč je polna čustev in črnega humorja /.../ Upam, da bo ta igra pomagala komu odpreti oči za resnico in spregovoriti.

Tina Kosi, Med literaturo in zlorabo, Gledališki list SLG Celje, št. 4, sezona 2004/2005.

A če vam povem, da sem naslednji dan predstavo podoživel in se po mnogih letih močno razjokal, tako viharo in presunljivo, da so mi solze pustile posledice na obrazu, sem povedal več, kot bi vam sploh smel /.../ S tako energijo, komunikabilnostjo in prefinjenim občutkom za stilizem, kar naprej. Potem sploh ne boste rabili prvakov. Ker to ste lahko prav vsi. Skupaj.

Tomaž Simon, Novi tednik, 16. 12. 2004.

Damjan Trbovc,
Vladimir Vlaškalić

foto: Damjan Svarec

Vladimir in Oleg Presnjakov

TERORIZEM

(Terrorizm)

Prva slovenska uprizoritev

PREVAJALKA

REŽISERKA

DRAMATURGINJA

SCENOGRAF

KOSTUMOGRAF

AVTOR GLASBE

KOREOGRAF

LEKTORICA

Tatjana Stanič

Mateja Koležnik

Tatjana Doma

Ivo Knezović

Alan Hranitelj

Coco Mosquito

Branko Potočan

Metka Damjan

IGRALCI

STEVARDESA, DRUGA ŽENSKA,

PRVA ŽENSKA

STEVARDESA, ŽENSKA

STEVARDESA, TRETJA ŽENSKA,

DRUGA ŽENSKA

ŽENSKA, ČETRTA ŽENSKA,

STEVARDESA

MOŠKI, TRETJI MOŠKI

POTNIK, MOŠKI S KOVČKI

DRUGI POTNIK, PRVI MOŠKI

TRETJI POTNIK, PRILETEN MOŠKI,

PETI MOŠKI

PRVI POTNIK, MOŠKI,

DRUGI MOŠKI

ČLOVEK V VOJAŠKI UNIFORMI,

SODELAVEC, ČETRTE MOŠKI

Anica Kumer

Barbara Medvešček

Barbara Vidovič

Tjaša Železnik

Zvone Agrež

Aljoša Koltak

Rastko Krošl

Miro Podjed

Vladimir Vlaškalič

Igor Žužek

334 Premiera
18. februarja 2005

Število ponovitev 18

Število gledalcev 5200

foto: Damjan Svarec

Rastko Krošl, Miro Podjed, Vladimir Vlaškalić, Igor Žužek, Zvone Agrež

Terorizem in boj proti terorizmu ustvarjata sklenjen krog, ki poraja vedno hujše nasilje. Svet, v katerem strah postaja stalni spremljevalec vseh nas, posameznik postaja potencialni terorist. Drama, napisana pred 11. septembrom 2001 /.../ je strašljiva in grozljiva slutnja in napoved prihodnosti, ko bo eksplozija posameznika samo še vprašanje časa.

Tatjana Doma, Nevidni terorizem – grožnja prihodnosti, Gledališki list SLG Celje, št. 5, sezona 2004/2005.

Terorizem, sicer dedič tradicije Čehova, niz impresij s podtekstom, ki tiči za dramo replik, za njihovim brzenjem iz ambienta v ambient, je nadaljnje ključno poglavje celjske uprizoritvene renesanse.

Primož Jesenko, Delo, 21. 2. 2005.

Anica Kumer,
Barbara Vidovič

foto: Damjan Svarec

Vladimir Vlaškalić,
Tjaša Zeleznik

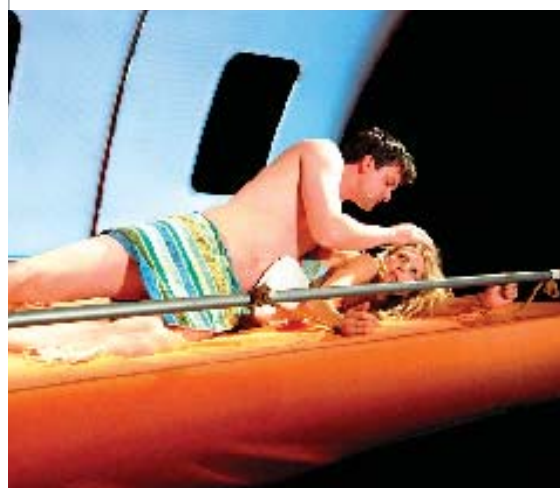

foto: Damjan Svarec

Matjaž Zupančič

IGRA S PARI

Krstna uprizoritev

REŽISER	Matjaž Zupančič
DRAMATURG	Igor Lampret
SCENOGRAFINJA	Sanja Jurca - Avci
KOSTUMOGRAFINJA	Maja Lešnik
GLASBENI OPREMLJEVALEC	Matjaž Zupančič
LEKTORICA	Kim Komljanec

IGRALCI

BERNARD	Renato Jenček
SONJA	Jagoda
VERA	Lučka Počkaj
IVAN	Dejan Pevčevič k. g.

336 Premiera
1. marca 2005

Predstava se ob izidu
knjige še igra.

Oderpododrom

foto: Damjan Svarc

Renato Jenček,
Lučka Počkaj,
Dejan Pevčevič

Igra s pari Matjaža Zupančiča je igra nepomirjenih in nepomirljivih strasti. Govori o prijateljstvu in ljubezni, prešuštvu, ljubosumju in maščevanju – obenem pa ni, kar je mogoče presenetljivo, melodrama. Avtor jo je označil kot dramo, kar praviloma pomeni igro, v kateri dobro, lepo in resnično (kaj šele spodobno) ne bo postavljeno v narekovaje, temveč pod vprašaj. Njeni junaki so pripravljene iti dlje, ker mislijo, da je vredno iti dlje, včasih celo do konca. Do konca so pripravljene iti zato, ker jim gre zares.

Igor Lampret, Uhan za uhan na odru pod odrom, Gledališki list SLG Celje, št. 6, sezona 2004/2005.

V tej igri o prevarah in mučnosti vsakdana ni nedolžnih, a so vsi žrtve; in čeprav se Zupančič izogiba vrednostnim sodbam o tistem, kar opisuje, je to predstava, ki je tudi komentar sodobne družbe, njene idilične povrhnjice, ki se ob spuščanju v podzemlje izkaže za krhko laž /.../ obenem pa je tekoča in izčiščena predloga in prav takšna uprizoritev tudi jasen dokaz, da Matjaž Zupančič – kot pisec in režiser – ni le med najbolj obrtno spretnimi, temveč tudi med najbolj navdahnjenimi ustvarjalci pri nas.

Gregor Butala, Dnevnik, 7. 3. 2005.

Jagoda

foto: Damjan Svarc

Dale Wasserman

LET NAD KUKAVIČJIM GNEZDOM

(One Flew Over the
Coo-coo Nest)

Po romanu Kena Keseyja

Prva slovenska uprizoritev

REŽISER	Dušan Jovanović
DRAMATURGINJA	Tatjana Doma
SCENOGRAFINJA	Jasna Vastl
KOSTUMOGRAFINJA	Bjanka Adžić - Ursulov
AVTOR GLASBE	Drago Ivanuša
LEKTORICA	Kim Komljanec
ASISTENTKA REŽISERJA	Špela Stres

IGRALCI

PACIENTI

POGLAVAR BROMDEN	Tarek Rashid
DALE HARDING	Mario Šelih
BILLY BIBBIT	David Čeh
SCANLON	Miro Podjed
CHESWICK	Renato Jenček
MARTINI	Vladimir Vlaškalić
RUCKLY	Zvone Agrež
McMURPHY	Jernej Šugman k. g.

OSEBJE

STREŽNIK WARREN	Igor Žužek
STREŽNIK WILLIAMS	Igor Sancin
DR. SPIVEY	Bojan Umek
SESTRA RATCHED	Lučka Počkaj
SESTRA FLINN	Manca Ogorevc / Minca Lorenci
STREŽNIK TURKLE	Stane Potisk

DRUGI

CANDY STARR	Barbara Vidovič
SANDRA	Barbara Medvešček

338 Premiera
13. maja 2005

Predstava se ob izidu
knjige še igra.

foto: Damjan Štarc

Tarek Rashid, Vladimir Vlaškalič, Zvone Agrež, Jernej Šugman, Mirko Podjed, Barbara Medvešček, David Čeh, Mario Šelih, Barbara Vidovič, Lučka Počkaj, Igor Sancin

Kesey je v romanu prepričljivo prikazal pomen svobode na eni strani in mentalnih motenj na drugi, neupoštevane in kršenje človekovih pravic ter protest zoper sprejete vloge v tradicionalni psihiatriji. Roman je v marsičem upravičeno kritiziral takratne razmere v ameriški psihiatriji, po mnenju nekaterih pa naj bi zlorabil možnosti za napad na psihiatrijo v celoti.

Tatjana Doma, »Tako nujno je, da so ljudje nori, da so tisti, ki niso nori, po svoje nori.« (Pascal), Gledališki list SLG Celje št. 7, sezona 2004/2005.

Veličastno, kot se za velik igralski ansambel spodobi, so celjski gledališčniki končali premiere v pričujoči sezoni. Čeprav se na prvi pogled zdi, da je *Let nad kukavičjim gnezdrom* že izven družbenega konteksta, pa dramo lahko vidimo tudi v drugi luči. Izzivanje avtoritete na račun svobode še vedno prinese smrt, če premislimo, je tudi psihiatrija v dotični drami miniaturna avtoritarna družba, kjer pravila piše zgolj ena, sebi in svetu sovražna medicinska sestra. /.../ Režijo so prepustili Dušanu Jovanoviću, ki se je med odličnim celjskim ansamblom dobro znašel.

Tomaž Simon, Radio Slovenija 1, 14. 5. 2005.

Jernej Šugman,
Tarek Rashid

foto: Damjan Štarc

I4. Festival

DNEVI KOMEDIJE

Selektorica: Tina Kosi

Strokovna žirija: Drago Kastelic,
Marijana Kolenko, Maja Borin

Žirija za žlahtno komedijsko pero: Tina
Kosi, Tatjana Doma, Franci Križaj

ŽLAHTNA KOMEDIJANTKA

Vesna Pernarčič - Žunič za vlogo Nore
v Flisarjevi komediji Nora, Nora v
izvedbi Prešernovega gledališča Kranj

ŽLAHTNI KOMEDIJANT

Rok Vihar za vlogo Helmerja II v
Flisarjevi komediji Nora, Nora v
izvedbi Prešernovega gledališča Kranj

ŽLAHTNI REŽISER

Matjaž Zupančič za komedijo Bolje
tič v roki kot tat na strehi v izvedbi
Mestnega gledališča ljubljanskega

ŽLAHTNA KOMEDIJA

Bolje tič v roki kot tat na strehi
Matjaža Zupančiča v izvedbi
Mestnega gledališča ljubljanskega

ŽLAHTNA KOMEDIJA PO IZBORU OBČINSTVA

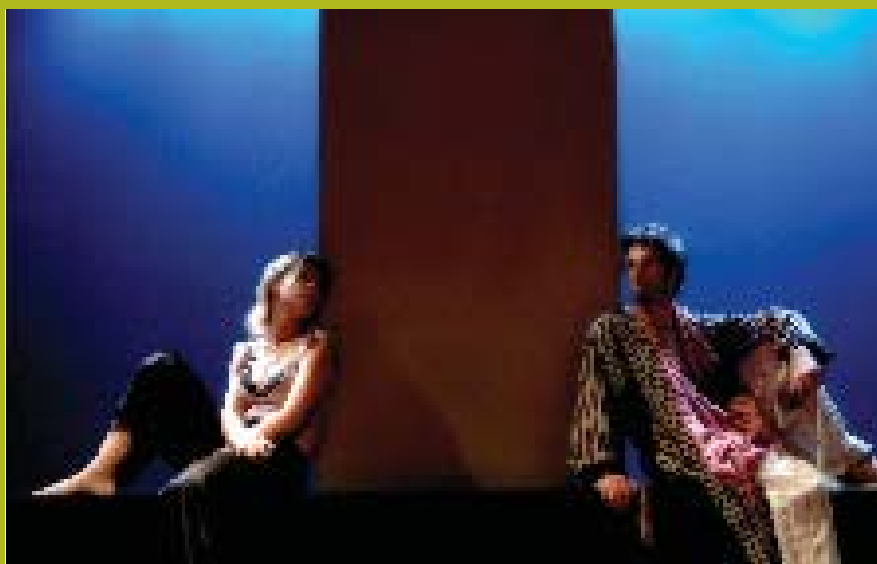
Funny Money Raya Cooneyja v izvedbi
Špas teatra.

Nagrada žlahtno komedijsko
pero ni bila podeljena.

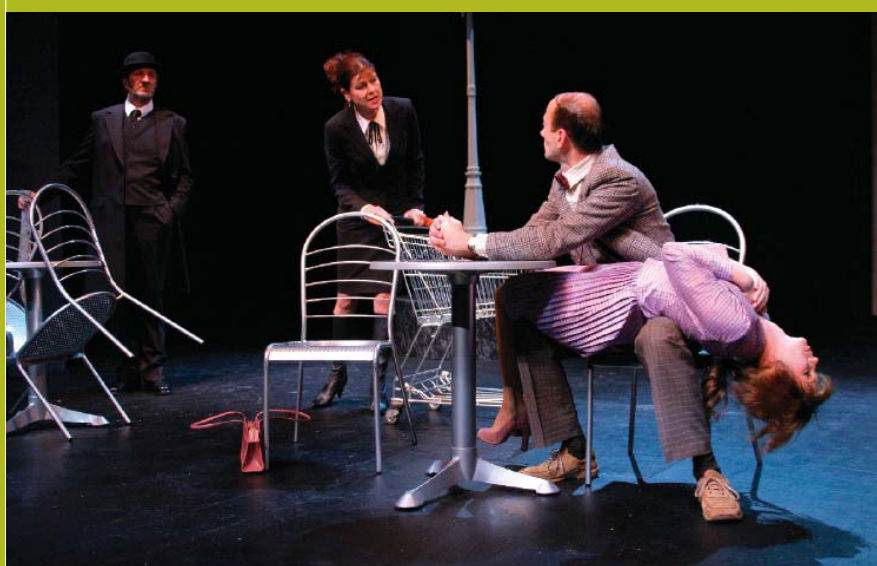
2005

Janez Hočevar - Rifle,
Stanislava Bonisegna,
Funny Money,
foto: Marko Senica,
Arhiv Spas teater

Vesna Pernarčič - Zunič,
Rok Vihar, *Nona Nona*,
foto: Danjan Svarc,
arhiv PG Kranj

Slavko Cerjak, Maja
Boh, Boris Ostan, Iva
Krajnc, *Bolje tič v roki
kot tat na strehi*, foto:
Tone Stojko, arhiv MGL

SEZONA

Euripid
Medeja

Elfriede Jelinek
Kaj se je zgodilo, ko je Nora zapustila svojega
moža, ali Šebri družb

Oderpododrom

Nicholas Wright
Njegova temna tvar, 1.del

Ray Cooney, John Chapman
Spustite me pod kovter, gospa Markham

Alan Bennett
Kafkov tič

Tina Kosi
Projekt s srednješolci

2005/2006

VODSTVO GLEDALIŠČA

Borut Alujevič, upravnik
(4. 12. 2000–3. 12. 2005 – upravnik)
(4. 12. 2005– v. d. upravnika)

Tina Kosi, umetniški vodja
(1. 9. 2003–)

Tatjana Doma, dramaturginja
(1. 10. 2003–)

MEDEJA

Evripid

(Medeia)

PREVAJALEC

REŽISER

DRAMATURG

SCENOGRAF

KOSTUMOGRAFINJA

AVTOR GLASBE

LEKTORICA

OBLIKOVALEC LUČI

Marko Marinčič

Jernej Lorenci

Nebojša Pop -Tasić

Branko Hojnik

Belinda Škarica

Branko Rožman

Metka Damjan

David Orešič

IGRALCI

MEDEJINA DOJILJA

VZGOJITELJ MEDEJINIH OTROK

MEDEJINA OTROKA

MEDEJA

KREON

JAZON

AJGEJ, ATENSKI KRALJ

SEL

ZBOR

Tjaša Železnik

Tarek Rashid

Minca Lorenci, Manca Ogorevc/

Tanja Potočnik

Barbara Vidovič

Kristijan Guček

Vladimir Vlaškalić

David Čeh

Aljoša Koltak

Tjaša Železnik, Tarek Rashid,

Manca Ogorevc/Tanja Potočnik,

Minca Lorenci, Kristijan Guček,

David Čeh, Aljoša Koltak

344 Premiera
23. septembra 2005

Predstava se ob izidu
knjige še igra.

fot. Damjan Švarc

Ob vsej poznejši popularnosti je bila Medeja v svojem času občutena kot izrazito kontroverzna drama. K tej ugotovitvi poleg notranjih razlogov silijo številni parodistični namigi v stari komediji. S sklepnim prizorom je Evripid svoje atensko občinstvo nedvomno šokiral; težko pa si ustvarimo kakršnokoli predstavo o tem, s koliko mero simpatije je občinstvo na Medejo gledalo pred odločitvijo za umor otrok, koliko sočutja je ohranilo po tej odločitvi in kakšne razmisleke je v gledalcih porajalo sklepno presenečenje.

Marko Marinčič, Medeja, Gledališki list SLG Celje št. 1, sezona 2005/2006.

Vsi protagonisti so očitno verno sledili napotkom režiserja Lorencija /.../, kar je bilo videti v fascinantnih mimiki in gibih ter posebnih govornih in naracijskih prijemih.

Tomaš, Novi tednik, 3. 10. 2005.

Medeja, Barbara Vidovič, je lahko na koncu samo nema. Toda tudi nema je grški ženski tragiški lik par excellence ...

Petra Vidali, Večer, 11. 10. 2005.

Kristijan Guček, Aljoša Koltak, Minca Lorenci, Barbara Vidovič, Manca Ogorevc, Tarek Rashid

Vladimir Vlaškalić

fot. Damjan Švarc

Elfriede Jelinek

KAJ SE JE ZGODILO POTEM, KO JE NORA ZAPUSTILA SVOJEGA MOŽA, ALI STEBRI DRUŽB

(Was geschah, nachdem Nora
ihren Mann verlassen hatte oder
Stützen der Gesellschaften)

Prva slovenska uprizoritev

PREVAJALKA	Mojca Kranjc
REŽISER	Samo M. Strelec
DRAMATURGA	Samo M. Strelec, Jasna Vombek
SCENOGRAF	Samo M. Strelec
KOSTUMOGRAFINJA	Belinda Škarica
AVTORICA GLASBE	Olga Neuwirth
LEKTORICA	Kim Komljanec

IGRAJO

346 Premiera
12. oktobra 2005

Predstava se ob izidu
knjige še igra.

Oderpododrom

NORA HELMER	Lučka Počkaj
EVA, TAJNICA	Barbara Medvešček / Barbara Vidovič
DELAVKA, GOSPA LINDE	Tanja Potočnik
ANNEMARIE, DELAVKA	Anica Kumer
KONZUL WEYGANG	Renato Jenček
ŠEF KADROVSKEGA ODDELKA	Bojan Umek
GOSPOD	Rastko Krošl
TORVALD HELMER	Mario Šelih
MINISTER	Miro Podjed
TAJNIK	Igor Sancin
KROGSTAD	Stane Potisk
PREDDELAVEC	Damjan Trbovc

Lučka Počkaj,
Renato Jenček

foto: Damijan Štarc

Počkajeva premišljeno razsloji
Norino gostobesednost /.../ in jo
dodela v odnosu do drugih oseb.

Barbara Orel, Dnevnik, 17. 10. 2005.

/.../ dvanajst protagonistov se je
spretno gibalo po kletnem prostoru
Odrapododrom. Uspeli so držati
tako zeleno rdečo nit zgodbe v svojih
rokah, čeprav je v takem besedilu
lahko izmuzljiva /.../ Eni bodo nad
avtorico navdušeni, drugi besni
nanjo. Priznati pa je treba, da so jo
izvedli na moč profesionalno.

Tomaš, Novi tednik, oktober 2005.

Ženska je seveda popolnoma svoje glava
in samosvoja. Drzna. Močna in
brezkompromisna. In kot taka me
vznemirja. Ne vem, ali jo razumem.
Včasih pomislim, da kot moški za to
sploh nimam šans! Glede postavitve
pa v tem trenutku ne morem reči
ničesar. Uprizoritev je zmeraj rezultat
sreč(ev)anja režiserja z igralci, pri čemer
je besedilo pač nekakšna središčna os.
Ko so igralci najbolj živi in očarljivi, so
najmanj konceptualni in »zrežirani« ...

*Jasna Vombek, Samo M. Strelac,
intervju, Gledališki list SLG
Celje, št. 2, sezona 2005/2006.*

Lučka Počkaj je fantastična,
fantazmagorična, nora Nora, utopična
svetloba, ki jo med padanjem
vztrajno žarči (kristalno čisto je
njeno utripanje zaljubljene ženske),
je tragična, vendar ne patetično
tragedijska. Nепrecenljivo je, da ne
zapade v klasični histerični diskurz. In
Renato Jenček, njen konzul, je njen
pravi partner. Tudi njemu uspe
prepričljiv spoj hladu in strasti, bistveni
spoj pravega kapitalističnega samca.
Njegova igra omaje klišejsko
predpostavko o popolni hladnosti
kapitalskega mišljenja - odnos do
lastnine je zares kapitalističen in
uspešen šele, kadar je v njem strast.

Petra Vidali, Večer, 26. 11. 2005

Nicholas Wright

NJEGOVA TEMNA TVAR, I. DEL

(His Dark Materials, Part I.)

Po romanu Philipa Pullmana

Prva slovenska uprizoritev

PREVAJALEC

Jakob Jaša Kenda

REŽISERKA

Tijana Zinajić

DRAMATURG

Andrej Jaklič

SCENOGRAFINJA, KOSTUMOGRAFINJA

IN AVTORICA IDEJNE ZASNOVE LUTK

Jasna Vastl

ASISTENTKA JASNE VASTL

Andreja Džakušić

IZDELOVALCA LUTK

Žiga Lebar, Neža Zinajić

AVTOR GLASBE IN VIDEA

Tomaž Grom

KOREOGRAF

Brane Potočan

LEKTORICA

Metka Damjan

OBLIKOVALEC LUČI

Igor Remeta

348 Premiera
11. december 2005

Predstava se ob izidu
knjige še igra.

IGRALCI

LORD ASRIEL	Renato Jenček
GOSPA COULTER	Jagoda
LYRA BELACQUA	Minca Lorenci
PANTALAIMON	Igor Žužek
DŽOPERI, THOROLD, MEDVEDOV ČUVAJ, ČAROVNICA	Rastko Krošl
ROGER PARSLow, WILL PARRY	Aljoša Koltak
SALCILIIJA, ANGELICA	Tanja Potočnik
TONY COSTA, DAISY, NEUMNI MEDVED, UČENJAK, TULIO	Vladimir Vlaškalić
LILY, SERAFINA PEKALLA	Lučka Počkaj
IOREK BYRNISON	Tarek Rashid
LORD FAA, GLAVNI MEDVED, LORD BOREAL	Igor Sancin
GOSPA LONSDALE, DR. SARGENT, BRAT JASPER	Miro Podjed
REKTOR, LEE SCORESBY, ČAROVNICA	Bojan Umek
FRA PAVEL, BOLNIŠKI BRAT, GIACOMO PARADISI	Zvone Agrež
ŽUPAN S SEVERA, DR. CADE, KNJIŽNIČAR, PREDSEDNIK	Stane Potisk
BILLY COSTA, IOFUR RAKNISON, ČAROVNICA	Damjan Trbovc
BEN, JESSIE, UČENJAK, NEJEVOLJNI MEDVED, PAOLO	Kristijan Guček
ZLATI OPIČNJAK, UČENJAK I STELMARIJA, KAIS	David Čeh Barbara Vidovič

Minka Lorenci, Tanja Potočnik, Bojan Umek, Vladimir Vlaškalić, Igor Žužek, Kristijan Guček

Njegova temna tvar

Je skupno ime trilogije, ki jo sestavljajo deli Severni kompas, Pretanjeni nož ter Jantarni daljnogled. Literarno delo, na katerega se trilogija najmočneje navezuje, je Paradise Lost avtorja Johna Milтона, nastalo leta 1667. Ključne teme tako Miltonovega kot Pullmanovega dela so spraševanje o izvornem grehu, človekovi naravi, oblasti in zloraba njene moči. Trilogija spada v žanr literature, ki se intenzivno piše od osemdesetih let prejšnjega stoletja, najpopularnejši predstavnici sta nedvomno Gospodar prstanov in Harry Potter. Za tovrstno literaturo je značilno prepletanje različnih žanrov, od melodrame, trilerja, znanstvene fantastike, poljudna raba različnih mitologij, dosežkov znanosti, filozofskih konceptov ...

*Andrej Jaklič, Gledališki list SLG
Celje, št. 3, sezona 2005/2006.*

foto: Damijan Štarc

Igor Žužek,
Minca Lorenci

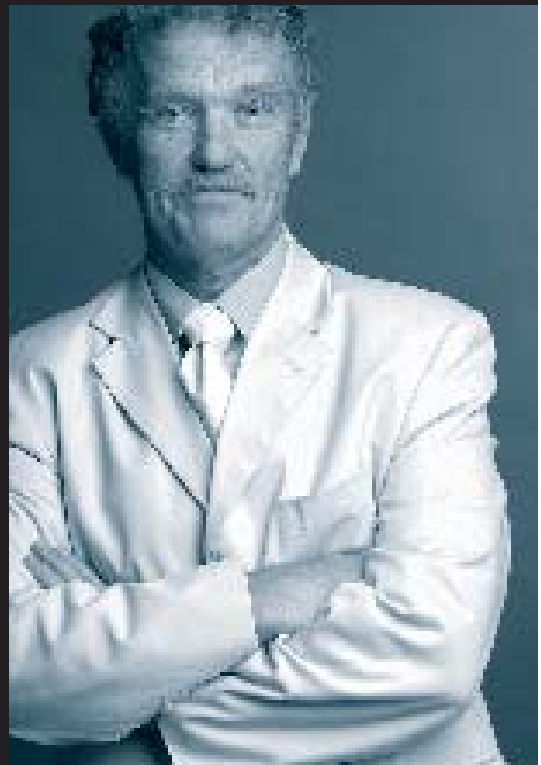
Izvedbena perfekcija se ne zdi prvi namen uprizoritve, kapacitete celjskega odra se z westendovsko/ broadwaysko tehnološko brezhibnostjo ne morejo kosati in tega niti nočejo. V tej vizualizaciji »prahu« in prerezov med resničnostmi ni filmičnega zapolnjevanja dogajalnih elips (ki prepušča perceptivnemu aparatu komaj kakšno neodgovorjeno vprašanje in gledalca nagovarja drugače). Menjave prizorišč, ki ne stavijo na posebne efekte in mahinacije z odrskimi ravnmi, odzvanjajo razmeroma skopo; nemara v dokaz, da presežnost gledališkega medija ni vselej le v metaforični dimenziji.

Primož Jesenko, Delo, 20. 12. 2005.

foto: Damijan Štarc

Minca Lorenci, Tarek Rashid,
Barbara Vidovič, Bojan Umek,
Vladimir Vlaškalič, Kristijan
Guček, Igor Sancin

20 LET POZNEJE

BORUT ALUJEVIČ

Upravnik SLG Celje
od 17. 3. 1986

*Naše življenje je kot skladba,
v kateri se mešajo črne in bele tipke,
da dobimo lep akord.*

(nemški pregovor)

SLOVENSKO LJUDSKO GLEDALIŠČE je zaokrožilo 55 let svojega delovanja kot enakovredna ustanova med poklicnimi gledališči v naši mili domovini. Novinar Marko Radmilovič mi je sicer nekoč, a tega je že zelo dolgo, dejal, da gledajo druga gledališča na naše kot na nekaj manj vrednega. To me še danes zelo žalosti, a pred dvajsetimi leti o tem sploh nisem razmišljal. Zame je veljala le misel mojega nekdanjega upravnika Bojana Štiha, ki je vedno dejal, da je teater, ki ga sam vodi tisti trenutek, zanj pač najboljši in da je treba skrbeti, da bo tak, najboljši, tudi ostal.

O začetnem zagonu SLG Celje od ustanovitve sem so pisali tisti, ki so javni zavod, kot se temu sedaj reče, vodili do leta 1986, do 300. premiere.

Od tedaj je minilo okroglih 20 let. Nanizali smo še 120 premier. Če danes samo pomislim, da smo včasih v sezonah pripravili po dvanajst premier in več, komaj morem verjeti, kaj vse sem tudi sam doživljal kot igralec ter

kolegi in kolegice igralke in igralci ob meni in pred mano. Kako smo zvadili in igrali vedno nova besedila, kako smo si jih zapomnili, včasih porabili za študij le izjemno kratkih 18 do 25 dni. Kako smo gostovali v vsaki malo večji »luknji« po stokrat na sezono, spali včasih dobesedno na slamnjačah, a vztrajali in vztrajali in se imeli v bistvu lepo. Morda celo lepše, kot se imajo igralci in ljudje vseprek danes, ko se vsakomur nekam tako hudo mudi.

Prav tedaj, ob izidu almanaha ob 300. premieri sem 16. marca 1986 na mestu upravnika nasledil Slavka Pezdirja. Časopisi so tedaj zapisali: »Rogovilež je postal upravnik«. Takrat sem namreč igral naslovno vlogo v mladinski igri Razbojnik Rogovilež. Na nagovarjanje tedanjega umetniškega vodje, meni posebej dragega zaradi njegove človeške širine, pisatelja, dramatika in režiserja Andreja Hienga, sem sprejel ponudbo sodelavcev v gledališču in postal najprej za eno leto vršilec dolžnosti upravnika

(da bi videli, ali bodo z menoj zadovoljni in ali bom sploh sposoben opravljati to težaško delo), potem pa upravnik z vsemi pravicami, dolžnostmi in napakami, katere naj mi zgodovina in ljudje v njej odpustijo. Zagrešil sem jih brez zlih namenov, vedno z željo, da bi šlo teatru v Celju in zaposlenim v njem čim bolje. Da bi to bil v resnici njihov drugi dom.

S tem sem se zavestno odpovedal igralski karieri. Po dvajsetih letih igranja na deskah, ki pomenijo svet, sem namreč spoznal, pa ne brez pelina v srcu, da kot igralec nisem dosegel tistega, kar sem želel. Da rezultati in kritike mojih vlog, odigral pa sem jih več kot sto deset, od katerih nekatere vidne in velike – predvsem me je veselilo igrati v predstavah za otroke in mladino – niso prinesle zelenih učinkov. (Skromno bi pa vendar dodal, da čisto zanič pa vse skupaj vendarle ni bilo.) Zato sem sprejel izziv v misli, da je bolje, če se preizkusim v novi vlogi. A še vedno v gledališču. Brez njega bi najbrž ne znal živeti, kljub

težavnim trenutkom, ki se kar pogosto zgrnejo nad delavce v gledališčih.

Za uteho mi je ostalo, da sem svoj poklic, za katerega sem se izšolal, imel odtlej kot »hobi«. Odigral sem še nekaj vlog, največkrat tedaj, kadar je manjkal kak igralec za manjše in male vloge – za »pse«, kot temu rečemo v gledališkem žargonu – ali pa kadar je bilo treba vskočiti zaradi obolenosti kakšnega kolege igralca.

V začetku svojega »upravljanja« sem se seveda srečaval s problemom, da področja financiranja nisem kaj prida poznal. Pripravljanju in operiranju s pravilniki in zakoni sem se v času samoupravljanja kar nekam privadil. Delno zato, ker sem bil vedno v kakšni komisiji, ki se je ukvarjala s takšnimi problemi, delno pa zato, ker me je takšno delo vedno veselilo in mi ni povzročalo prevelikih preglavic.

A imel sem srečo, da je bil pri nas »stari maček« računovodja Jože Domjan, ki mi je pomagal na tem področju,

da sta bila v hiši režiser Franci Križaj in dramaturg Janez Žmavc, ki sta v neštetih kritičnih obdobjih pri menjavi vodstev opravljala te posle kot vršilca dolžnosti in sta vedela, kako se tej reči streže, zato je bilo vse skupaj dosti lažje.

Vsem trem iskrena hvala – žal Franciju posmrtno.

Potem so leta tekla. Včasih lepše, včasih slabše. Denarja je bilo vedno premalo, igralske plače so bile vedno premajhne, čas počitka med posameznimi storitvami, posebej po vrnitvi z napornih gostovanj, je bil vedno prekratek.

Stavbo gledališča pa je bilo treba obnoviti, vzdrževati in opremljati. Dostikrat je bilo potrebno čarati, da smo dobili potrebni denar. Brez naklonjenosti v celjski občini, bi vsekakor potegnili ta kratko. Pa smo vendarle obnovili streho, fasado in dvorano, vanjo namestili nove stole, osvežili naš prekrasni foyer, nadomestili tla na odru in ojačali vrvišče, napeljali po vsej stavbi

novo električno napeljavo, usposobili Oderpododrom, ki je vsaj malo olajšal naše delo – vaje in predstave na velikem odru in kljub pomanjkljivosti, saj ne moremo igrati ali vaditi hkrati na obeh odrih, pomeni bistveno pridobitev.

Žal smo opremljeni samo malo bolje kot v času K. u K. monarhije. Samo sanjamo lahko o pridobitvah sodobne tehnike na področju razsvetljave in akustične opreme – tako da me dostikrat ima, da bi predlagal, da kakšno uprizoritev odigramo ob svečah. Kot v srednjem veku! Tukaj ni velikega razumevanja ne na občini, na Ministrstvu za kulturo pa sploh ne.

V vseh dvajsetih letih je bil moj temeljni cilj, ki sem mu skušal slediti, da se ne bi vmešaval v umetniške zadeve – ne v oblikovanje repertoarjev, ne v iskanje režiserjev in drugih sooblikovalcev uprizoritev, ne v priprave igralskih zasedb.

Ampak, če danes pogledam nazaj, vidim, da sem moral dostikrat, zgolj

iz denarnih omejitev, nasprotovati gostovanjem igralcev od drugod, omejevati finančna sredstva za prevelike in prezahtevne scene in prebogate kostume. Čeprav je bilo moje vodilo vedno in venomer, da je treba uprizoritvi zagotoviti čim boljše pogoje. Da denar ne sme krojiti umetnosti. Spraševal sem se le, kako neki nastajajo v svetu in pri nas predstave, ki imajo vse potrebne pogoje – finančne seveda – pa so rezultati pičli ali, kar je še huje, nični.

Ali sem bil zato v sporih z umetniškimi vodji ali z občasnimi vršilci dolžnosti te funkcije? Bilo jih je kar nekaj od Andreja Hienga do Blaža Lukana, Marinke Poštrak, Primoža Beblerja, Matije Logarja, Staneta Potiska in Tine Kosi. Morda. O tem bodo več rekli oni. Vem pa zagotovo, da je bilo naše izmenjavanje mnenj in idej vedno korektno. Predvsem pa ne tako, kot se včasih primeri v gledališčih, da krožijo med direktorji, ravnatelji ali kakor koli jih že imenujejo, in

umetniškimi vodji, zgolj suhoparni lističi. S še bolj suhoparnimi obvestili.

Ali sem bil kdaj v sporu z igralci, bodo vsekakor morali povedati sami. Verjetno že, ker so mi pogosto očitali, da favoriziram druge, tehnične ali upravne službe v gledališču. Kot pravi umetniki najbrž niso mogli razumeti, da brez drugih, pomožnih služb, še tako velika umetnost na odru ne more živeti.

Vsaj v začetku dela v Celju niso mogli razumeti, da je večina naših predstav dopoldne in ne ob večerih, kot bi gledališki delavci radi – tedaj baje njihov bioritem najbolje deluje. Pa smo jih morali prepričati, da so oni tu zaradi občinstva in ne obratno. Tega pa zagotovo ni kriv noben upravnik.

Niso mogli razumeti, da sem moral preprečevati boemski način življenja, vdajanje pitju alkoholnih pijač, ki baje dvigujejo umetniškega duha v igralcih, zamujanje na vaje in predstave in podobne traparije.

Kot izučen igralec, ki je z njimi v Celju delal in se družil od Akademije še 20 let, sem jih sicer razumel, a sem moral ekscese preganjati. Sem si zato nakopal kakšno zamero?

Ob prelomu tisočletja sem doživel zelo neprijetno izkušnjo. Ob nastopu mojega novega – zadnjega mandata so šli nekateri igralci k županu, češ da naj me iz teatra naženejo, ker da sem nesposoben, čisto zanič in za funkcijo za naprej popolnoma neprimeren.

Čeprav je v moji naturi in pameti, da se vsaka zamera skuha in pozabi – to je bistvo gledališkega življenja sploh, da se vlogo naučiš, jo igraš in potem pozabiš – me je ta izkušnja stala kar nekaj živcev in duševnega miru in mi prikrajšala kar nekaj ur nočnega spanca.

Pa še v časopise me je spravila. Tožil sem namreč novinarja, ki je po mojem mnenju žaljivo in obrekljivo pisal o meni. Tožbo sem seveda izgubil (a kdo bi razumel sodstvo) in plačal

nekaj sto tisoč tolarjev sodnih stroškov. Sedaj se lahko samo tolažim, da je bil v osrednjem slovenskem časniku objavljen skoraj celostranski zapis z razsodbo in mojo veliko fotografijo. Če bi naročil tako velike parte ob smrti, bi me stalo najbrž še nekaj več.

No, ostal sem na položaju, nekaterim v žalost, nekaterim morda – vsaj upam, da je kakšen tak – v zadovoljstvo.

A naj bo konec osebne lamentiranja.

Sledili so namreč dogodki, ki so bistveno vplivali na gledališče samo in kakršnih ne bi privoščil prav nikomur. Zgodilo se je namreč, da je Ministrstvo za kulturo na hitro hotelo decentralizirati državne službe, kamor so šteli tudi, ali morda predvsem, kulturne institucije. Torej tudi teater. Čez noč so sprejeli zakon, ki nas je v celoti vrgel na pleča občinam – našim ustanoviteljicam. Ni pa jim zagotovil ustreznega financiranja. (»Oče, odpusti jim, saj ne vedo kaj delajo.« – Sv. pismo)

Začela se je borba za preživetje. Ko je Ustavno sodišče ugotovilo, da to ni v redu, in je zakon razveljavilo, je bil pol leta mir. Potem pa spet: zakon z enako vsebino in spet po posredovanju Ustavnega sodišča razveljavitev.

Za nas je to igranje pingponga pomenilo tožbo Mestne občine, ki nam je v stiski posodila denar za delo in plače in je seveda hotela posojeni denar nazaj, popolno ignoranco s strani države, češ da to ni njihov problem in naj se znajdemo, kot se vemo in znamo, letanje med odvetniki in sodiščem in plačevanje stroškov popolnoma brez smisla in razuma.

Sicer se je razpletlo nam v korist, a stroškov nam ne bo kril nihče. Občina pa tudi še ni dobila povrnjenega denarja.

Sedaj, ob 55-letnici delovanja, smo vendarle prihranili potrebni denar za izdajo 2. dela zbornika, ki bo zanamcem v pisni obliki ohranil gledališko izročilo Slovenskega ljudskega gledališča Celje (za poslovanje s tujino uporabljamo

uradno različico Théâtre nationale populaire slovène de Celje, ker nam imena national theatre niso dovolili, češ da nas ni ustanovila država) od leta 1986 naprej, izročilo gledališča, ki je delalo, dela in bo delalo za ljudstvo, za svoje drage in zveste obiskovalce in za naše milo knežje mesto Celje.

S ponosom ugotavljamo, da smo si izmislili festival Dnevi komedije in ga vzdržujemo že 15 let. Festival, ki privablja množice obiskovalcev in jim vabi smeh na obraze.

Obnovili smo predstave na celjskem Starem gradu. Historije o celjskih grofih so dale temu romantičnemu prizorišču nov zamah. Privabile so množice turistov, ki so uživali in uživajo ob prireditvah različnih

organizatorjev. Morda so vzpodbudile tudi obnovo tega veličastnega in pomembnega zgodovinskega objekta.

Malo zaslug za vse to gre tudi nam, zato smo na delo ponosni. Prav pa bi bilo, da bi kakšen celjski grb za zasluge podelili tudi igralcem, brez katerih našega teatra ne bi bilo, to je že treba reči, pa četudi bi bilo vodstvo boljše in modrejše, kot je bilo v preteklosti.

Njim gre moja hvaležnost, da smo vendarle obdržali nivo kakovosti in ga prav zdaj še zvišujemo. Obdržal jih bom v lepem spominu in zaradi njih sem prepričan, da je ob 55-letnici delovanja naše gledališče v vzponu.

Hvala prav vsem. Tudi vratarjem in snažilkam.

NAŠIM GLEDALCEM

ANDREJ HIENG
(1925–2000)

Umetniški vodja
SLG Celje
od 1. 10. 1984
do 29. 2. 1988

foto: Tone Štopko

360

VSAKA GLEDALIŠKA SEZONA je v sebi sklenjena enota, ki naj bi v kolikor mogoče veliki meri ustregala željam publike, obenem pa ustvarjalcem nudila možnost, da uveljavijo svoje umetniške potenciale; ti dve stremljenji, sodim, si ne nasprotujeta. Vse izkušnje iz zgodovine teatra – tudi našega – nam pritrjujejo v misli, da je resnična umetnost le izjemoma v nasprotju z interesi občinstva in da so nesporazumi med ustvarjalci in gledalci večkrat umetno ustvarjeni in napihnjani. Pred začetkom novega igralnega obdobja se torej odločno opredeljujemo za tisto gledališko načelo, v katerem sta v enaki meri zaobsežena nedotakljivost umetniške kreacije in gledalčeva želja, da bi v gledališču doživel vznemirjenje ali nravstveno očiščenje ali neobteženo radost. Ker smo, kot pravimo, repertoarno gledališče, mora biti pahljača del, s katerimi se predstavljamo, široko razprta. Pri snovanju sporeda se bomo skušali držati tehle osnovnih principov:

Vsako delo – tudi če smo ga vzeli iz zakladnice oddaljenih dob – naj bo uprizorjeno tako, da bo skozenj žarelo življenje našega človeka v tem trenutku; pomembne stvaritve dramske književnosti to skoraj zmeraj omogočajo. Muzealnost, lažni historizem je neploden.

Domača literatura je nepogrešljiva. Celjsko gledališče je odigralo v razvoju povojne slovenske dramatike važno, včasih kar odločilno vlogo, torej je nujno, da te vloge ne zanemari, in da jo, kolikor je le mogoče, še razvije /.../.

Ko smo rekli, da je muzealnost neplodna, smo se hkrati opredelili za modernost v žlahtnem pomenu te besede. Bržkone se v nobeni umetnostni zvrsti tako jasno ne manifestira potreba po novih izrazilih, po novih interpretacijah, po novem «branju», kot ravno v našem poslu.

Kakor se nam zdi nujno, da v vsaki sezoni predstavimo novo slovensko dramsko delo, tudi kar zadeva režiserja, ne moremo mimo potrebe odkriti nove ljudi.

Celjski ansambel je sorazmerno majhen, njegove obremenitve pa velike, zato je potrebno, da smo pri iskanju tekstov trezni, in da upoštevamo realne možnosti. Skušali bomo doseči stanje, ki bo v prid uprizoritvam in osebnemu artističnemu razvoju naših igralcev; da je to zelo težko in povečini ne docela uresničljivo stremljenje, je jasno, vendar pa se je zanj treba truditi do skrajnih meja.

Teh nekaj osnovnih izhodišč smo nanizali v želji, da bi vam vsaj do neke mere razgrnili ustroj sezone, ki prihaja, in ki bo pač navsezadnje le ena od dolge vrste sezon, v katerih smo se »spopadali«. Brez patosa bi vam radi povedali, kako važno se nam zdi vaše zadovoljstvo in kako mučna vaša morebitna nejevolja: gledališče živi iz svoje publike in za svojo publiko, o tem ne more biti dvoma, nespornosti pa so, kakor v vsakem medčloveškem stiku, včasih neizbežni. Želimo si, da bi sprejeli naše delo z dobrohotno simpatijo, ki bi bila tako živa, kot je naša želja ugajati vam.

*Iz gledališkega lista predstave
Christopherja Fryja, Gospa
ne bo zgorela, SLG Celje,
št. 1, sezona 1985/1986.*

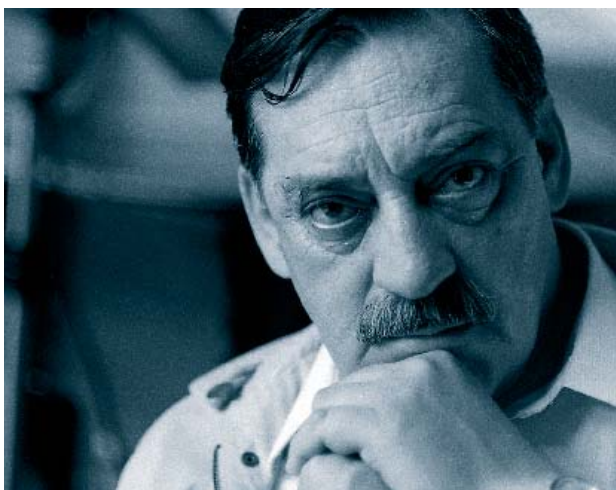
FRANCI KRIŽAJ

FRANCI KRIŽAJ
(1936–2005)

Hišni režiser SLG Celje
od 15. 2. 1966
do 30. 9. 1999

Vršilec dolžnosti
umetniškega vodje
od 1. 3. 1988
do 30. 9. 1988

foto: Damjan Švace

362

FRANCI KRIŽAJ je svojo ustvarjalno pot začel na Odru 57. Znan je bil po svoji prodornosti, poglobljenem režijskem pristopu, natančnem delu z igralci in po svoji kreativni izpovedni moči. Režiral je na Odru 57, v Mestnem gledališču ljubljanskem, v Drami SNG Maribor, v SSG Trst, v HNK v Splitu in v Dramskem teatru v Skopju, nato pa se je zapisal Slovenskemu ljudskemu gledališču Celje, kjer je v triintridesetih letih zrežiral triinšedeset predstav. Za svoje delo je prejel nekaj najvišjih slovenskih priznanj: nagrado za režijo na Borštnikovem srečanju za Veroniko Deseniško, nagrado Prešernovega sklada za Umor v katedrali, nagrado Kulturne skupnosti občine Celje za štirideset gledaliških režij in zlati grb mesta Celje.

Franci Križaj je bil globoko zavezan gledališču. Njemu je posvečal vse svoje življenje, bil je izjemen režiser in poznavalec dramatike. Velik interes je izkazoval slovenskim dramskim tekstom. Več kot polovico svojega režijskega opusa je posvetil režijam slovenskih dramskih del, med njimi je bilo šestindvajset krstnih izvedb. Nekatere med njimi so izpisale ključna poglavja naše povojne gledališke zgodovine.

Franci Križaj je ustvarjalno sooblikoval repertoarno, kadrovsko in zasedbeno politiko. Še več: pomagal je krojiti ekonomsko in finančno politiko SLG Celje in celjske kulture nasploh. Kadarkoli smo potrebovali vršilca dolžnosti za vodstveno funkcijo upravnika ali umetniškega vodje, jo je vedno sprejel in opravljal z vso resnostjo in zbranostjo.

Pripravila Tina Kosi

PRELOMNA OBDOBJA

JANEZ ŽMAVC

Vršilec dolžnosti
umetniškega vodje
od 15. 10. 1988
do 28. 2. 1989

364

NA GLEDALIŠKEM STOLPU sameva napis: Tu je 16. septembra 1849 v nekdanjem gledališču združba Jeretinovih igralcev Linhartovo Županovo Micko igrala in s tem neminljiv spomenik slovenstva na Štajerskem postavila. Tu se mi nekaj zatakne. Sveto sem prepričan, da v tem letu, ki se navezuje na revolucionarno rojstvo narodov in v katerem se je v programu pojavila zedinjena Slovenija, ni bilo treba Celju posebej v bran slovenstvu se postaviti. V mestu, ki ni štelo več kot 1800 prebivalcev, je bil živelj pretežno slovenski. Nemčiti se je radikalno začelo šele v kasnejših desetletjih z razmahom nemškega meščanstva in kapitalom, ki je pritiskal s severa. Le slovenskega gledališča ni bilo. Vse bolj se mi utrjuje misel, da ga pač nismo bili vajeni. Igralo se je le v nemškem jeziku (ali laškem, kadar so v mesto privandrali komedijanti iz laških dežel). Torej prebiram napis predvsem kot poklon pionirjem slovenskega

gledališča. In šele na drugem mestu kot pomnik slovenstva. Obeležje na stolpu danes ni tako aktualno, kot bi bilo, če bi ga bili mogli postaviti sredi druge polovice devetnajstega stoletja ali na prelomu v dvajseta, ko so se narodnostne razmere vse bolj zaostrovale. Gledališki led je prvi prebil tiskarnar Janez Krstnik Jeretin z Linhartom (kako velik je bil Linhart!). Leto 1849 je bilo začetek nekega celjskega prelomnega obdobja, ki je bilo sicer kratko, vendar je pognalo korenine dovolj globoko, da se je zamisel o slovenskem gledališču oprijela. Duša (dramaturg) te rasti je bil Josip Drobnič, ki je ob Jeretinu nemudoma začel prevajati igrokaze iz nemščine, ustanovil pa je tudi dramsko šolo.

Takih mejnikov in prelomnih obdobji je bilo še veliko in vsa so bila zasidrana v nekem hotenju, da se stvari premaknejo in ustvari nekaj novega. Nič ni nastalo iz nič. Naj mi bo dovoljeno, da se na kratko osredotočim na zame najbolj zanimivo in meni

vsekakor najljubše obdobje, ne da bi s tem drugim obdobjem odvzel veljavo in pomen. Obdobje Bojana Štiha.

Ko se je celjsko gledališko življenje izvilo iz sicer plodnih in obetavnih tradicij amaterizma in končno postalo poklicno leta 1950, se je na veliko govorilo o profesionalizaciji. Profesionalizacija gledališča, ki so ga nenehno pestile finančne krize, je postala priljubljeni kredo in vodilo vse od Lojzeta Filipiča naprej. Ena hujših finančnih kriz je bila pred Štihovim prihodom. Tej krizi se je brž pritaknila še druga, bolj zaskrbljujoča. Govorilo se je že o polpoklicnem gledališču v Celju. Kakšen križanec bi iz tega nastal, celo tistim, ki se jim je tožilo po voluntarističnih amaterskih tradicijah, ni bilo povsem jasno. No, eno je bilo jasno. Bojazen, da bi celjsko gledališče ne seglo previsoko in da bi teh višin ne zmogli, je begala kar nekaj glav. V gledališču je vrelo.

Ni naključje, da se je Franci Križaj, ki je prišel v SLG nekaj let prej (v sezoni 1965/66), povezal z Bojanom Štihom

in da mu ga je uspelo v odločilnem trenutku pripeljati v Celje. Pred Štihovim obdobjem, ki je trajalo štiri leta (1970–1974), se je zgodilo kar nekaj pomembnih vrhov: Sartrovi Nepokopani mrtveci in Ibsenov Sovražnik ljudstva v Križajevi režiji; Cankarjevi Za narodov blagor in Hlapci v Korunovi režiji, Sofoklejev Kralj Ojdip v režiji Dina Radojevića. Eno samo umetniško integralno delo v sezoni še ne definira gledališča. Gledališče tudi ni samo ena uspešna sezona, marveč skupek več sezon, ki nastajajo po razvidnem in enotnem umetniškem kriteriju. To je uspelo Štihu.

S prihodom Lojzeta Filipiča v SLG (začetek profesionalizacije) se je utrdila programska politika, ki se je zdela za Celje in njegovo zaledje idealna. Razumno je koncipiral eklektično podobo repertoarja. In tudi sicer je v mnogoterem smislu pomembno prispeval k oblikovanju slovenske dramaturgije, organiziral je prvi festival jugoslovanske sodobne drame, SLG se je prvo na Slovenskem preizkušalo na malem eksperimentalnem odru. Od tega se tudi Herbert Grün ni oddaljil, eklekticism je dobil le še dodatne programske obrambne oznake kot žlahtni eklekticism in podobno. Ta načelna smer se je bolj ali manj obdržala vse do Štihovega prihoda. Pri tem seveda ne gre pozabiti na odločilno stalnico vsakega gledališča, to je njegova publika. Ta sicer nikoli ni tvorno posegala v spreminjanje gledališča, zato pa je tem bolj vrelo v ansamblu, ki se je v svojem ustvarjalnem procesu zagnal prav v to

eklektično podobo repertoarja, ki naj bi nastajal vse bolj nenačrtno, z vse manj otipljivim kriterijem. V zagovor eklekticismu se je sicer govorilo, da je posebna repertoarna usmeritev možna le tam, kjer je v mestu več gledaliških hiš. Kjer pa je le eno samo gledališče, mora pokazati vse, skrbeti za vse, za žalost in veselje, za klasiko in sodobna dela, pa tudi avantgardno mora biti od časa do časa in celo politično angažirano, izpovedno in svet spreminjajoče, revolucionarno in nenazadnje tudi komercialno, ker pač mora mimo občinskih, okrajnih in republiških subvencij tudi samo nekaj proizvajati.

V tem zaganjanju v nepremakljivo, preizkušeno podobo celjske gledališke hiše so se kot po nekem čudežu zgodili že omenjeni vrhovi. Za Sartrove Nepokopane mrtvece v režiji Francija Križaja je dramaturg ljubljanske Drame Janez Negro zapisal, da »... vaša predstava v ničemer ne zaostaja za odrsko podobo tega teksta, ki sem ga pred leti videl v Parizu. Vse je v njej natanko odmerjeno tako z režijske kakor z igralske plati. To je tisto, čemur pravimo gledališki čudež. To predstavo bi lahko brez pomisleka pokazali kjer koli v Evropi in prepričan sem, da bi tudi Sartre spoznal v njej svojo globljo misel. To pismo vam pišem, ker vidim, da gledališče ni stvar stavbe ali kraja, temveč stvar duha in zavzetosti, ker vidim, da je na Slovenskem še nekaj gledaliških ustvarjalcev, ki kljub neugodnim razmeram skušajo z vso skromnostjo obdržati slovensko gledališko kulturo na visoki umetniški ravni in ki jim je ekipno

delo brez zvezdniških kompleksov (to je razvidno iz vaše predstave) prva in mogoče edina ustvarjalna skrb ...«

Po nastopu umetniškega vodje Bojana Štiha se ni več govorilo o eklekticismu; zdelo se je celo, da je v prejšnjih obdobjih dobival po krivici slabšalni prizvok. Zakaj so zdaj očitki potihnili? Preprosto zato, ker je eklektičnost organizirala in sistematsko opredelila izrazita umetniška osebnost. Že takoj na začetku njegove prve sezone se je rodila nova Veronika Deseniška. Po nenavadni usodi, tako tipični za naše slovenske razmere, je bilo to Župančičevo delo po petdesetih letih ali sploh šele tedaj postavljeno na oder z vso odgovornostjo do avtorjevih intencij. Štihova in Križajeva zasluga je bila, da sta Veroniko dramatično intenzivirala in tako pobijala njen razvpiti sloves o veliki avtorjevi poeziji, ki pa da kot odrsko delo ne bo preživela. Križaj je pobrskal po motivih, ki nosijo dramski naboj (konfliktnost, dramatičnost), važen za celoto, in tako prečitano Veroniko postavil nazaj v njen poetični okvir. Uspelo mu je zeliti ansambel do absolutne homogenosti, igralske izenačenosti celotnega igralskega korpusa. Uprizoritev, nadvse ekonomična v uporabi igralskih sredstev in preprosta, pa zato velika, je imela odzivno občinstvo tako v mestu kakor na podeželju, uspehe pa je žela tudi onkraj meje na slovenskem Koroškem.

Že naslednjo Štihovo sezono je sledil nov vrh Križajevega odrskega ustvarjanja: Eliotov (evidentno politični) Umor v katedrali, zasnovan na zgodovinskih

dogodkih, na mučeniški smrti Thomasa Becketa. V Umoru (odličen prevod Vena Tauferja) je šlo za mnogo več kot za religiozna izhodišča. Režiser je v njem zajel celotno človeško družbo, postavil diagnozo njene bolezni, odprl vest človeštva, odgovornost človeka pred samim seboj in v odnosu do soljudi. Monumentalna uprizoritev, sakralna odrska upodobitev. Zanimiv podatek: med obilico novih abonmajev, ki jih je odprl Štih, je bil tudi šmarski abonma. Abonenti so se pripeljali že kakšno uro ali dve prej in se razkropili po Celju, ki je tega dne z muzeji, galerijami in nakupi predstavljal slovenski Pompidoujev center. Ob letu osorej so povedali, da jih je predstava fascinirala in pretresla, vendar takrat Thomasa Stearnsa Eliota niso čisto razumeli, odkar pa redno obiskujejo zahtevne celjske predstave, ga zdaj bolje razumejo. V štiriletnem Štihovem obdobju se je zvrstilo še nekaj velikih dosežkov, med drugimi: Pinterjev Hišnik in Claudelova Zamenjava (Zvone Šedlbauer); Büchnerjeva Leonce in Lena (Miran Herzog); Turgenjeva Mesec dni na kmetih (Mile Korun); Cankarjeve Romantične duše (Dušan Mlakar); Gombrowiczeva Ivona, princesa Burgundije (Dušan Jovanović); Sofoklejeva Antigona (Franci Križaj).

Ko govorimo o Štihovem obdobju, lahko rečemo, da ni trajalo le bore štiri mandatna leta. Začelo se je že prej, s Križajem. Uvodoma sem postavil Jeretina. Drobnič je bil nadaljevanje, začel je Jeretin. Ni šlo za nekaj podobnega tudi med Štihom in Križajem? Vsekakor so bila to nadvse zanimiva in plodovita leta.

CELJE 1989–1993

BLAŽ LUKAN

Umetniški vodja
SLG Celje
od 1. 3. 1989
do 28. 2. 1993

368

SPOMINI SO PARADOKSNI: v njih je vse tako daleč, vendar tudi karseda blizu. Šestnajst let od mojega prihoda v Slovensko ljudsko gledališče v Celje in dvanajst let od odhoda je ravno pravnja razdalja, da za preživetim ne točim več nikakršnih solz, hkrati pa še danes včasih v mislih ali sanjah s kom kaj mrzlično razčiščujem. Štiri leta na petih straneh bodo nujno zgoščena, veliko bom – dober izgovor! – izpustil, upam, da ne tudi kaj pomembnega.

Na povabilo, da bi prišel v Celje za umetniškega vodjo (»sla« sta bila Janez Žmavc in Franci Križaj) nekako nisem bil pripravljen. Sin je bil star dobra dva meseca, vodstvo Gleja sem pred potekom mandata prepustil Juretu Gantarju, tisti, ki so me poznali, so govorili, da umetniško vodstvo ni zame, da sem premehek in neodločen ... A izziv je bil izziv in odločil sem se. Na poti v Celje (spčetka sem se tja vozil z avtobusom, nato z vlakom ali avtom, čeprav s tem, potem ko sem s poledenele ceste zapeljal

v jarek in se prevrnil, skoraj ne več) sem sestavljal program, koncept vodenja gledališča (s pomočjo literature, The Artistic Home, tu ni bilo pomoči, (bil sem pač dramaturg), v gledališču so me lepo sprejeli, to je treba reči, sam pa sem moral najprej opraviti (no, nikdar nisem do kraja) s tremo pred nastopanjem, še le potem sem lahko prešel k vsebini.

Pred mano je bil umetniški vodja Andrej Hieng, ki mi je ob prihodu s svojo pokončno, skoraj kaligrafsko pisavo zaželel srečo, trezni igralci, kot denimo Bojan Umek, pa so me takoj opozorili, naj preveč ne obljubljam, to da je »neslo« Hienga. To sem si zapomnil. Celjsko gledališče je bilo ravno prav majhno za moj debi (pri dobrih triintridesetih ni bil zgodnji) in ravno prav veliko za to, da ga ni bilo mogoče vzeti z levo roko. Bilo je tipično »družinsko« gledališče (v smislu gledališke družine in tudi familiarnosti), z večnim direktorjem in občasnim igralcem Borutom Alujevičem

Lujotom, ki je bil kot pater familias na čelu, na prvi pogled nekoliko zatohlo (takšno je v veliki meri še danes), pa ne preveč, za kar so poskrbeli zlasti igralci, med katerimi se jih je precej vozilo v Celje iz Ljubljane (tudi iz Maribora), kar je bilo dobro in slabo hkrati: niso se razlezli v malem mestu (sicer tretjem po velikosti v Sloveniji), vanj so prinašali duha metropole (ali vsaj naj bi ga), hkrati pa so bili nomadi, ki navsezadnje ne pripadajo nikomur in ničemur, in kolektiv je bil na trenutke precej brezbarven. Kljub temu je imel prvake (nedvomno Janez Bermež), med prvakinjama (Anica Kumer in Ljerka Belak) je vladalo tekmovanje, na odru pozitivno, zunaj njega pa se je najmočneje kazalo v preštovanju fotografij v gledaliških vitrinah; nekaj igralcev je bilo mladih, nekaj pa »še vedno mladih« ...

Brez prevelikega teoretiziranja je bilo treba v gledališču posodobiti program in pomladiti ekipo igralcev in

sodelavcev. Na tem sem delal nemara bolj, kot je bilo potem videti, odzivi so bili različni, »moje« obdobje pa tudi še ni gledališkozgodovinsko ovrednoteno. No, to je slišati precej neskromno, a ni tako mišljeno: vselej sem vedel, da Grünovega, Filipičevega, Štihovega ali Lampretovega Celja ne bom dosegel, to so bili drugačni gledališkovodstveni formati, tudi drugi gledališki in družbenopolitični časi, a težko bi rekel, da se nisem trudil ... Nekoliko smole je bilo tudi v dejstvu, da je približno v tem času umetniško vodstvo v Mariboru nastopil Tomaž Pandur, ki ni zasenčil samo Celja, temveč tudi vsa druga slovenska gledališča. A kljub temu smo si včasih domišljali (včasih pa je bilo tudi res, čeprav je Pandurjev Maribor povsem druga, zunajserijska zgodba), da nezadovoljni mariborski abonenti trumoma prihajajo v naše gledališče, ki se je na ta način nenadoma zazdelo še boljše in uspešnejše ...

Ko pregledujem program, ki smo ga v tistih štirih letih igrali (24 uprizoritev, od tega sem jih sam dal na repertoar 20), se mi zdi nekako skromen, saj je zgolj nujni sežetek vsega, kar sem takrat prebiral, načrtoval, o čemer sem se pogovarjal, dogovarjal. Pri tem sem lepo sodeloval zlasti s Francijem Križajem (kar težko mi je napisati pokojnim), ki ni veliko govoril, pa toliko več povedal brez besed, Janezom Žmavcem, ki je povedal manj, kot bi lahko, zato pa je bil – skupaj s Križajem – pomirjujoča stalnica gledališča, kar zna ceniti samo tisti, ki ve, kako nevrotična institucija je to lahko, pa estetsko zahtevno Marinko Postrak, ki je nasledila Žmavca, sodelovala pa sva že v Gleju, prijateljem Marijanom Pušavcem, ki je prišel v Celje za lektorja, ter igralci, še največ s Petrom Boštjančičem, pogosto kar stoje pred blokoma, v katerih sva v Celju stanovala. S posebno naklonjenostjo se spominjam uprizoritve prvenca Zdenka Kodriča Vida vidim, morda zaradi Križajeve mladostne energije in čudne, (nad)zemeljske poetičnosti besedila, Osvajalca Andreja Hienga v Vinkovi spektakularni režiji, čeprav brez pravega odmeva, Mametovega Edmonda, ki mi je bil še posebej pri srcu, in predstava v režiji Jovice Pavića je imela izrazito sodoben ritem, Tauferjeve režije Pokvarjenca ali Lepote in moči po Dumasu, ki jo je pripravil nekako mimogrede, na poti iz Zagreba v Ljubljano, a z nezmotljivim darom, Korunovih tretjih (drugih celjskih) Hlapcev, ki so bili precej nenavadni, a

bi bili boljši, če ne bi imel Miro Podjed (Jerma) takrat težav z alkoholom (z Lujotom sva ga potem prisilila, da se je šel zdraviti, in že dolgo časa se dobro drži, pravzaprav je igralec, da mu težko najdeš podobnega), Vinkova Camera obscura je bila tematsko izvirna in solidno zrežirana, čeprav mi je še danes žal, da je nista režirala Jovanović ali Unkovski, ki sta sodelovanje iz različnih razlogov odklonila, Beckettov Čakajoč Godota v Križajevi režiji in s scenografijo Mete Hočevar je bil več kakor samo dolžnostna obnova klasike absurda, poetično moč in odlično Ljerkino vlogo so imele tudi Galinove Zvezde na jutranjem nebu, spet v Križajevi režiji, pravi spektakel je bila režija Škrlatnega otoka Bulgakova Katje Pegan, ki pa nekako ni našla odmeva, z Eko Vogelnik in Dragom Kastelicem smo postavili na oder (jaz priredil, Eka zrežirala in Drago odigral) Lažnivega Kljukca in se včasih čudili, zakaj otroci ne razumejo njegovih čudovitih laži, uspešna je bila tudi uprizoritev dramatizacije Jadrana Krta v režiji Duše Škof, v kateri je trinajstintrihletnega Jadrana odigral Renato Jenček, ki je bil takrat »begunec« iz Pandurjevega Maribora (tja pa je iz našega gledališča »ušel« Boštjančič), star vsaj dvakrat toliko kot Jadran in kosmat po prsih – a kljub temu nenavadno ustrezen, nekako brez konteksta je izzvenela uprizoritev Victorja ali otrok na oblasti v Križajevi režiji, sam sem mnogo višje kakor potem kritika cenil uprizoritev Razbojnikov v režiji Roberta Raponje, z mlado ekipo igralcev in

nekaj povsem sugestivnimi prizori (npr. tistimi z Milado Kalezič), duhovit je bil Namišljeni bolnik v režiji Peganove z Bermežem kot avtentično sitnim hipohondrom v glavni vlogi, premiera estetsko izvirne in režijsko konsekventne uprizoritve Corneilleve Odrske utvare po zamisli Bojana Jablanovca pa je bila že po mojem odhodu iz Celja in sem si jo prišel ogledat skoraj inkognito ...

Prebiranje tekstov in sestavljanje repertoarja je samo manjši (recimo, da gre za 25 odstotkov) del zaposlitve umetniškega vodje, vse drugo je bolj ali manj organizacija, torej je umetniški vodja najprej »vodja« in nato »umetniški«: veliko teže in le malo slasti ... A sezona kot zaporedje uprizoritev je tisto, kar ostane, vse drugo prej ali kasneje zbledi. Kljub temu še živijo fragmenti spominov, teoretsko neuporabni, zgolj anekdotični, a pravo, živo meso gledališča. Vse niti gledališča je imel v rokah Lujo, sam sem se včasih (tudi po svoji krivdi) počutil kot gost

v njem in ne kot njegov drugi vodja. Na posamezne umetniške odločitve so običajno vplivali igralci, a ne kot člani umetniškega sveta (kjer sta bila še posebej dragocena Križaj in Žmavc, od igralcev pa Bojan Umek, Stanko Potisk in Marjan Bačko), temveč v direktorjevi pisarni (kjer je pogosto rohnel Bogomir Veras, navadno v Ljerkinem imenu), včasih, priznam, tudi v moji pisarni (a ne tako, kot si škodoželjneži morda predstavljajo, čeprav bi bila zakotna pisarna umetniškega vodje, tako drugačna od stilno precej bolj razkošne direktorjeve, primerna za marsikaj ...) ali v obrekovalnici (kamor načeloma nisem hodil, kar je bilo treba, sem že izvedel), seveda pa v glavnem s svojimi dosežki na odru. Z občinstvom je bil v Celju križ, že premiere pogosto niso bile polne, prav tako abonmajske predstave, s ponovitvami za izven pa je bilo sploh težko. Na premiere smo gledalce vozili tudi iz Ljubljane, z gratis avtobusom, na katerem se sicer

potnikov ni ravno trlo, ampak gesta je bila lepa ... K boljšemu obisku so gotovo prispevali tudi Dnevi komedije, ki si jih je v tistem času izmislil Bačko. Takrat smo začeli pošiljati vabila na različne evropske naslove (adremo mi je posredoval Andrej Drupal, ki je takrat vodil festival Slovenija s svetom v Cankarjevem domu), vendar praktično brez kakršnega koli odgovora. Kritika se je na predstave odzivala različno, neusmiljen je bil Simon Kardum, mlačen Metod Pevec, precej naklonjeni Tone Peršak, France Vurnik, Venko Taufer idr. Nikdar nisem razumel neke čudne celjske navade, namreč zbiranja kritikov pred premiero v direktorjevi pisarni, kjer jih je – kdo ve zakaj – poskušal zabavati (in »zabavati«) direktor, sam pa sem se temu »sprejemu«, če se je le dalo, izognil. Precej neprijetne so bile pogosto tudi zakuske po premierah, ki so v širšem smislu sicer obvezni del premiere, vendar se jih nekateri igralci iz načelnih razlogov niso udeleževali. Spomin pa ne more tudi brez vseh tistih spremljevalcev umetniškega življenja gledališča, ki jih je v podobnem prispevku za prvi celjski gledališki zbornik nekje ob koncu navedel Bojan Štih, in spomnim se, kako so se te njegove prijazne geste navedeni še dolgo spominjali ... Tudi sam jih zapisujem, kakor mi prihajajo na misel, brez reda in sistema: gospa Vitezova, gospod Domjan, gospod Posinek, gospod Jost, gospa Tonka, Anica Milanović, Silva, Jera, Branka, Jerneja ... Ne zaradi dolžnosti ali zato, da se me bodo »spominjali«, ampak zlasti zato, ker

je ob njih pogosto splahnela tista boleča gledališka teža, ki je še danes ne maram.

Gledališče je organizem in njegove sezone so v resnici leta našega življenja, ki smo jih z njim preživeli bolj intenzivno, kakor bi jih sicer. Ko razmišljam o oznaki »svojega« obdobja v Celju, mi prihaja na misel beseda »stabilizacija«. Diši sicer po samoupravnih socialističnih časih (ki so se ravno v času moje službe v Celju, in to brez večjih gledaliških posledic, dokončno prelomili), vendar je pomembnejša njena vsebina. Resda je bilo Celje stabilno že prej, vendar se mi zdi, da sem ga s premišljenim in posodobljenim programom ter delno pomladitvijo ponovno konsolidiral kot upoštevanja vredno umetniško ustanovo, v njem pa sem se na neki način »konsolidiral« tudi sam. Za kar koli več in večjega ali izrazitejšega preprosto nisem bil pripravljen, pa tudi sicer si dramaturški profil umetniškega vodje zamišlja gledališče drugače kot režiserski ali igralski; izvzemam seveda svoje celjske predhodnike, ki sem jih imenoval zgoraj, in to mojo trditev spodbijajo ... V svoj prid naj povem, da mi je igralka Darja Reichman že precej časa po (mojem in tudi njenem) odhodu iz Celja priznala, da »kljub vsemu nisem bil tako slab«, nekoliko v zadrego pa me je spravil Bojan Jablanovec, ki mi je kmalu po poteku mandata rekel, da sem zdaj nekako drugačen (mislil je: boljši) kot na svojem službenem mestu ... Resnično sem se tistega marca, ko sem se poslovil od Celja, počutil

dobesedno razbremenjenega, kot bi z mene padla tista teža, ki jo omenjam zgoraj, in tak sem potem odšel za dva meseca v Pariz. Ampak to že ni več stvar SLG Celje, ki je živelo in živi tudi brez mene: gledališče v resnici nenehno živi svojo zgodovino, pravzaprav vse tri čase: preteklega, sedanjega in prihodnjega hkrati, in tudi zato je tako močno podobno življenju samemu.

»PLESALA« SEM ENO SAMO SEZONO

MARINKA POŠTRAK

Vršilka dolžnosti
umetniškega vodje
od 1. 3. 1993
do 28. 2. 1994

foto: Damjan Švace

374

P O »MOJEM« OBDOBJU umetniškega vodenja je v SLG Celje ostalo bolj malo, razen predstav, ki jih že zdavnaj ni več. Za njimi je ostalo tudi nekaj gledaliških listov, skritih v kakšnem prašnem arhivu. Mogoče se v njem valja celo še kak plakat. In družbo jim dela morda še drobna repertoarna knjižica. Ta vas še zmeraj (kakšna ironija časa!) vabi k vpisu abonmaja za sezono 1993/94 z uvodno mislijo, da je gledališka sezona zame skrivnost. In takrat je bila to zame resnično skrivnost, čeprav sem drame in režiserje izbrala sama. Igralski ansambel mi je bil dan.

Mladih igralcev je bilo v njem malo, iz moje generacije sta bili le igralki Darja Reichman in Vesna Jevnikar in igralec Primož Ekart, ki so prišli v Celje malce pred mano. Igralci srednje in starejše generacije so se v obrekovalnici velikokrat z nostalgijo spominjali »zlate ere« tega gledališča izpred približno petnajstih let, ko so v njem nastajale prelomne predstave

pod umetniškim vodstvom Igorja Lampreta in je bilo celjsko gledališče eno izmed najvznemirljivejših ne le v Sloveniji, ampak tudi v Jugoslaviji.

V SLG Celje sem prišla leta 1990 na povabilo umetniškega vodje Blaža Lukana. Teater v tistem obdobju ni bil ravno na vrhuncu. Bolje rečeno: bil je v nekakšni latentni krizi. Ni bilo izrazitih vrhuncev, pa tudi ne izrazitih flopov. Nekakšen status quo je bil v tem času (po moji presoji) značilen za stanje v tem gledališču. In Blaž se je po svojih močeh trudil, da bi ga premaknil z mrtve točke. Z besedili sodobnih avtorjev in z večno živo klasiko.

Preden sem se odločila, da ponudbo za mesto dramaturga sprejmem (saj je Janez Žmavc odhajal v pokoj), sem si ogledala eno od predstav in prvič prestopila prag tega gledališča. Nad predstavo nisem bila ravno navdušena, pa tudi razpoloženje po premieri je bilo značilno slovensko zategnjeno. V avli gledališča sem se počutila kot

v veliki grobnici. In zakaj sem se kljub vsemu le odločila, da sprejmem ponudbo, se sprašujete? Po eni strani zato, ker se mesta dramaturgom v gledališčih preprosto ne odpirajo vsak dan, po drugi zato, ker sem z Blažem Lukanom sodelovala že v Gleju in sem bila prepričana, da mu lahko v tem gledališču pomagam nekaj spremeniti in gledališče ponovno »oživiti«.

Ko je po izteku Blaževega mandata padel predlog, da bi prevzela funkcijo vršilca dolžnosti umetniškega vodje (kar je pomenilo, da se igralski ansambel skupaj z direktorjem še ni odločil, koga bi povabili za novega umetniškega vodjo, sezono pa je bilo potrebno kljub vsemu sestaviti in izpeljati), sem se po kratkem oklevanju odločila, da izziv sprejmem. Seveda sem že takrat slutila, da je vedejevstvo lahko huda past, saj bo trajalo le eno leto, nakar bo sledil uradni razpis. Eno leto pa je lahko v repertoarnem gledališču, kjer je večina igralcev kronično nezadovoljnih (ker

so zasedeni preveč ali premalo) in ima tudi direktor svoje zahteve in želje, za začasnega vodjo (ki je takorekoč ves čas na ocenjevanju in opazovanju), usodno. Že takrat sem vedela, da je eno leto v gledališču ravno malo premalo, da bi se dalo narediti kaj prelomnega in ravno prav dolgo, da se večini zameriš. In kljub dejstvu, da sem to vedela, je bila »skušnjava ponudbe« zame takrat prevelika. Zato sem ji podlegla in vedejevstvo umetniškega vodje sprejela.

Po manj kot dveh letih dramaturškega dela sem celjsko gledališče spoznala ravno dovolj, da sem že vedela, kaj si želim spremeniti. Vendar sem ga poznala ravno malo premalo, da bi zmogla predvideti vse mogoče pasti, ki so prežale name in strahove, ki so se med vodenjem prebudili.

Repertoar sem sestavila z velikim zanosom in hotenjem. Z velikim upanjem in z velikimi željami. In predvsem z veliko željo po spremembah. V sezoni 1993/94 (in tudi še kasneje)

sem poskušala marsikaj spremeniti, premakniti in preizkusiti. Hotela sem, da postane SLG Celje medijsko prodorno, po tematiki vznemirljivo, igralsko zahtevno in estetsko sodobno gledališče. Želela sem, da bi postalo odmevno v slovenskem in v mednarodnem prostoru. Želela sem, da bi se v gledališče vrnili »zlati časi« dobrih predstav, ki so zmeraj znova vstop v neznano, ter umetniški in tudi osebnostni kreativni izziv.

Iz gledališča sem želela pregnati rutino, klišeje in letargijo. Teh svojih želja nisem obešala na veliki zvon. Računala sem na zaupanje. Na željo po spremembi. In naletela že na začetku na strah pred spremembami in dvom, previdnost in predsodke. S terminom provincialno gledališče se nisem obremenjevala, ker še nisem spoznala, kaj naj bi to pomenilo. Verjela sem, da je dobro gledališče lahko doma povsod, tudi na t.i. »obrobju«, kot kritiki radi, še dandanes, imenujejo lokacije tistih gledališč, ki ne domujejo

v Ljubljani. Medtem ko sem bila v mislih že pri snovanjih za novo sezono, sem morala izpeljati še dve predstavi že z mojimi zasedbami, ki mi jih je zapustil prejšnji umetniški vodja: veliki projekt Novačanovega Hermana Celjskega na Starem celjskem gradu in začetek sezone s Pirandellovo dramo *Kot me ti hočeš*. Ob zaključku Blaževe uradne sezone sem uvrstila na repertoar še Freyve Kri in košute, ki smo jih uprizorili v čarobni minoritski kapeli v režiji Dušana Mlakarja. Dolgo sem se »sprehajala« po Celju, da sem jo odkrila. Pri predstavi Kri in košute sem spoznala tudi fotografa Damjana Švarca, ki je bil prijatelj lektorja Marijana Pušavca, in mu predlagala fotografiranje predstave.

Prehod iz dramaturške v umetniško funkcijo je bil hiter in konkreten. Končati sem morala nekaj, kar je bilo že dano, in začeti novo. Reševati sem morala dano situacijo in se v njej znajti.

Po izkušnjah iz Gleja, Koreodrame, ljubljanske in mariborske drame,

Mestnega in Mladinskega gledališča sem vedela, da je za dobro predstavo bistven (ob dobrih igralcih seveda) dober režiser. Zato je bila moja prva poteza pri oblikovanju repertoarja usmerjena v iskanje trenutno najbolj vznemirljivih režiserjev. Pirandellovo dramo *Kot me ti hočeš* sem še »podedovala« od odhajajočega Blaža Lukana in »dediščino« sprejela z veseljem.

Z režiserjem Janezom Pipanom sva naredila zasedbo. Malce pred tem pa sem se že srečala tudi z osrednjo »pastjo«, ki je prežala name prav iz zasedb. Zasedbe, pri katerih sem sodelovala v Gleju, so bile vedno izbor najustrežnejših igralcev. Izbor je bil neomejen, saj Glej ni imel stalnega ansambla. Zasedbe, pri katerih sem sodelovala kot gostujoča dramaturginja, so bile zame igra z režiserjem in konceptom. Zasedbe, ki so me pričakale v Celju, so bile žal velikokrat zasede.

In tako bi lahko zelo hitro postala sluga dveh gospodov (na eni strani

lastnega umetniškega imperativa, na drugi strani imperativa želja igralcev oz. razmer v hiši) in da bi bila koincidenca še večja, sem uvrstila istoimensko Goldonijevo komedijo na repertoar v želji, da bi s komedijo publiko razveseljevali in hiši priskrbeli denar, saj se je že takrat kazala ta izrazita potreba, še preden so o tem stanju odkrito »spregovorila« komercialna gledališča. Goldonija sem potegnila iz železnega komedijskega repertoarja v upanju, da lahko naredimo svežo in aktualno družbenokritično komedijo in si čestitala, da ne delamo bulvarke, saj bi bilo to takrat, kot tudi še zdaj, zame skregano z mojimi stališči o poslanstvu gledališča.

K sodelovanju Sluge dveh gospodov sem povabila tudi Andreja Rozmana - Rozo, ki je tekst priredil, ter takrat znano glasbeno skupino Lolita, zaposlili pa smo tudi dramaturginjo Tatjano Ažman, potem, ko je po dveh predstavah »omagala« nad repertoarnim gledališčem

Sandra Rekar. Fotograf Damjan Švarc je po izredno dobrih fotografijah Krvi in košut postal naš »dvorni« fotograf. Z novo sezono sem hotela spremeniti tudi imidž gledališča, zato sem zamenjala oblikovalca z mlado oblikovalsko skupino Ajax, ki je urejala gledališke liste in plakate ter izdelala celo nov logo celjskega gledališča z golo žensko v krogu, kar je seveda vzbudilo kar nekaj zbadljivk in namigovanj na moj račun. Ker se mi je zdelo, da gledališču primanjkuje mladih igralcev, smo zaposlili še tri mlade igralke, ki so ravno končale igralsko akademijo in igralca, brez katerih ne bi mogli narediti sezone, kot sem jo hotela izpeljati: Vesno Maher, Iuno Ornik in Natašo Konc ter Tomaža Gubenška. V sezoni 2003/2004 so v celjskem gledališču igrali tudi gostje, brez katerih predstav (vsaj takšnih, kot so bile), ne bi bilo. Gostovali so Ivanka Mežan, Grega Čušin, Jure Ivanušič, Vlado Novak, Valter Dragan in Hana Komar, če omenim samo

tiste, ki se jih zdajle spomnim.

Vsaka sprememba iz ustaljenega toka je vzbudila pripombe in strah, kar me je seveda presenetilo. Tega namreč nisem pričakovala. Pričakovala sem ravno nasprotno. Po nenehnem obujanju spominov na »zlate čase« radikalnega gledališča in kroničnem nezadovoljstvu sem bila prepričana, da si večina želi sprememb. A sem se očitno zmotila! Zanimivo pri vsem tem pa je bilo dejstvo, da so igralci uživali pri študiju obeh predstav in pozneje tudi publika pri njunem ogledu. In še nekaj sem spoznala pri predstavi Sluga dveh gospodov: da je bil (zdaj žal že pokojni) režiser Franci Križaj izjemno dragocen in v celjskem gledališču še kako pomemben režiser, čeprav se mi je sprva zdelo, da je zaradi njegove službene dolžnosti omejen moj izbor režiserjev.

Moja največja želja po radikalni predstavi in »predrznost« te sezone je bil režiser Vito Taufer. Res je pred mano delal v SLG Celje že eno predstavo, a vsi

so se ga nekako (kot sem presenečena ugotovila) bali, ker da je »nepredvidljiv in eksperimentalni« režiser. Čeprav je bil zame najprodnornejši in najboljši režiser takratne mlajše generacije in sem oboževala njegove predstave, ga nisem osebno poznala. Zame je bil genij in velika uganka. Poklicala sem ga in povabila k sodelovanju in on je povabilo z veseljem sprejel. Ne spomnim se prav natančno, komu je najprej padla v glavo ideja o Linhartovi igri Ta veseli dan ali Matiček se ženi, čeprav se mi zdi, da kar obema nekako spontano. Moje stališče pri izbiri besedil je bilo že takrat, da režiserjev nisem želela siliti v besedila, do katerih ne bi imeli tudi sami velikih afinitet. Glede na moje videnje sezone sem sicer pripravila predloge, a zmeraj sem si želela tudi čim več kreativnega dialoga in dopuščala, da se stvari rojevajo sproti.

Uprizoriti Matička se mi je zdelo zanimivo predvsem s stališča novega preverjanja tega »fosilnega« teksta

slovenske dramatike z enim samim razlogom: ali nam to besedilo danes lahko še kaj pove o nas samih in nas ob tem celo nasmeji. Smo torej Slovenci zmožni distance in samoironije dobri dve leti po osamosvojitvi Slovenije in ustanovitvi lastne države. Ob vsem tem pa je besedilo ponujalo tudi dobre igralske naloge.

Z Vitom se nama je takrat zazdelo nujno, da prav s tem besedilom preveriva, kdo in kakšni smo Slovenci kot narod in kot posamezniki. Kdo in kakšen je pravzaprav Matiček? Kakšni interesi ga vodijo? Je dejansko junak in revolucionar oz. nacionalni heroj ali samo zviti in pragmatični Slovincelj? Ali se da uprizoriti sodobnega Matička, ki bo dihal s časom kljub arhaičnemu jeziku, ki ga določa? Kako uprizoriti vse ljubezenske zaplete, ki jih je tekst prepoln, da bi prišla do izraza njihova živost in direktnost brez nepotrebnih stilizacij in čitalniške estetike iz prejšnjega stoletja? Igrivo in kreativno

je bilo najino sodelovanje, predstava pa kasneje polna nekakšnega razbrzdanega erosa, ki je latentno ždel v Linhartovem tekstu in samo čakal, da končno plane na dan v vsej svoji radoživosti in direktnosti. Med pripravami na predstavo in seveda med vajami sem ugotovila, da je Vito občutljiv režiser, ki pronicljivo razmišlja in želi v gledališču podobno kot jaz, s to razliko, da to zmore tudi zrežirati. Zrežirati tako, kot bi si želela jaz (če bi znala in zmogla režirati), in tako kot se mi je zdelo, da je v gledališču edino možno delati predstave. Raziskovalno, nepredvidljivo in estetsko inovativno. To je bilo gledališče kreativnega izziva in predstava kot želja in hotenje priti stvarem oz. problemu, s katerim smo se trenutno ukvarjali, do dna. Prepričana sem, da nam je to s celjskim Matičkom popolnoma uspelo. Demitizirali smo tekst, ki je leta in leta ostajal na nivoju zastarele glorifikacije mita in nacionalne folklore, osvetlili naravo naroda in umestili lik Matička v naš čas in prostor

ter omogočili Linhartovemu erosu, da je svobodno zadihal. Naredili smo predstavo, ki je bila sodobna in aktualna in se ob tem, vsaj kar se naju z režiserjem tiče, tudi radoživo in ustvarjalno igrali.

Vendar večinska kritika (razen nekaj izjem) tega ni doumela, prav tako kot tudi nekateri igralci ne, selektor Borštnikovega srečanja pa je za povrh predstavo celo prezrl, čeprav je kritik France Vurnik med drugim celo zapisal: »Uprizoritev Matička v režiji Vita Tauferja je potemtakem vsekakor eden izmed večjih uspehov SLG Celje tudi v konkurenčno/tekmovalnem smislu v kontekstu sodobnega slovenskega gledališkega snovanja.« Tudi gledalci so Matička izjemno dobro sprejeli, še posebej srednjeolci. Matiček je med Vitom in mano spočel sodelovanje, ki me je pozneje, tudi pri drugih predstavah, pri katerih sva sodelovala, bogatilo in osrečevalo.

Toda po zanosu z Matičkom so Ibsenovi Strahovi samo še poglobili

strahove, ki so se mi porodili pri prvih predstavah glede zasedb. Režiserja Dušana Mlakarja sem prvič spoznala pri predstavi Kri in košute Damirja Zlatarja Freya, ki sem jo uvrstila na program tik pred mojo »uradno« sezono. Za Ibsenovo dramo se mi je zdel idealen, saj sem že pri Košutah ugotovila, kako psihološko poglobljeno zna delati z igralci. Predstavi, ki me je vznemirjala s svojo tematiko, sem se posvetila z vso študioznostjo.

Prav tako tudi zasedbi, s katero sva se z režiserjem kar nekaj časa intenzivno ukvarjala. In prav ob tej zasedbi sem se marsikaj naučila. Tako psihologije likov, kot tudi psihologije igralcev. Milada Kalezić, ki je sprva najbolj dvomila v zasedbo in mi to tudi povedala, je pozneje dobila celo nagrado ZDUS-a za vlogo gospe Alvingove.

Vesela sem bila te nagrade, kot tudi Severjeve nagrade in nagrade Srebrni celjski grb, ki ju je za vlogo Neznanke v predstavi Kot me ti hočeš prejela igralka

Darja Reichman ter nagrade Zlati celjski grb, ki jo je za vlogo Hermana II. prejel igralec Janez Bermež. Nagrade sem sprejela kot dokaz, da so bile moje odločitve glede zasedb pravilne, čeprav je bilo to sezono prav okoli njih največ pomislekov. Vesela sem bila tudi otroškega besedila Zelena kapica, ki ga je napisal Bogomir Veras in mi ga ponudil v uprizoritev. Zabavno ekološko pravljico sem ponudila Katji Pegan, s katero sva se »ujeli« dve leti prej pri njeni režiji Molièrovega Namišljenega bolnika.

V sezoni, ki sem jo vodila, smo v gledališču odigrali še eno izjemno, a žal v slovenskem prostoru prezrto predstavo, čeprav so jo kritiki izpostavili kot »izvrsten dosežek celjskega gledališča« (Majda Knap Šembera) oz. »ritual teles, nasilja, strasti, spolnosti in smrti«, kot je zapisal kritik Vasja Predan. Prvič v Sloveniji smo namreč na Odru Herberta Grüna (kjer sem hotela dati priložnost zahtevnejšim projektom), uprizorili dramo Nepredvidljive posledice

Howarda Barkerja. Dela enega največjih sodobnih angleških dramatikov so bila takrat v Sloveniji še malo znana. Veliko večjega odmeva je bila seveda deležna uprizoritev njegovih Evropejcev v sezoni 1998/99 v ljubljanski Drami in Ljubezen dobrega moža v Novi Gorici 1994/95, ki jo je režiral Bojan Jablanovec, potem ko se je po celjskem srečanju z Barkerjem zelo zagrel za njegova besedila. Meni je Barkerja priporočil v uprizoritev igralec Boris Ostan, za kar sem mu še zdaj hvaležna. Nepredvidljive posledice so bile v bistvu skupni naslov za niz krajših dramoletov na temo medčloveških odnosov, z močnim političnim angažmajem. Zahtevno in uprizoritveno izzivalno besedilo sem zaupala v režijo Bojanu Jablanovcu, ki se mi je zdel ravno prav inovativen in raziskovalen režiser. Besedilo mu je bilo všeč in predstavo smo naredili v koprodukciji s producentom iz Ljubljane, ki ga po Nepredvidljivih posledicah na Cekinovem gradu

predstava ni več zanimala, v Celju pa smo imeli za tovrstno zahtevno predstavo premalo publike in podpore pri finančnem vodstvu. In tako je predstava, o kateri je kritik Metod Pevec zapisal »da je to velika predstava na malem odru (...) ki gre do živega in prizadene, kar se v gledališču redko zgodi« na hitro in neopazno odšla s programa. Nepredvidljive posledice so bile tudi izjemna priložnost za igralce Vesno Jevnikar, Jano Šmid, Milado Kalezić in Valterja Dragana in vsi so to priložnost dejansko tudi izkoristili in naredili odlične vloge, kar pa so (prav tako kot pri Matičku) prezrli pri izboru za Borštnikovo srečanje.

Po premieri Nepredvidljivih posledic pa sem že tudi dodobra spoznala nepredvidljive posledice svoje odločitve in se odločila, da se na razpis ne bom prijavila, saj gotovo ne bi bila sprejeta. Kljub dejstvu, da nisem mogla izpeljati vseh načrtov, sem se iz te sezone veliko naučila. Predvsem kar se tiče »notranjih« odnosov v gledališču in predvsem tega, da se brez zagotovila mandata vsaj štirih let nikoli ne bom več spuščala v kakšen podoben vedejevski podvig. Kljub vsemu je bilo to obdobje v Celju zame tudi lepo in kreativno. Spoznala sem ljudi, ki mi še danes veliko pomenijo. Predvsem pa je bilo to obdobje, vsaj zame, obdobje velike strasti. Gledališke in osebne.

SAJ TO NI PARIZ

PRIMOŽ BEBLER

Umetniški vodja SLG Celje
od 1. 3. 1994 do 28. 2. 1997

foto: Damjan Štarc

384

ČEPRAV JE BILO SLG CELJE že četrto, ki sem ga umetniško vodil, sem se tu pravzaprav počutil zelo mlad.

Verjetno sem imel ta občutek, ker so bile okoliščine tako zelo drugačne od tistih, na katere sem bil navajen. Ni šlo le za razliko med Beogradom in Celjem, temveč še za razliko med sistemi, namreč tisti miselni izhod iz samoupravnega socializma sem jaz opravljal tu, v tem novem okolju. Torej, mladost kot polet, zagnanost, ambicioznost na eni strani in naivnost, zmedenost in trma na drugi. »Saj to ni Pariz!« me je Alujevič vedno opozarjal, no res sem si želel velikih Bobnov v noči – naredili smo pa vsaj eno Ukročeno trmoglavko za Borštnikov grand prix in še živeči Oderpododrom, tako da Eksplozija spomina ne bi bila prekratka.

foto: Damjan Svarc

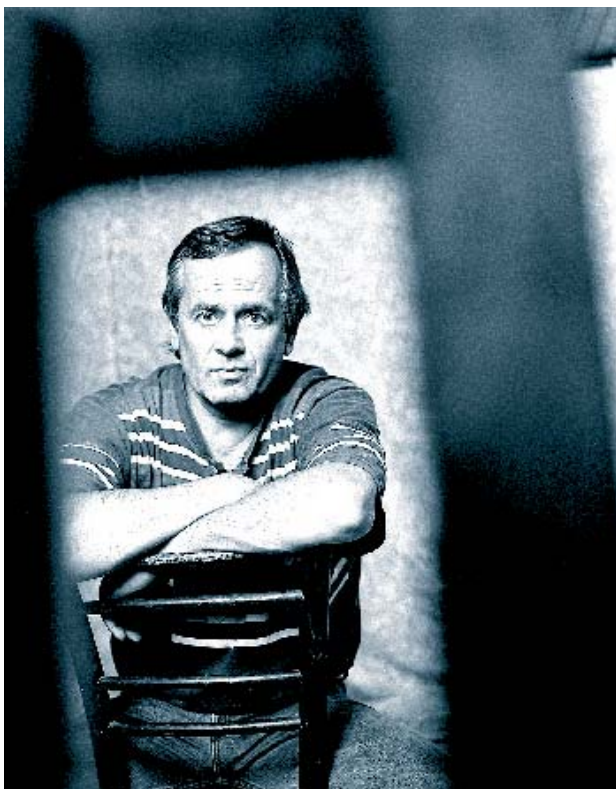
ALI JE V CELJU VREDNO KONČATI S CHICAGOM?

MATIJA LOGAR

Umetniški vodja SLG
Celje

od 1. 4. 1997
do 17. 2. 2002

foto Damjan Štarc

386

KER BO TO SPOMINSKI SPIS, naj takoj zapišem: spomin (posebno še gledališki) je svinja, godna za zakol.

Pred prihodom v SLG Celje sem se dolgi dve desetletji pehal za ponovno profesionalizacijo Prešernovega gledališča Kranj. Rezultat tega pehanja je znan: gledališče se je uspešno preoblikovalo v upoštevanja vredno poklicno gledališko hišo. In kot se v takih primerih rado zgodi, je v zaključni fazi pobudnik in glavni nosilec tega preoblikovanja postopoma postajal moteč faktor razvoja gledališča. Priznam, ni mi bilo vseeno, da se je psevdomenedžiranje, ki se je v poosamosvojitvenih letih začelo udomačevati v naših hišah umetnosti, uspešno pritihotapilo tudi v najbolj vitalne kapilare kranjskega gledališča ter ga začelo nežno, toda učinkoviti dušiti. Vprašanje, ali sem se za to boril, je po mojih dveh kranjskih desetletjih postajalo vse bolj aktualno. Nesmiselno in kontraproduktivno dualistično vodenje (na eni strani

t. i. poslovni direktor in na drugi strani umetniški vodja), ki je bilo (in je marsikje še) značilno za naša gledališča, mi je v Kranju začelo preprosto parati živce. Prepričan sem, da ne samo meni. Ostanke domačih paragledaliških vodstvenih struktur so posmeh ničkolikorat potrjeni evropeizaciji naših gledališč. Kot sem po svoji volji prostovoljno aktiviral bitko za novo podobo kranjskega gledališča, tako sem iz njega moral bistveno manj prostovoljno oditi po tuji volji. No, bil pa je tudi že čas, da se v Kranju izognem skušnjavi in ne postanem navaden inventar.

Prvega aprila 1997 sem v celjskem gledališču nastopil službo. V pisarni umetniškega vodje me je na prazni mizi čakal namizni koledar s preprostim voščilom mojega celjskega predhodnika: Srečno! Voščilo je bilo prijazno, pa tudi zlovešče. Bebler je namreč moral celjsko gledališče zapustiti v sezoni, ko je gledališče z dvema

izjemnima uprizoritvama (Eksplozija spomina, Ukročena trmoglavka) doživelo umetniški triumf. Torej. Znašel sem se v gledališču, ki je znalo na svoj svojevrsten način ocenjevati dosežke umetniških vodij, ki so se v dualistično prakticiranem vodenju celjskega gledališča lahko v najboljšem primeru počutili kot v dvojcu brez krmarja. Čeprav se je moj začetni optimizem oplajal ob prijaznem sprejemu, je bila zgodovina mandatov mojih predhodnikov dovolj zgovorna. (Ne)zgovoren pa je bil repertoar za naslednjo sezono. Kljub temu, da je bila sezona v zaključni fazi, gledališče za prihajajoče obdobje ni oblikovalo niti okvirnega repertoarja. Vse skupaj je spominjalo na popolno razsulo. Ob dejstvu, da sem bil že »obvezan« dokončno oblikovati tri četrtine prihodnjega repertoarja kranjskega gledališča ter celoten repertoar Tedna slovenske drame, sem se moral soočiti še z dejstvom, da je bil

igralski ansambel celjskega gledališča praktično prepolovljen. Spodbudno.

Ob kandidaturi sem v svojem konceptu umetniškega vodenja zapisal in na »zaslišanju« z ansamblom še ponovil, da mora biti velik del programa naslonjen na »transparentna« dramska besedila s poudarkom na komedijskem žanru ter na prazvedbah. Med prioritete gledališča, ki sem ga vodil, sem vedno uvrščal uprizarjanje slovenske dramatike, ki po že zdavnaj opravljeni evropeizaciji slovenskega gledališča edina še jamči njegov smiselni obstoj.

Sezona 1997/1998 – štiri uprizoritve (od tega tri krstne) slovenske dramatike, slovenska prazvedba angleške komedije in uprizoritev svetovne klasike. Od Beblerjeve zadnje sezone sem moral (zaradi terminskih zadreg) v svojo prvo sezono »posvojiti« Shawovega in Križajevega Pigmaliona, ki je s preprosto smiselno uprizoritvijo tudi tokrat obudil nevidno gledališko nostalgijo učinkovitega dramskega

bestselerja. Moj resničen umetniški začetek v celjskem gledališču je torej pomenila krstna uprizoritev Novakove Hiše iz kart (režija Aleš Novak), ki se je predolgo dobesedno valjala po različnih gledaliških predalih. Številčno prezahtevna igralska zasedba mi ni omogočala, da bi jo uprizoril že v Kranju. Kljub nepopolnemu igralskemu ansamblu sem jo v celjski repertoar »stlačil« že v prvi sezoni. Vizualno wilsonovsko zasnovana celjska postavitve Hiše iz kart je gledališko končno odkrila odlično dramsko vrednost Novakove igre, ki pa je (tudi po moji krivdi) nismo znali izkoristiti, tako da s Hišo iz kart nismo niti približno dvignili prodaje kart. Škoda. Ob tej uprizoritvi sem spoznal enega od simptomov slabe fleksibilnosti celjske gledališke hiše, ki se je šele s Cooneyjevo komedijo Minister v škripcih v Mlakarjevi režiji zmogla dokopati do kolikor toliko zavidljive statistike. Tudi s Šeligovo »Svatbo« v moji režiji smo potrjevali tradicionalno celjsko povprečje števila ponovitev. Krst Zupančičevega Nemira v Korunovi postavitvi je na žalost minil mirno in skoraj neopazno. Ob koncu moje prve celjske sezone je bilo krstno uprizorjeno Hočvarjevo besedilo Mož za Zofijo. Po izjemno uspešni Smejči je v Križajevi režiji sledilo njeno nekoliko bolj obledelo nadaljevanje. Naj ob prvih »mojih« uprizoritvah povem, da sem želel revitalizirati Dneve komedije, nad katerimi je v celoti in z vsem svojim bistvom bedel upravnik Alujevič, ki pa mi je resnici na ljubo

ekspeditivno pomagal pri ustanovitvi javnega anonimnega natečaja za izvirno komedijo. Posebej bi rad poudaril, da so že v tej sezoni v Celje postopoma prihajali igralke in igralci: Manca Ogorevc, Maja Štromar, Jagoda Vajt in Barbara Medvešček ter igralca Simon Dobravc in Igor Žužek. Sredi sezone sem za hišnega dramaturga povabil pesnika in dramatika Krištofa Dovjaka. Ob tem naj opozorim na neverjetno fluktuacijo stalnega celjskega igralskega ansambla, ki so se mu posamezniki priključevali le v skrajni sili. Ne glede na to, da mi je že po dveh letih uspelo vzpostaviti številčno popoln ansambel, so bile moje izkušnje z novačenji igralcev neprijetne.

Sezona 1998/99 – dve krstni uprizoritvi, slovenska praižvedba tujega dela ter tri za Celje ansambelsko zahtevnejše uprizoritve. Začeli smo z znamenitim Weissovim delom *Zasledovanje in usmrtitev J. P. Marata ...* v Zupančičevi režiji. Velikopotezna uprizoritev, ki smo jo sami šteli za dosežek, ni prerastla v presežek. Mojca Pokrajculja (po mojem naročilu jo je napisala Bina Štampe Žmavc) v moji režiji je v svoji barvitosti razveseljevala najmlajše, toda med statistično ozvezdje se ni prebila. V Križajevi režiji je statistiko krepko dvignila odlična Möderndorferjeva komedija *Vaja zbora*. Odlična Marberjeva drama *Bližje* (nanjo me je opozoril Iztok Valič) je v Möderndorferjevi režiji (pred njim sem jo ponudil Križaju in Mlakarju) odzvenela v silovit rentgen medsebojnih odnosov štirih sodobnikov. Za svojo

poslovilno režijo pred upokojitvijo si je hišni režiser Franci Križaj izbral Boltovo dramo *Človek za vse čase* in z njo izpovedal svoj življenjski in umetniški kredo. In za zaključek sezone naj bi sledila poslastica na celjskem gradu. V Novakovi režiji je ambientalna uprizoritev Shakespeareovega *Sna kresne noči* gledalstvo še kar veselila, toda pravega zadoščenja ustvarjalci z njo niso dobili.

V ustvarjalno napeti in dobri sezoni sta se nam priključila igralca Barbara Vidovič in Miha Nemec, poslovil pa se je Tomaž Gubenšek.

Sezona 1999/2000 – v sezoni, ki je bila označena za jubilejno, pa v resnici sploh ni bila jubilejna, smo uprizorili tri krstne uprizoritve, dve uprizoritvi svetovne klasike in slovensko praižvedbo tuje klasike za najmlajše. Začeli smo z Molièrovim *Don Juanom* v izvirno samosvoji postavitvi Jerneja Lorencija. Odlična uprizoritev je odmevala kot eden od vrhuncev sezone slovenskih

gledališč, toda zaradi spleta okoliščin in predvsem zaradi (morda celo namenske) nespretnosti hiše, je predstava zdržala komaj dobro sezono. Buschev, Fritzev in Herzogov otroški Jošt in Jaka jo je odnesel v okvirih predstav za najmlajše občinstvo. Krst Möderndorferjeve Limonade slovenice v avtorjevi režiji ni dosegel uspeha njegove Vaje zборе. V krstni uprizoritvi drame Drage Potočnjak Alisa, Alisa, ki sem jo sam režiral, sta briljirali Milada Kalezić in Barbara Vidovič. Zupančičevi Ubijalci muh v Korunovi režiji pa verjetno niso zadušili prtajeno prisotnih vprašanj o smiselnosti kontinuiranega uprizarjanja slovenske dramatike. Nesrečni dogodki okrog uprizoritve Williamsovega Tramvaja poželenja so prevpili odlično sezono. Režiserja Aleksandra Jurca, ki mu je bila v zaključni fazi študija ponujena nujna strokovna pomoč, sem bil po njegovem nepreklicnem samoinciativnem odhodu iz delovnega procesa prisiljen nadomestiti in kot

režiser avtorsko preoblikovati ter rešiti uprizoritev. Med sezono sta v gledališče prišla Primož Pirnat in David Čeh.

Sezona 2000/2001 – sezona pomembnih gledaliških besedil, sezona brez krstnih uprizoritev. Gledališki voz se je začel spuščati navzdol. V Zupančičevi režiji je otvoritveni Shakespearov Kralj Lear razočaral. Načrtovanega Milne-Svetinovega Medvedka Puja smo morali nadomestiti z Novakovo igrico Ozvezdje postelje (režiser Möderndorfer). Poetično lepa predstava. Gogoljevega Revizorja sem začel režirati sam, dokončati pa mi ga je pomagal Jernej Lorenci. Povprečne uprizoritvene sreče sta bili deležni deli Mišime in Stopparda Markiza de Sade v Mlakarjevi režiji in Prava stvar v Šedlbauerjevi režiji. Edino umetniško popolno zadostitev je v moji predzadnji sezoni predstavljale Goldmanov in Lorencijev Lev pozimi, ki pa so ga spremljali meni komaj umljivi lumpenproletarski izpadi tistega dela igralskega ansambla,

ki je precej nejevoljno vzel na znanje, da z nami soustvarja Radko Polič in da se nam je med sezono priključil še igralec Jožef Ropoša.

Sezona 2001/2002 – dve krstni uprizoritvi in štiri slovenske praizvedbe tujih del. Po napovedanem repertoarju obetavna sezona, toda ... Zaradi lumpenproletarskih izpadov v prejšnji sezoni se na razpis za nov mandat nisem javil. Na prigovarjanje mlajših članov ansambla sem se premislil in se na ponovljeni razpis javil ter pogorel. Na znamenitem zaslišanju, ki ga ob imenovanjih prakticira celjsko gledališče, so me moji simpatizerji pustili na cedilu in z izcedkom kontaminirali mojo zadnjo sezono. Ob trudu vseh režiserjev – Eidmanove Ostržkove dogodivščine je režiral Miha Golob, Povšetovo komedijo Ločitev Jaša Jamnik, lastnega komedijskega Podnajemnika Möderndorfer, Sidranovo Moje srce je v Zvorniku ostalo njegov rojak Sokolović in Ebb-Fossev in Kanderjev muzikal Chicago Diego de Brea – je omembe vreden edino Chicago. Simbolno se je moje celjsko obdobje končalo z uprizoritvijo sodne kriminalke. No, predvidel sem še praizvedbo Gombrowiczeve Poroke (Lorencijeva režija), ki pa jo je po razporoki z menoj v. d. umetniškega vodje ročno in neverjetno ekspeditivno zamenjal z njemu ljubim dramskim besedilom, kjer je do izraza lahko prišla ustvarjalna veličina mojih oponentov.

Na kratko in za zaključek te telegrafске inventure: če bi bilo v

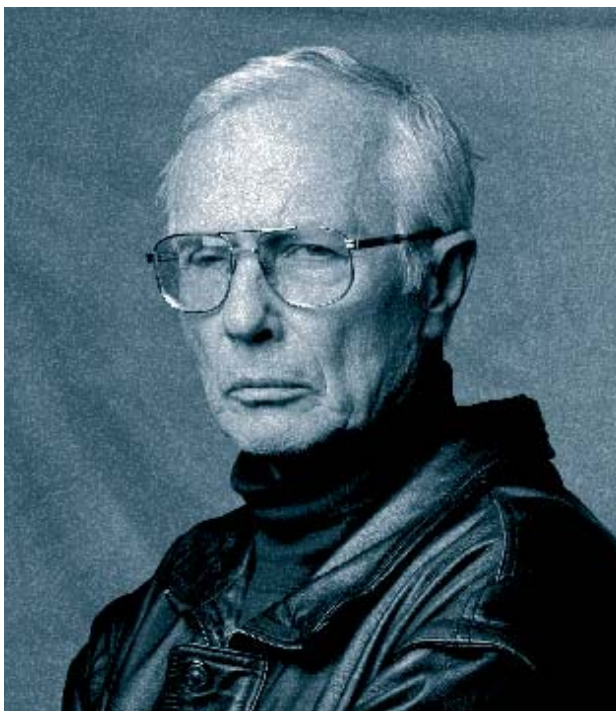
celjskem gledališkem bazenu več razuma in manj familiarnega koluvarja ter več ustvarjalnega trepeta in za delo neobhodne tolerantnosti do pameti, bi bilo tudi v mojem obdobju manj utopljenih predstav. Plavanje s tokom je ustvarjalno potapljanje in raztapljanje. V začetku sem nekaj zapisal o svinji in o zakolu. Naj zaključim z ugotovitvijo, da sem v pretežni meri zapisan vegetarijanstvu. Kljub vsemu Celje na žalost ali pa k sreči ne bo nikdar Chicago.

PROLOG

STANE POTISK

Igralec SLG Celje,
Vršilec dolžnosti
umetniškega vodje
od 18. 2. 2002
do 18. 2. 2003

foto: Damjan Švace

392

TOTUS MUNDUS agit histrionem ...
Ves svet je oder ...
Na njem ranljivi, goli,
efemerni ČLOVEK,
že od nekdanj, ko je bil ČAS še mlad,
med dogmami in ideologijami,
kot rabelj in žrtev, plen in
lovec, izjedkan, izklesan,
včasih zgolj
v orisu, včasih v bohotnem
ognjemetu barv,
prevrtljiv in premočrten,
pesnik in prostak,
dober kot kruh, zločest
kot smrtonosna zel,
ČLOVEK.
Včeraj, danes
na tem odru, ki je naš in vaš,
zrcalo, ki stoji pred vami in
gledate v njem svoj obraz,
svoj STRAH, SOČUTJE in BOJAZEN,
za koga?
Za vas, za nas,
ki smo osamljeni otoki in jih

odnaša nedoumljivi, sivi čas
od nekdaj že,
pred Trojo, v starem Rimu,
in danes, ko se je postaral čas,
v vrvežu modernih mest ...

ČLOVEK in ČAS,

ta grozoviti, nedoumljivi
goltač stvari – zavistni čas.

Vse gre v pozabo – kar čas pospravi ...

*Prijateljstvo, ljubezen, plemenitost –
vse stre zahrbtni obrekljivec Čas.*

(W. Shakespeare Troilus in Kresida)

In gledališče je najbolj
efemerna umetnost,
zdaj in tu
in skupaj z vami, sicer je ni ...
Iztrgajmo kak drobec raztreseni pozabi,
da se bo vedelo,
da se ne pozabi ...
(... za kom je pravzaprav
jokala lepa Vida ...)

*Iz repertoarne knjižnice SLG
Celje, št. 0, sezona 2002/2003.*

RAZMIŠLJANJE PO DVEH SEZONAH

TINA KOSI

Umetniški vodja SLG
Celje od 19. 2. 2003

Foto: Damjan Svarc

394

ŽE KOT ŠTUDENTKA NA AGRT sem premišljevala o tem, kaj bi po končanem študiju dramaturgije delala. Želela sem si delati kot praktična dramaturginja v gledališču in vedela sem, da kritik ne bi hotela pisati nikoli (upam, da to ne bo zarečen kruh). Enkrat v daljni prihodnosti sem razmišljala tudi o tem, da bi bila umetniški vodja. Seveda pa nisem vedela, da se bo to zgodilo tako kmalu.

Ko so prišle prve pobude, naj kandidiram za prosto delovno mesto umetniškega vodje v SLG Celju, se mi je zdelo, da sem absolutno premlada in da človek, preden ne doseže vsaj štirideset let, ne sme niti pomisliti, da bi kandidiral za tako funkcijo. Mislila sem, da je nujno potrebno, da imaš za sabo vsaj petnajst ali dvajset let dela v gledališču. V tistem času sem imela status samostojnega ustvarjalca s področja kulture in sem delala v različnih slovenskih gledališčih, videla različne načine delovanja in delanja

posameznikov znotraj institucij. Takrat sem spoznala, da za umetniškega vodjo niso potrebni sivi prameni v laseh in da o sposobnosti ne odločajo leta, temveč značaj človeka. Zato sem se prijavila na razpis – in propadla. Nisem imela pet let delovne dobe, čeprav so v razpisu zahtevali pet let delovnih izkušenj, ki sem jih seveda imela. Za eno leto je bil izbran Stane Potisk kot v. d. umetniškega vodje, mene pa je sprejel v službo kot dramaturginjo. Borut Alujevič, upravnik SLG Celja, mi je svetoval, naj najprej pridem v hišo kot dramaturginja, da bom spoznala življenje in delo znotraj hiše in bom kasneje lahko bolj suvereno prevzela delovno mesto umetniškega vodje.

Ko so razpis ponovili, sem se prijavila še enkrat – in zmagala. Nekateri so bili sicer skeptični zaradi moje mladosti in neizkušenosti pri vodstvu gledališča. Sedaj sta minili dve sezoni, ki sta bili uspešni. Publika je zadovoljna s predstavami, kritike so bile v glavnem pohvalne, dobili smo nekaj nagrad in držim pesti, da je to začetek lepe in uspešne zgodbe za naše gledališče.

Zakaj sem se odločila za kandidaturo v SLG Celje? Redno sem začela v celjsko gledališče zahajati po končani AGRFT, ko je v njem dobila službo ena mojih najboljših prijateljic še iz najstniških let, Barbara Vidovič. V Celje sem odhajala predvsem zato, da bi videla prijateljico. Ob številnih premierah sem spoznala še ostale igralce in druge zaposlene. Všeč so mi bili, ker so bili dobrovoljni, odprti in prijazni. Nato sem nekajkrat sodelovala

kot dramaturginja pri različnih predstavah. To gledališče mi je priraslo k srcu, igralce sem bolje spoznala, ne le kot kreativce na odru, ampak tudi osebno. Čutila sem, da vem, kaj bi lahko v Celju naredila skupaj z njimi. Najbolj od vsega me je pritegnila pozitivna energija, ki je vladala v gledališču. In zato sem se odločila, da bi rada prišla v Celje.

Na začetku sem premišljevala (priznam, da ne ravno z lahkim srcem), kako se bom ujela z upravnikom Borutom Alujevičem. Po gledališkem svetu so namreč krožile razne govornice. Najin odnos pa je iz začetne previdnosti (z obeh strani) prerasel v nekaj najlepšega, kar se lahko zgodi mlademu človeku, ki ima ideje, nima pa dolgoletnih gledaliških izkušenj. Borut mi je od vsega začetka puščal povsem svobodno pot v izboru repertoarja, režiserjev, novih igralcev, zunanjih sodelavcev ... Ker samega Celja nisem dobro poznala, mi je razlagal številne stvari, ki jih je dobro poznati

o mestu, življenju v njem, odnosu do dijaške publike in šol ... Mislim, da sodelujeva kreativno, spodbujevalno, v nekakšnem neverjetnem sožitju, ko se mi pogosto zazdi, da Borut ni le moj upravnik, ampak pravi gledališki oče. Zato mi, Borut, dovoli, da se ti na tem mestu iskreno zahvalim za vse, kar si mi dal, in vesela sem, da sva skupaj v tej najini gledališki hiši.

Moja osnovna zamisel pri vodenju SLG Celje je bila, da moramo gledališče približati današnjemu občutenju sveta, današnji percepciji, saj mislim, da je gledališče najslabše takrat, kadar njegov hram, ki je bil včasih prostor socializacije, pretoka informacij, kritike družbe in odraza politike, postane zaprašen muzejski eksponat. Gledališče ne sme biti preživela forma in prostor, kamor »moraš« zahajati zaradi določenega statusa v družbi. Ker je SLG Celje edino gledališče v svoji regiji, se mi zdi nujno, da je repertoar raznolik, širok in pester. Vsebovati mora tako klasična dela kot sodobne tekste, drame in komedije. Osebno več stavim na sodobne avtorje, saj imamo veliko število dijaških abonmajev. Mlade pa bolj zanima tematika današnjega trenutka kot zgodovina svetovne dramatike. Vedno se mi je zdelo, da mora gledališče spregovoriti o človeku, njegovih čustvih, ravnanju, možnostih njegovih odločitev in njihovih posledic. Pristopa lahko ostro in neizprosno ali pa nam s humorjem prikazuje različne tegobe. Gledališče je lahko le zabava in užitek, vendar si želim, da bi bilo

več kot le to. Želim si, da bi ljudi pripeljalo do novih spoznanj, da bi jim nudilo snov za razmišljanje, da bi jim širilo obzorja in da bi skozi predstave spoznali sebe in druge, se vprašali po smislu bivanja, se odprli življenju.

Vedela sem, kaj želim doseči: sodobno, močno, vznemirljivo gledališče, ki ne zanemarljivo interesov ustvarjalcev niti želja publike. Prepričana sem bila, da s skupnimi močmi lahko naredimo celjsko gledališče eno najboljših in najprodornejših gledališč v Sloveniji. Moja odločitev za kandidaturu za umetniškega vodjo v SLG Celje je izhajala ravno iz te želje.

Moja želja je bila, da repertoar za naslednjo sezono že postavim sama, kajti Stanetu Potisku se je vedejstvo izteklo v februarju 2003, jaz pa sem že novembra 2002 vedela, da bom čez slabo leto postala umetniški vodja in časa za pripravo sezone je bilo dovolj. Moja prva premiera je bila Ronja, razbojniška hči, znamenite pisateljice za otroke Astrid Lindgren, ki je postala pravi hit za otroke in je bila nagrajena z Zlato piko na Pikinem festivalu. Režirala jo je Tijana Zinajić. Na Odrupododrom se je Jernej Lorenci z Nebojšo Pop - Tasićem in igralsko ekipo v sestavi Barbara Vidovič, Tjaša Železnik, Miha Nemeč in Branko Jordan lotil avtorskega projekta Koža po motivih Strindbergove Gospodične Julije. Za to predstavo so bili vsi štirje igralci nagrajeni z nagrado ZDUS-a. Diego de Brea je režiral Ionescovi enodejanki Jacques ali Podrejenost in Prihodnost je v jajcih. Predstava je

najbolj vžgala pri srednješolcih, ki so se identificirali z Jacquesom in Roberto, Möderndorferjeva komedija Na kmetih v režiji Dušana Mlakarja je postala naša velika uspešnica, prejela je nagrado za najboljšo predstavo po izboru občinstva na Dnevih komedije 2004, Manca Ogorevc pa si je prislužila naziv Žlahtne komedijantke. Za vlogo Catherine v Auburnovi drami Dokaz v režiji Janeza Lapajneteta je Tjaša Železnik dobila nagrado sklada Staneta Severja. Menim, da je eno najboljših vlog naredila Manca Ogorevc v predstavi Seksualne nevroze naših staršev, ko je igrala retardirano Doro. Za prvo sezono se mi je zdel velik uspeh, da smo dosegli to odmevnost znotraj slovenskega kulturnega prostora.

Kot umetniški vodja sem pogosto izpostavljena različnim pritiskom, najbolj svojim, ko me skrbi za ansambel, za vaje in predstave, ko si želim, da bi določene predstave igrali dalj časa ... Želim si, da bi bili moji

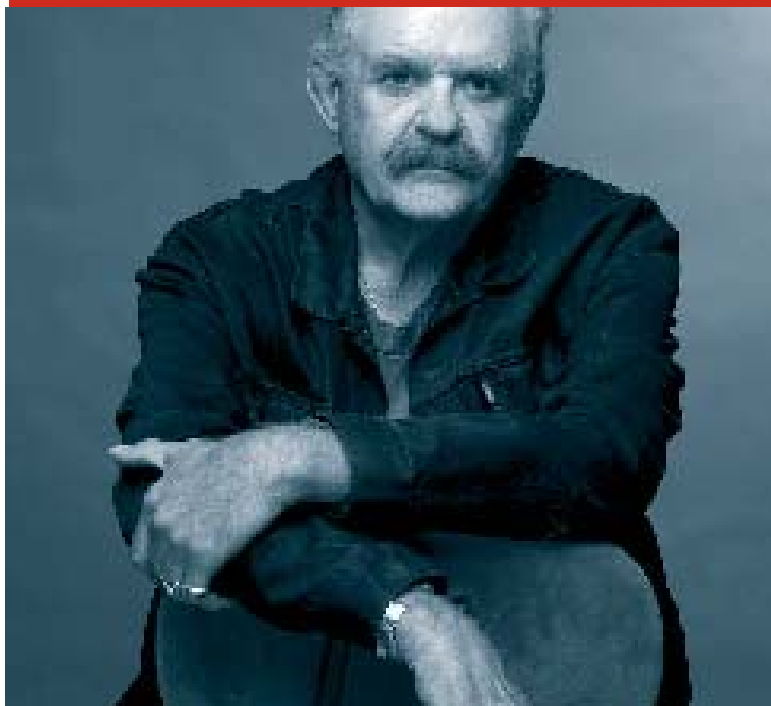
igralci zadovoljni, da bi razvijali svojo umetniško kreativnost, da bi z užitek hodili na vaje in igrali predstave. Včasih me žalosti, ko vidim, kako so nekateri ljudje v gledališču večno nezadovoljni, ne glede na to, ali so predstave uspešne ali ne, ali so študiji zanimivi ali ne, ali imajo dobre vloge ali ne. Negativno energijo širijo po vsem gledališču.

Funkcija umetniškega vodje pa pomeni tudi to, da si obsojen na samoto, kljub številnim sestankom, telefonskim pogovorom in druženju na premierah. Ko se vse dnevne in večerne obveznosti končajo, ostaneš sam s svojimi mislimi in skrbmi. Takrat se obremenjuješ, ali boš uspel vse narediti dobro, bil pravičen, zadovoljil svoje umetniške ambicije in ambicije ansambla, razdelil vloge pošteno (kar je nemogoče) ...

Biti umetniški vodja je zelo lepo in zelo težko.

JANEZ BERMEŽ NOSILEC BORŠTNIKOVEGA PRSTANA 1998

*Utemeljitev
strokovne žirije*

398

foto: Damjan Svarc

JANEZ BERMEŽ, igralec v Eksploziji spomina po Heinerju Müllerju: silovita, zgolj z glasovno interpretacijo in mimiko oblikovana vloga. Negiben, prikovan na prestol, skupaj s soigralko ujet v brokat, ki pada v težkih gubah in prekriva pokrajino smrti. Odrska prisposoda ubijalskega človekovega uma. Bermežev ekstatični odrski govor, poln sarkazma, oster in hkrati izvotljen, vseuničujoč. Demoničen, ko v eno gnete ostro, ubijalsko misel in ko z naslado sledi žrtvi. Neponovljiva, značilno Bermeževa stvaritev.

Janez Bermež je izjemen govorec, po sodbi strokovnjakov, gledaliških lektorjev, najboljši med slovenskimi igralci. Njegov glas je sonoren, govorica razkošno modulirana, izreka natančna. Kljub značilni intonaciji ni nikoli stereotipen, vedno je prefinjen v izrazu, pa naj izreka grobost ali liričnost. Sledi strukturi verza, dojemljiv je za sočasnost govornega jezika, odprt, moderen.

Nemara se v odrskem govoru najčisteje izkristalizira značilna Bermeževa igra, zaznamovana z močno čustvenim doživljanjem materije, z instiktivnim dojetanjem, racionalnim selekcioniranjem izraznih sredstev in razumskim pristopom k oblikovanju vloge. Je igralec z močno odrsko prezenco, v sebi nosi otroško odprtost in igrivost.

Značilno zanj je, da je dovršen del svojih velikih igralskih stvaritev oblikoval kot interpret vlog, ki rastejo iz intenzivne soigre s partnerjem, soigralcem. Bermežev lik Gospoda v krstni uprizoritvi Wudlerjeve igre Perpetuum mobile je zaživel v dialogu z igralko Mijo Mencejevo. Kot hlapec Matti je brechtovsko nazorno pot žilavega hlapca premeril ob gospodarju Puntili Pavleta Jeršina. Z eruptivno čutnostjo zaznamovan Bermežev John Proctor v Millerjevem Lovu na čarovnice je svojo usodo upornika in žrtve izpovedal skupaj z igralko Jano

Šmidovo. Njegov nedosegljivi Salieri v Shafferjevi igri Amadeus je blestel v soigri z Anico Kumrovo in Zvonetom Agrežem. Veliki manipulator v svetu beračev, gangsterjev in korumpirane policije Johnatan Peachum iz Brechtove Opere za tri groše se je polno izoblikoval ob Ljerki Belak. Zahtevno vlogo pastora Mandersa v Ibsenovih Strahovih je mojstrsko razčlenil v intenzivni soigri z Milado Kalezić. S Petrom Boštjančičem sta dala življenje krstni uprizoritvi Lainščkovih Samorastnežev.

Strokovna kritika je v Bermeževih odrskih stvaritvah videla igralca, ki zna ustvariti zapleteno, s protislovji zaznamovano človekovo naravo, jo izraziti z igro, ki je polna odtenkov. Priznava mu, da je mojster komično-tragičnega niansiranja in poudarjanja tragikomične človekove usode tako takrat, ko oblikuje like klasične komedije, kot tedaj, ko interpretira dramatično absurda. Velike Bermeževe vloge nosijo pečat miselno izostrene

in čutno do kraja izpolnjene, pretresljive igralske stvaritve.

Janez Bermež je eden redkih sodobnih slovenskih igralcev, ki so preigrali celoten Cankarjev dramski opus. Začel je kot Maks v Kralju na Betajnovi, nadaljeval kot Ščuka v komediji Za narodov blagor. V Romantičnih dušah je interpretiral središčni lik dr. Mlakarja ter izpovedal njegovo pohabljenost, a ne izničeno življenjsko voljo, junakovo ujetost v prostoru, notranjane zadovoljstvo in prezir do okolice.

V Pohujšanju je ustvaril človeškega, v gostilniško-kanclijski meri krojenega širokoustneža in nesnago Dacarja. Njegov Poljanec v Korunovi režiji Lepe vide je živel in umiral med impulzi silovite gnanosti in boleste vznesenosti. Bermeževi interpretaciji je kritika priznala največjo skladnost z zahtevami te visoko stilizirane gledališke predstave. Za vrhunsko interpretacijo Poljanca je Janez Bermež prejel svojo

prvo diplomo Borštnikovega srečanja. Drugo diplomo – za odrski jezik – je dobil za vlogo dr. Grozda v komediji Za narodov blagor. Vrhunska je Bermeževa interpretacija Župnika v Korunovi režiji Hlapcev s soigralcem Mirom Podjedom kot Jermanom.

Ob dveh diplomah Borštnikovega srečanja je Janez Bermež prejel študentsko Prešernovo nagrado in nagrado Sklada Staneta Severja. Nagrada mesta Celje za vrhunske umetniške dosežke je utemeljena predvsem z Bermeževimi interpretacijami Hermana Celjskega v istoimenski Novačanovi drami. Nagrado Prešernovega sklada je prejel za izjemne igralske stvaritve, kronane z interpretacijo Salierija v Shafferjevem Amadeusu.

Med uprizoritvami slovenske dramatike ostaja v spominu njegov tragični Svetozar Mitič v krstni uprizoritvi igre Dušana Jovanoviča Prevzgoja srca (Karamazovi). Bil je sugestivni Don Felipe v celjski

uprizoritvi Hiengovega Osvajalca. Kot interpret klasične dramatike je Bermež oblikoval Kreona v Sofoklovem Kralju Ojdipu, Glasnika v Sofoklovi Antigoni, Teiresiasa v Evripidovih Bakhantkah. Igral je v Plautovih in Molièrovih komedijah. Bil je neprekosljivo smešen in hkrati človeškega sočutja vreden zaljubljeni Malvolio v Shakespearovi komediji Kar hočete. Interpretiral je Trigorina v Utvi, Veršinina v Treh sestrah, Astrova v Stričku Vanji A. P. Čehova. Njegova stvaritev je groteskno pošastni Starec v Strindbergovi Sonati strahov, nadalje sugestivni, na meji blaznosti in človeških sanj ustvarjen lik stavbenika Solnessa, tragičnega junaka istoimenske Ibsenove drame. Značilno Bermežev, v mojstrsko interpretiranih monologih utemeljen, trd, absolutni gospodar nad človekovim življenjem je Volpone Stefana Zweiga. Zanimiv, kompleksen, v razponu od groteskno bizarne figure brutalnega tirana do lokavega špekulanta in prikritega cirkusanta, od zlomljene človeške figure do poudarjeno brezmočne, otrdele telesnosti preigran je Bermežev Pozzo v Beckettovi igri Čakajoč Godota. V živem spominu ostaja Bermeževa inteligentna, z velikim igralskim mojstrstvom oblikovana vloga Heroja v Anouilhovi igri Skušnja ali Kaznovana ljubezen, nadalje njegov človeško bogati, v razkošnem komedijantskem zamahu odigrani Alfred Doolittle v Shawovem Pygmalionu.

Zdaj je Marquis de Sade v Weissovi igri o revoluciji Zasedovanje in usmrčitev Jean-Paula Marata – nedosegljiv interpret strastnega, radikalnega de Sadovega obračuna s svetom in samim seboj.

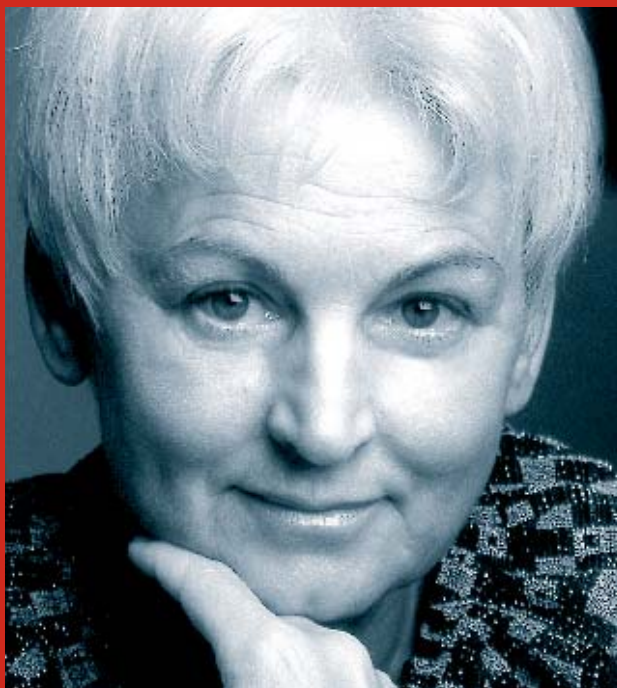
Spoštovanja vreden opus, ki še ne zaključen že danes šteje več kot 130 odigranih vlog, je Janez Bermež v celoti oblikoval kot član Slovenskega ljudskega gledališča v Celju. Ansamblu se je pridružil v sezoni 1962/63. Tudi zasluga nocojšnjega dobitnika Borštnikovega prstana, dramskega igralca Janeza Bermeža, je, da se je celjsko gledališče povzpelo do vrhunske umetniške ustanove in je ne enkrat v novejši zgodovini slovenskega teatra prevzelo vlogo vodilnega ustvarjalnega središča.

Jernej Novak

ANICA KUMER NOSILKA BORŠTNIKOVEGA PRSTANA 2003

*Odlomek iz utemeljitve
strokovne žirije*

402

foto: Damjan Srnc

NA ZAČETKU JE BIL CANKAR.
Ne le zato, ker biografija članice ansambla Slovenskega ljudskega gledališča v Celju Anice Kumer med prvimi pomembnejšimi vlogami navaja Anko v Cankarjevih Hlapcih v režiji Mileta Koruna in kmalu nato Pavlo v Romantičnih dušah v režiji Dušana Mlakarja, temveč predvsem zato, ker je prav Cankarjeva dramatika zaznamovala igralsko umetnost dobitnice Borštnikovega prstana v letu 2003, dramske igralko Anice Kumer. Na svoji dosedanji umetniški poti je preigrala domala celoten dramski opus Ivana Cankarja in slovensko gledališče je z Anico Kumer dobilo izvrstno interpretinjo, igralko z izostrenim poslušom za zven in pomen Cankarjeve dramske besede. Naš največji dramatik je dobil – ali soustvaril? – igralko izjemne občutljivosti, ki zna preplesti krhke lirizme in živo, domala fizično občuteno bolečino, ki od igrive upodobitve nedolžno čistega bitja prehaja v

sugestivno izpoved bivanjske tesnobe. Takšna, čista, v izpovedi tesnobe in bolečine pretresljiva, bo odrska podoba Anice Kumer ostala živa predvsem po zaslugi dveh magistralnih vlog: Jacinte v Pohujšanju in Vide v Lepi Vidi, obeh v Korunovi režiji. Anica Kumer se je v vrhunsko dramsko igralko razvila zgodaj, v sedemdesetih letih, v obdobju največjega umetniškega vzpona Slovenskega ljudskega gledališča v Celju. Na celjskem odru je ustvarila domala vse vloge svoje bogate, tako raznovrstne in zaslužno nagrajevane umetniške poti. Za vlogo Jacinte v Cankarjevem Pohujšanju v dolini šentflorjanski je leta 1967 dobila svojo prvo diplomu Boršnikovega srečanja in nagrado Sklada Staneta Severja. Za Jacinto in za naslovno vlogo v Tosci Vjerana Zuppe, Ristića in Kokotovićeve je prejela nagrado Prešernovega sklada. Kreacija Vide v Cankarjevi Lepi Vidi je bila nagrajena s Sterijevo nagrado leta 1980. Boršnikovo srečanje jo je

leta 1982 nagradilo za vlogo Isabelle v igri Wendy Kesselman Sestri v režiji Zvoneta Šedlbauerja. Za vlogo Žene v Queneaujevih Vajah v slogu v režiji Jurija Součka je na Dnevih komedije v Zagrebu prejela nagrado zlati smeh. Dvakrat je požela priznanje žlahtna komedijantka, ki ga podeljujejo na Dnevih komedije v Celju: prvič leta 1996 za vlogo Mici v krstni uprizoritvi komedije Zorana Hočevarja Smejči v režiji Francija Križaja in drugič leta 2001 za vlogo Ane Andrejevne v Gogoljevem Revizorju v režiji Matije Logarja. Širokemu gledališkemu in televizijskemu avditoriju se je Anica Kumer priljubila kot Helena v Partljičevi komediji Ščuke pa ni v Jovanovičevi režiji. Če je ob tej priložnosti dovoljeno malo humorja – ta pa nocojšnji nagrajenki nikakor ni tuj – naj spomnimo na njen duhovito interpretirani refren »Samo ne nocoj, Franc,« ki je kot ponarodela sintagma, pripovedujoča o vsakršni vzdržnosti in odlašanju, prešel v domala splošno rabo.

*Povzetek
najpomembnejših kritik
(v redakciji Anice Kumer)*

Uveljavila se je kot igriva interpretinja duhovito niansiranih komičnih vlog in kot igralka, ki zna dramski lik razpreti, zna iskati in s sredstvi svoje specifične, krhke, subtilne, sugestivne igre zpovedati živo človeško jedro nepomirljivega, dramsko vselej intenzivnega boja z drugim, s svetom in s samim seboj. Igra Anice Kumer ne mara klišejskih likov, vselej govori o mnogoplastni človekovi naravi in usodi.

*(Odlomek iz obrazložitve
strokovne žirije ob podelitvi
Boršnikovega prstana, 2003).*

Med prvimi zahtevnejšimi vlogami – zahtevnimi v smislu srečanja z drugačnim, nekonvencionalnim gledališkim izrazom – je tista, ki jo je oblikovala v Jovanovičevih Norcih (1971/72, Zvone Šedlbauer), nadalje v Gombrowiczevi Ivoni (1972/73, Dušan Jovanović), kjer je v vlogi Ivonine tete izoblikovala sorazmerno zgođen, vselej zahteven prehod v karakterne vloge.

Komičnim vlogam je že v naslednji sezoni sledil zahteven niz raznorodnih dramskih likov: Ida v krstni uprizoritvi Jovanovičeve igre Igrajte tumor v glavi (1975/76, Ljubiša Ristić), že omenjena Jacinta v Cankarjevem Pohujšanju v dolini šentflorjanski (1975/76, Mile Korun). Taufer zapiše: Anica Kumer je bila tista živa, strastna, čutna, ampak otroško odkrita Jacinta, kakršne tako realne, erotično telesne, tako žive pred tem še nismo videli. Jože Snoj presodi: Toda brez Jacinte, ki jo igra Anica Kumrova, Radko Polič (v vlogi Petra) vseh vsebinskih fines ne bi mogel iztisniti iz sebe, ter nadaljuje: Jacintina igra se začne s telesom in se po ustvaritvi tega skrajnje tveganega in skrajnje rahločutnega erotičnega verizma nadaljuje z žensko predanostjo in zaupljivostjo, z dozorevanjem v žensko in vse večjim občutenjem in doumevanjem strahotne teže povezanosti s Petrom.

Docela nov lik v svoji igralski karieri oblikuje (v alternaciji z Mileno Zupančič) z naslovno vlogo Tosce v odrskem spektaklu Vjeverana Zuppe, Ristića in Kokotovićeve. Zanimiv karakterno poglobljen lik je njena Nataša v Treh sestrah Čehova, v režiji Vide Ognjenović. V sezoni 1979/80 ustvari Anica Kumer eno svojih vrhunskih igralskih kreacij – Vido v Cankarjevi Lepi Vidi v režiji Mileta Koruna. Lojze Smasek zapiše, da je njena Vida natrta s hrepenenjsko energijo, vsa nemirna, nestalna ... Andrej Inkret v Korunovem zborniku s časovne distance presodi, da je v Korunovi interpretaciji te drame hrepenenja Vida ne le neločljivi del četverne moške zgodbe o hrepenenju, ampak njeno jedro, predmet hrepenenja in ženska, ki jo obsedata enak nemir in želja iztrgati se iz mračnega doma, oditi drugam, v sonce, v paradiz – in ki slutiti, da zunaj teh mračnih zidov tudi zanjo ni ničesar, kar bi jo bilo moglo zares privezati nase.

Ob koncu sedemdesetih let jo Dušan Mlakar povabi v Slovensko stalno gledališče v Trstu, kjer Anica Kumer ustvari lik Honey v Millerjevi igri Kdo se boji Virginije Woolf. Andrej Inkret ocenjuje, da je izvrstno uprizorila naivno, nevrotično in obenem tudi preračunljivo mlado žensko, polno čutnega nemira, negotovosti in čutne

nezadoščenosti, neizrečeno smešno, toda v istem v sebi že razžrto bitje.

V zahtevnem repertoarju dramskih vlog ni mogoče spregledati gospodične Isabelle Danzard v Kesselmanovih Sestrah (1981/82, Zvone Šcedlbauer), vloge o kateri Lojze Smasek zapiše, da je igralka v njej imenitno izdelala naveličanost in razvejanost tega lika in to z novimi barvami in toni, zunaj znanega. Igralska umetnost Anice Kumer se suvereno razpenja med komičnimi in dramskimi vlogami. Tu je njena Constanza v Shafferjevem Amadeusu (1982/83, Dušan Mlakar), pa še v isti sezoni Žena v Queneaujevih Vajah v slogu (v režiji Jurija Součka), nadalje, Jeenet v Fryevi igri Gospa ne bo zgorela (1985/86, Dušan Mlakar), vloga, ki se je igralka spominja kot izjemno težke, kritika pa zapiše, da je lik oblikovala s preišljeno odmerjenimi potezami razumnosti in čutnosti ter ustvarila žensko, ki se življenja oklepa z vsemi močmi, bila pa je hkrati tudi dovolj silovita v izpovedovanju ljubezni, ki jo vrača v življenje (Jernej Novak). V sezoni 1988/89 v Anouilhevi komediji Ornifle ali Sapica (v režiji Mirana Herzoga) je Anica Kumer kot gospodična Supo imenitno ujela večplastnost Anouilhevega zajedljivega humorja ter ustvarila učinkovito persiflažo glasnega humanizma in nepotešene

egoistične ljubezenske sle, pod to slikovito pretirano koprnenjsko pokveko pa je sugestivno nakazala človeško mizerijo nesrečnega in zavrženega, nepotešene strasti na milost in nemilost izročnega bitja (Jernej Novak).

O Alini v Ibsenovi igri *Stavbenik Solness* (1985/86, Franci Križaj) beremo: Sugestivna in stvarna je v psihološko realistični igri utemeljena in hkrati izrazito moderna ter v izpovedi brezupne človeške izgube in nemoči globoko tragična Solnessova žena Alina v interpretaciji Anice Kumer. Pretresljiva je v izpovedi bolečine, s katero je še mogoče (pa čeprav v skrajnih mukah) živeti ter mrtva, upepeljena, ko hladno sprejema kazen za izkazano človeško slabost (Jernej Novak).

Vlogo Matere, ki jo je ustvarila v Lorcovi drami *Krvava svatba* (1988/89, Barbara Hieng), Tone Peršak ovrednoti kot preizkus igralske zrelosti in prehod v novo kategorijo vlog. Anica Kumer je vlogo oblikovala na način nenehnega

akumuliranja energije, mržnje, ki se hrani iz spomina na ubitega moža in ubitega prvega sina in si ne dovoli niti malo sprostitve. Vsak njen izbruh je kot skok iz človeške dimenzije. Drugačna je bila kot Lojzka v Cankarjevih *Hlapcih* (1990/91 v Korunovi režiji): občutljiva, razumevajoča, ljubeča brez patosa, ponosna ženska Moškega, v katerega veruje (Helena Grandovec).

Sledi niz vlog v Križajevih uprizoritvah sodobne slovenske komedije: Bila je Mici v igri *Zorana Hočvarja Smejči* (1994/95) pa Anastazija v Jančarjevi igri *Halštat* (1995/96), *Živa Breskvar Piškur* v Partljičevi povolilni komediji *Gospa poslančeva* (1996/97), za katero je Slavko Pezdir zapisal: Anica Kumer je v naslovni vlogi nedvomno najbolj žlahtno izkoristila svojo priložnost, saj je bila nenehna spodbujevalka in pospeševalka vsega komedijskega dogajanja. (Pravi motor komedije.) Če je *Živi ob brezmejni obsedenosti in zaslepljenosti z oblastjo*

le po naključju uspelo ohraniti »čiste roke in dušo«, je izkušeni umetnici z zgledno igralsko samokontrolo uspelo izoblikovati komično odrsko podobo, ki je združevala v sebi do absurdnosti stopnjevano radoživost (vitalizem) in potrebno človeško verjetnost in prepričljivost.

V niz vlog iz opusa izvirne komedije se tehtno zarezujeta dve vlogi iz evropske dramatike: Elsa v Kohoutovi igri *Pat ali Igra kraljev* (1995/96 v Križajevi režiji) in Učenka v Ionescovi *Instrukciji* (1997/98, Damir Zlatar Frey). Andrej Inkret ocenjuje: Njena Učenka ni več mlada, radovedna in lahkomiselna koketa, pač pa nevarna starejša devica, ki odkrije v Profesorju mogoče svojo poslednjo priložnost in jo hoče izkoristiti bolj ali manj diskretno z vsemi sredstvi, s čvekanjem, narejeno naivnostjo, frapantnim čudenjem nad vsem pa tudi z nesramežljivo napadalnostjo

svojih polpreteklih čarov – smešna in bridka v svoji neizpoljenosti, poželenju in nemoči pa tudi v nasladi, ko nazadnje popusti pred Profesorjevo ihto in mu pusti, da ji gre z udom in nožem do vrhunca in do konca.

V naslednjem obdobju je treba omeniti Ano Andrejevno v Gogoljevem *Revizorju* (2000/01, Matija Logar), Dorino v Molierovem *Tartuffu* (2002/03 v Korunovi režiji) in Jožico v komediji Vinka Möderndorferja *Na kmetih* (2003/04, Dušan Mlakar), za katero je Tomaž Simon zapisal: Anica Kumer je dokazovala »boršnikovsko« žlahtnost, ko je v hlevskih škornjih in s harmoniko na prsih zabavala goste na kmetiji.

Navedeni kritiški poudarki so le del objavljenih ocen z ustvarjalne poti Anice Kumer.

foto: Alfanz Kumer

ANICA KUMER

Igralka SLG Celje,
nosilka Boršnikovega
prstana

MED AVDITORIJEM IN KRITIKO

NE VEM ZAKAJ, ampak vedno se mi je zdelo, da je naše gledališče veliko, veliko starejše, kot je v resnici. Menda zaradi mogočnih zidov srednjeveškega stolpa in službenega vhoda v njem, kjer vstopajo izbrani. Kot da ta utrjeni vogal starega mestnega obzidja objema in varuje tudi tisti drugi del, kamor vstopajo povabljeni.

Morda me je tak pogled na teater, spoštljiv, s pridihom romantike, ki jo zmora mladost, obdaril z veliko lepega, ustvarjalnega nemira že pred več kot tremi desetletji.

Takrat sem kmalu močno poenostavila tudi pogled na svoje delo v tem hramu čudežev. Teater mi je postal kolodvor in vsako novo besedilo potovanje v neznano; prodirati v dušo neke druge osebe, ji vdihniti življenje, gledati z njenimi očmi, biti njene bitke, ljubiti, biti ljubljena. Ko po zadnji vaji pade zavesa, vem, da bom naslednji dan na to isto potovanje morala vzeti s seboj publiko in tej množici

različnosti odkrivala neko zgodbo, da bi jo sprejeli, kot bi bila njihova lastna. Tik pred zdajci letijo po hodnikih in garderobah pomisleki – kot gledališki duhovi – bomo znali biti dovolj prepričljivi, da nam bo publika verjela?

Vprašanje, ki gloda slednjega umetnika, če to prizna ali ne. Potem se čarobni mlin zavrti, nas potegne vase, melje, stresa in utihne. Odrešitev. Aplavz! Običajen ali neskončen. Vsekakor je obliž za vročico na koncu potovanja. Vse kaže, da naši sopotniki zadovoljni oblačijo plašče in počasi odhajajo.

Čez nekaj dni pa katastrofa ali priznanje? Ali oboje, če so v različnih medijih popolnoma nasprotujoče si ocene predstave.

Gledališka kritika je poglavje zase. Sama pravzaprav nisem imela problemov z njo. Pač v vseh letih svoje igralske izkušnje nisem bila deležna negativne ocene. So me pa na začetku nekateri kritiki preprosto preskočili kot: puncni se je slučajno posrečilo. Potem so me začeli

omenjati in nato, zahvaljujoč zahtevnim vlogam, le obravnavati kot, bolj ali manj, pomemben del predstave. Hkrati sem zaznala, kako je negativna ocena, upravičena ali neupravičena, delovala na prizadetega soigralca ali režiserja. Velika je človekova odgovornost, če se pokrije s plaščem uradnega kritika, potem pa tava in se uči na lastnih napakah, a na hrbtih gledaliških ustvarjalcev.

Moj vzorec kritikov bi bil tak, da bi bili po naravi dela in dolžnosti skoraj nezmotljivi. Morali bi imeti nesporno vrhunsko teatrološko znanje in svetovljansko razgledanost, da bi lahko postavljali kriterije uspešnosti umetniških stvaritev. Kriteriji pa bi si morali biti v grobem enotni. Seveda je to lahko le iluzija, saj uredniki kulturnih rubrik pri izbiri sodelavcev za ocenjevanje gledaliških stvaritev nimajo kriterijev ali pa jih zanemarijo, in tudi kasneje ne ugotovijo, da jim je avtor v prispevku naklestil kup prepisanih in izmišljenih konstruktov, kar bodo bralci, mislim na zahtevnejšo gledališko publiko, sicer zavrnil, drugi, ki predstave še niso videli, pa ...?

Znanec, dolgoletni obiskovalec gledališča mi je dejal, da bi kritika morala biti nekakšen podaljšan del predstave same, ki bi mu odkrila, kar je mogoče spregledal, ali dodala podatek, ki mu ni bil znan. Prebral sem pa že tudi tako kritiko, da sem pomislil, da s kritikom nisva gledala iste predstave, je še dodal.

Moram reči, da sem brala kritike, ki so s človeško občutljivostjo razgaljale umetniški naboj odrske stvaritve in

lahko bi pritrdila znanцу, da so taki kritički zapisi dodali širino sporočilnosti naše predstave. Zanimivo je, da so ti avtorji večinoma zmogli analitično razložiti vzroke in okoliščine tudi pri predstavah, ki niso v polni meri uspele, pa vseeno niso spregledali naporov, ki so bili umetniško dobri.

Gledališka kritika ni samo popisan list papirja, ki ga jutri zavržemo skupaj s časnikom. Če stoji za njo najprej ambicija samouveljavljanja avtorja po receptu: raztrgaj, da te bodo opazili, je to kritika, ki je nihče ne potrebuje in je samo sad avtorjeve zablodele pustolovščine v svet, kateremu ni dorasel. Dana mu je pa možnost, da to razglaša s pomočjo javnega medija. Ali kot je nekdo komentiral na neki okrogli mizi: vržeš kamen v okno in opazuješ, kaj se bo zgodilo.

Anekdotično zanimivost predstavlja tudi kategorija kritikov, ki si ne pridejo ogledat predstave z vidika gledalca, ampak si prej zagotovijo besedilo predstave, potem po knjižnicah zberejo vse, kar je bilo o njej že napisanega, nato si vnaprej zamislijo, kako bi sami to predstavo postavili na oder, in pridejo našo uprizoritev gledat za primerjavo. Redko priznajo, da sme biti gledališka verzija drugačna in da je vendarle profesionalno osmišljen projekt, ki sledi lastni filozofiji pripovedi. Ne trdim, da je izbrana usmeritev vedno najboljša, zagotovo pa je podprta z vsemi napori umetniškega ansambla in si zasluži o tem konstruktiven dialog s kritiko in ne kategorično zavrnitev.

Resnici na ljubo je treba povedati, da so bili taki primeri vendarle bolj poredki in gledališka karavana je brez večje škode šla dalje.

Kako postane objektivna kritika del gledališke zgodovine, se je izkazalo vsakokrat, ko mi je bila prisojena kakšna nagrada ali priznanje in so žirije podkrepile svoje odločitve s citati iz kritičkih ocen uglednih avtorjev. Rada se jih spominjam.

Sicer pa je moja gledališko pot najmočnejše zaznamovala publika. Morda zategadelj, ker se nikoli nisem ozirala na to, kaj si bo morebiti o mojem izdelku na odru mislil poklicni opazovalec ali naključni imenitnež. Pomembno je, da me sliši in razume tudi tisti gledalec v zadnjem kotu dvorane. Ta stik je treba vzpostaviti in držati od prvega trenutka do konca nastopa.

Ko tako skupaj dihamo, dobijo stvari svojo prepričljivo in otipljivo obliko. Publika je skoraj pri vsaki predstavi nekoliko drugačna in točka stika ni nujno na istem mestu. Treba jo je najti. Kako? Za recept ne vem. Morda je to tisto, kar ti mora dati mati narava za igralski poklic. Ostalemu se bolj ali manj uspešno priučiš.

Publike na dolgi rok tudi ni mogoče prevarati. Bila sem priča takim pustolovščinam, ki pa so se takoj odrazile na osipu obiska, kar poznajo vsa slovenska gledališča. Avditorij zna kaznovati podcenjevanje; podobno mi ni jasno, kako lahko pride dober glas čez noč do ljudi in imamo po uspešni premieri naslednje dni nabito poln teater, preden je

kritika sploh lahko reagirala.

Od tod tudi moje globoko spoštovanje do vseh, ki se v dvorani povezujejo z nami in osmišljajo naše delo. Vrhunec naboja, ki se lahko sprosti med gledalstvom, sem doživela na premierni predstavi po prejemu Borštnikovega prstana, ko me je publika pozdravila z ovacijami, da je kritik zapisal, kako se je celjski teater zatresel od bučnega aplavza.

Publika moraš imeti rad, če delaš v gledališču.

Sicer pa ima naša gledališka hiša, po mojem rahlo vraževernem prepričanju, neko čudno lastnost. Ne prenese prenaresenja. Prej ko slej izloči posameznika, ki se mu ne želi, ne zna ali ne more ves predati. Zanimivo je, da taki prišleki nekaj časa za neuspeh krivijo vse mogoče in nazadnje odidejo.

In nasprotno. Na našem odru se je dokazala plejada kolegov, dramskih umetnikov, ki so kasneje, nekateri še danes, tvorili vrhunsko umetniško sredico v drugih gledališčih.

Tudi sama sem kot gostja sodelovala pri posameznih projektih v Trstu, Ljubljani, Mariboru, kar so bile zanimive izkušnje dela v drugih gledališčih, toda najbolje sem se počutila, ko sem spet vstopila v domač srednjeveški kamniti stolp.

Mislím, da je celjski teater bil in verjamem, da je še preizkusni kamen popotnikov v gledališko umetnost in je kot knjiga z zapisi stanj duha družbe v prebrodenih obdobjih zadnjega pol stoletja.

foto: Igor Njapan, Večer

MARJAN BAČKO

Igralec SLG Celje in
oče festivala Dnevi
komedije

SPOMINI NA DELO V SLG V CELJU

BILA SO GLEDALIŠKO BURNA LETA v Drami Slovenskega narodnega gledališča v Mariboru. Nastopil je nov direktor, režiser in umetniški vodja v eni osebi in ko sem v sezoni 1988/89 še nekaj igral, nisem vedel, ali me bo »nova metla« še potreboval. Hotel sem se z njim pogovoriti, bila sva celo dogovorjena za dan in uro, ko pa sta ta dan in ura prišla, mi je sporočil s pomočjo tretje osebe »da se z menoj nima kaj pogovarjati!«

Po triintridesetih letih igranja v tem gledališču ti nekdo pošlje tako sporočilo. Bil sem ... ne jezen ne užaljen, bil sem žalosten in takoj mi je bilo jasno, da nimam kaj iskati v do tedaj »mojem gledališču«. Zvestoba do groba in še malo čez, vendar jaz še nisem bil niti blizu groba. Pridušal sem se, da me ne bo nihče za...postavljaj, saj je še kje na svetu kakšno slovensko gledališče, ki bi dovolilo, da še nekaj časa igram, sebi v »slavo«, narodu v veselje in bodoči pokojnini v korist. Odpravil sem se po

naši lepi domovini, s pomočjo telefona seveda, saj smo napredni. Poklical sem v najbližji teater, v katerem sem nekoč že igral, med letoma 1957 in 1959, ko sem prišel iz Gledališča slovenskega Primorja v Koprno, katerega so ukinjali. Tovariš upravnik Borut Alujevič me je poslušal. Ko je slišal, zakaj odhajam iz Maribora je bil usodno kratek: »Pridi! Takega potrebujemo!« Pogovora je bilo konec in jaz sem se odpravil v Celje za eno leto, ostal pa sem pet let. Vedno ko sem ob koncu sezone dejal, da sedaj pa grem, me je Lujo (upravnik Alujevič) vprašal: »Kam pa? Kaj pa boš delal v penzionu? Tu še nisi vsega oddelal. V prihodnji sezoni imaš še nekaj vlog!« Branil sem se zaradi lepšega, pa ne preveč, da si ne bi premislil – on, ne jaz. Mislil sem si, poglej, pa le še nisi za staro šaro. In tako sem ostal še eno leto pa še eno pa še eno pa še ... skupaj pet čudovitih, umetniško polnih let. Živel sem z ansamblom, ki me je sprejel in mi dal vedeti, da sem še uporaben, in z občinstvom, ki me

je prav tako vzelo za svojega in me enako nagrajevalo s ploskanjem, kot vse ostale umetnike Slovenskega ljudskega gledališča v Celju. Delal sem z veseljem, z umetniškim žarom, z voljo ustvariti še kakšen nov gledališki lik. Na vajah so me »mučili« mladi in starejši – režiserka Katja Pegan in režiserji Vito Taufer, Franci Križaj, Vinko Möderndorfer, Jaša Jamnik, Aleš Novak, Mile Korun. Igral sem s prekaljenimi odrskimi asi, z igralkami Nado Božič, Anico Kumer, Ljerko Belak, Jano Šmid, Mijo Mencej, Milado Kalezić, Stanislavo Boninsegno, Darjo Reichman, Vesno Lubej, Vesno Jevnikar in Jerco Mrzel ter z igralci Janezom Bermežem, Mirom Podjedom, Renatom Jenčkom, Bogomirjem Verasom, Petrom Boštjančičem, Stanetom Potiskom, Brunom Baranovičem, Igorjem Sancinom, Bojanom Umekom, Zvonetom Agrežem, Dragom Kastelicem, Jožetom Pristovom, Tomažem Gubenškom, Borutom Alujevičem, Iztokom Valičem in tu je

bil še mlajši del umetniškega ansambla: Mario Šelih, Maja Štromar, Miha Nemec, David Čeh, Barbara Vidovič, Barbara Medvešček, Jagoda Vajt, Eva Škofič - Maurer, Igor Žužek in Simon Dobravec. Delal sem z lektoriciami in lektorji Emico Antončič, Majdo Križaj, Nado Šumi, Arkom, Marijanom Pušavcem, Tomažem Toporišičem. Če sem katerega pozabil, naj mi oprost, ni bilo nalašč. Dobro sem se razumel tudi s tehničnim in administrativnim osebjem. Prvo sezono, 1989/90, sem začel z dvema vskokoma. V igri Volpone sem bil poveljnik straže, (že takoj so mi zaupali odgovorno vlogico) in Galopin v Orniflu ali Sapici. Potem pa so sledile vaje za pravi začetek sezone. V Osvajalcu A. Hienga sta me doleteli kar dve vlogi: Dolgin in Indijanec. Pravo delo pa se je začelo z glavno vlogo v komediji Plen J. Ortona. Plenili so mene in nazadnje sem šel v zapor. Še srečo sem imel, da je bilo to samo v predstavi. Naslednjic sem bil Lakaj v Pokvarjencu A. Dumasa; tako kot naslov pove, sem nazadnje bil tako pokvarjen, da sem kradel svojemu gospodarju. Kaj vse doleti poštenega slovenskega umetnika na odru! Potem pa je prišla prava vloga – Komar, in to v Hlapcih, Cankarjevih, pravih, ne pokvarjenih z modernizmi po vsej sili. Režiser: Mile Korun. V Möderndorferjevi Cameri obscuri me je čakala težka naloga. Vloga Dušana, naivneža, intelektualno impotentnega humanista se zruši vase, v prazno. Lucky v Beckettovem Čakajoč Godota je bila čudovita in naporna

vloga. Pa potem Črna komedija in Škrlatni otok in Victor ali Otroci na oblasti in Dr. Watson v Sherlockovem zadnjem primeru. Užival sem in otroci z nami vsemi na odru, še zlasti z Majo Sever v glavni vlogi v Čarovniku iz Oza. V sezoni 1992/93 pa je sledila sijajna predstava na Starem celjskem gradu – Novačanov Herman Celjski. Bil sem divji Jošt, poveljnik straže in zaupnik starega Hermana – Janeza Bermeža. Veronika je bila Darja Reichman in sodeloval je še ves igralski in tehnični del celjskega gledališča. Čudovita predstava v izvirnem okolju. Če se prav spomnim, je bila med zadnjimi mojimi predstavami v sezoni 1993/94 Linhartov Ta veseli dan ali Matiček se ženi. Igral sem Žužka, graščinskega kanclista – bil sem smešen in sem trobental na tubo!

Potem pa sem šel v pokoj. Z upravnikom sva se lepo razšla, niti enkrat se nisva sporekla, bila sva intelektualno zadržana. Mislil me je sicer še malo zadržati, vendar sem mu dal vedeti, da ima toliko mladih v ansamblu, da bi mu jaz kazil povprečje. Resno!? Ne, šalim se! Dogovorila pa sva se, da me lahko – če me bo res nujno potreboval in če ne bo imel boljšega od mene, pokliče. In res je napočil ta trenutek. Kolega igralec je zbolel in moral sem na pot v svoj celjski ansambel. Pisala se je gledališka sezona 1998/99 in na Starem celjskem gradu so pripravljali Shakespearovo komedijo Sen kresne noči. Zopet sem bil v elementu. Kar tri vloge mi je zaupal režiser Aleš Novak – bil sem Pisk, Moljček in Tizba. Občinstvo je pod zvezdnim nebom

uživalo, mi igralci pa tudi. In tako se je moja gledališka kariera v celjskem SLG leta 1999 (zaenkrat) končala. Zahvala gre vsem, ki so me tako dolgo prenašali. Sicer pa se vsaj enkrat na leto zopet vidimo, na začetku Dnevov komedije.

Kaj sem še počel v teh letih v Celju? Od februarja do maja leta 1993 sem ponovno organiziral podružnico stanovskega društva Združenje dramskih umetnikov Slovenije. Februarja 1994 pa sem poslancu v Državnem zboru Ivanu Sisingerju poslal pismo s protestom proti tistim poslancem DZ, ki so glasovali proti dopolnilom poslanke Irene Oman o količnikih za gledališke ustvarjalce. Predlog je bil namreč sledeč: za igralca začetnika količnik 3,25, za režiserja pa 4,40. Za vrhunske, nagrajene umetnike v gledališču pa količnik 4,20. Omanova je predlagala pravičnejše količnike. Povratne informacije, kaj so ukrenili v DZ, nisem nikoli dobil! Tudi to je demokracija!

Kako sem postal »oče komedije« ?

Nedvomno smo se začeli o dnevih, posvečenih komediji, pogovarjati v letu 1991. In prvi Dnevi komedije so bili od 14. februarja do 6. marca 1992.

V Biltenu št. 1 tretjih Dnevov komedije, ki so potekali od 4. do 26. februarja 1994 sem prebral (prepisujem dobesedno, tudi s simpatično napakico):

»ZA TRETJI ROJSTNI DAN ...

... začelo se je iz preprostega pogovora ob kavi, ko je igralec Marjan Bačko med kolegi navrgel misel v zrak, da bi bilo dobro spraviti v Celje še

druga gledališča, ki gojijo komedijo ... In se je zgodilo. Iz zamisli je nastalo srečanje slovenskih gledališč, ki tudi sicer med seboj gojijo redne stike in izmenjave. Rodili so se Dnevi komedije, ki so med Vami, dragi bralci teh vrstic, postali priljubljeni, ki so naleteli na prijazen odziv med sponzorji, ki so razgibali knežje mesto v zimskem času, obogatili mesec februar, mesec kulture, polepšali bodo Valentinovo, nas razvneli tudi ob Pustu ...

Potem bodo ugasnili za rojstvo naslednjih. S smehom in zabavo polepšane konce tednov Vam žele organizatorji in zapisovalci dogajanj izza baržunastih zaves.«

Tako piše in zakaj ne bi verjeli? In v istem Biltenu leta 1994, na tretji strani je pod naslovom Nikoli zaprašeno kolega igralec Roman Končar zapisal:

»Pred leti, ko je bil Tone Partljič še direktor ljubljanske Drame, sva se pogovarjala o gledališču. Tedaj sem mu rekel, več kaj Tone, tisti, ki se bo prvi spomnil in organiziral

festival komedije, bo zadel v polno. In v Celju se je to uresničilo.«

Jaz, prisežem, za to izjavo nisem vedel. Pa tudi če bi vedel, bi vseeno predlagal, kar sem predlagal.

V biltenu št. 1 drugih Dnevov komedije iz leta 1993, prav tako na tretji strani pod naslovom Naj se vrtil pa piše (ja, kaj morem, če je pa res):

»Igralca Marjana Bačka se je že lani prijelo ime »oče komedije«, ker je pač, bilo je umestno, ugotovil, da je potrebno Celje razgibati in razmigati. Ker glumačem iskrih idej nikoli ne zmanjka in ker tudi preutrujeni niso nikoli, se je vse skupaj pravzaprav začelo. »Toda s tem se še ne gre zadovoljiti,« pravi danes Marjan Bačko, ki je po »očetu dnevov« dobil letos še vlogo žlahtnega predsednika strokovne žirije Dnevov komedije. »Vmes, med Dnevi, bi lahko v Celju še veliko naredili, družno s Turističnim društvom, ljubiteljskimi gledališkimi društvi in medijsko podprti bi lahko komedijo razširili še na ulice Celja. Ne pozabimo, da je to predpustni

čas, da Dnevi komedije (naključje, kaj?) padejo tudi v pustovanja. Tu je še Valentinovo, dan zaljubljenih in dan za majhne pozornosti in če bi se slovenski komedijanti v času Dnevov komedije našli vstric še z gostinsko in turistično ponudbo, potem bi bilo to toliko bolj sijajno!« Pa prihodnje leto?«

Da, res je. Priznam! Predlagal sem in upravnik Borut Alujevič in umetniški vodja Blaž Lukan sta to udejanila še bolje, kot bi jaz sam. Razmišljal sem o Tednu komedije, onadva pa sta, tudi zaradi praktičnih dejstev, misel raztegnila na Dneve, torej na štiri tedne, vsak petek, soboto in nedeljo. Tako sta dala občinstvu in igralcem več zraka, da se od enega do drugega tedna spočijejo in še kaj drugega opravijo. Tako je delo porazdeljeno, čas dobro izkoriščen in ko smo ob koncu tedna zopet željni gledališča, gremo v SLG na predstavo, na Dneve komedije, igralci na oder, občinstvo v dvorano in vsi skupaj bomo pozabili na nevšečnosti preteklega tedna, se razigrali, razvedrili,

nasmejali, nakrohotali. Srečali bomo enake navdušence, kot smo sami, in življenje bo lepše. Kajti, ne pozabimo, življenje je kratko in da se še takrat ne bi smejali, dajte no, bodite resni, tako kot je resna vsaka dobra komedija, vsako dobro razvedrilo. Smeh je sol življenja. S smehom v boj proti neslanim šalam vsakdanjega življenja. In zato naj žive Dnevi komedije v knežjem mestu Celju. Saj so v zadnjih letih tudi gostitelji drugih, ne samo slovenskih ustvarjalcev komedije. Morda je že čas, da prerastejo v mednarodne Dneve komedije, v srečanja komedijantk in komedijantov Evrope. Bodite naklonjeni Dnevom in jim pomagajte preživeti z odprtimi rokami in dajte slovenskim igralkam in igralcem svoje srce in »tisočero se vam bo povrnilo« z nasmehom! (to zadnje prosto po ...)

foto: Damjan Štarc

VINKO MÖDERNDORFER

Režiser, pisatelj,
dramatik, esejist

PRVE NE POZABIŠ NIKOLI

NEKJE SEM PREBRAL, da traja življenje določene gledališke estetike, določenega gledališkega zagona, toliko kot traja življenje nekega psa. Približno deset let. Približno deset let traja gledališki dah. Deset let se režiser in igralska skupina odkrivajo, zidajo drug v drugega, iščejo skrivne razpoke v sebi in, kar je najvažnejše, s svojim delom gradijo in ustvarjajo avditorij, mu prisluškujejo, se nanj odzivajo in ga poskušajo venomer, z vsako novo predstavo, vedno znova prepričati ...

Pravijo, da se v desetih letih gledališka energija izčrpa, pravijo, da je po desetih letih treba pričeti znova. Drugje. Ali pa drugače? Kaj vem. Morda je treba po intenzivnem delu z nekim ansamblom po določenih letih skupne gledališke poti narediti samo predah? Odmor? Morda je treba dati počitek. Sebi in njim. Pa končno tudi publiki.

Mislím, da je bil tak predah potreben tudi v SLG Celje, v katerem sem v letih 1984–1991 zrežiral devet¹

predstav. Moje režijsko in seveda tudi pisateljsko delo, saj sem za ta ansambel napisal tri dramska besedila, dve sem v njihovem gledališču tudi režiral, je bilo teh nekaj let zgoščeno in intenzivno. Bilo je vse prej kot samo delo gostujočega režiserja, ki se zjutraj ob 7:50 z zelenim vlakom pripelje v mesto, ki ni glavno mesto, in potem zrežira pač še eno predstavo repertoarnega gledališča, se po premieri malo poveseli z igralci in svojimi prijatelji, ki ga v premierski noči trepljajo po ramenih in potem odide spet v drugo gledališče zrežirat še eno repertoarno in abonmajsko obveznost ... Moje delo v celjskem gledališču je bilo vse prej kot to. S celjskim gledališčem sem bil povezan vso svojo mladost. Že takrat, ko sploh nisem pomislil, da bom kdaj zajadral v prazen parter, kjer bom skrit v temi poskušal iz zagonetnih dramskih replik skozi igralsko, človeško občutljivost tretje osebe najti pravi zven in pravo sporočilo prizora.

¹ Režije v SLG Celje, v obdobju med letoma 1985 in 1991: I. Cankar: Za narodov blagor, G. Feydeau: Bolha v ušesu, V. Möderndorfer: Prilika o doktorju Josefu Mengeleju, J. B. Molière: Zgrabite Sganarela, B. Brecht: Opera za tri groše, A. Hieng: Osvajalec, V. Möderndorfer: Camera obscura, S. Makarovič: Kabaret, P. Shaffer: Črna komedija.

² I. Cankar: Pohujšanje v dolini šentflorjanski, SLG Celje, 1976.

³ D. Jovanovič: Igrajte tumor v glavi in onesnaženje zraka, SLG Celje, 1976.

Kot rozni mladenič sem poznal vse predstave celjskega gledališča, prav vse igralce. Pri nekaterih predstavah sem videl čisto vse ponovitve. Skratka, moja krvna vez je bila s celjskim gledališčem močnejša kot s katerim koli drugim gledališčem. Pa tudi kasneje sem, kot profesionalni režiser, doživel v celjskem gledališču prav vse. Vso radost gledališkega ustvarjanja pa tudi strašne pretrese razočaranja in obupa ... Skratka vse, kar spada h gledališču, vse, kar v svoji gostoti in intenzivnosti čustev dviguje gledališče nad življenje ... Kajti, gledališče ni življenje. Gledališče je zgoščena forma emocij in sporočil, ki sicer izhajajo iz življenja, nikakor pa niso življenje. So več od življenja. Gledališče je v svoji najboljši obliki nekakšna formula resnice, in prav zato je lahko tako zelo dejavno. Prav zato lahko gledališče vpliva na življenje. Čeprav ravno tej trditvi zadnje čase marsikdo oporeka. Pojavljajo se celo teze, da mora biti gledališče zgolj zabava, neobvezna zabava, znotraj katere ljudje pozabljajo na kruti vsakdanji čas. Seveda je gledališče že po svoji »naturi« namenjeno ljudem, torej tudi zabavi, pa vendar sem prepričan, da je moč in poslanstvo gledališča predvsem v njegovi neposredni moči, da izpoveduje resnico, da pretrese, da nasmeji ... da, skratka, osvetljuje življenje z vseh strani in ga, v najbolj radikalni obliki svoje fantastične moči, lahko tudi spreminja.

Zakaj pišem vse to?

Prav zaradi celjskega gledališča, ki je vseskozi bilo takšno dejavno, umetniško angažirano gledališče. Predvsem je bilo takšno prav v tistem času, ko sem se kot mladenič odločal za ta nadvse lep, pa tudi nadvse stresen in krut poklic. V tistem obdobju je režiser in profesor Mile Korun v celjskem gledališču režiral Cankarjevo Pohujšanje v dolini šentflorjanski², pa leto za tem še Cankarjevo Lepo Vido. Obe predstavi sta bili edinstveni umetnini. Igralsko in režijsko popolni, pregledni, dinamični. Imeli pa sta še strašno izpovedno energijo, saj sta govorili – prva o položaju umetnika in družbe, druga o poslednjih rečeh bivanja – na tak silovit način in s takšno iskreno igralsko in režijsko mislijo, da sta za dolgo desetletje v slovenskem gledališču pustili izrazito in močno sled. V tistem času pa je celjsko gledališče rodilo še nekaj izjemnih predstav. Tu mislim predvsem Rističev Tumor³. To je bila svojevrstna eksperimentalna predstava, ki je prva v institucionalno gledališče prenesla izveninstitucionalni gledališki eksperiment. Predstava ni imela velikih igralskih kreacij, bila pa je režijsko-gledališko inovativna, saj je uzakonjala igro (gledališče) kot radost in princip življenja, gledališče pa kot trdnjavo in edini azil umetnosti. V svojem gledališkem izrazu je bila to emotivna predstava, ki je takrat spregovorila tudi generacijsko (sredi predstave je na ves glas zapela Janis Joplin, njen Mercedes benz je hreščече zazvenel sredi

bliskajoče teme in se zarezal v gledalce kot metafora generacije in upora). V tem času pa je hišni režiser Franci Križaj v istem gledališču z isto igralsko ekipo ustvarjal popolnoma drugačno gledališče. V predstavi Salemske čaravnice⁴ Arthurja Millerja je razkril pretresljivo človeško usodo. Igralec Janez Bermež je v tej predstavi naredil, skupaj z Jano Šmid, eno svojih najboljših vlog. Predstava, ki je po svojem gledališkem izrazu spadala v nekakšno realistično gledališče, je bila silovita, pretresljiva, jasna, preprosta. S svojo preprostostjo in preglednostjo posameznih igralskih kreacij je pretresla in dala misliti tudi času, v katerem smo takrat živeli.

Celjsko gledališče je v dveh, treh sezonah ponudilo nekaj povsem različnih predstav, ki so vnesle v slovenski gledališki prostor kar nekaj »revolucionarnih« sprememb. Režiserjem so Rističeve predstave ponudile in odkrile »nova« obzorja režije. In kar nekaj let smo imeli v slovenskem

gledališču vse polno Rističevih posnemovalcev. Hkrati pa je celjsko gledališče v istem obdobju ponudilo tudi izredno kvalitetne, pa vendar na nek način konvencionalne predstave, ki so se odlikovale po izjemnih igralskih dosežkih in so oblikovale celjsko gledališče v zrel in kvaliteten ansambel. Za tisto obdobje (ko je SLG Celje vodil Igor Lampret) lahko z gotovostjo rečemo, da je bilo to najbolj dinamično gledališko snovanje v Sloveniji in prav gotovo tudi v takratni Jugoslaviji. To kreativno obdobje celjskega gledališča je imelo svoje reference tudi še mnogo let kasneje, saj je v mnogočem oplemenitilo igralski ansambel, v širšem, slovenskem prostoru pa, v to sem prepričan, je pomenilo živo gledališko ustvarjalnost, ki je bila inovativna in hkrati po meri človeka. Mislim, da se takšna »gledališka sreča«, da bi neko gledališče tako silovito in kvalitetno zaživelo, ni ponovila vse do danes.

⁴ A. Miller: Salemske čaravnice, SLG Celje, 1976.

Ko sem v sezoni 1984/85 prišel kot mlad režiser v celjsko gledališče, sem se srečal z ansamblom, ki sem ga dodobra poznal (sicer samo iz parterja) in ga zelo cenil. Moja prva predstava je bila Cankarjeva komedija *Za narodov blagor*. Kako pa je do tega sodelovanja prišlo, je seveda daljša zgodba ... Takrat je bil umetniški vodja celjskega gledališča Goran Schmidt, direktor pa Slavko Pezdir. Že nekaj let pred Goranom Schmidtom sem se prišel večkrat ponujati v celjsko gledališče. Seveda me je takratni upravnik in umetniški vodja, igralec Stane Potisk, kot najbrž vsakega mladega režiserja, odpravil že na vratih. Spominjam se, kako me je sprejel kar na hodniku pred obrekovalnico, me začudeno pogledal in mi rekel, da me žal ne pozna, zato se pač ne more z mano resno pogovarjati o mojem eventualnem režijskem delu v njihovem gledališču. Spominjam se, da sem bil takrat zelo užaljen, saj sem že naredil nekaj zelo uspešnih in odmevnih predstav v gledališču Glej, za katere sem dobil mnoga priznanja (Rožnati trikotnik⁵ – najboljša predstava na Borštnikovem srečanju, Jaslice⁶ – nagrada za najboljše igralske stvaritve, vseh šest igralk je dobilo Borštnikove nagrade za igro, kar se ni do tedaj še nikoli zgodilo). Kasneje sem seveda spoznal, da je bil Stane Potisk eden izmed redkih umetniških vodij, ki ni slepomišil in je posloval direktno, brez tistega lažnivega obljubljanja, ki je tako zelo pogosto v gledaliških upravah in ki v resnici še bolj poniža in diskreditira mlade režiserje. Takrat enostavno še

⁵ M. Sherman: Rožnati trikotnik, E. G. Glej, 1983.

⁶ Z. Duša: Jaslice, E. G. Glej, 1981.

nisem dovolj pokazal, da bi bil vreden pozornosti repertoarnega gledališča in njegovega intendanta. Danes se mi zdi direktna reakcija (brez dlake na jeziku) direktorja Staneta Potiska dragocena, saj me je še bolj kalila, hkrati pa je postavila mojo gledališko neizkušenosť na svoje mesto. Enostavno se, tako kot v življenju, tudi v gledališču ne da preskočiti obdobja naivnosti in šolanja.

Tik preden sem odšel na služenje vojaškega roka (leta 1984), sem se ponovno oglašil v celjskem gledališču, kjer je umetniški vodja že bil Goran Schmidt. Z Goranom sva se lepo pogovarjala, pa vendar pogovori niso nudili nič konkretnega. Šele ko sem že odšel med vojake, sem v kasarno dobil Goranovo pismo, kjer mi je ponudil besedilo Stanka Majcna Revolucija.

Revolucija je slabo besedilo. Slabo in hujskaško besedilo. Prav tako slabo kot kakšna partizanska gledališka agitka. Samo strani pripovedovanja sta zamenjani. Prej »rdeča«, zdaj

»bela«. O tem sem pisal Goranu, ki pa je vztrajal na Revoluciji, tako da sem se, sicer nejevoljen, vendarle lotil priprav na režijo.

Majcnova Revolucija je prizadeto besedilo očeta, ki so mu ubili sina. Polno je gneva (za nekatere morda celo upravičenega) nad oblastjo, ki je osvobodilno borbo izrabila za svojo rdečo revolucijo. Takrat, v tistem letu 1985, bi bila takšna uprizoritev sicer »revolucionarno« dejanje, saj bi bilo prvič uprizorjeno takšno besedilo. Pa vendar, če danes gledam na tisti čas ... ne glede na »tabu« temo, ki jo je Majcново besedilo takrat odpiralo, je prav, da ga nismo uprizorili, kajti konec koncev je besedilo slab literaren in dramski izdelek. Še takšna provokativnost ne more zamenjati kvalitete besedila. Besedilo ni bilo uvrščeno v repertoar. In tudi kasneje, ko so prišli novi in demokratični časi, Revolucije niso nikjer uprizorili. Za dobro gledališče je politično ozadje

ali provokativnost tematike enostavno premalo. Za dobro predstavo je vedno potrebno samo dobro besedilo. In Majcnova Revolucija to žal ni. Je pa zanimiva, čeprav črno-bela, dramska freska, ki nam kaže, kot morda tudi mnogo partizanaric, na slepoto literature, ki hoče na vsak način in za vsako ceno nekaj razkrinkati, pri tem pa nima moči, da bi se vzdignila nad sovraštvo in spregovorila z Resnico.

Tako mi je direktor SLG Celje (Slavko Pezdir) pisal v daljno JLA pismo, v katerem mi je ponudil, naj si sam izberem režijo za sezono 1984/85. Dolgo sem razmišljal, potem pa ... ko sem bil na trinajstdnevem dopustu v Ljubljani in sem srečal dramaturga in prijatelja Marka Slodnjaka⁷ (ravno je zavil iz Gledališke pasaže na Čopovo ulico), sem se po kratkem pogovoru z njim, na njegovo pobudo odločil za Cankarjevo igro Za narodov blagor. Odločitev sem sporočil v Celje. Slavko mi je odpisal in potrdil termin. Vrnil

⁷ Marko Slodnjak (1946-1984), dramaturg v MGL, dramaturg v SMG.

sem se v kasarno s Cankarjem v torbi in z dvema steklenicama slivovke, ena je bila podkupnina kapetanu Kanuriću, druga pa za tovariše vojake ...

Za narodov blagor je zanimiva komedija, pa čeprav je Cankarjevo mladostno delo in nikakor ne doseže Hlapcev in Pohujšanja. Za narodov blagor je nekakšna satira o političnih rečeh, hkrati pa v nekaterih likih (Groz, Ščuka) nosi s sabo destruktivnost človeške psihologije in zato večkrat pobegne iz stila (žanra) komedije. To daje celotnemu besedilu nekakšen tragikomičen, predvsem pa nerealističen ton, ki pa je hkrati Cankarjev stil dramskega pisanja. Cankar namreč ni realistični dramatik. Njegovo gledališče je v realistični postavitvi osiromašeno. To mi je ponovno dokazala moja uprizoritev Romantičnih duš⁸, to isto pa dokazujejo tudi vse Korunove uprizoritve Cankarja, v katerih režiser in profesor Korun vedno znova odkriva prostor Cankarjeve drame kot izrazit prostor

nerealnega oziroma transcendentnega (Pohujšanje in Lepa Vida v SLG Celju, Hlapci v SNG Drami).

S postavitvijo besedila Za narodov blagor sem se prvič kot režiser srečal tudi z ansamblom celjskega gledališča, ki sem ga že prej kot dijak in kasneje kot študent AGRFT zelo dobro poznal in neskončno cenil. Ansambel celjskega gledališča je bil čvrst ansambel. Nekaj let pred našo predstavo Za narodov blagor je ansambel dosegel svoj nedvomni ustvarjalni vrh in zato je bilo celjsko gledališče v tistem času eno najbolj zanimivih slovenskih gledališč.

Celjski igralski ansambel me je sprva sprejel s kar precejšnjim nezaupanjem. Janez Bermež, ki je bil zaseden za Dr. Grozda, sploh ni prišel na prvo bralno vajo. Dajali so ga zobje in vse je tako kazalo, da bo prosil za prezasedbo. Kasneje so težave z zobmi izginile in sodelovanje med mano in Bermežem je bilo intenzivno, krasno in predvsem dolgoletno. Težave sem imel tudi z Ljerko Belak, ki je nekoč po vaji, bila je večerna vaja, počakala, da so vsi odšli, potem pa mi povedala, da so moje režijske pripombe »sploh nemogoče« ... Glede na mojo neizkušenost so najbrž tudi zares bile. Vsak mlad režiser potrebuje čas, da si ustvari slovar, zbirko besed, s katerimi lahko igralcu na enostaven način pove, kaj hoče. Tega se ne da naučiti v nobeni šoli, takšen arzenal besed si lahko ustvariš samo z gledališko prakso ... Vendar sva kljub vsemu z Ljerko Belak postala odlična sodelavca in še boljša prijatelja.

Mislím, da sva drug drugemu, predvsem strokovno in umetniško, ogromno dala. Spominjam se sleherne minute najinega sodelovanja, ki je bilo neponovljivo in v gledališkem življenju enkratno. Skupaj z Bermežem, Belakovo, Umekom, Kalezićevo, Šmidovo, Podjedom in drugimi, smo ustvarili nekaj zelo dobrih predstav. Predvsem pa smo se med vajami odlično delovno zabavali.

Skrivnost postavitve Cankarjeve igre Za narodov blagor je v tem (tako se mi je takrat zdelo), kako najti pravo razmerje med komično in družbenokritično satiro ter osebno, človeško dramo Ščuke in dr. Grozda. Kajti dejstvo je, da je besedilo napisano neenotno. Neprestano koleba med komedijo in dramo. Nekateri komični prizori, npr. ko Grudnovka osvaja Gornika, pa on tega nikakor ne razume, so v slovenski dramatikí pravi komedijski unikati. Podobno velja za nekatere dramske prizore in monologe. Seveda pa je treba pri postavitvi igre ta preplet stilov in žanrov jemati kot kvaliteto, kot posebno dramaturgijo, čeprav sem prepričan, da je ta amorfnost rezultat dramatikove mladostne vehemence in nespretnosti.

Naši predstavi je uspelo najti tisto srednjo pot med komičnim in tragičnim. Seveda po zaslugi nekaterih igralcev. Predvsem Janeza Bermeža in Ljerke Belak, ki sta v tej igri prvič zaigrala kot igralski par. Pred tem sta takšen gledališki par bila Janez Bermež in Anica Kumer, Ljerka Belak pa je nekako sodila k Miru Podjedu. V tej igri pa sta prišla skupaj Bermež in Belakova.

Neverjeten igralski duet, ki je v prizorih oplajal drug drugega, bil intenziven, brez napak in praznih mest. In kadar koli sta kasneje igrala drug z drugim, sta oba ustvarila neverjetne igralske kreacije, saj sta jemala drug od drugega in bila drug z drugim do krvi neprizanesljiva in tudi ljubeča ... To njuno igralsko ujemanje in dopolnjevanje je doseglo svoj vrh in popolnost v Beraški operi⁹, kjer sem ju zasedel kot Pichmovko in Pichma. Čeprav Ljerka ni bila tipična Pichmovka. Ni bila Pichmovka, kakršne smo bili do takrat vajeni. Ni bila »suha, izcuzana in zapita zvodnica«, bila je polnokrvna in malce vulgarna možača, ki skupaj z možem vodi beraški svet. Njena vloga je določila stil predstave. Ustvarila je vlogo, ki se je neprestano gibala med grobim in liričnim, med resničnim videzom in masko. Skupaj z Bermežem sta bila gonilo predstave, njuna energija je predstavo dvignila od tal in skupini beračev dala tisto moč, na katero je, tako sem prepričan, mislil

⁹ B. Brecht: Beraška opera, SLG Celje, 1988.

Brecht. Ljerka je za to vlogo dobila Boršnikovo nagrado. Mislim, da sta si jo zaslužila oba: Janez Bermež in Ljerka Belak. Brez Bermeževega Pichma ne bi bilo Ljerkine Pichmovke in obratno.

V gledališču je važna, morda najvažnejša soigra. Igralec svojo vlogo vedno ustvari skupaj s partnerjem. Igralska kreacija se giblje v trikotniku med igralcem, soigralcem in publiko. V gledališču pravzaprav ne obstajajo monologi, igralec ni na odru nikoli sam, vedno gre za dialog, pa naj bo to dialog s soigralcem ali pa monolog, ki ga soigralec posluša, saj šele poslušanje lahko zares oživi partnerjeve besede, če pa soigralca ni, potem z igralcem tvori dialog publika. Tako kot v življenju, tudi na odru nismo nikoli sami. Življenje je dialog in gledališče je tudi dialog.

Obstajajo igralski pari, ki se ujamejo, ki enostavno »pašejo« skupaj. Takšen igralski par sta v nekem obdobju menda bila Jurij Souček in Duša Počkaj, pa Alenka Svetel in Ferdinand Miklavc.

Ko sem videl Janeza Bermeža in Ljerko Belak, sem takoj zaslučil, da gre za prav posebno igralsko vzajemnost. Bermež je velik umetnik. Igralec z neverjetno energijo. Misel, ki jo spregovori, vedno zazveni naravno. V igralskem iskanju je iskren in temeljit, nikoli ne naredi ničesar na pamet. V svoji bogati igralski karieri je ustvaril nepozabne vloge, ki me v drobcih neprestano spremljajo in me bodo spremljale do smrti. Hkrati pa ima velik smisel za humor in seveda za mero. Podobno bi lahko zapisal tudi za Ljerko Belak. Druži ju energija, kreativnost in pa, kar je najvažnejše, ljubezen do publike. Kasneje sem o njej razmišljal kot o igralskem paru. Zanju sem režiral predstavo Osvajalec¹⁰, in nisem se zmotil, bila sta pretresljiv par. Kasneje sem novemu umetniškemu vodji celjskega gledališča predlagal Jarryjevega Kralja Ubujja, kjer bi lahko Belakova in Bermež nadaljevala kreativni igralski duet, ki sta ga zastavila v Beraški operi. Vendar ga v to nisem uspel

prepričati. Čez nekaj let pa mi je uspelo pregovoriti umetniškega vodjo Mestnega gledališča ljubljanskega in tako je Ljerka Belak le igrala mater Ubu z Janezom Hočevarjem v režiji Bojana Jablanovca.

V moji prvi predstavi, ki sem jo zrežiral v celjskem gledališču, sta zablestela Janez Bermež in Ljerka Belak kot igralski par. Spominjam se prizora med Grozdom in Grudnovko ... To je dolg konverzacijski prizor, ki se neprestano giblje med komičnim in dramskim. Doktor Grozd Grudnovki očita, da je skušala zapeljati Gornika, skoraj ji zagrozi ... Zares. Nevarno. Neizprosno. Ona pa ga zgrabi za stegnen žugajoči prst in prizor se za hip obrne v komedijo, vendar samo za hip, Grudnovka nadaljuje ostro, neizprosno, vse do Grozdovega zloma ...

Najbrž sem ravno zaradi svojega režijskega iskanja verjetnih oblik med komičnim in dramskim od umetniškega vodje (Andrej Hieng) dobil ponudbo za režijo Feydeaujeve Bolhe v ušesu.

Zelo natančno se spominjam, kako je Andrej Hieng med vajo sedel v dvorani, ko sem izdeloval prvo dejanje, in sicer skupinski prizor, kjer hočejo vsi ujeti Gornika. Režiral sem ga dinamično. Komično. Oba prvaka strank, dr. Grozd (Bermež) in Gruden (Pristov) se v krogih podita za Gornikom (Boštjančič). Vsi ostali pa se držijo za

škrice njunih frakov. Ubogega Gornika podijo levo in desno. Prizor se situacijsko in ritmično stopnjuje v pravo vojno, v kateri se slovenski narod dokončno razdeli. Ubogi Gornik zdaj sploh ni več važen. Pozabili so ga. Med njihovimi prepiri neopazno izgine. Samo še beganje malih poslanskih podgan, ki ne vedo točno, na katero stran naj bi šle, in:

*»Od tega trenutka je naš
narod v dveh taborih.«*
Zastor.

Po tej vaji mi je Andrej Hieng prinesel v branje Feydeaujevo komedijo Bolha v ušesu – to je bila v naslednji sezoni moja druga režija v Slovenskem ljudskem gledališču v Celju.

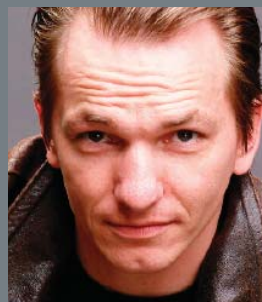
Igralski ansambel v sezoni 2005/2006

Jagoda

Zvone Agrež

David Čeh

Kristijan Guček

Renato Jenček

Aljoša Koltak

Rastko Krošl

Anica Kumer

Minca Lorenci

428

Barbara Medvešček

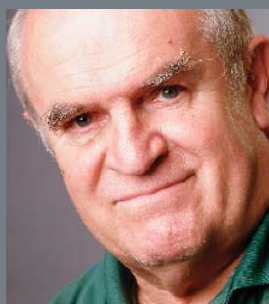

Manca Ogorevc

Lučka Počkaj

Miro Podjed

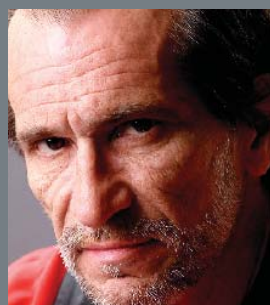
Stane Potisk

Tanja Potočnik

Tarek Rashid

Igor Sancin

Mario Šelih

Damjan Trbovc

Bojan Umek

Barbara Vidovič

Vladimir Vlaškalić

Tjaša Železnik

Igor Žužek

Seznam zaposlenih v SLG Celje v sezoni 2005/2006

UMETNIŠKI ZBOR

Agrež, Zvone	igralec
Čeh, David	igralec
Doma, Tatjana	dramaturginja
Guček, Kristijan	igralec
Jenček, Renato	igralec
Komljanec, Kim	lektorica
Koltak, Aljoša	igralec
Kosi, Tina	umetniški vodja
Krošl, Rastko	igralec
Kumer, Anica	igralka
Lorenci, Minca	igralka
Medvešček, Barbara	igralka
Ogorevc, Manca	igralka
Počkaj, Lučka	igralka
Podjed, Miro	igralec
Potisk, Stane	igralec
Potočnik, Tanja	igralka
Rashid, Tarek	igralec
Sancin, Igor	igralec
Šelih, Mario	igralec
Tovirac, Jagoda	igralka
Trbovc, Damjan	igralec
Umek, Bojan	igralec
Vidovič, Barbara	igralka
Vlaškaljić, Vlado	igralec
Železnik, Tjaša	igralka
Žužek, Igor	igralec

POMOŽNO UMETNIŠKO OSEBJE

Čater, Anže	vodja predstave
Dekleva, Breda	šepetalka
Ličen K., Simona	šepetalka
Radaković, Drago	tonski mojster
Štrakl, Zvezdana	vodja predstave
Vodeb, Zdenka	šepetalka
Zimšek, Uroš	tonski mojster

TEHNIČNI ZBOR

Anderlič, Zdenka	krojačica
Belej, Jure	odrsko-scenski delavec
Bolta, Marta	snažilka
Cvahte, Anton	rekviziter
Dušej, Maja	frizerka in maskerka
Gorišek, Dragica	krojačica (vodja)
Koštomaj, Vojko	odrsko-scenski delavec
Les, Dani	odrsko-scenski delavec
Les, Radovan	odrski mojster
Panič, Emil	rekviziter
Panič, Mojca	garderoberka
Pilko, Branko	odrski mojster
Pilko, Miran	tehnični vodja
Posinek, Rudi	lučni mojster
Prah, Gregor	odrsko-scenski delavec
Prodanović, Svetislav	odrsko-scenski delavec
Pungaršek, Rado	odrsko-scenski delavec
Sivka, Janja	šivilja (vodja)
Subašič, Marija	snažilka
Sumrak, Marjana	frizerka
Ščuka, Mitja	elektrikar, osvetljevalec
Štorman, Angela	snažilka
Trojar, Melita	garderoberka
Turnšek, Marjan	odrsko-scenski delavec
Žibret, Marija	šivilja
Žibret, Vlado	vzdrževalec
Žnidar, Dušan	lučni mojster

UPRAVNO-ADMINISTRATIVNI ZBOR

Aleš, Branka	računovodja
Alujevič, Borut	upravnik
Bizjak, Silva	poslovna sekretarka
Klemenčič, Barbara	informatorka in organizatorka
Kučiš, Metka	vratarica in informatorka
Štrakl, Gizela	vratarica in informatorka
Umek, Jerica	strokovna administrativna delavka
Volfand, Jerneja	vodja programa
Zimšek, Urška	informatorka in organizatorka

Kazalo naslovov uprizorjenih dram

A

Alisa, Alica, Draga Potočnjak 240
Androkles in lev, Aurand Harris 60

B

Beneški trgovec, William Shakespeare 156
Blazinec, Martin McDonagh 332
Bližje, Patrick Marber 224
Bobni v noči, Bertolt Brecht 144

C

Camera obscura, Vinko Möderndorfer 80
Celjski grofje, Bratko Kreft 284
Chicago, Fred Ebb, Bob Fosse, John Kander 280

Č

Čakajoč na Godota, Samuel Beckett 84
Čarobni napoj ali Satanarheolažgenialni punč želja,
Michael Ende, Janez Vencelj 166
Čarovnik iz Oza, Lyman Frank Baum 114
Človek za vse čase, Robert Bolt 226
Črna komedija, Peter Shaffer 98

D

Daleč od dvorca, Hans Christian Andersen,
Bogomir Veras 32
Dokaz, David Auburn 316
Dundo Maroje, Marin Držić 178
Dvojčici, Erich Kästner 330
Detektiv Megla, Jože Kranjc 150
Don Juan ali Kamnita gostija, Jean Baptiste
Poquelin Molière 234

E

Edmond, David Mamet 68
Eksplozija spomina, Heiner Müller 192
Emigranta, Sławomir Mrożek 20

F

Florentinki slammik, Eugène Labiche 174

G

Gorgonin dar, Peter Shaffer 186
Gospa poslančeva, Tone Partljič 190

H

Halštat, Drago Jančar 164
Herman Celjski, Anton Novačan 120
Hiša iz kart, Boris A. Novak 202
Hlapci, Ivan Cankar 76
Hudičev učenc, George Bernard Shaw 34

I

Igra s pari, Matjaž Zupančič 336

J

Jacques ali podrejenost, Eugène Ionesco 314
Jošt in Jaka, Wilhelm Busch, Ervin Fritz 236

K

Kabaret 91, Svetlana Makarovič 82
*Kaj se je zgodilo potem, ko je Nora zapustila svojega
moža, ali Stebri družb*,
Elfriede Jelinek 346
Kar hočete, William Shakespeare 8
Kot me ti hočeš, Luigi Pirandello 128
Koža, Jernej Lorenci, Nebojša Pop - Tasić, Barbara
Vidovič, Tjaša Železnik, Miha Nemec,
Branko Jordan 310
Kralj Lear, William Shakespeare 250
Kreontova Antigona, Miro Gavran 290
Kri in košute, Damir Zlatar Frey 118
Krvava svatba, Federico Garcia Lorca 50

L

*Lažnivi Kljukec ali Čudovite prigode barona
Münchhausna*, Gottfried August Bürger 96
Let nad kukavičjim gnezdom,
Dale Wasserman 338
Lev pozimi, James Goldman 264
Limonada Slovenica, Vinko Möderndorfer 238
Ljubezni Georgea Washingtona, Miro Gavran 290
Ločitev, Janez Povše 278
Lubezen, Murray Schisgal 88

M

Markiza de Sade, Jukio Mišima 254
Martin Krpan z Vrha, Fran Levstik 296
Medeja, Dane Zajc 48
Medeja, Evripid 344
Metamorfoze, Tina Kosi 320
Minister v škripcih, Ray Cooney 204
Mirakel o sveti Neži, Ervin Fritz 302
Moj ata, socialistični kulak, Tone Partljič 326
Mojca Pokrajculja, Bina Štampe - Žmavc 220
Moje srce je v Zvorniku ostalo,
Abdulah Sidran 274
Mož za Zofijo, Zoran Hočevar 210

N

- Na kmetih*, Vinko Möderndorfer 312
Na odprtem morju, Sławomir Mrożek 148
Namišljeni bolnik, Jean - Baptiste Poquelin Molière 112
Nemir, Matjaž Zupančič 208
Nepredvidljive posledice, Howard Baker 136
Nevidna roka, Sam Shepard 170
Njegova temna tvar, 1. del, Nicholas Wright 348

O

- Odrska utvara*, Pierre Corneille 116
Opera za tri groše, Bertolt Brecht 42
Ornifle ali Sapica, Jean Anouilh 54
Osamljena ženska, Franca Rame, Dario Fo 328
Ostržkove dogodivščine, Klaus Eidam 270
Osvajalec, Andrej Hieng 62

P

- Pat ali Igna kraljev*, Pavel Kohout 172
Peter in Pavel, Tone Peršak 38
Plen, Joe Orton 66
Podnajemnik, Vinko Möderndorfer 272
Pokvarjenec ali Lepota in moč, Alexandre Dumas père 72
Prava stvar, Tom Stoppard 262
Prihodnost je v jajcih ali Kaj vse je treba za en svet, Eugène Ionesco 314
Prikrita opolzčnost vsakdana, Marco Antonio de la Parra Calderon 146
Prilika o doktorju Josefu Mengeleju, Vinko Möderndorfer 10
Pygmalion, George Bernard Shaw 200

R

- Razbojnik Rogovilež*, Stane Potisk 12
Razbojniki, Friedrich Schiller 110
Revizor, Nikolaj Vasiljevič Gogolj 258
Ronja, razbojniška hči, Astrid Lindgren, Annina Enckell 308

S

- Seks?! Izvolite, in naj vam tekne*, Dario Fo, Franca Rame, Jacopo Fo 328
Seksualne nevroze naših staršev, Lukas Bärfuss 318
Sen kresne noči, William Shakespeare 228
Sherlockov zadnji primer, Charles Marowitz 104
Skrivni dnevnik Jadrana Krita, Sue Townsend 100
Sluga dveh gospodov, Carlo Goldoni, Andrej Rozman 132
Skušnja ali Kaznovana ljubezen, Jean Anouilh 168
Smejči, Zoran Hočevar 154
Sonata strahov, August Strindberg 18
Stari Časi, Harold Pinter 30

- Steklena menažerija*, Tennessee Williams 36
Strahovi, Henrik Ibsen 138
Svatba, Rudi Šeligo 206

Š

- Ščuka da te kap*, Tone Partljič 22
Škratni otok, Mihail Afanasejevič Bulgakov 92

T

- Ta veseli dan ali Matiček se ženi*, Anton Tomaž Linhart 134
Tartuffe, Jean - Baptiste Poquelin Molière 300
Terorizem, Vladimir in Oleg Presnjakov 334
Tičev Jaka, Albert Wendt 152
Tramvaj poželenje, Tennessee Williams 244
Trnuljčica, Tatjana Ažman 188
Troilus in Kresida, William Shakespeare 298
TV Sneguljčica, Žarko Petan 46

U

- Ubijalci muh*, Matjaž Zupančič 242
Ukročena trmoglavka, William Shakespeare 194

V

- V ozvezdju postelje*, Boris A. Novak 256
Vaja zbora, Vinko Möderndorfer 222
Večerja v vili P., Miloš Mikeln 14
Veronika Deseniška, Oton Župančič 158
Victor ali Orvoci na oblasti, Roger Vitrac 102
Vida vidim, Zdenko Kodrič 58
Vitez na obisku, Miroslav Košuta 294
Volpone, Stefan Zweig 52

Z

- Za narodov blagor*, Ivan Cankar 292
Zakon gospoda Mississippija, Friedrich Dürrenmatt 16
Zasledovanje in usmrtitev Jeana Paula Marata v uprizoritvi ignalske skupine Charentonskega zavetišča po navodilih gospoda de Sada, Peter Weiss 216
Zelena kapica, Bogomir Veras 130
Zgrabite Sganarela, Jean - Baptiste Poquelin Molière 26
Zmaj, Jevgenij Švarc, Bogomir Veras 78
Zvezde na jutranjem nebu, Aleksander Galin 86

Imensko kazalo

A

Adžić Ursulov, Bjanka 234, 310, 338
Agrež, Urša 114
Agrež, Zvone 8, 12, 13, 16, 17, 18, 22, 27, 28, 29,
34, 35, 38, 43, 48, 49, 50, 54, 58, 63, 66,
72, 76, 78, 88, 89, 92, 100, 101, 110, 114,
115, 121, 130, 131, 132, 133, 134, 144, 145,
152, 156, 158, 166, 179, 190, 191, 194, 195,
199, 200, 204, 205, 206, 207, 212, 213,
217, 219, 222, 223, 226, 227, 228, 229,
231, 236, 237, 238, 239, 251, 253, 259,
260, 272, 273, 278, 279, 281, 283, 284,
292, 298, 299, 302, 308, 312, 313, 326,
327, 334, 335, 338, 339, 349, 399, 416,
432, 434
Ahačič, Primož 202, 220, 228, 240, 244, 258
Ajax 378
Albreht, Fran 52
Albreht, Matjaž 217
Albreht, Robert 217
Aleš, Branka 372, 435
Alujevič, Borut 7, 8, 12, 14, 15, 16, 18, 25, 27, 32,
33, 34, 35, 41, 43, 46, 47, 54, 55, 57, 63,
69, 72, 75, 76, 78, 91, 92, 98, 109, 120,
127, 130, 131, 143, 163, 175, 179, 185, 188,
199, 215, 222, 223, 233, 249, 269, 284,
289, 292, 298, 307, 325, 326, 343, 353,
369, 361, 384, 388, 395, 396, 415, 416,
419, 435
Alujevič, Miha 121, 156, 184, 188, 189, 294, 296,
326, 328, 329
Anderlič, Zdenka 435
Andersen, Hans Christian 24, 32, 33
Anouilh, Jean 40, 54, 55, 162, 168, 169, 401, 405
Antončič, Emica 62, 416
Arko 110, 114, 202, 204, 206, 208, 210, 216,
220, 222, 224, 226, 228, 416
Arko, Andrej 178
Arsenjuk, Matjaž 8, 9, 16, 22, 23
Atlagič, Angelina 302, 320, 332
Auburn, David 306, 307, 315, 316, 317, 321, 397
Avbelj, Jožica 212, 213
Azarkijevič, Artur 93
Ažman, Tatjana 132, 133, 158, 159, 184, 188,
189, 378

B

Babiak, Michal 326
Babič, Iva 323
Bačko, Marjan 63, 65, 67, 72, 76, 80, 84, 85, 92,
98, 102, 104, 105, 114, 121, 123, 134, 135,
228, 229, 372, 414, 417, 418
Bagari, Ludvik 86, 93, 94, 110, 247
Bakovič, Gregor 161
Balaš, Radek 78
Balmazovič, Aleksandra 158
Baranovič, Amalija 43, 175
Baranovič, Bruno 8, 10, 11, 14, 15, 18, 27, 28, 34,
35, 37, 43, 50, 52, 58, 60, 63, 93, 95, 100,
102, 110, 112, 121, 125, 130, 144, 145, 150,
168, 169, 175, 179, 188, 194, 200, 204,
205, 206, 207, 217, 222, 223, 225, 231,
234, 238, 239, 251, 259, 260, 261, 270,
416
Bärfuss, Lucas 306, 318

Barišič, Ivo 304, 305
Barker, Howard 126, 127, 133, 135, 137, 143, 145,
155, 382
Barnes, Peter 230
Bartl, Alenka 10, 18, 41, 42, 45, 62, 76, 98, 118,
120, 224, 238, 256, 272
Batelino, Miloš 161
Bauer, Wolfgang 160
Baum, Frank Lyman 108, 114, 115
Bebler, Primož 127, 143, 160, 163, 170, 171, 180,
182, 185, 196, 356, 384, 387, 388
Beckett, Samuel 74, 84, 85, 371, 401, 416
Belak, Ljerka 7, 18, 19, 22, 23, 25, 26, 27, 28, 29,
38, 39, 41, 43, 45, 47, 50, 52, 58, 59, 60,
63, 64, 80, 82, 83, 86, 92, 112, 113, 118,
119, 286, 287, 369, 371, 372, 399, 416,
427, 428, 429, 430, 431
Belej, Jure 435
Benčič, Boris 128
Bennett, Alan 342
Berger, Aleš 72, 84, 234, 314
Berginc, Igor 128, 130, 250
Berk, Božo 37, 39, 44, 45, 47, 49, 51, 53, 55
Berk, Dejan 27
Berk, Viktor 9, 11, 13, 15, 17, 19, 21, 23, 28, 29 31,
33, 35
Bermež, Janez 8, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 25, 26, 27,
28, 29, 34, 38, 39, 40, 43, 45, 50, 51, 52,
53, 58, 59, 63, 65, 72, 73, 76, 77, 84, 85,
92, 94, 98, 99, 109, 110, 112, 113, 121, 122,
124, 125, 127, 128, 129, 138, 140, 144, 150,
156, 158, 159, 168, 169, 172, 173, 186, 187,
192, 193, 200, 204, 208, 213, 214, 217,
218, 219, 222, 223, 226, 227, 231, 234,
235, 242, 243, 251, 253, 272, 273, 302,
320, 322, 369, 371, 382, 398, 399, 400,
401, 416, 417, 423, 427, 428, 429, 430,
431
Bervar, Nataša 93
Bevk, Alida 281, 282, 283
Bevk, Marjan 36, 37, 46, 284, 290
Bezjak, Primož 308
Bierbaum, Otto Julius 270
Binchende, Inacio 197
Bincl, Brigita 116
Bizjak, Silva 370, 435
Bizjak, Urša 93
Bjelobrk, Djordje 318
Blažovič, Maja 30, 31, 197
Blaž, Sonja 305
Blonski, Jan 149
Boben, Marko 16, 17, 18, 26, 27, 34, 43, 46, 50,
54, 58, 63, 76
Bogataj, Matej 133, 151, 182, 187, 189, 195, 196,
205, 219, 235, 241, 245
Boh, Maja 341
Bohinc, Lara 116
Bohinc, Miha 128
Bolčina, Radoš 286, 287
Bolt, Robert 214, 215, 226, 227, 233, 235, 389
Bolta, Marta 435
Bomeštar, Kristijan 116
Bonisegna, Stanislava 69, 102, 103, 341, 416
Bor, Matej 250
Borin, Maja 340
Borovnik, Silvija 192
Boštjančič, Peter 8, 9, 25, 30, 31, 36, 37, 48, 49,
50, 51, 58, 63, 69, 70, 71, 110, 116, 121,
128, 134, 135, 143, 144, 145, 150, 151, 156,
157, 158, 179, 187, 370, 371, 399, 416, 431
Bourek, Zlatko 110
Bourek Kosec, Dijana 292

Božič, Davor 146
 Božič, Nada 12, 14, 15, 22, 36, 37, 46, 47, 50, 69,
 71, 76, 78, 114, 115, 121, 179, 188, 202,
 286, 294, 300, 318, 326, 416
 Božiček, Bojana 179
 Božinovič, Matevž 116
 Brea, Diego de 280, 314, 391, 396
 Brecht, Bertolt 25, 29, 40, 41, 42, 44, 45, 53, 57,
 59, 127, 133, 137, 142, 143, 144, 145, 155,
 399, 421, 429
 Brečić, Petar 156, 157, 178, 180
 Brisani, Agim 63
 Büchner, Georg 367
 Bulatovič, Sanja 116
 Bulatovič, Saška 179
 Bulgakov, Mihail Afanasjevič 90, 92, 371
 Bürger, Gottfried August 90, 91, 96, 97
 Butala, Gregor 311, 315, 337
 Busch, Wilhelm 232, 236, 390

C

Calderon, Marco Antonio de la Parra 142, 146
 Camoletti, Mark 140, 286
 Cankar, Ivan 74, 76, 75, 135, 288, 292, 293, 366,
 367, 400, 402, 403, 404, 405, 406, 416,
 421, 422, 424, 426, 427, 428
 Car, Evgen 213
 Cavazza, Boris 196, 197, 246, 247
 Celestina, Tina 116
 Cerar, Barbara 168, 175, 177, 196, 197
 Cerjak, Slavko 341
 Chapman, Elizabeth F. 114
 Chapman, John 342
 Cifrek, Dragotin 164
 Ciuha, Jože 60
 Claudel, Paul 367
 Colodi, Carlo 270, 271
 Cooney, Ray 124, 198, 199, 204, 205, 212, 340,
 342, 388
 Corneille, Pierre 108, 109, 116, 117, 123, 127,
 129, 371
 Cvahte, Anton 93, 110, 134, 151, 158, 175, 194, 217,
 272, 275, 292, 312, 435

Č

Čas, Boštjan 69
 Čater, Anže 54, 63, 84, 134, 434
 Čavlina, Boris 42
 Čeferin, Barbara 161
 Čeh, David 228, 236, 237, 238, 244, 251, 259,
 260,
 264, 267, 270, 271, 275, 276,
 281, 283, 284, 294, 295, 298, 299,
 302, 303, 308, 309, 314, 320, 326,
 332, 333, 338, 339, 344,
 349, 390, 416, 432, 434
 Čehov, Anton Pavlovič 25, 335, 401, 405
 Čerče, Ksenija 264
 Černigoj, Aleš 116
 Česnik, Janko 250
 Čmer, Borut 134
 Čoh, Jana 92
 Čompe 308

Črnko, Brina 69
 Čuk, Metka 12
 Čušin, Gregor 128, 378

D

Damjan, Metka 314, 316, 318, 320, 328, 332, 334,
 344, 348
 Dedijer, Danica 156, 178
 Dekleva, Breda 302, 434
 Dekleva, Milan 160, 188, 189, 280, 282
 Derganc, Maša 305
 Deržek, Slavko 106, 124, 140, 304, 322
 Djilas, Ivana 330
 Djurdja, Janeš 128
 Dobravec, Simon 202, 217, 219, 220, 221, 226,
 228, 229, 236, 237, 389, 416
 Döbrei, Deneš 298
 Dobrila, Peter Tomaž 81
 Dolenc, Mate 266, 267, 268
 Doma, Tatjana 278, 279, 307, 314, 315, 316, 317,
 318, 319, 322, 324, 325, 328, 329, 330, 331,
 334, 335, 338, 339, 340, 343, 434
 Domjan, Gašper 293, 295, 297, 303
 Domjan, Jože 249, 353, 372
 Domjan, Ljubo 20
 Došler, Mateja 69
 Dovjak, Krištof 113, 117, 119, 123, 131, 133, 137, 145,
 151, 153, 165, 177, 181, 189, 193, 199, 208,
 209, 212, 215, 216, 218, 222, 223, 224,
 225, 226, 227, 228, 230, 233, 236, 238,
 239, 240, 241, 242, 243, 244, 245, 246,
 249, 250, 254, 255, 258, 264, 265, 266,
 269, 270, 271, 274, 276, 280, 284, 286,
 304, 389
 Dragan, Valter 136, 137, 378, 383
 Drapal, Andrej 372
 Drobnič, Josip 365, 368
 Družnik, Matej 161
 Držić, Marin 162, 163, 178, 180, 181, 185, 191
 Duh, Sebastijan 318
 Dumas, Alexandre père 56, 72, 73, 416
 Dürrenmatt, Friedrich 6, 16, 17
 Duša, Irena 100
 Duša, Zdravko 68, 98, 100, 170, 244
 Dušej, Maja 69, 71, 175, 210, 302, 312, 435
 Duškov, Tina 114
 Džakušič, Andreja 308, 348

Đ

Đurinović Zalar, Maja 110

E

Ebb, Fred 268, 280, 282, 391
 Eidam, Klaus 268, 270, 271, 391
 Ekart, Primož 43, 45, 80, 110, 112,
 116, 117, 121, 123, 128, 132, 133, 374
 Eliot, Thomas Stearns 367
 Emeršič, Bojan 160, 161, 230, 231
 Enckell, Annina 306, 307, 308
 Ende, Michael 162, 166
 Evripid 342, 344, 401

F

Faganel, Jože 8, 18, 30, 42
Farič, Matjaž 100, 112
Ferič, Luka 69
Ferlež, Miran 280
Feydeau, Georges 7, 13, 106, 196, 421, 431
Filipčič, Emil 140
Filipčič, Matej 302
Filipič, Lojze 363, 364, 368
Fišer, Srečko 128
Flajs, Neva Jana 294, 295, 298, 302
Fleischman, Gabriela 82
Flisar, Edvin 340
Fo, Dario 324, 328, 329
Fo, Jacopo 324, 328
Fock, M 107, 125
Fornazarič, Bojana 323
Fosse, Bob 268, 280, 282, 391
Fotokroma 197
Frangeš, Neven 110, 156, 178
Frey, Damir Zlatar 108, 118, 377, 381, 407
Fridl, Ignacija J. 266
Fritz, Ervin 42, 232, 236, 237,
270, 288, 302, 303, 390
Fry, Christopher 405
Fundu, Zvone 305
Funkl, Mojca 267, 281, 282, 283, 284, 285
Fry, Christopher 361

G

Gabrovšek, Franci 305
Galini, Aleksander 74, 86
Gantar, Jure 368
Gašperin, Gordana 100
Gavran, Miro 288, 290, 291
Geč, Gregor 146, 147, 183
Gerden, Lučka 225
Gjud, Bogdan 114
Głowacki, Janusz 304
Godnič, Ivo 125, 161, 322
Gogolj, Nikolaj Vasiljevič 248, 249,
258, 260, 261, 266, 390, 403, 407
Goldman, James 248, 264, 390
Gondoni, Carlo 126, 127, 132, 133,
137, 143, 145, 155, 286, 304, 378
Golob, Jani 10, 26, 42, 45, 62,
80, 82, 98, 224, 320
Golob, Maila 16, 30, 216
Golob, Miha 270, 391
Gombač, Boštjan 330
Gombrowicz, Witold 322, 367, 391, 404
Gorenjak, Tina 175, 188, 189, 194, 200, 204,
206, 217, 224, 225, 254, 255, 259, 271,
278, 279, 281, 283, 294,
295, 298, 299, 302, 303, 308,
309, 312, 314, 315, 320, 326, 327, 330, 331
Gorišek, Dragica 175, 435
Gorogranc, Mojca 314
Goršek, Nataša 99
Goršič, Edi 30, 58, 78, 82, 274
Goršič, Stina 116
Gračner, Jasmina 188
Gračner, Nataša Barbara 246, 247, 305
Gradišar, Dagmar 80
Gradišnik, Janez 226
Grandovec, Helena 29, 45, 77, 85, 406
Greblo, Patrik 188, 294

Gregorc, Jerneja 134
Grm, Blaž 274
Grom, Tomaž 314, 348
Grün, Herbert 366, 370
Gubensek, Tomaž 89, 102, 103, 110, 112, 116,
128, 134, 138, 146, 147, 152, 153, 156,
168, 169, 175, 177, 179, 184,
186, 187, 188, 189, 194, 195, 200,
202, 203, 208, 217, 218, 378, 389, 416
Gubo, Milka 69
Guček, Kristijan 344, 345, 349, 350, 351, 432, 434

H

Hadžič, Borut 27
Hajdinjak, Aljana 136
Hajdinjak, Andrej 264
Harris, Aurand 56, 60
Hartman, Bruno 148, 168
Herga, Davor 148, 152, 154, 156, 170, 171, 179
Herzog, Miran 12, 32, 54, 55, 152, 153,
212, 230, 236, 246, 367, 390, 405
Hieng, Andrej 7, 8, 15, 18, 22, 25, 34, 39, 56, 57,
62, 64, 65, 75, 81, 354, 356, 360, 369,
370, 401, 416, 421, 430, 431
Hieng, Barbara 16, 17, 50, 51, 406
Hintereger, Marjan 60, 61, 78, 79
Hočevar, Janez – Rifle 341, 430
Hočevar, Meta 18, 84, 88, 114, 120, 158, 371
Hočevar, Zoran 127, 133, 137, 142, 143, 145,
154, 155, 163, 182, 198, 210, 211, 388, 403,
406
Hojnik, Branko 234, 264, 310, 344
Horak, Marina 280
Horvat, Franjo 110
Horvat, Mojca 280, 294
Hranitelj, Alan 134, 174, 200, 334
Hren, Eva 217, 281, 283
Hribar, Ksenija 8, 42, 45, 48, 62
Hrovat, Jože 231, 304, 305
Hübner, Lutz 266
Hudej, Miha 116
Huremovič, Nina 179
Hvalica, Ivo 161

I

Ibsen, Henrik 7, 126, 127, 138, 139, 143, 149, 364,
381, 399, 401, 406
Inkret, Andrej 39, 405, 407
Ionesco, Eugène 306, 307, 314, 315, 317, 321,
396, 407
Ivanuša, Drago 166, 250, 298, 338
Ivanušič, Jure 156, 170, 171, 179, 181, 378

J

Jablanovec, Bojan 109, 116, 117, 136, 369, 371,
380, 430
Jagoda 7, 10, 11, 18, 26, 27, 29, 202, 203, 206,
207, 218, 217, 222, 223, 228, 229, 231,
236, 237, 240, 244, 245, 251, 252, 259,
262, 263, 290, 291, 292, 293, 300, 301,
308, 314, 319, 320, 321, 326, 330, 332,
336, 337, 349, 389, 416 432

- Jaklič, Andrej 283, 301, 308, 309, 348, 351
 Jakša, Lado 8, 12, 30, 46, 54
 Jambrek, Jerneja 50
 Jamnik, Jaša 104, 105, 230, 278, 391, 416
 Jančar, Drago 162, 164, 165, 406
 Jankovič Lara 287
 Jarc, Stanko 12
 Jarry, Alfred 430
 Jauk, Justin 251, 259
 Javernik, Bine 106
 Javornik, Miha 87
 Javoršek, Jan Jona 234, 236, 238, 240, 242, 244, 250, 254
 Javoršek, Marija 116
 Javšnik, Matjaž 322
 Jekl, Aleksander 43
 Jelen, Igor 156, 178, 179
 Jelinek, Elfriede 342, 346
 Jenček, Renato 92, 100, 101, 110, 111, 112, 113, 116, 121, 128, 132, 133, 134, 144, 150, 156, 158, 164, 165, 175, 177, 179, 194, 200, 202, 208, 210, 211, 215, 217, 219, 224, 225, 226, 227, 228, 233, 234, 235, 237, 239, 244, 251, 259, 270, 275, 276, 277, 281, 283, 284, 292, 293, 298, 299, 300, 301, 312, 313, 318, 319, 323, 326, 327, 336, 337, 338, 346, 347, 349, 371, 416, 432, 434
 Jenko, Natalija 156, 179
 Jeras, Metod 58, 116
 Jeričević, Dinka 188, 294
 Jerkovič, Zdravko 62
 Jeršin, Pavle 399
 Jesenko, Primož 209, 212, 221, 230, 246, 255, 266, 271, 273, 279, 283, 285, 286, 294, 296, 309, 313, 327, 335, 351
 Jesih, Milan 86, 152, 194, 228, 254, 258, 264, 274
 Jevnikar, Vesna 38, 48, 49, 76, 86, 92, 98, 118, 119, 127, 128, 129, 132, 133, 136, 137, 143, 144, 145, 152, 154, 155, 156, 164, 165, 170, 179, 183, 184, 188, 189, 194, 200, 201, 323, 374, 383, 416
 Jež, Jedrt 193
 Joplin, Janis 423
 Jordan, Branko 300, 306, 307, 310, 311, 320, 396
 Josipović, Čedo 69
 Jost, Stanko 370
 Jovanović, Dušan 298, 338, 339, 367, 371, 400, 403, 404, 423
 Jovanović, Sveta 30
 Jurak, Alja 179
 Jurc, Aleksander 390
 Jurc, Vladimir 197
 Jurca, Sanja 16, 48, 262
 Jurca, Vesna 16, 17, 51
 Jurca - Avc, Sanja 336
 Jurjevčič, Bojan Jurki 274
 Kacjan, Olga 160, 161
 Kajtner, Ljudmila 14, 26
 Kalamar, Andrej 100
 Kalezić, Milada 7, 8, 9, 10, 11, 14, 15, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 36, 37, 38, 43, 45, 48, 49, 50, 51, 69, 76, 77, 78, 86, 87, 100, 102, 103, 110, 116, 121, 123, 127, 136, 137, 138, 139, 142, 148, 149, 152, 153, 158, 163, 168, 169, 175, 176, 179, 185, 192, 193, 194, 195, 199, 200, 208, 209, 213, 214, 217, 219, 234, 240, 241, 251, 259, 264, 265, 272, 273, 281, 282, 283, 371, 381, 383, 390, 399, 416, 428
 Kander, John 268, 280, 282, 391
 Kardum, Simon 372
 Kasselmann Wendy 403
 Kastelic, Drago 8, 12, 13, 16, 18, 22, 23, 26, 27, 28, 32, 34, 35, 46, 50, 52, 57, 58, 60, 63, 65, 66, 72, 75, 76, 80, 81, 91, 92, 93, 95, 97, 98, 110, 112, 116, 121, 122, 128, 144, 150, 156, 158, 166, 167, 175, 179, 182, 190, 191, 194, 204, 206, 207, 217, 218, 219, 222, 223, 226, 227, 228, 229, 238, 244, 251, 252, 259, 261, 272, 284, 292, 298, 299, 302, 340, 371, 416
 Kästner, Erich 324, 330
 Kenda, Jakob Jaša 204, 224, 262, 348
 Kenda, Miran 266, 286
 Kerč, Boris 141
 Kermauner, Taras 48, 206, 207, 285
 Kesey, Ken 324, 338, 339
 Kesselmann, Wendy 405
 Kica, Janusz 185, 194, 195, 212
 Kikelj, Martina L. 316
 Klapšič, Alja 93
 Klemenčič, Barbara 435
 Klopčič, Ana Rahela 290
 Kmecl, Matjaž 212, 230, 246, 266, 286, 304
 Knap Šembera, Majda 137, 139, 140, 160, 382
 Knez, Mišo 114
 Knezović, Ivo 334
 Kobal, Boris 196
 Kobe, Inge 54
 Kociper, Nina 116
 Koder, Urban 16
 Kodrič, Zdenko 41, 45, 53, 56, 57, 58, 112, 115, 117, 370
 Kohout, Pavel 162, 172, 173, 407
 Kokotović, Nada 403, 405
 Kolenc, Barbara 121
 Kolenik, Majda 80, 82, 112, 114, 120, 158, 164
 Kolenko, Marjana 340
 Koležnik, Andrej 202
 Koležnik, Mateja 334
 Koloini, Diana 116, 117
 Koltak, Aljoša 308, 309, 318, 319, 326, 327, 334, 344, 345, 349, 432, 434
 Komar, Hana 16, 18, 19, 34, 35, 43, 69, 71, 128, 175, 200, 217, 234, 254, 275, 292, 300, 312, 378
 Komelj, Mateja 95, 111, 119
 Komisarenko, Aleksandr 93
 Komljanec, Kim 330, 336, 338, 346, 434
 Konc, Nataša 128, 129, 134, 135, 144, 150, 156, 378
 Končan, Alenka 110, 116, 121
 Končar, Roman 418
 Kordiš, Nataša 166
 Koren, Mirjana 146
 Koren, Urška 42

Korošec, Franko 197
Korošec, Igor 190, 204, 210, 217, 219
Korošec, Izidor 110, 166, 206
Korošec, Vili 104
Kortnik, Tatjana 270
Korun, Barbara 201
Korun, Janja 76, 138, 144, 150, 170, 172, 186, 190, 191, 208, 216, 226, 242, 244, 250, 300
Korun, Mile 8, 76, 77, 144, 145, 186, 187, 208, 242, 243, 300, 366, 367, 370, 388, 390, 400, 402, 403, 404, 405, 406, 416, 422, 427
Kosi, Tina 256, 272, 289, 290, 291, 292, 298, 299, 302, 304, 306, 307, 315, 317, 320, 321, 322, 325, 332, 333, 340, 342, 343, 356, 394, 434
Kosmač, Ciril 54
Košak, Karin 38, 54, 55
Košnjek, Borut 164
Koštomaj, Vojko 272, 275, 292, 435
Košuta, Miroslav 288, 294, 295
Kovačević, Dušan 246
Kovačič, Aljoša 270, 275
Kovačič, Monika 188
Kraigher, Amelia 263, 277
Kraigher, Uroš 20
Krajnc, Barbara 251, 253, 255, 257
Krajnc, Iva 341
Krajnc, Jure 92
Kralj, Lado 66, 67, 96, 104
Kranjc, Jože 142, 150, 151
Kranjc, Mojca 52, 146, 147, 152, 172, 318, 346
Kravos, Marjan 22, 34, 52, 66, 102, 132
Krebelj, Gordana 188
Kreft, Bratko 268, 284
Kreitner, Izidor 166
Kristič, Doris 128
Križaj, Franci 7, 14, 22, 23, 25, 34, 39, 41, 48, 52, 57, 58, 66, 75, 84, 86, 87, 91, 102, 103, 109, 114, 120, 127, 132, 143, 150, 151, 154, 155, 158, 159, 163, 164, 165, 172, 185, 190, 191, 199, 200, 210, 212, 215, 222, 226, 230, 233, 246, 322, 340, 355, 362, 363, 365, 366, 367, 368, 370, 371, 372, 379, 388, 389, 403, 406, 407, 416, 423
Križaj, Majda 14, 48, 58, 66, 128, 200, 416
Križan, Dominik 166
Kroflič, Darja 18, 93
Kropiunig, Magda 281, 283
Krošl, Aleksander 304
Krošl, Rastko 292, 293, 298, 299, 300, 308, 312, 316, 317, 319, 330, 334, 335, 346, 349, 432, 434
Krošl Ličen, Simona 292, 293, 302, 312, 434
Krstnik Jeretin, Janez 365, 368
Krstnik Novak, Janez 134
Krulec, Sandi 27
Krumberger, Marko 50
Krumpak, Iztok 27
Krušič, Bogdana 16
Kryštufek, Gaja 323
Kučiš, Metka 175, 435
Kukovič, Klavdij 27
Kulaš, Leo 112
Kumar, Aldo 48, 236
Kumer, Alfons 402, 408

Kumer, Anica 8, 9, 12, 16, 17, 18, 22, 23, 27, 28, 32, 33, 34, 35, 38, 43, 45, 48, 50, 51, 54, 55, 66, 67, 72, 73, 76, 77, 86, 100, 102, 103, 112, 128, 132, 133, 143, 144, 145, 150, 151, 154, 155, 163, 164, 165, 172, 173, 182, 183, 185, 186, 187, 190, 191, 200, 206, 207, 210, 211, 212, 217, 218, 219, 222, 223, 226, 227, 231, 238, 239, 244, 249, 254, 255, 259, 261, 266, 267, 272, 284, 292, 300, 301, 307, 312, 313, 318, 319, 326, 328, 329, 334, 335, 346, 369, 399, 402, 403, 404, 405, 406, 407, 408, 409, 416, 428, 432, 434
Kunčević, Ivica 156, 157, 178, 180
Kunst, Bojana 153
Kveder, Franc 118

L

Lah, Andrijan 29, 31, 37
Labiche, Eugène 162, 174, 196
Laboš, Andrija 50
Laginja, Dalibor 156
Lainšček, Feri 399
Lampič, Miha 274
Lampret, Igor 50, 146, 262, 263, 336, 337, 368, 373, 424
Lancier, Jürgen 194
Lapajne, Janez 316, 398
Lapajne, Samo 134, 314
Latin, Matjaž 318
Lavrač, Vesna 54
Lebar Žiga 348
Lebič, Barbara 116
Les, Dani 435
Les, Radovan 43, 69, 71, 76, 78, 110, 134, 175, 179, 435
Lesjak, Borut 42
Leskovic, Špela 244, 250
Leskovšek, Karmen 93
Lešnik, Maja 320, 332, 336
Lešnjak, Gojmir Gojc 266, 267
Levpušče, Igor 134
Levstik, Fran 288, 296
Lindgren, Astrid 306, 308, 309, 396
Linhart, Anton Tomaž 126, 134, 135, 246, 366, 365, 379, 380, 381, 417
Lipovšek, Jože 93, 134, 175
Liverič, Edvin 264
Logar, Gorazd 166
Logar, Jože 148, 154, 164, 200, 206, 210, 220, 222, 240, 244, 254, 258, 272, 278, 280, 292, 312
Logar, Matija 148, 149, 199, 204, 205, 206, 212, 215, 220, 230, 233, 240, 244, 246, 249, 258, 266, 269, 286, 356, 386, 403
Logar, Niko 100, 110
Lolita 132, 378
Lorca, Federico García 40, 50, 51, 406
Lorenci, Gregor 234, 264
Lorenci, Jernej 234, 258, 261, 264, 265, 306, 310, 344, 345, 389, 390, 391, 396
Lorenci, Minca 344, 345, 349, 350, 351, 432, 434
Lovrič, Iztok 160
Lubej, Vesna 102, 121, 416
Lukač, Franc 69, 78, 152, 156, 175, 179
Lukan, Blaž 26, 28, 41, 58, 59, 68, 75, 84, 91, 96, 102, 103, 109, 114, 150, 151, 154, 155, 160, 164, 165, 211, 313, 356, 368, 375, 377, 419
Lupše – Svete, Mateja 326
Luthar, Damjana 8

M

Maček, Uroš 161
 Mahkota, Tina 316, 332
 Majaron, Zdenko 60
 Maher, Vesna 112, 130, 131, 132, 133, 134, 135, 144, 145, 156, 378
 Majcen, Stanko 425, 426
 Majewski, Hans Martin 216
 Makarovič, Svetlana 74, 82, 83, 421
 Malalan, Daniel 304, 305
 Malej, Gašper 328
 Malenšek, Sava 188
 Mamet, David 56, 68, 70, 71, 368
 Marber, Patrick 214, 224, 389
 Marflak, Štefan 62, 82, 114, 120
 Marijevič, Ana 132
 Marinčič, Marko 344, 345
 Marolt, Tomaž 26, 98, 118, 238, 256
 Marowitz, Charles 90, 104
 Marvin, Radovan 42
 Matijević, Ana 278
 Matul, Barbara 202
 Matul Niko 14
 Mavser, Bojan 164
 McDonagh, Martin 324, 332, 333
 Medvešček, Barbara 208, 217, 222, 223, 228, 231, 234, 242, 254, 256, 257, 262, 272, 273, 302, 308, 309, 312, 314, 315, 316, 317, 320, 321, 330, 334, 338, 339, 346, 389, 416, 432, 434
 Meh, Srečko 274
 Mejač, Vesna 106
 Mencej, Mija 14, 18, 22, 23, 34, 35, 38, 41, 43, 46, 50, 54, 69, 71, 72, 76, 399, 416
 Mesarič, Želimir 292, 293
 Meša, Ivo 22, 34, 38, 52, 66, 86, 150, 154, 158, 164, 190, 200, 226, 262
 Mežan, Ivanka 128, 376
 Mihajlovič, Dušan 62, 130
 Mihanovič, Zoran 156
 Mihelčič, Staša 104
 Mihelič, Irena 63, 69, 70, 76
 Mikeln, Miloš 6, 15
 Miklavc, Ferdinand 430
 Milanović, Anica 174, 175, 372
 Milavec, Dušan 109, 116, 117, 128
 Miller, Arthur 214, 399, 405, 423
 Milne, Alan Alexander 390
 Milton, John 351
 Mirnik, Cveta 14, 22, 34, 36, 38, 46, 52, 58, 60, 66, 86, 102, 262, 284
 Mishima, Jukio 248, 254, 390
 Mlačnik, Mare 92
 Mlakar, Dušan 18, 30, 88, 89, 118, 138, 139, 168, 169, 204, 254, 312, 367, 377, 381, 388, 389, 390, 397, 402, 405, 407
 Mlakar, Iztok 304, 305
 Mlakar, Sandi 179
 Mlakar, Simon 134
 Moder, Janko 36, 88, 138, 200
 Möderndorfer, Vinko 6, 7, 10, 11, 26, 42, 57, 62, 64, 65, 75, 80, 81, 83, 98, 199, 212, 213, 214, 215, 222, 223, 224, 230, 231, 232, 233, 238, 239, 256, 257, 266, 267, 268, 272, 273, 302, 303, 304, 305, 306, 307, 312, 313, 320, 322, 370, 371, 389, 390, 391, 397, 407, 416, 420, 421

Molière, Jean-Baptiste Poquelin 7, 19, 24, 25, 26, 28, 29, 41, 45, 108, 109, 112, 113, 124, 212, 215, 227, 232, 233, 234, 235, 243, 249, 288, 289, 300, 382, 389, 401, 407, 421
 Morávková, Alena 79
 More, Zoran 69, 80, 81, 92
 Mosquito, Coco 334
 Mozetič, Brane 102
 Mrožek, Sławomir 6, 20, 21, 127, 139, 142, 143, 148, 149
 Mrzel, Jerca 98, 416
 Müller, Heiner 184, 185, 192, 193, 195, 199, 398
 Musevski, Peter 323

N

Nahtigal, Alenka 98, 170
 Napast, Igor 414
 Negro, Janez 366
 Nemeč, Miha 222, 223, 226, 228, 234, 242, 243, 244, 251, 259, 260, 262, 263, 264, 267, 275, 276, 281, 283, 284, 292, 298, 299, 306, 307, 310, 311, 314, 315, 389, 396, 416
 Nešič, Dušica 179
 Neuwirth, Olga 346
 Novačan, Anton 108, 109, 120, 123, 127, 129, 377, 400, 417
 Novak, Aleš 166, 167, 202, 228, 388, 389, 416, 417
 Novak, Boris A. 198, 202, 203, 248, 256, 257, 386, 388
 Novak, Jernej 17, 21, 23, 35, 45, 47, 51, 53, 55, 65, 71, 73, 77, 79, 83, 89, 95, 97, 101, 103, 105, 151, 155, 171, 177, 401, 405, 406
 Novak, Vlado 116, 117, 134, 135, 175, 177, 179, 181, 378
 Novšak, France 151

O

Ognjenović, Vida 405
 Ogorevc, Manca 202, 203, 214, 220, 221, 224, 226, 227, 234, 235, 238, 242, 243, 244, 245, 254, 255, 259, 261, 264, 270, 271, 275, 276, 281, 282, 283, 290, 291, 292, 298, 298, 302, 303, 307, 312, 313, 318, 319, 322, 323, 326, 330, 331, 338, 344, 345, 389, 397, 432, 434
 Oman, Bernarda 124, 125, 183
 Oman, Irena 417
 Oman, Tine 106, 107, 323
 Omerzu, Silvan 26, 98
 Oparenovič, Evgen 42
 Orehov, Milan 69, 93
 Orel, Barbara 347
 Orešič, David 234, 344
 Orešnik, Tonka 18, 43, 50, 372
 Ornik, Iuna 158, 168, 175, 179, 186, 190, 378
 Orton, Joe 56, 66, 67, 416
 Osmaćko, Vitalik 93
 Ostan, Boris 341, 382
 Osti, Josip 240
 Ostrouška, Irena 131, 196
 Otfried, Preussler 12

P

- Pandur, Tomaž 368
Panič, Emil 43, 69, 78, 93, 152, 175, 177, 179, 217, 251, 275, 312
Panič, Mojca 435
Partljič, Mojca 22, 34, 35, 46, 47
Partljič, Tone 6, 22, 23, 124, 163, 181, 182, 184, 185, 190, 191, 230, 260, 304, 324, 326, 327, 403, 406, 418
Pavček, Saša 304, 305
Pavić, Jovica 68, 370
Pavlič – Zavadlav 231, 287, 305
Pavšič, Tanja 104
Pegan, Katja 92, 95, 112, 113, 130, 371, 382, 416
Percan, Milan 112
Perčič, Breda 34, 38, 60
Peric, Dado 280
Perko, Gorazd 81
Pernarčič, Vesna 183, 186
Pernarčič - Žunič, Vesna 323, 340, 341
Perne, Simona 36, 42, 58, 60
Peršak, Tone 9, 11, 13, 15, 17, 21, 23, 24, 29, 31, 33, 35, 37, 38, 39, 45, 47, 49, 51, 53, 55, 59, 61, 65, 67, 71, 73, 372, 406
Peršl, Gašper 217
Petan, Žarko 40, 46
Petek, Katja 281, 282, 283
Petek, Polona 146
Pevčevič, Dejan 336, 337
Pevec, Metod 45, 137, 167, 203, 372, 383
Pezdir, Slavko 61, 67, 83, 87, 89, 97, 105, III, 129, 133, 145, 147, 149, 159, 169, 173, 191, 243, 299, 354, 406, 424, 426
Pezdir, Zala 114
Pfafjar, Maša 114
Pilko, Brane 150, 175, 177, 179, 194, 217, 251, 275, 284, 292, 435
Pilko, Miran 110, 435
Pinter, Harold 24, 30, 367
Pipan, Janez 128, 129, 377
Pirandello, Luigi 109, 123, 126, 127, 128, 129, 377
Pirnat, Primož 233, 234, 235, 242, 243, 244, 249, 251, 253, 259, 260, 264, 265, 267, 390
Pitr, Jiří 78
Pitr, Klotilda 78
Planišček, Majda 120
Plantan, Marko 305
Plavt 401
Počkaj, Duša 430
Počkaj, Lučka 50, 51, 330, 336, 337, 338, 339, 346, 347, 349, 432, 434
Podbevšek, Katja 52, 54
Podbevšek, Vesna 188
Podjed, Miro 8, 10, 14, 15, 16, 20, 21, 22, 23, 26, 27, 28, 29, 34, 35, 38, 43, 44, 45, 48, 52, 54, 58, 59, 62, 66, 67, 72, 76, 77, 84, 85, 92, 95, 100, 102, 120, 112, 114, 121, 132, 133, 134, 138, 144, 145, 150, 154, 158, 159, 162, 164, 165, 174, 175, 177, 179, 180, 181, 185, 188, 190, 191, 194, 202, 208, 210, 211, 217, 218, 222, 236, 242, 243, 251, 252, 259, 260, 272, 273, 275, 281, 284, 292, 298, 299, 300, 301, 308, 312, 313, 320, 326, 334, 335, 338, 339, 346, 349, 371, 400, 416, 428, 433, 434
Podjed, Nina 134
Polič, Radko 264, 265, 391, 404
Polovšek, Nina 116
Poniž, Denis 49
Pop - Tasić, Nebojša 234, 306, 310, 311, 326, 327, 344, 396
Popović, Vanja 274
Popovski, Aleksandar 332
Posinek, Rudolf 372, 435
Postrak, Marinka 75, 77, 78, 85, 86, 91, 109, 112, 113, 118, 127, 130, 134, 135, 138, 139, 143, 144, 145, 152, 160, 163, 168, 169, 172, 173, 174, 176, 185, 192, 200, 201, 356, 370, 374
Potter, Harry 351
Potisk, Stane 6, 7, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 18, 19, 27, 28, 34, 35, 43, 48, 52, 54, 58, 69, 76, 84, 85, 104, 105, 116, 121, 128, 132, 133, 144, 148, 152, 154, 155, 156, 158, 166, 172, 173, 186, 190, 194, 202, 208, 209, 210, 211, 217, 226, 228, 229, 234, 238, 239, 259, 269, 272, 273, 275, 284, 285, 289, 290, 292, 298, 299, 300, 304, 314, 315, 318, 326, 338, 346, 349, 356, 372, 392, 395, 396, 416, 424, 425, 433, 434
Potočan, Branko 334, 348
Potočnik, Tanja 346, 349, 350, 433, 434
Potočnik, Uroš 298, 299, 300
Potočnjak, Draga 232, 233, 240, 241, 268, 390
Povše, Danica 188
Povše, Janez 266, 267, 268, 278, 279, 391
Požun, Sandra 305
Prah, Gregor 217, 251, 272, 275, 312, 435
Prebil, Robert 125, 322
Predan, Alja 105
Predan, Vasja 119, 123, 159, 187, 211, 382
Predin, Zoran 58
Presnjakov, Oleg 324, 334
Presnjakov, Vladimir 324, 334
Prihavec, Matej 116
Prinčič, Žarko 216, 217, 222, 238, 280
Pristov, Jože 8, 14, 15, 16, 17, 18, 34, 35, 38, 43, 48, 54, 76, 78, 110, 111, 114, 158, 416, 431
Pristov, Vera 43, 50
Prlander, Ivica 110, 111, 178
Prodanović, Svetislav 312, 435
Proković, Jelena 330
Protić, Nenad 25
Pullman, Philip 348
Pungaršek, Rado 134, 175, 179, 194, 272, 435
Pušavec, Marijan 76, 78, 80, 84, 86, 88, 96, 98, 100, 102, 104, 110, 112, 114, 116, 118, 120, 121, 128, 130, 132, 134, 136, 138, 144, 148, 150, 152, 154, 156, 158, 164, 166, 168, 170, 172, 174, 186, 188, 190, 192, 194, 304, 370, 377, 416
Radakovič, Drago 158, 179, 190, 292, 434
Radmilović, Marko 353
Radojevič, Dino 366
Radović, Slavica 68, 92, 130, 154, 226
Rak, Katarina 69
Rakar, Pavle 274
Rakovec, Pavle 323
Rakovec, Uroš 256, 272, 302, 312, 316
Raleigh, Walter 9
Ramač, Lidija 114
Rame, Franca 324, 328, 329
Ranik, Primož 294, 295, 298, 302, 303
Raponja, Robert 110, 111, 371

- Rashid, Daša 328
 Rashid, Tarek 281, 283, 283, 294, 295, 298, 299, 302, 308, 309, 312, 313, 319, 320, 321, 326, 330, 338, 339, 344, 345, 349, 351, 433, 434
 Ratej, Ira 92, 94, 104
 Rauch, Tomaž 100
 Ravnjak, Marjana 257
 Ravnohrib, Pavle 168
 Reichman, Darja 43, 50, 51, 54, 72, 73, 78, 79, 88, 89, 92, 95, 98, 102, 103, 109, 112, 116, 117, 121, 122, 123, 127, 128, 129, 134, 138, 139, 148, 149, 152, 156, 158, 159, 373, 374, 382, 416, 417
 Rekar, Aleksandra 120, 122, 128, 129, 136, 378
 Rendla, Aleš 280
 Repe, Klemen 280
 Reza, Yasmina 230
 Ribič, Tanja 140, 141
 Rimele, Oto 134
 Ristić Ljubiša 403, 404, 405, 423, 424
 Robida, Anja 281, 282, 283
 Rojšek, Maja 93, 121
 Ropoša, Jožef 141, 183, 262, 263, 269, 272, 273, 275, 276, 277, 391
 Rošker, Darko 280
 Rupnik, Ivan 110, 111
 Rustja, Adrijan 197
 Russell, John 31
 Rozman, Andrej Roza 124, 126, 127, 132, 133, 137, 143, 145, 155, 196, 378
 Rožman, Branko 310, 326, 328, 344
- S**
- Saint-Picman, Nora de 192
 Sancin, Igor 8, 12, 16, 17, 18, 34, 43, 45, 48, 50, 51, 52, 54, 58, 63, 69, 71, 76, 78, 79, 86, 87, 92, 114, 115, 121, 128, 134, 148, 152, 156, 170, 175, 176, 178, 179, 190, 191, 194, 200, 202, 220, 221, 229, 234, 240, 244, 250, 259, 270, 271, 275, 276, 284, 285, 294, 295, 298, 308, 309, 312, 313, 320, 332, 338, 339, 346, 349, 351, 416, 433, 434
 Samobor, Igor 182, 183
 Sarađen 125, 141
 Sartre, Jean Paul 366
 Savona, George 137
 Schiller, Friedrich 108, 110
 Schisgal, Murray 74, 88
 Schmidt, Goran 30, 34, 35, 424, 425
 Sedmak, Eva 26
 Seme, Igor 280
 Senica, Marko 247, 287, 323, 341
 Sever, Maja 43, 45, 100, 104, 114, 115, 116, 417
 Sever, Meta 116, 136, 148, 220, 228, 258, 280, 326
 Shaffer, Peter 90, 98, 106, 184, 186, 187, 399, 400, 405, 421
 Shakespeare, William 6, 8, 9, 142, 143, 156, 157, 184, 185, 193, 194, 195, 199, 214, 228, 248, 250, 288, 298, 299, 304, 389, 390, 393, 401, 417
 Shaw, George Bernard 24, 34, 35, 198, 200, 388, 401
 Shepard, Sam 162, 170
 Sidran, Abdulah 268, 269, 274, 276, 277, 391
 Simčič, Marko 92
 Simon, Tomaž 223, 293, 313, 315, 321, 322, 329, 331, 333, 339, 345, 347, 407
 Simonič, Mojca 305
 Sisinger, Ivan 417
 Sivec, Anica 305
 Sivka, Janja 435
 Skaberne, Saba 80
 Slamič Marjuta 287
 Slapar, Vanja 186, 200
 Slapar - Ljubutin, Vanja 204, 217
 Slapšak, Svetlana 187
 Slodnjak, Marko 426
 Slovša, Pavle 264
 Smasek, Lojze 405
 Smolej, Uroš 322
 Smrekar, Niko 300, 301, 312
 Sofoklej 364, 365, 401
 Sokolović, Zijah A. 269, 274, 277, 391
 Sotlar, Jure 161
 Souček, Jurij 403, 405, 430
 Spreitzer, Vesna 134
 Stanić, Ivona 116, 188, 294, 316, 328
 Stanič, Tatjana 334
 Starič, Sebastjan 228
 Starina, Janez 304, 305
 Stefanović-Erjavec, Gordana 68, 130, 216, 220, 224, 236
 Stell, Roberto 42, 62, 72, 80, 86
 Stojaković, Branko 12
 Stojko Falk, Simon 183
 Stojko, Tone 141, 161, 183, 213, 247, 305, 341, 360
 Stoppard, Tom 182, 248, 262, 263, 390
 Stránský, Igor 78
 Stražišar, Andrej 204, 224
 Strelec, Samo 146, 182, 266
 Strelec, Samo M. 346, 347
 Stres, Špela 338
 Strindberg, August 6, 7, 18, 19, 25, 29, 396, 401
 Strniša, Gregor 32, 50, 60, 102, 104, 110, 120, 152
 Stupica, Barbara 72, 168
 Subašić, Marija 435
 Subotić, Sava 14, 34, 35, 312
 Suhadolnik, Jože 59, 61, 64, 65, 67, 70, 71, 73, 77, 79, 81, 83, 85, 87, 89
 Sumrak, Marjana 435
 Suša, Aleš 280
 Svetelj, Dario 191, 195
 Svetel, Alenka 430
 Svetina, Ivo 390
- Š**
- Šajinović, Mirjana 156, 158, 164, 165, 175, 179
 Ščuka, Mitja 435
 Šedlbauer, Zvone 262, 263, 365, 390, 403, 404, 405
 Šegota, Damir 156
 Šekoranja, Hugo 280
 Šeligo, Rudi 198, 206, 207, 388
 Šelih, Mario 175, 179, 188, 189, 194, 195, 200, 204, 205, 217, 219, 224, 225, 226, 227, 228, 229, 234, 242, 243, 244, 245, 251, 252, 262, 263, 290, 291, 294, 295, 298, 299, 302, 314, 315, 317, 332, 333, 338, 339, 346, 416, 433, 434
 Šerbinek, Simon 258, 262, 264, 270, 272, 274, 278, 280, 284, 290, 292, 294, 298, 300, 302, 308, 310, 312, 326
 Šijanec, Marjan 170
 Škarica, Belinda 344, 346
 Škof, Duša 100, 371

Škof, Janez 140, 141, 308
 Škofič - Maurer, Eva 188, 194, 200, 204, 206,
 207, 214, 217, 219, 220, 221, 226, 228,
 236, 416
 Škoflič, Petra 121, 179
 Šmalc, Matej 174
 Šmid, Jana 14, 22, 23, 43, 48, 50, 54, 58, 63, 64,
 76, 86, 93, 104, 114, 118, 119, 128, 136,
 137, 152, 154, 158, 166, 167, 186, 190, 191,
 200, 383, 399, 416, 423, 428
 Šmit, Andrej 228
 Šnuderl, Tajka 134
 Šoštarič, Izток 298
 Špiljar, Cvetka 152
 Štampe - Žmavc, Bina 214, 220, 221, 389
 Štefančič, Lana 188
 Štih, Bojan 353, 365, 366, 367, 370, 372
 Štorman, Angela 435
 Štorman, Maja 188
 Štrakl, Gizela 435
 Štrakl, Izток 43
 Štrakl Zvezdana 434
 Štravs, Jane 94, 95, 97, 99, 101, 103, 105, 111, 113,
 115, 125
 Štromar, Maja 204, 210, 211, 217, 222, 223, 228,
 229, 231, 236, 238, 239, 389, 416
 Štrucl, Tomaž 104
 Šturbej, Brane 247
 Šugman, Jernej 231, 338, 339
 Šugman, Zlatko 213
 Šuligoj, David 58
 Šuligoj, Tanja 114
 Šumi, Nada 22, 23, 50, 92, 416
 Šuput, Tatjana 110, 111
 Šurev, Ilija 18, 36, 88
 Šušteršič, Miran 280
 Švarc, Damjan 119, 122, 123, 129, 131, 133, 135,
 139, 145, 147, 149, 151, 153, 155, 157, 159,
 165, 167, 169, 171, 173, 176, 177, 180, 181,
 183, 187, 189, 191, 193, 195, 197, 201, 203,
 205, 207, 209, 211, 213, 218, 219, 221,
 223, 225, 227, 229, 231, 235, 237, 239,
 241, 243, 245, 252, 253, 255, 257, 260,
 261, 263, 265, 267, 271, 273, 276, 277,
 279, 282, 283, 285, 291, 299, 301, 305,
 309, 311, 313, 315, 317, 319, 321, 323, 327,
 329, 331, 333, 335, 337, 339, 341, 345, 347,
 350, 351, 352, 362, 374, 377, 378, 384,
 385, 386, 392, 394, 398, 420, 432, 433
 Švarc, Jevgenij 74, 78, 79
 Švegel, Alja 134

442

T

Tabačko, Miodrag 174
 Tahirovič, Nesim 274
 Taufer, Veno 15, 17, 23, 35, 37, 53, 60, 186, 367,
 372, 404
 Taufer, Vito 72, 73, 134, 135, 174, 177, 196, 246,
 286, 322, 370, 379, 380, 381, 416
 Tanko, Vesna 93
 Tasič, Klara 93
 Telič, Mitja 42
 Ternovšek, Peter 194, 316, 317
 Teržan, Uršula 330
 Tiček, Blaž 280
 Tkačev, Alja 78
 Tkavc, Damir 280
 Tomažin, Ana 43
 Tomažin, Dominik 43

Tomič, Dalibor 235
 Tomič, Violeta 10, 11, 281, 282, 283
 Tomljenovič, Snježana 128
 Toporišič, Tomaž 72, 73, 416
 Townsend, Sue 90, 100
 Trbovc, Damjan 220, 221, 251, 259, 260, 262,
 264, 267, 268, 270, 271, 281, 283, 284,
 292, 293, 298, 302, 303, 308, 309, 312,
 320, 332, 333, 346, 349, 433, 434
 Trekman, Borut 18, 110, 111, 144
 Trseglav K., Gaber 232
 Trojar, Melita 69, 175, 312, 435
 Turgenjev, Ivan Sergejevič 367
 Turnšek, Marjan 158, 175, 217, 251, 275, 283, 435
 Turrini, Peter 182

U

Ulaga, Aleš 280
 Umek, Bojan 8, 10, 11, 14, 16, 17, 22, 25, 26, 27,
 29, 32, 34, 35, 38, 43, 44, 45, 46, 58, 60,
 61, 63, 64, 66, 67, 76, 80, 81, 82, 83, 88,
 89, 92, 94, 98, 99, 110, 112, 113, 116, 117,
 121, 130, 132, 133, 144, 145, 150, 156, 158,
 159, 170, 171, 175, 179, 180, 190, 194,
 200, 201, 202, 206, 207, 217, 218, 219,
 222, 223, 226, 228, 229, 236, 237, 238,
 239, 251, 252, 256, 257, 272, 273, 281,
 282, 283, 284, 285, 292, 293, 298, 299,
 300, 312, 313, 320, 326, 338, 346, 349,
 350, 351, 369, 372, 416, 428, 433, 434
 Umek, Jera 372, 435
 Unkovski, Slobodan 304, 371
 Ursulov, Bjanka 298

V

Valek, Jaroslav 326
 Valič, Aleš 231
 Valič, Izток 7, 8, 12, 13, 14, 16, 17, 20, 26, 27, 28,
 34, 38, 43, 45, 48, 52, 53, 58, 60, 63, 69,
 389, 416
 Varga, Dario 72, 125
 Varga, Irena 230, 231
 Varl, Breda 236
 Vastl, Jasna 284, 298, 308, 338, 348
 Vauda, Stanislava 146, 166, 202
 Vauda - Benčević, Stanislava 270
 Vavh, Stanko 93
 Veber, Petra 330
 Vencelj, Janez 162, 163, 166, 167, 170, 171, 172,
 178, 182, 185, 186, 190, 194, 195, 202
 Veras, Bogomir 8, 16, 20, 21, 24, 32, 33, 36, 37,
 38, 41, 43, 44, 45, 48, 52, 53, 57, 58, 59,
 63, 65, 69, 71, 74, 76, 78, 82, 83, 93, 102,
 103, 104, 112, 113, 116, 117, 121, 126, 130,
 130, 131, 144, 372, 382, 416
 Veselko Borut 141, 323
 Vest, Aleš 26, 42, 60, 68, 98
 Vetric, Polona 106, 107
 Vidali, Petra 223, 227, 235, 237, 239, 253, 261, 265,
 291, 295, 317, 319, 345, 347
 Vidau, Marija 8, 26
 Vidic, Darja 206, 210, 222, 240, 290

Vidovič, Barbara 217, 218, 219, 224, 225, 228,
229, 240, 241, 244, 254, 255, 256, 257,
262, 263, 272, 273, 281, 282, 283, 290,
291, 298, 300, 301, 306, 307, 310, 311,
314, 315, 328, 329, 330, 331, 334, 335, 338,
339, 344, 345, 346, 349, 351, 389, 390,
395, 396, 416, 433, 434

Vidmar, Igor 68

Vidmar, Josip 26, 112

Vidmar, Maja Aduša 141

Vihar, Rok 194, 206, 323, 340, 341

Viher, Tanja 18, 19, 52, 53

Vilčnik, Rok 322, 323

Vinovrški, Ivan 231

Virant, Barbara 188

Virant, Špela 194, 207

Visintin, Svetlana 204, 254, 312

Vitez, Ana 372

Vitez, David 69

Vitrac, Roger 90, 102

Vlaškalič, Vladimir 332, 333, 334, 335, 338, 344,
345, 349, 350, 351, 433, 434

Vodeb, Zdenka 434

Vodopivec, Milan 304, 305

Vogelnik, Eka 32, 92, 96, 130, 371

Volf, Tadej 27

Volfand, Jerneja 372, 435

Vombek, Jasna 346, 347

Vovk, Melita 138, 152, 158

Vovk - Pezdir, Ana 18, 26, 32, 96, 114, 166

Vrabc - Bole, Alenka 290

Vrenko, Barbara 69

Vrenko, Marij 50

Vučkovič, Aleksandra 179

Vuksanovič, Marko 112

Vuksanovič, Mirko 58, 92, 112, 130

Vurnik, France 79, 81, 85, 99, 101, 103, 105, 115,
117, 119, 123, 129, 135, 139, 147, 149, 153,
155, 157, 165, 167, 169, 171, 173, 177, 181,
372, 381

W

Waechter, Karl - Friedrich 160

Wasserman, Dale 324, 338

Weill, Kurt 42

Weiss, Peter 214, 216, 218, 219, 389, 401

Wendt, Albert 142, 152

Williams, Tennessee 24, 36, 37, 232, 244, 390

Wright, Nicholas 342, 348

Wudler, Borivoj 399

Wysinska, Elżbieta 21

Z

Zajc, Dane 40, 48, 49, 308

Zajc, Helena 60, 61

Zaviršek, Darja 129

Završan, Brane 250

Zebec, Stanko 183, 267

Zgonc, Tanja 128, 132, 170, 186, 320

Zimšek, Uroš 194, 434

Zimšek, Urška 435

Zinajič, Neža 348

Zinajič, Tijana 308, 348, 396

Zlata Frey, Damir 216

Zore, Majda 98

Zorn - Gržej, Tanja 318

Zupančič, Boštjan 42

Zupančič, Iva 230, 246

Zupančič, Matjaž 198, 208, 216, 219, 232, 233,
235, 242, 243, 249, 250, 324, 336, 337,
340, 388, 389, 390

Zupančič, Milena 197, 405

Zupančič, Mirko 9, 229, 250, 252

Zupančič, Tadej 70

Zupančič - Rogelj, Brina 130

Zuppa Vjeran 403, 405

Zweig, Stefan 40, 41, 45, 52, 53, 57, 59, 401

Ž

Ždrale, Jelena 280

Železnik, Matjaž 42

Železnik, Tjaša 306, 307, 310, 311, 314, 315, 316,
317, 319, 321, 330, 332, 334, 335, 344, 396,
397, 433, 434

Žen, Tina 258, 280

Žerdin, Lojzka 30, 60, 82, 102, 120

Žibret, Marija 435

Žibret, Vlado 435

Židanik, Maša 231

Žmavc, Janez 7, 10, 14, 20, 25, 26, 36, 37, 38, 41,
42, 44, 46, 54, 55, 57, 60, 61, 62, 75, 80,
355, 364, 368, 370, 372, 375

Žnidar, Dušan 435

Žorž, Barbara 228

Zupančič, Oton 8, 142, 156, 158, 159, 300, 367

Žužek, Igor 202, 203, 217, 220, 221, 226, 227,
228, 236, 240, 251, 259, 260, 270, 275,
284, 294, 295, 296, 297, 298, 302, 303,
308, 312, 313, 326, 334, 338, 349, 350, 351,
389, 416, 433, 434

Zahvala

Uredništvo se za sodelovanje in pomoč pri zbiranju gradiva in slikovnega materiala zahvaljuje Zgodovinskemu arhivu Celje, Damjanu Švarcu, Mojci Kranjc, Alenki Klabus Vesel, Tini Malič, Marinki Poštrak, Robertu Kavčiču, Mihi Trefaltu, Reneju Maurinu, Sandri Požun, Gledališču Koper, Valentini Repini, Bojani Bajec. Za nasvete pri pripravi zbornika se zahvaljujemo Mojci Kranjc. Za pomoč pri podnaslavljanju fotografij se zahvaljujemo Borutu Alujeviču, Maji Dušej in Barbari Vidovič. Metki Damjan se zahvaljujemo za pomoč in nasvete pri lekturi, Jeri Umek in Barbari Vidovič pa za pomoč pri postavljanju imenskega kazala. Zahvaljujemo se vsem igralcem, ki so pregledali korekturo.